Uğultulu Tepeler

Emily Brontë

Çeviren:
Handan Ünlü Haktanır

Koridor

"Gururlu insanlar kendilerine
sadece keder yaratırlar."
Emily Brontë

Uğultulu Tepeler

Emily Brontë

KORİDOR YAYINCILIK – 308

ISBN: 978-605-9702-31-7
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242 MATBAA SERTİFİKA NO: 51888
© Tüm hakları saklıdır.
Yayıncını i olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Uğultulu Tepeler
Emily Brontë

Özgün Adı: **Wuthering Heights**

✲ *Çeviren*: Handan Ünlü Haktanır
✲ *Çeviri editörü*: Alev Bulut
✲ *Kapak tasarımı*: Mr. Boddington's Studio, New York, USA

•

Baskı: Ekosan Matbaacılık *Cilt*: Buluş Cilt, İstanbul
Yeni baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2024

Koridor Yayıncılık
Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70
info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

Uğultulu Tepeler

Emily Brontë

Çeviren: Handan Ünlü Haktanır

Koridor

EMILY BRONTË 30 Haziran 1818 yılında Thornton, Yorkshire'da altı kardeşten beşincisi olarak dünyaya geldi. Din adamı olan babasının görevi nedeniyle kırsal bir yere taşındıklarında, kız kardeşinin doğumundan kısa bir süre sonra annesini kaybetti. Altı yaşındayken üç ablasıyla beraber yatılı okula gönderildi fakat okuldaki salgın nedeniyle iki ablasının ölümü, Brontë kardeşlerin evde eğitim almalarına sebep oldu. Babalarının katı disiplin anlayışı onları resmi eğitimden uzak tutsa da çok değerli eserlerle dolu bir kütüphaneleri vardı. Dört duvar arasındaki sıkıcı hayatlarına rağmen küçük yaştan itibaren hayali yerler uydurmaya ve hikâyeler yazmaya başladı. Yazdığı şiirlerin keşfedilmesiyle, üç kız kardeş Charlotte, Emily ve Anne şiirlerini tek kitapta topladılar ve Currer, Ellis ve Acton Bell mahlaslarıyla 1846'da yayımladılar. Bir sene sonra da kardeşi Anne tarafından yazılan *Agnes Grey* ve Emily'nin yazdığı *Uğultulu Tepeler* üç ciltlik bir set halinde yayımlandı. Yenilikçi özellikleriyle pek çok eleştirmenin oklarını üzerine çekse de, zamanla hak ettiği değeri görerek İngiliz Edebiyatı'nın kilit taşları arasında sayıldı. Sağlığının tıpkı kardeşlerininki gibi zayıf olduğuna inanan Emily,1848 yılında hastalandı ve tedavi görmeyi reddederek tüberkülozdan hayata gözlerini yumdu. Ölümünün ardından Charlotte, *Uğultulu Tepeler*'i bu kez Emily Brontë imzasıyla yayımlattı ve henüz otuz yaşında vefat eden kardeşinin İngiliz Edebiyatı'nın önemli isimleri arasında yerini almasını sağladı.

Çevirmen Hakkında

Handan Ünlü Haktanır, İstanbul doğumlu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve New York Hunter College Arkeoloji ve Resim bölümleri mezunu. Hunter College Rhys Carpenter Ödülü'nü ve William Graf bursunu kazandı. Emekli Büyükelçi ve Dışişleri Eski Müsteşarı Korkmaz Haktanır ile evli ve iki çocuk sahibi olan Handan Haktanır Tahran'da Diplomat Eşleri Grubu Başkanlığı, Dışişleri Mensupları Eşleri Dayanışma Derneği Başkanlığı (DMEDD), Varşova Uluslararası Kadınlar Derneği'nde Yönetim Kurulu üyeliği, Kahire'de Uluslararası Kadınlar Derneği 'Nefertiti'nin Başkanlığını ve Londra Britanya Türk Kadınları Derneği'nin Kurucu Onursal Başkanlığını yaptı. Arkeoloji ağırlıklı 'Bir Avuç Mısır' adlı kitabı 2010 yılında yayımlandı. Yayıma hazırladığı Hindistan konulu bir kitabı, bir romanı ve çeşitli öyküleri bulunmakta.

Editör Hakkında

Alev Bulut: 1985 yılında Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli yayınevlerinden yazın ve yazın dışı çok sayıda kitap çevirisi, çeşitli dergi ve kitaplarda yayımlanmış makale ve öykü çevirileri, yazın ve dil konularında deneme ve inceleme yazıları bulunmaktadır. *Çeviride Dil ve Metin (2003), Basından Örneklerle Çeviride İdeoloji: İdeolojik Çeviri, Tercüme Hatası!? (2008)* ve *Türkiye'de Futbol Çevirmenliği (2015)* adlı kitapların yazarıdır. 1996 yılından beri İstanbul Üniversitesi Çeviribilim Bölümü'nde öğretim üyesidir.

Bölüm 1

1801. Ev sahibime – zihnimi sürekli meşgul edecek olan o münzevi komşuma – yaptığım ziyaretten az önce döndüm. Burası kırlık bir alan ve gerçekten de çok güzel! Bütün İngiltere'de, toplumun gürültü ve patırtısından bu denli arınmış bir yer olacağını doğrusu hiç tahmin edemezdim. İnsanlardan nefret eden bir kişi için gerçek bir cennet: Üstelik Bay Heathcliff* ve ben, bu ıssızlığı paylaşmak için çok uygun bir ikili oluşturuyoruz! Ne muhteşem bir adam! Atımın üzerinde ona doğru giderken, siyah gözlerini kaşlarının altında kuşkuyla kıstığını ve kendimi tanıtmak için ona adımı söylerken parmaklarını çekingen bir kararlılıkla ceketinin daha da içlerine doğru kaçırdığını gördüğüm an içimin ona nasıl ısındığını sanırım aklının ucundan bile geçirmemiştir.

"Bay Heathcliff?" dedim.

Cevabını başını sallayarak verdi.

"Benim adım Bay Lockwood. Yeni kiracınızım, efendim. Gelir gelmez sizi ziyaret etme onuruna erişmek istedim. Umarım Thrushcross Çiftliği'ne yerleşme konusunda gösterdiğim ısrar sizi rahatsız etmemiştir, zira kulağıma dün geldiği kadarıyla bu konuda bazı düşünceleriniz..."

Yüzünü buruşturarak sözümü kesti: "Thrushcross Çiftliği benim özbeöz malımdır, beyefendi. Bu da, kimsenin beni rahatsız etmesine izin vermeme gücünü bana veriyor zaten – girin içeri!"

---

* Heathcliff: Bu ad 'fundalık' ve 'uçurum' anlamına gelen iki sözcükten oluşmakta ve bu kişinin doğası hakkında bir fikir vermektedir. (Çev. N.)

Dişlerinin arasından söylediği 'girin içeri' sözcükleriyle, daha çok 'Cehenneme kadar yolun var,' demek ister gibiydi. Öyle ki, üzerine yaslandığı bahçe kapısında bile bu sözleri yumuşatacak bir kıpırdanma olmadı; bu daveti de sanırım o yüzden kabul ettim: Mesafeli davranma konusunda beni fersah fersah geride bırakan bu adama karşı içimde bir ilgi uyanmıştı.

Atımın bahçe kapısına dayanıp göğsüyle ittirdiğini görünce, zinciri açmak için elini uzattı. Sonra asık bir suratla ıslak toprağın üzerine yapılmış, yükseltilmiş yolda önüme geçti ve avluya girerken, "Joseph, Bay Lockwood'un atını al; bize de biraz şarap getir," diye seslendi.

Bu çifte talimat bende, 'Herhalde burada işleri gören hizmetli ordusu tek bir adamdan oluşuyor,' düşüncesini uyandırdı. İster istemez, 'Tevekkeli değil taşların arasında otlar bürümüş, çitleri de sadece sığırlar budamış,' diye aklımdan geçirdim.

Joseph yaşlıca bir adamdı. Hayır, hayır, yaşlı bir adamdı. Hatta dinç ve güçlü görünmesine rağmen çok yaşlıydı belki de. Atımı alırken, öfkesini belli eden bir şekilde oflayarak kendi kendine, "Tanrı yardımcımız olsun!" diye söylendi. Bu arada yüzüme öyle ekşi bir ifadeyle bakıyordu ki, ona karşı içimde bir acıma duygusu uyandı ve bu mütedeyyin yakarış benim aniden buraya gelişimle değil, akşam yemeğini hazmetmek için Tanrı'nın yardımına ihtiyaç duymasıyla ilgili olmalı diye düşündüm.

Bay Heathcliff'in oturduğu yerin adı Uğultulu Tepeler... 'Uğultulu' sözcüğü, evin fırtınalı havalarda konumu itibarıyla maruz kaldığı rüzgârın çıkardığı gürültülü ve boğuk seslere taşra dilinde uygun görülen bir sıfat... Orada gerçekten de her

daim temiz ve sağlıklı bir hava akımı olduğunu sanıyorum. Güçlü kuzey rüzgârının bu sırtlardaki etkisini, evin ucundaki birkaç bodur köknarın haddinden fazla yana yatmış olmasından ve dallarını güneşten sadaka dilenircesine aynı yöne uzatmış cılız çalılardan da anlamak mümkün. Neyse ki mimar, yerinde bir öngörüyle binayı sağlam bir şekilde inşa etmiş. Dar pencereler iyice duvarların içine gömülmüş durumda; köşeler de çıkıntılı ve enli taşlarla güçlendirilerek korunaklı hale getirilmiş.

Eşiği geçmeden önce, binanın ön tarafındaki ve özellikle de ana kapının üzerindeki oyma işlerini hayranlıkla seyretmek için duraladım. Artık ufalanmaya yüz tutmuş sürüyle kartal başlı, aslan gövdeli ejderhanın ve edepsiz küçük oğlanın* arasında '1500' tarihini ve 'Hareton Earnshaw' adını seçmeyi başardım. O anda, bir şeyler söylemeyi ve evin asık suratlı sahibinden bu yerin tarihçesiyle ilgili kısa bir bilgi almayı aklımdan geçirmedim değil ama onun kapının önündeki duruşu, benim bir an önce içeriye girmemi veya tamamen ortadan kaybolmamı söyler gibiydi. Doğrusunu isterseniz, benim de evin içini incelemeden önce sabrını zorlayarak onu çileden çıkarmak gibi bir niyetim yoktu...

Herhangi bir giriş holünden ya da koridordan geçmeden, tek bir basamakla doğrudan ailenin oturma odası olarak kullandığı yere geçiverdik. Genellikle mutfağı da, yaşam alanını da içerdiği için bu civarda bu tür yerler 'ev' olarak tanımlanıyor ama sanırım Uğultulu Tepeler'de durum farklıydı. Mutfak binanın daha içteki bir bölümüne sıkıştırılmıştı; en azından kulağıma derinden gelen insan sesleri ve kap kacak tıkırtıları bende öyle bir intiba

* Edepsiz küçük oğlanlar: Çıplak çocuk oymaları (Çev. N.)

yarattı. Ayrıca, kocaman ocağın çevresinde de kızartma yapıldığını, yemek pişirildiğini ya da herhangi bir şey kaynatıldığını gösteren bir belirti yoktu. Duvarlarda ne pırıltı saçan bakır tavalar ne de kalaylı kevgirler asılıydı. Sadece bir köşede, koca bir meşe büfenin çatıya kadar yükselen raflarının üzerine, aralarında gümüş kupaların ve maşrapaların da bulunduğu devasa kurşun-kalay alaşımı tencereler dizilmişti. Bunlar etrafa muhteşem bir ışık ve ısı yayıyordu. Altına bir tavan yapılmamış olan çatının, yulaflı çöreklerin, sığır, koyun ve domuz butlarının asılı olduğu ve sadece bir bölümünü örten tahta bir çerçeve dışında, meraklı gözlere sunacak hiçbir şeyi yoktu. Şöminenin üstündeki duvara, suç işlemeye hazır görünümlü eski tüfekler ve birkaç süvari tabancası asılmıştı. Üst taraftaki düz çıkıntıya ise süs olarak, zevksizce alaca bulaca boyanmış üç adet teneke çay kutusu koyulmuştu. Zemin düzgün, beyaz taşlarla döşeliydi. Yeşile boyanmış sandalyeler yüksek arkalıklı ve ilkel görünümlüydü. Gölgelerin altına gizlenmiş siyah renkli, hantal birkaç sandalye daha göze çarpıyordu. Büfenin altındaki kemerli bölümde, tüylerinin rengi kızıla çalan devasa bir dişi av köpeği, sürekli mızıldanan yavrularının arasında uzanmış dinleniyordu. Orada burada, başka köşeleri mesken tutmuş başka köpekler de vardı.

Bu oda ve içindeki eşyalar, dizüstü pantolonu ve tozlukları sayesinde daha da iri yapılı duran, dediğim dedik görünümlü ve rahat tavırlı kuzeyli bir çiftçiye ait olsaydı, ortada olağanüstü bir durum olmazdı. Nitekim akşam yemeğinden sonra evinizden doğru bir saatte çıkar da bu tepelerde sekiz on kilometre dolaşırsanız, yuvarlak bir masanın üzerine köpüklü birasını koyarak koltuğuna kurulmuş öyle bir kimseyi görmeniz işten bile değildir. Ama Bay Heathcliff, içinde yaşadığı evle ve yaşam tarzıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Görünüş itibarıyla

koyu tenli bir çingene, giyim kuşam ve davranış açısından ise bir beyefendiydi. Beyefendi derken, bir toprak ağası ne kadar beyefendi olabilirse, işte o kadar... Belki biraz derbeder bir görünümü vardı ve oldukça suratsızdı ama dik duruşu ve yakışıklılığı nedeniyle bu kusurları pek fazla göze batmıyordu. Onu görgüsüz ve kibirli bulanlar da oluyordur hiç şüphesiz ama benim içimden nedense ona sempati duyan bir ses yükseliyor ve durumun hiç de öyle olmadığını söylüyor. Sezgisel olarak biliyorum ki, Bay Heathcliff'in en istemediği şey, duygularını abartılı bir şekilde dışa vurmak ve karşılıklı nezaket gösterilerinde bulunmak... İçine kapanık olmasının nedeni bu... Bence o, sevgisini de nefretini de bir tür örtü altında tutan, sevilip de sonradan nefret edilmeyi ise bir tür münasebetsizlik olarak kabul eden bir kişi. Yok, yok... Sanırım biraz ileri gittim ve hiç çekinmeden kendi özelliklerimi ona mâl ettim. Bay Heathcliff'in kendisiyle ahbap olmak isteyenlerden bu denli uzak durmasının nedenleri belki de benimkilerden tamamen farklıdır. Umarım öyledir, çünkü sevgili anneciğim bana hep, asla huzurlu bir yuva kuramayacağımı söyler dururdu. Eh, ben de zaten daha geçen yaz böyle bir yuvayı hak etmediğimi cümle âleme kanıtlamış bulunmaktayım.

Şöyle ki: Bir ay boyunca güzel havanın keyfini çıkardığım o deniz kıyısında, aniden dünyanın en büyüleyici varlığıyla tanışma fırsatı bulmuştum. Beni umursamadığı sürece, gözümde gerçek bir tanrıçaydı bu kız. Ona olan aşkımı 'asla sözcüklere dökememiştim,' ama eğer bakışların da bir dili varsa, dünyanın en aptal insanı bile onun için deli divane olduğumu anlayabilirdi. Sonunda kız durumu anladı ve bana karşılık verdi. Hem de bakışların en tatlısıyla... Peki, ben ne yaptım dersiniz? Utanarak ifade etmeliyim ki, taş kesilerek

bir salyangoz gibi kabuğuma çekildim. Onun her bir bakışıyla biraz daha taşlaşarak, kabuğumun daha da içlerine sığındım. Nihayet, zavallı masum kız beni yanlış anladığını sandı. Zihni, bir hata ettiğini düşünerek allak bullak oldu ve nihayet annesini oradan ayrılmaya ikna etti. Bu tuhaf davranışım nedeniyle, kasıtlı olarak kalpsiz damgası yedim. Bunun ne kadar haksız bir yargı olduğunu bir tek ben bilirim.

Ev sahibimin ocağın yanındaki sandalyeye yönelmesi üzerine ben de o sandalyenin tam karşısındaki yere iliştim. Yavrularını emzirmeyi bırakıp bir kurt gibi sinsice bacağımın arkasına yanaşan ve beyaz dişleriyle bir ısırık almak için yukarıya doğru kıvrılmış dudaklarının arasından salyalar saçan anaç köpeğin başını okşayarak o arada oluşan sessizliği geçiştirmeye çalıştım. Ne var ki bu okşayışım köpeğin uzun uzun ve boğuk bir şekilde hırlamasına neden oldu.

Bay Heathcliff köpeğin hırlamalarıyla koro halinde, "Onu rahat bıraksanız iyi olur," diye gürledi ve bir tekme savurarak hayvanın daha azgın bir gösteriye girişmesini önledi. "Şımartılmaya alışık değildir – süs köpeği değil o." Sonra yan kapıya doğru ilerlerdi ve bir kez daha bağırdı: "Joseph!"

Mahzenin derinliklerinden Joseph'in belli belirsiz mırıltıları geldi ama adamın yukarıya gelmeye hiç niyeti yok gibiydi. Bunun üzerine efendisi beni o dişi canavarla ve onunla birlikte her bir hareketimi ısrarlı bir şekilde izlemekte olan bir çift asık suratlı, kabarık tüylü çoban köpeğiyle *baş başa* bırakarak aşağıya, onun yanına indi. Köpeklerin sivri dişleriyle yakından tanışmak gibi özel bir isteğim olmadığı için, hiç kıpırdamadan oturdum ama bu arada nasıl olsa üstü kapalı hakaretleri anlamazlar diye düşünerek, talihsiz bir davranışta bulundum ve bu üçlüye bakarak göz kırpmaya ve ağzımı burnumu oynatmaya

başladım. Yüzümün aldığı bazı şekiller özellikle de köpek hanımefendiyi kızdırmış olmalıydı ki, aniden ok gibi yerinden fırlayarak kucağıma atladı. Onu yere iterek telaşla masanın arkasına geçtim. Ne var ki, yaptığım bu hareket kovana çomak sokmaktan beter bir sonuç verdi. Farklı boy ve yaşlarda en az yarım düzine dört ayaklı iblis, saklandıkları köşelerden fırlayıp bir anda ortak ilgi alanları olan bendenizin üzerinde buluştular. Özellikle de topuklarıma ve ceketimin eteklerine saldırıyorlardı. Daha irice olan saldırganları şömine demiriyle elimden geldiğince geri püskürtmeye çalışırken, bir yandan da ev halkından birilerinin gelip barışı sağlaması için avazım çıktığı kadar bağırıp yardım istiyordum.

Bay Heathcliff ve uşağı insanı sinir edecek bir soğukkanlılıkla mahzenin merdivenini çıkmaya başladılar. Ocak başında çığlıklar ve havlamalarla karışık tam bir can pazarı yaşanmasına rağmen, basamakları her zamankinden bir saniye bile daha süratle çıktıklarını sanmıyorum. Neyse ki mutfaktakilerden biri onlardan daha tez davrandı. Etekleri belinde, çıplak kollu ve kıpkırmızı yanaklı, kanlı canlı, çam yarması bir kadın, elindeki tavayı havada savurarak aramıza daldı. Bu silahı ve dilini öyle bir kullandı ki, fırtına mucizevi bir şekilde dindi. Efendisi sahneye teşrif ettiğinde bir tek o ortada duruyor ve göğsü de fırtına sonrası kabaran deniz dalgaları gibi inip çıkıyordu.

Ev sahibi, özellikle de maruz kaldığım bu kaba muameleden sonra güçlükle katlanabileceğim bir bakışla beni süzerek, "Burada ne haltlar oluyor?" diye sordu.

"Ne haltlar mı oluyor?" diye mırıldandım. "Ruhlarını şeytana satmış bir domuz sürüsü bile sizin bu hayvanlarınızın yanında hiç kalır, efendim. Benim gibi bir yabancıyı bunlarla baş başa bırakmak yerine, bir kaplan sürüsünün önüne de atabilirdiniz!"

"Oraya buraya dokunmayan kişilere ilişmez onlar," dedi ve masayı eski yerine getirip, önüme bir şişe koydu. "Köpekler tetikte olmakta haklı. Bir bardak şarap?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sizi ısırmadılar, değil mi?"

"Öyle bir şey olsaydı, ısıranın üzerine yüzüğümün mührümü basardım herhalde," dedim. Bu sözlerim üzerine, Heathcliff'in yüzündeki ifade gevşedi ve bir sırıtma halini aldı.

"Hadi, hadi, Bay Lockwood," dedi. "Korktunuz elbette. Hadi, biraz şarap için. Bu eve çok ender misafir gelir. O yüzden, itiraf etmeliyim ki, ben de köpeklerim de onları nasıl karşılamamız gerektiğini bilmeyiz. Sağlığınıza içelim mi, efendim?"

Başımı hafifçe eğerek ben de onun sağlığına içtim, zira aşağılık bir köpek sürüsünün terbiyesizliği nedeniyle somurtup oturmak aptallık olacaktı. Ayrıca gördüğüm kadarıyla bu adam beni maskarası haline getirmek istiyordu. Benim ise daha fazla küçük düşürülmeye hiç niyetim yoktu. Sanırım sonunda o da temkinli olmayı seçerek benim gibi iyi bir kiracıyı gücendirmenin aptalca bir davranış olacağına hükmetti ve zamiri ve ek fiilleri olmayan veciz konuşma tarzını bir kenara bırakarak beni ilgilendireceğini sandığı başka bir konuya geçti. Hayatımın geri kalanını bir köşeye çekilerek geçirmeyi planladığım bu yerin getirileri ve götürüleri üzerine bir nutuk çekmeye koyuldu. Değindiğimiz konulardaki bilgisiyle beni çok etkilemişti. Öyle ki, oradan ayrılmadan önce, ertesi gün onu tekrar ziyaret etmek için bir girişimde bulunma cesaretini gösterdim. Onu ikinci kez gereksiz yere meşgul etmemi pek arzu ediyor gibi gelmedi bana. Ama olsun, ben yine de bir kere daha oraya gitmekte kararlıyım!

Şaşılacak şey: Onunla kıyaslayınca, kendimi öylesine hoşsohbet ve eğlenceli biri gibi hissediyorum ki...

Bölüm 2

Dün öğleden sonra sisli ve soğuk bir hava vardı. O yüzden ben de fundalıkların ve çamurların arasından geçerek Uğultulu Tepeler'e gitmek yerine, günümü çalışma odamdaki şöminenin başında geçirmenin daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştım. (Bu arada, yeri gelmişken söyleyeyim: Ben yemeğimi genellikle on iki ile bir arasında yerim. O yüzden, evin demirbaş eşyasıyla birlikte devraldığım anaç kâhya kadın, ana öğünümü bu kez neden saat beşte yemek istediğimi anlayamamış veya anlamak istememişti.) Ancak yemekten sonra böyle bir tembellik etme niyetiyle merdivenleri çıkıp da odaya girdiğimde, bir ne göreyim? Fırçalar ve kömür kovaları arasında yere çökmüş bir hizmetçi kız, şöminedeki ateşe kürek kürek kül atıp söndürmeye çalışırken, berbat bir şekilde tozu dumana katmamış mı? Bu manzara beni hemen geri dönmeye zorladı. Şapkamı aldığım gibi evden çıktım ve yedi kilometrelik bir yürüyüşten sonra, tam da lapa lapa kar yağmaya başlamak üzereyken Heathcliff'in bahçe kapısına vardım.

O kasvetli tepeyi kaplayan toprak, ayazdan donarak taş kesilmişti. İliklerime kadar işleyen soğuk nedeniyle her yanım zangır zangır titriyordu. Zincirini çözemeyince, bahçe kapısının üzerinden atladım ve iki yanında bektaşi üzümü çalılarının dağınık bir şekilde uzandığı yükseltilmiş yolda koşarak parmaklarım karıncalanana ve köpekler ulumaya başlayana kadar, açarlar ümidiyle boş yere kapıya vurmaya devam ettim.

İçimden, "Zavallı sefiller!" diye haykırıyordum. "Bu nobranlığınızla sonsuza dek insan ırkından soyutlanmayı hak edi-

yorsunuz. Ben, hiç değilse, böyle güpegündüz kapılarımı sürgülemiyorum. Ama umurumda bile değil – ne olursa olsun, içeriye gireceğim!" Bu kararlılıkla kapı mandalını yakaladım ve bütün hırsımla sarsmaya başladım. Nihayet, sirke suratlı Joseph ahırın yuvarlak penceresinden başını uzattı.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı. "Efendim az ilerideki koyun ağılında. Onunla konuşmak için geldiyseniz, oraya gidin."

Adamı konuşturabilmek için tatlı bir sesle, "İçeride kapıyı açacak kimse yok mu?" diye seslendim.

"Hanımdan başka kimsecikler yok. O da, isterseniz akşama kadar o müthiş şamatanıza devam edin, dünya yıkılsa bile kapıyı açmaz..."

"Neden ki? Ona benim kim olduğumu söyleyemez misin, Joseph?"

Joseph, "Ben mi? Tanrı korusun! Kılımı bile kıpırdatmam!" diye mırıldandıktan sonra başını içeri çekti.

Kar iyiden iyiye tipiye dönüşmüştü. Kapının tokmağına yapışıp şansımı bir kez daha denedim. Tam o sırada, omzuna bir tırpan atmış, paltosuz genç bir adam arka taraftaki avluda belirdi ve onu takip etmem için bana işaret etti. Bir çamaşırhaneden ve içinde bir kömürlük, bir tulumba ve bir de güvercinlik olan taş döşeli bir avludan geçerek sonunda, bir gün önce kabul edildiğim o kocaman, sıcak ve sevimli odaya girdik. Şöminedeki kömür, tezek ve odunlardan çıkan devasa alevler tüm odayı tatlı tatlı aydınlatıyordu. Üzerinde bol miktarda yiyecek olan akşam sofrasının yanında da genç bir kadın oturuyordu. Evin daha önce varlığından haberim bile olmayan 'hanım'ını görmek beni çok mutlu etmişti. Onu hemen başımla selamladım ve oturmamı söyleyeceğini sanarak beklemeye koyuldum.

Hanım bana bakarak sandalyesinde arkaya doğru kaykıldı ve hiç kımıldanmadan, dilini yutmuş gibi öylece durdu.

"Hava da pek kötü!" diye bir yorumda bulundum. "Korkarım ki, Bayan Heathcliff, uşaklarınızın aylaklığı nedeniyle kapınız zarar görmüş olabilir. Sesimi duyurabilmek için bayağı uğraşmak zorunda kaldım."

Genç kadın ağzını bile açmadı. Gözlerimi ona dikmiştim – o da aynı şekilde bana bakıyordu. Bakışları buz gibi ve umursamazdı; ayrıca son derece itici ve huzursuz ediciydi.

"Oturun," dedi delikanlı, ters bir tavırla. "Beyefendi az sonra gelir."

Dediğini yaptım. Sonra, boğazımı temizleyerek bu ikinci görüşmemizde kuyruğunun ucunu hafifçe kımıldatarak benimle olan tanışıklığını belli etme tenezzülünde bulunan hain Juno'ya baktım ve "Güzel bir hayvan!" diyerek yeniden sohbet etmeye çalıştım. "Yavruları birilerine vermeyi düşünüyor musunuz, hanımefendi?"

Sevimli ev sahibesi, Heathcliff'i bile solda sıfır bırakan bir iticilikle, "Onlar benim değil," diye cevap verdi.

"Ah, yoksa sizin en çok sevdikleriniz şuradakiler mi?" diye devam ettim, üstü kedi benzeri yaratıklarla dolu sıradan bir minderi göstererek.

"Ne de sevilecek yanları var hani!" dedi kadın, beni azarlarcasına.

Şansa bakın ki, bunlar meğerse bir yığın ölü tavşanmış! Bir kez daha boğazımı temizleyerek, şömineye yanaştım ve fırtınalı havayla ilgili yorumumu tekrarladım.

"O zaman ne demeye evinizden çıktınız?" dedi kadın, ayağa kalkıp şöminenin üst tarafındaki çıkıntıda durmakta olan tenekeden yapılmış, boyalı çay kutularından ikisine doğru uzanırken.

Genç kadının ışıktan uzakta kaldığı için daha önce fark edemediğim vücudunu ve yüzünü, şimdi tam olarak görebiliyordum. Narin yapılıydı ve genç kızlık dönemini yakın bir zamanda gerilerde bırakmış olduğu belliydi. Hayran olunacak bir endamı vardı ve hayatımda o güne kadar görme zevkine eriştiğim en minyon ve muhteşem yüze sahipti. Ağzı burnu ufacıktı ve çok güzeldi. Saman renkli, daha doğrusu altın sarısı bukleleri narin boynundan aşağı özgürce dökülüyordu. Bakışları biraz daha yumuşak olsaydı, gözlerine karşı koymak mümkün olamazdı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, benim etkilenmeye hazır, duygusal yüreğimin bu gözlerdeki bakışta algılayabildiği tek şey, insanın bir yüzde görmeyi hiç beklemediği bir kibir ile bir tür çaresizlik arasında gidip gelen bir ifadeydi. Teneke çay kutuları onun ulaşamayacağı kadar uzakta olduğundan, yardım etmek için bir hamle yaptım ama genç kadın altınlarını sayarken ona el uzatan birini başından savmak isteyen bir pinti gibi bana saldırdı.

"Sizin yardımınızı istemiyorum," diye çıkıştı. "Onları kendim alabilirim."

Aceleyle, "Özür dilerim," diye cevap verdim.

Derli toplu siyah robunun önüne bir önlük bağladıktan sonra, bir kaşık çayı demliğe doğru götürürken, "Çaya davetli miydiniz?" diye sordu.

"Bir fincan çay hiç fena olmaz," diye cevap verdim.

"Çaya davetli miydiniz?" diye tekrarladı.

"Hayır," dedim gülümsemeye çalışarak, "ama beni davet edecek biri varsa, o da sizsiniz."

Çayı, kaşığı, hepsini gerisin geri fırlatıp attı ve bir öfkeyle yeniden sandalyesine oturdu. Alnı kırışmış ve kırmızı alt dudağı ağlamaya hazır bir çocuğunki gibi sarkmıştı.

Bu arada, sırtına partal olduğu su götürmez bir ceket geçirmiş olan delikanlı da ateşin önünde dimdik durarak, sanki aramızda hesabı görülmemiş amansız bir kan davası varmış gibi, gözlerinin ucuyla küçümser bir tavırla beni süzüyordu. Onun evin uşağı olup olmadığından kuşku duymaya başlamıştım. Kıyafeti ve konuşma tarzı itibarıyla kaba bir gençti. Ayrıca Bay ve Bayan Heathcliff'te ilk bakışta göze çarpan o üstünlük edasından da tamamen yoksundu. Kahverengi, gür, kıvırcık saçları karmakarışık ve bakımsızdı. Favorileri alabildiğine uzamış ve bir hayvanınki gibi tüm yüzünü kaplamıştı. Elleri de sıradan bir işçininkiler gibi kararmıştı. Yine de arsız ve adeta kibirli bir havası vardı ve evin hanımefendisine hizmet etme konusunda herhangi bir gayret içinde olmadığı besbelliydi. Genç adamın oradaki konumuyla ilgili olarak kesin bir belirti olmadığı için, en doğrusunun onun tuhaf davranışlarını görmezden gelmek olduğuna karar verdim. Neyse ki Bay Heathcliff beş dakika kadar sonra odaya girdi de, az önceki huzursuzluğumdan kurtularak bir nebze olsun rahatladım.

"Gördüğünüz gibi, efendim, sözümü tutarak geldim işte!" dedim, neşeli görünmeye çalışarak. Sonra da, "Korkarım ki, kötü hava nedeniyle bir yarım saat kadar burada mahsur kalacağım. Tabii, eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

Giysilerinin üzerindeki beyaz kar taneciklerini silkelerken, "Yarım saat mi?" dedi. "Buralarda aylak aylak gezinmek için bu kar fırtınalı havayı seçmiş olmanıza doğrusu çok şaşırdım. Bataklıklarda kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya gelebileceğinizin farkında mısınız? Bu bozkırları iyi tanıyan kişiler bile böyle gecelerde yollarını kaybediyorlar. Ayrıca, şunu bilin ki, havanın düzelme ihtimali şimdilik yok gibi görünüyor."

"Dönerken uşaklarınızdan bir delikanlı bana rehberlik

edemez mi? Hem sabah oluncaya kadar Çiftlik'te de kalabilir. Birini yanıma verebilir misiniz?"

"Hayır veremem."

"Aa, öyle mi? Sanırım o zaman kendi sağgörüme güvenmek zorundayım."

"Hıh!"

"Çayı yapacak mısın?" diye sordu pejmürde ceketli delikanlı, vahşi bakışlarını benden uzaklaştırıp genç kadına çevirerek.

Genç kadın Heathcliff'ten medet umarak ona doğru döndü ve "O da içecek mi?" diye sordu.

Heathcliff'in cevabı, "Yapacaksan yap şu çayı!" oldu. Bunu öyle kaba bir tavırla söylemişti ki, irkilmekten kendimi alamadım. Adamın konuşma tarzı gerçekten de onun kötü mizacını yansıtıyordu. O anda, ben de onun için artık 'muhteşem bir adam' tanımını kullanamayacağımı enikonu hissetmiştim. Hazırlıklar tamamlanınca, "Pekâlâ beyim, sandalyenizi şöyle öne getirin," diyerek beni çaya davet etti. Köylü kılıklı delikanlı da dâhil olmak üzere hepimiz sofraya oturduk. Yemeğimizi yerken ortalığı kasvetli bir sessizlik kapladı.

Bu bulutlu havaya ben neden olduysam, onu dağıtmaya çalışmak da benim görevim olmalı diye düşündüm. Her gün bu masanın başında böyle dut yemiş bülbül gibi sus pus oturmuyorlardı ya... Ne kadar aksi mizaçlı olurlarsa olsunlar, gün boyu böyle suratsız bir tavır takınmaları mümkün olamazdı.

İlk fincan çayımı bitirdikten sonra ikincisini alırken, aradaki boşluktan yararlanıp, "Örf ve âdetlerin zevklerimize ve fikirlerimize şekil vermesi, ne kadar tuhaf..." diye söze girdim. "Sizin gibi dünyadan elini eteğini çekmiş bir kişinin böyle mutlu bir hayat sürebileceğini pek çok insan tasavvur bile edemez,

Bay Heathcliff; yine de hiç tereddütsüz şunu söyleyebilirim ki, etrafınızda aileniz, yuvanızın ve yüreğinizin koruyucu meleği olan sevimli hanımınız olduğu müddetçe..."

Yüzünde şeytani diyebileceğim alaycı bir sırıtmayla, "Sevimli hanımım mı?" diye sözümü kesti. "Neredeymiş – şu benim sevimli hanımım?"

"Bayan Heathcliff'i, yani eşinizi kastediyorum."

"Ha, evet – bedeni bu dünyadan çoktan ayrılmış olmasına rağmen, karımın ruhunun bir iyilik perisinin koruyucu görevini üstlenerek, Uğultulu Tepeler'e kol kanat gerdiğini söylemek istiyorsunuz sanırım. Öyle mi?"

Büyük bir pot kırdığımı fark ederek, hatamı düzeltmeye çalıştım. Bu iki kişinin arasında, karı koca olamayacak kadar büyük bir yaş farkı olduğunu nasıl olmuş da görmemiştim? Biri neredeyse kırkındaydı. Erkeklerin akıl sağlığının en güçlü olduğu ve genç kızların kendileriyle aşk evliliği yapabileceği hayaline ender olarak kapıldıkları bir yaştı bu. Böyle bir hayali, biz erkekler çoğu kez hayatımızın ihtiyarlık dönemine saklarız... Diğeri ise on yedisinde bile görünmüyordu.

Birden zihnimde bir şimşek çaktı. 'Belki de kızın kocası, dirseğimin dibinde oturmuş koca bir maşrapadan çayını yudumlayan ve ekmeğini kirli elleriyle yiyen şu soytarıdır. Yani mahdum Heathcliff... İşte, diri diri toprağa gömülmek dedikleri böyle bir şey olmalı. Dünyada daha iyi insanların varlığından habersiz olan cahil kız, kendisini bu hödüğün kollarına teslim etmişti demek! Ne acınası bir durum! Yine de dikkatli olmalı ve onu bu seçiminden dolayı pişmanlık duygusuna sevk edecek herhangi bir duruma neden olmamalıyım,' diye düşündüm. Özellikle de son düşüncemden dolayı beni kendini beğenmiş biri sanabilirsiniz ama durum

hiç de öyle değil! Yanı başımda oturmakta olan kişi benim için iğrençlik sınırına dayanmış biriydi. Ben ise, tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, oldukça çekici biriyim!

"Bayan Heathcliff benim gelinimdir," dedi Heathcliff, tahminimi doğrulayarak. Bunu söylerken genç kıza doğru tuhaf bir bakış attı. Bu düpedüz nefret dolu bir bakıştı; ama eğer aksi ifadeli yüz kasları, başka insanlarda olduğu gibi iç dünyasını yansıtmıyor idiyse, onu bilemem tabii...

"Ah, evet," dedim yanımdaki gence dönerek. "Şimdi anlıyorum. Bu iyilik perisinin sahibi sizsiniz demek."

Devirdiğim bu çam, bir öncekinden de beterdi. Genç adam birden kıpkırmızı kesildi ve her an üzerime atılabilirmiş gibi yumruklarını sıktı. Ama birden kendisini toparladı ve dişlerinin arasından, bana yöneltilmiş olmasına rağmen duymazdan gelmeye özen gösterdiğim sunturlu bir küfür sallayarak, içindeki fırtınayı bastırdı.

"Ne yazık ki, bu tahmininiz de doğru değil, beyefendi," dedi ev sahibim. "İkimiz de sizin o iyilik perinizin sahibi olma ayrıcalığından yoksunuz. Bu genç hanımın eşi öldü. Onun gelinim olduğunu söylemiştim. O yüzden, benim oğlumla evlenmiş olması gerekir, öyle değil mi?"

"Peki ama bu delikanlı sizin..."

"Oğlum değil, elbette."

Heathcliff, kendisini o ayının babası sanmakla fazla cüretkâr bir latifede bulunmuşum gibi yeniden gülümsedi.

"Benim adım Hareton Earnshaw," diye homurdandı diğeri. "Bu ada karşı saygılı olmanızı öneririm."

Kendisine öyle bir paye vererek adını söylemişti ki, içimden gülmek geldi ve "Zaten ben de bir saygısızlıkta bulunmuş değilim," diye cevap verdim.

Kendimi tutamayıp bir tokat patlatırım ya da içimdeki kahkahayı dışa vururum korkusuyla, gözlerini haddinden fazla bir süre boyunca ısrarla üzerime dikmesine rağmen bakışlarına karşılık vermemeyi tercih ettim. Bu mutlu aile tablosunun içinde kesinlikle yerim olmadığını hissetmeye başlamıştım. Odanın içindeki boğucu ruhsal kasvet, şömineden çıkan parlak ısının verdiği fiziki konforu etkisiz kılmış, adeta yok etmişti. O yüzden bu çatının altına üçüncü kez girmeye cüret etmeden önce iyice düşünmem gerektiğine karar verdim.

Yeme içme işi nihayet sona erdiğinde, kimsenin ağzını açıp da bir çift güzel laf etmeye niyeti olmadığını görünce, havayı kontrol etme bahanesiyle pencerelerden birinin yanına gittim. Gördüğüm manzara çok hazindi. Gecenin koyu karanlığı vaktinden önce inmeye başlamıştı. Gökyüzüyle tepeler birbirine karışmış, ortalık burgaçlar oluşturan acımasız bir rüzgâr ve nefes aldırmayan bir tipi yumağı haline gelmişti.

Kendimi tutamayarak, "Sanırım bana yol gösteren biri olmadan evime dönmek artık pek mümkün değil," diye bağırdım. "Yollar çoktan kara gömülmüştür; öyle olmasa bile bir adım ötesini görmem imkânsız gibi."

"Hareton, şu bir düzine koyunu alıp ahırın sundurmasına götür. Bütün gece ahırda açıkta bırakırsak, karın altında kaybolurlar. Sonra da önlerine bir kalas koy."

"İyi de, ben ne olacağım?" dedim, giderek artan bir öfkeyle.

Soruma kimse cevap vermedi. Çevreye bir göz gezdirince, odada köpekler için bir kova yulaf lapası getiren Joseph ile Bayan Heathcliff'ten başka kimsenin olmadığını fark ettim. Genç kadın çay tenekesini yerine koyarken şöminenin rafından düşürdüğü kutunun içindeki kibritleri tek tek yakarak oyalanmaya çalışıyordu. Joseph, yükünü yere koyduktan

sonra odaya eleştirel bir bakış attı ve dişlerini gıcırdatarak çatlak bir sesle, "Millet dışarıda koşturup dururken, nasıl burada hiçbir iş yapmadan aylaklık ettiğini anlayamıyorum doğrusu!" dedi. "Hoş, senin gibi bir işe yaramaza laf söylemek de işe yaramaz ya! O kötü huylarından asla vazgeçmeyeceksin ve sen de aynen senden önce giden annen gibi şeytanın kucağına düşeceksin!"

Bir an için, bu güzel sözlerin muhatabının ben olduğumu sandım ve öfkeye kapılarak o yaşlı hergeleyi tekmeleyip dışarıya atmak için öne doğru bir adım attım. Ancak, Bayan Heathcliff'in verdiği cevap, kendimi kontrol altına almamı sağladı.

"Seni rezil moruk! Şeytanın adını andığında, seni alıp götürmesinden hiç mi korkmuyorsun?" diye bağırdı. "Seni uyarıyorum: Beni kışkırtmaktan vazgeç, yoksa hatırım için seni ortadan kaldırmasını özel olarak rica ederim!" Sonra rafın üzerinden uzun ve siyah bir kitap alarak devam etti: "Dur da bir bak buraya, Joseph! İstersen Kara Büyü konusunda nerelere geldiğimi göstereyim sana. Çok sürmez, kısa bir süre içinde bu evi ortadan kaldıracak güce sahip olacağım. O kızıl renkli inek durup dururken ölmedi herhalde. Senin romatizmaların da pek öyle Tanrı'dan gelen bir şey olmasa gerek!"

"Ah, seni lanet olasıca, aşağılık yaratık!" diye yutkundu yaşlı adam, "Tanrı bizi kötülüklerden korusun!"

"Hayır, namussuz adam! Cehennemliksin sen! Defol git buradan, yoksa canına okurum senin! Hepinizin kilden ve balmumundan modellerinizi yapacağım! Sabrımı taşıran ilk kişiye ne yapacağımı... Hayır, efendim, onun başına neler geleceğini şimdi söyleyecek değilim, nasıl olsa göreceksiniz! Şimdi bas git! Gözüm senin üstünde!"

Küçük cadı, güzel gözlerinde abartmaya çalıştığı bir ha-

bislikle Joseph'e baktı. Joseph'in gerçekten de ödü kopmuştu. Aceleyle dışarı çıkarken tir tir titriyor, heyecanlı dualar ediyor ve "Hain!" diye bağırıyordu. Kızın bu davranışını can sıkıntısından Joseph'e tatsız bir şaka yapmak istemesine yormuştum. Odada yalnız kaldığımızı görünce, sıkıntılı durumumla belki onun ilgisini çekerim umuduyla bir girişimde bulunmaya yeltendim.

"Bayan Heathcliff," dedim heyecanla, "sizinki gibi bir yüze sahip olan bir kişinin ancak ve ancak iyi yürekli olabileceğini düşünmeye cüret ederek sizi rahatsız ettiğim için beni affedin. Dönüş yolunda yönümü bulmak için nelere dikkat etmem gerektiğine dair bana biraz bilgi verebilir misiniz? Buradan Londra'ya nasıl gidileceğini siz ne kadar biliyorsanız, inanın ki ben de evime nasıl gideceğimi o kadar biliyorum!"

Genç kadın, "Geldiğiniz yoldan geri dönün," diye cevap verdi ve elindeki mumla bir sandalyeye kurularak o uzun kitabı önüne açtı. "Şu anda size kısa olmakla birlikte, verebileceğim en mantıklı tavsiyeyi vermiş bulunmaktayım."

"O zaman, beni bir bataklıkta ya da karla dolu bir çukurda ölü bulduklarını duyduğunuzda, vicdanınızın sesi bunun kısmen sizin yüzünüzden olduğunu size fısıldamayacak mı?"

"Nedenmiş o? Bir kere, size ben eşlik edemem ki... Benim bahçe duvarına kadar gitmeme bile izin vermezler."

"*Siz mi?* Böyle bir gecede, benim için şu eşikten bir adım öteye bile geçmenize gönlüm zaten razı olmaz," diye haykırdım. "Bana sadece yolumu nasıl bulacağımı söylemenizi istiyorum, *göstermenizi* değil. Hiç olmazsa Bay Heathcliff'i bana bir rehber vermesi için ikna edebilirsiniz."

"Kimi versin? Evde o, Earnshaw, Zillah, Joseph ve ben varız. Hangimizi istersiniz?"

"Çiftlikte çalışan gençler yok mu?"

"Hayır, burada sadece bu saydıklarım yaşıyor."

"O zaman, öyle anlaşılıyor ki, burada kalmak zorundayım."

"Bunu ev sahibinizle konuşun. Bu konu beni hiç ilgilendirmiyor."

Tam o sırada, mutfak kapısından Heathcliff'in sert sesi duyuldu: "Umarım bu size bir ders olur da, bundan böyle iyice düşünmeden bu tepelerde gezinmeye kalkışmazsınız. Burada kalmanıza gelince, misafir ağırlayacak bir yerim yok. Eğer kalırsanız, Hareton'la ya da Joseph'le aynı yatağı paylaşmanız gerekir."

"Bu odadaki bir sandalyenin üzerinde de uyuyabilirim," diye cevap verdim.

Görgüsüz alçak, "Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Zengin de olsa, fakir de olsa, yabancı yabancıdır. Ben etrafta yokken, birilerinin buralarda fink atmasına izin vermek hiç işime gelmez!"

Bu hakaret sabrımı taşırmıştı. Tiksindiğimi belli eden bir şeyler söyleyerek, onu ittirdim. Telaşla kendimi avluya attığım anda Earnshaw'la burun buruna geldim. Ortalık öylesine karanlıktı ki, çıkış kapılarının nerede olduğunu bir türlü göremiyordum. Etrafta öylece dolanırken, ev halkının birbirlerine karşı ne kadar uygar davrandıklarına bir kere daha şahit oldum. Aralarında konuşurlarken, genç adam ilk başta bana karşı dostane bir tavır içine girer gibi oldu ve "Onunla koruluğa kadar gideyim," dedi.

Ama efendisi midir, nesidir, araya girerek, "Onunla ancak cehenneme gidersin!" diye bağırdı. "Sen gidersen atlara kim bakacak, ha?"

"Bir adamın hayatı, atların bakımının bir gece aksamasından daha önemlidir. Birisinin gitmesi gerek," diye mırıldandı Bayan Heathcliff, umduğumdan daha nazik bir sesle.

"Herhalde senin emrinle değil!" diye terslendi Hareton. "Onu o kadar önemsiyorsan, sessiz olsan daha iyi olur."

"Dilerim hortlar da hayaleti size musallat olur. Dilerim Çiftlik bir harabe haline gelene kadar Bay Heathcliff oraya başka bir kiracı bulamaz!" diye sert bir cevap verdi genç kadın.

Bu arada ben Joseph'e doğru ilerlemeye başlamıştım. Yaşlı adam, "Duydunuz mu? Bir kulak verin! Onlara beddua ediyor!" diye mırıldandı.

Joseph, onu duyabileceğim kadar yakın bir yerde oturmuş, bir fener yardımıyla ineklerden süt sağıyordu. Ertesi sabah geri göndereceğimi söyleyerek, teklifsizce feneri kaptığım gibi arka kapılardan en yakınına doğru bir koşu tutturdum.

Müzelik adam peşimden koşarken, "Efendim, efendim, feneri çalıyor bu adam," diye haykırmaya başladı. "Hey, Gnasher! Hey, köpekler! Hey Wolf, tutun onu, tutun!"

Küçük kapıyı açmamla birlikte, iki tane tüylü canavar boğazıma atılarak beni yere devirdi. Fenerin ışığı da bu arada söndü. Heathcliff ile Hareton'un birbirine karışan nahoş kahkahaları da, öfkemin ve uğradığım aşağılanmanın üzerine tuz biber ekti. Şükür ki bu canavarlar beni bir çırpıda canlı canlı yiyip bitirmeye değil, pençelerini uzatıp esnemeye ve kuyruklarını sallayarak caka satmaya daha meyilliydiler. Yine de, benim yeniden hayat bulmama katlanacak gibi görünmedikleri için, kötü kalpli efendilerinin gönlü olup da beni gelip kurtarana kadar yerde yatmaya mecbur kaldım. Sonra da şapkam başımdan düşmüş bir vaziyette ve öfkeden tir tir titreyerek o imansızlara bana çıkış yolunu göstermelerini emrettim. Kral Lear havası takınarak, zehir ve kin saçan birtakım abuk sabuk misilleme tehditleri savurdum ve beni bir dakika daha alıkoydukları takdirde, bunu onlara misliyle ödeteceğimi söyledim.

Öfkemin şiddeti burnumdan bir anda oluk gibi kan boşalmasına neden oldu. Heathcliff gülmeye devam ediyor, ben de ona ağzıma geleni söylemeyi sürdürüyordum. Orada benden daha mantıklı ve ev sahibimden daha iyiliksever birinin müdahalesi olmasaydı bu sahne nasıl son bulurdu, bilemiyorum. Şükürler olsun ki bu kıyametin nedenini merak eden çam yarması kâhya kadın Zillah, bir anda yanımızda peyda oldu. Birilerinin bana iyi bir kötek çektiğini düşünmüş olmalı ki, efendisine saldırmayı göze alamadığından, hançeresinin tüm gücüyle daha genç olan alçağa veryansın etmeye koyuldu.

"Pes artık, Bay Earnshaw," diye bağırdı. "Daha ne haltlar yiyeceksiniz bakalım? Artık neredeyse kendi kapımızın eşiğinde adam öldürmeye başlayacağız! Anladım ki, bu ev bana göre değil. Şu biçare delikanlıya bir baksanıza, neredeyse boğulacak! Şişt... Susun! Böyle yapmamalısınız! Yeter, hadi, girin içeri de yaralarınıza bir bakayım. Durun hele, kıpırdanmayın!"

Böyle diyerek ensemden aşağı koca bir tas dolusu buzlu suyu boca ediverdi ve beni mutfağa soktu. Bay Heathcliff de peşimizden geldi. Geçici neşesi süresini doldurmuş, onun yerini bir anda her zamanki suratsızlığı almıştı.

Kendimi feci hissediyordum. Başım dönüyordu ve bayılacak gibiydim. O yüzden, hiç istemememe rağmen o çatı altında konaklamayı kabul etmek zorunda kaldım. Bay Heathcliff, Zillah'a bana bir bardak brendi getirmesini söyledi ve daha sonra iç odalardan birine geçti. Zillah efendisinin emrini yerine getirirken bir yandan da başıma gelenlerden dolayı beni teselli etmeye çalışıyordu. İçkinin etkisiyle biraz olsun kendime geldiğimi görünce de, geceyi geçireceğim yere götürmek için önüme düştü.

Bölüm 3

Zillah, merdivenleri çıkarken bana mumu gizlememi ve hiç ses çıkarmamamı söyledi, çünkü beni yatıracağı odayla ilgili olarak efendisinin tuhaf bir takıntısı varmış ve mecbur kalmadıkça orada birilerinin kalmasına izin vermezmiş. Zillah'a bunun nedenini sorduğumda, bilmediğini söyledi. Burada sadece bir iki yıldır yaşamaktaydı ve öyle tuhaflıklara şahit olmuştu ki, neyi merak edeceğini artık bilemiyordu.

Ben de meraklı olamayacak kadar afallamış bir durumdaydım. Kapımı sürgüledim ve etrafa bakınıp yatağın nerede olduğunu kestirmeye çalıştım. Odadaki tüm eşya bir sandalye, bir çamaşır dolabı ve üst tarafına fayton penceresini andıran kare şekilli delikler oyulmuş, büyükçe bir meşe sandıktan ibaretti. Biraz yakına gidip sandığın içine bakınca, bunun ailedeki herkesin kendine ait bir odası olması ihtiyacını karşılamak üzere akıllıca tasarlanmış, az rastlanır türden yatacak bir yer olduğunu gördüm. Gerçekten de, bu sandık küçük bir oda gibiydi. Pencerelerden birinin çıkıntısı da masa görevi görüyordu. Odacığın ön panellerini yana doğru kaydırdım ve elimde mumla içeri girdim. Sonra panelleri yeniden kapattım. Artık Heathcliff'in ve diğer herkesin bana karşı bir uyanıklık yapmasına karşı kendimi güvende hissedebilirdim.

Mumumu koyduğum çıkıntının bir köşesinde üst üste yığılı, küf içinde birkaç kitap duruyordu. Çıkıntının her yanı boydan boya, boyanın üzerine kazılmış yazılarla kaplıydı. Farklı stillerde ve irili ufaklı harflerle yazılmış olmalarına rağmen, bunların tümü tek bir adı tekrar etmekteydi: CATHERINE EAR-

NSHAW... Bu ad kimi yerde CATHERINE HEATHCLIFF, kimi yerde de CATHERINE LINTON oluyordu.

Üstüme bir rehavet çökmüştü; bitkin bir şekilde başımı pencereye dayadım ve Catherine Earnshaw – Heathcliff – Linton sözcüklerini gözlerim kapanana kadar, tekrar tekrar okudum; ama gözlerim beş dakika ya dinlenmiş, ya dinlenmemişti ki, düşmanca bakan bembeyaz harfler adeta birer hortlak gibi karanlığın içinden fırlayıverdiler. Dört bir yanım Catherine'lerle kaynıyordu. Kendisini zorla kabul ettirmek isteyen bu sırnaşık addan kurtulmak için doğrulduğumda, mumumun eski kitaplardan birinin üzerine doğru yatmış olduğunu fark ettim. Ortalığı da kızarmış dana derisi kokusu kaplamıştı. Üfleyerek mumu söndürdüm. Soğuğun ve geçmek bilmeyen mide bulantısının etkisiyle kendimi çok kötü hissediyordum. Yatağın içinde oturup, yanarak zedelenen kocaman kitabı dizlerimin üzerine aldım. Bu, kötü baskı bir İncil'di ve korkunç bir şekilde küf kokuyordu. Kitabın ön kapağından sonraki boş sayfanın üzerinde, 'Bu kitap Catherine Earnshaw'undur' ibaresi ve yaklaşık bir çeyrek asır öncesinin tarihi yazılıydı. Bunu kapatarak, teker teker diğer kitapları alıp inceledim. Catherine'in kitapları arasında seçme eserler vardı. Harap durumda olmaları – çok kabul edilebilir diyebileceğimiz bir tarzda olmasa da – bir hayli kullanılmış olduklarını gösteriyordu. Sayfalarda basımcının boş bıraktığı yerlerin üzerine mürekkeple yorumlar ya da yorum görüntüsünü veren birtakım notlar vardı ve karalanmamış tek bir bölüm bile yoktu. Bunların bazıları birbiriyle bağlantısı olmayan cümlelerden oluşuyordu. Diğer bazı bölümler ise henüz gelişmemiş, çocuksu bir el yazısıyla çiziktirilmiş sıradan bir hatıra defteri gibiydi. Kitabın arasına konmuş bir sayfanın üst tarafında, dostum Joseph'in (bunu ilk gören kişiye muhtemelen hazine bulmuş etkisi yapan)

kabaca çizilmiş ama usta bir elden çıktığı belli olan mükemmel bir karikatürünü görmek bana müthiş bir keyif verdi. Bu gizemli Catherine'e karşı içimde aniden müthiş bir ilgi uyandı ve hiç gecikmeden onun silinmeye yüz tutmuş hiyerogliflerini çözmeye koyuldum.

Sayfanın alt tarafındaki paragraf, "Korkunç bir pazar," sözcükleriyle başlıyor ve şöyle devam ediyordu: "Keşke babamın geri gelmesi mümkün olabilseydi. Hindley çok iğrenç ve onun yerini asla dolduramıyor... Heathcliff'e öyle zalimce davranıyor ki... H. ve ben isyan etmeye karar verdik. Bu akşam ilk adımları attık zaten.

"Bütün gün ortalığı seller götürdü. Kiliseye bile gidemediğimiz için Joseph cemaati tavan arasında toplamak zorunda kaldı. Bu arada, Hindley ve karısı aşağıdaki sıcacık şöminenin önünde keyif çatıyorlar ve sizi temin ederim ki, İncil okumanın dışında her bir şeyi yapıyorlardı. Heathcliff'e, bana ve o zavallı rençper delikanlıya dua kitaplarımızı alarak yukarı çıkmamız söylendi. Oradaki bir mısır çuvalının üzerinde yan yana oturduk. İnim inim inliyor, zangır zangır titriyor ve Joseph'in de aynı şekilde titreyerek soğuktan donmamak için vaazı kısa keseceğini umuyorduk. Meğer boş yere ümitlenmişiz! Ayin tam üç saat sürdü. O da yetmezmiş gibi, ağabeyim aşağıya indiğimizi gördüğünde, 'Ne o? Bitti mi yoksa?' demek yüzsüzlüğünü göstermez mi? Eskiden fazla gürültü yapmamak kaydıyla, pazar akşamları oyun oynamamıza izin verilirdi, şimdi ise ufacık bir kıkırdama odanın köşesine gönderilip cezalandırılmamız için yeterli oluyor.

'"Burada bir efendinizin olduğunu unutuyorsunuz galiba,' diye bağırıyor başımızdaki zebella. 'Tepemi attıranı perişan ederim, ona göre! Bu evde tam bir ciddiyet ve sessizlik iste-

rim. Oğlum, ne yaptığını sanıyorsun sen? Frances, sevgilim... Oradan geçerken şunun saçını bir çek de görsün gününü. Az önce parmaklarını şaklattığını duydum.' Frances oğlanın saçını büyük bir hevesle çekti ve gidip kendisini kocasının kucağına attı. Karşımızda öylece oturdular ve bebekler gibi öpüşüp koklaşarak, yüzümüzü kızartan bir yığın saçma sapan palavra sıkıp saatlerce kırıştırdılar. Biz de elimizden geldiğince büzüşüp, büfenin altındaki kemerin boşluğuna sığındık. Tam önlüklerimizi birbirine bağlayıp, önümüzde görünmemizi engelleyen bir perde oluşturmuştum ki, ahırdaki işini bitiren Joseph içeri girdi. Sanat eserimi bir çekişte paraladıktan sonra yüzüme bir tokat patlattı ve o karga sesiyle gaklamaya başladı.

'Efendimizin bedeni daha mezarda soğumadı bile... Bu kutsal Şabat* günü henüz bitmemişken ve İncil'den dinledikleriniz henüz kulaklarınızda çınlarken, ne cüretle böyle eğlencelere dalıyorsunuz, ha? Utanın kendinizden! Oturun şuraya, hayırsız çocuklar! Burada yeterince güzel kitap var okuyacak. Oturun ve biraz ruhunuzu arındırın!'

'Böyle dedikten sonra, önümüze fırlattığı hurdası çıkmış kitapta yazılanları okuyabilmemiz için, bizi olduğumuz yerden alarak zorla odanın uzak köşesindeki şömineden gelen hafif ışıktan yararlanabileceğimiz bir yere oturttu. Bu angaryaya katlanmam mümkün değildi. Rengi atmış kitabımı bir hamlede yakaladığım gibi, iyi kitaplardan nefret ettiğimi söyleyerek köpeklerin yattığı yere doğru fırlattım. Heathcliff de kendi kitabına bir tekme atıp aynı yere savurdu. Ondan sonra da kıyamet koptu zaten!

* Şabat günü: Eski Ahit'e göre, Tanrı'nın kullarına çalışmayı yasak ettiği gün. Hıristiyanlar bu emre pazar günü uyarlar. (Çev. N.)

"Bizim papazefendi, 'Bay Hindley, efendim!' diye bağırmaya başladı. 'Efendim, buraya gelin! Bayan Cathy *Kurtuluş Müjdeci*'nin* arka kapağını yırttı. Heathcliff de *Yıkıma Götüren Geniş Yol*'un** birinci bölümünü tekmeledi! Bunların gidişatı hiç hoş değil, efendim! Ah, eski efendimiz olsaydı bunların hakkından öyle bir gelirdi ki! Ne yazık ki o yok artık!'

"Hindley, ocağın başındaki cennetinden telaşla ayrılarak, birimizi yakasından, diğerimizi de kolundan tuttuğu gibi, ikimizi birden ite kaka arka mutfağa soktu. Joseph de oradaydı. 'Günün birinde İblis'in nasıl olsa bizim hesabımızı göreceğini' resmen beyan edince, biz de rahatladık ve ayrı köşelerde onun gelişini beklemeye koyulduk. Uzanıp raflardan birinden bu kitabı ve bir hokka mürekkep aldım. Işıktan yararlanmak için evin giriş kapısını aralık bıraktım ve tam yirmi dakika boyunca bir şeyler yazarak oyalandım. Ama suç ortağım çok sabırsızdı. Sütçü kadının pelerinine el koyarak başımıza geçirmemizi ve kırlara tüymemizi önerdi. Bu çok hoş bir teklifti... En azından, huysuz ihtiyar gelip de bizi bulamayınca kehanetinin gerçekleştiğini düşünebilirdi. Hem, yağmur altında da buradakinden daha fazla üşüyecek ve ıslanacak değildik ya!"

***

Catherine bu planı gerçekleştirmiş olmalıydı ki, bir sonraki cümlede farklı bir konudan bahsediyordu. Üstelik de gözü yaşlı bir şekilde...

"Hindley'in beni bu kadar ağlatacağı hiç aklımdan geç-

* İncil: Efesliler: 6:17.
** Matta İncili: 7: 13-14.

mezdi!" diye yazmıştı. "Başım öyle ağrıyor ki, yastığa bile dayayamıyorum. Yine de pes etmemeliyim. Zavallı Heathcliff! Hindley ona serseri adını takmış. Onun bizimle oturmasına, bizimle birlikte yemek yemesine bile artık izin vermiyor. İkimiz birlikte oyun bile oynamamalıymışız. Emirlerine uymadığımız takdirde onu kapı dışarı edeceğini söyleyerek bizi tehdit ediyor. Babamızı ona fazla yüz vermekle suçluyor (buna nasıl dili varıyorsa!) ve H.'ye haddini bildirerek onu layık olduğu yere oturtacağına dair yemin ediyor..."

***

Uykunun etkisiyle başım sararmış sayfanın üzerine düşmeye başlamıştı. Bir ara gözlerim el yazısından matbaa harflerine doğru kaydı ve kırmızı harflerle yazılmış süslü bir başlık dikkatimi çekti. Başlıkta *Yetmiş Kere Yedi ve Yetmiş Birincinin İlki**: *Peder Jabez Branderham'ın Gimmerden Sough Şapeli'nde vermiş olduğu Kutsal Vaaz* yazıyordu. Yarı uyur yarı uyanık bir şekilde, Jabez Branderham'ın nasıl bir vaaz vermiş olabileceğini tahmin etmek için beynimi zorlarken, iyice yatağın içine gömülmüş ve uyuyakalmışım. Eh, insan bu kadar kötü bir çay içer ve sinirleri de bu kadar gerilirse, olacağı budur, elbette! Benim böyle korkunç bir gece geçirmeme başka ne neden olabilirdi ki? Acı çekmenin ne olduğunu öğrendiğimden bu yana, bu geceyle kıyaslanabilecek başka bir gece geçirdiğimi hatırlamıyorum.

Bilincim nerede olduğum duygusunu henüz daha yitirmemişti ki, bir rüya görmeye başladım. Güya sabah olmuş ve ben evime gitmek üzere Joseph'in rehberliğinde yola çıkmı-

* Matta İncili 18:21

şım. Yolumuz metrelerce karla örtülüymüş. Düşe kalka ilerlerken, yol arkadaşım yanıma bir hacı bastonu almadığım için sürekli beni fırçalıyor ve canımdan bezdiriyormuş. Böyle bir bastonum olmadan eve giremeyeceğimi söylüyor ve elindeki o türden olduğunu anladığım koca topuzlu bir sopayı böbürlene böbürlene sallayarak bana caka satıyormuş. Bir an, kendi evime girmek için böyle bir silaha ihtiyacım olması düşüncesi bana gülünç geliyor ve aynı anda zihnimde bir ışık yanıyor. Meğer biz benim evime değil, ünlü Javez Branderham'ın *Yetmiş Kere Yetmiş* metninden yapacağı vaazı dinlemeye gidiyormuşuz ve Joseph mi, ben mi, yoksa vaiz mi bilemiyorum, içimizden biri *Yetmiş Birincinin İlki*'ni işlemiş ve herkesin önünde teşhir edildikten sonra aforoz edilecekmiş.

Sonra şapele gelmişiz. Aslında ben gerçek hayatta da yürüyüş yaptığım zamanlarda oradan birkaç kez geçmiştim. Bu şapel, iki tepe arasındaki doldurulmuş bir dere yatağında ve turbalı toprağının nemi nedeniyle, oraya gömülen birkaç cesedin mumyalaşması için gerekli özelliğe sahip olduğu söylenen bir bataklığın yanındaydı. Şapel, çatısı hâlâ sapasağlam duruyor olmakla birlikte, biri her an çökebilecekmiş gibi duran iki göz odalı bir binaydı. Rahibe yılda sadece yirmi pound ödendiği için, hiçbir din adamı burada görev yapmaya yanaşmıyordu. Özellikle de şu sıralarda herkes birbirine, civarda yaşayan insanların rahibin ekmek parasını artırmak için ceplerinden tek bir peni vermektense, onu açlığa terk etmeyi tercih edebileceklerini söylüyordu. Her neyse, rüyamda kalabalık bir topluluk dikkatle Jabez'in vaazını dinliyordu. Aman Tanrım! Peder öyle bir vaaz veriyordu ki... Bu vaaz, farklı farklı günahlara değinen ve her biri başlı başına birer minber söylevi uzunluğunda olan tam dört yüz doksan bölüme ayrılmıştı! Bütün bunları ne-

reden bulup çıkarıyordu, söylemek mümkün değildi. Her birini kendine özgü bir şekilde yorumluyordu. Öyle ki, ona göre din kardeşleri her bir davranışlarında farklı bir günah işliyorlardı. Bunlar o vakte kadar bilmediğim, aklımın ucundan bile geçirmediğim türden, tuhaf günahlardı.

Ah, üzerime nasıl bir yorgunluk çöküyordu, anlatamam! Sıkıntıdan kıvranıyor, esniyor, uyukluyor ve sonra yine kendime gelip canlanıyordum! Kendimi nasıl çimdiklediğimi, orama burama iğneler batırdığımı, gözlerimi ovuşturduğumu, defalarca ayağa fırlayıp tekrar yerime oturduğumu ve vaaz bitecek olduğu takdirde bana haber vermesi için Joseph'i nasıl dürtükleyip durduğumu bilemezsiniz! Ne var ki, vaazı başından sonuna kadar dinlemeye mahkûmdum. Nihayet, *Yetmiş Birincinin İlki*'ne geldik. Bu dönüm noktasında, ani bir ilhamla ayağa fırladım ve Jabez Branderham'ı hiçbir Hıristiyan tarafından affedilmesi mümkün olmayan bir günahı işlemiş olmakla suçladım.

"Efendim," diye bağırdım, "şu dört duvar arasında sizin hiç ara vermeden anlattığınız dört yüz doksan günahı dinleme eziyetine katlandım ve bunun için sizi affettim. Yetmiş kere yedi kez şapkamı alıp gidecek gibi oldum. Siz de, mantıksız bir şekilde tam yetmiş kere yedi kez beni yerime oturmaya zorladınız. Artık dört yüz doksan birinciyi çekecek halim kalmadı! Ey, bu eziyeti benimle birlikte çeken kardeşlerim! Ne duruyorsunuz? İndirin şu adamı kürsüden aşağı ve onu öyle bir un ufak edin ki, yerlerde izi bile kalmasın!"

"*O adam asıl sensin!*" diye bağırdı Javez, derin bir suskunluktan sonra, önündeki mindere yaslanarak. "Sen karşımda durup tam yetmiş kere yedi kez esneyip yüzünü şekilden şekle soktun ve ben de tam yetmiş kere yedi kez ruhuma danıştım

ve 'İşte bu da beşeri bir zaaf, o yüzden de affedilmesi gerekir,' diye düşündüm! Ama sen nihayet *Yetmiş Birincinin İlki*'ni işledin. Kardeşlerim, burada yazılı olan yargının gereğini yerine getirin. Tanrı tüm aziz kullarına bu şerefi nasip etsin!"

Bu son sözler üzerine, orada bulunan herkes ellerindeki hacı değneklerini havaya kaldırıp tek vücut halinde üzerime gelmeye başladı. Kendimi koruyacak bir silahtan yoksun olduğum için, en yakınımda bulunan, üstelik de en azılı saldırganlardan biri olan Joseph'in elindeki sopayı almaya çalıştım. Kalabalığın birbirine girdiği o kargaşa içinde sopalar da hedeflerini şaşırdı ve bana yöneltilenlerden birkaçı başka kellelerin üstüne indi. O anda şapelin tamamında takırtılardan tokurtulardan oluşan tam bir kıyamet kopuyordu. Herkesin eli bir diğerinin üzerindeydi. Hiçbir şey yapmadan öylece durmayı kendisine yedirememeyen Branderham da heyecanını vaiz kürsüsünün tahtalarına sert ve gürültülü darbeler indirerek göstermeye koyuldu. Bu sesler öylesine etkileyiciydi ki, sonunda uyanarak sözcüklerle ifade edemeyeceğim bir huzura kavuştum. Rüyamdaki bu müthiş patırtının kaynağı neydi dersiniz? Ya da Jabez'in rolünü oynanan şey? Bütün bunları yapan, bir çam dalıydı! Rüzgâr bütün şiddetiyle uğuldarken pencere kafesine sürtünen ve kuru kozalaklarıyla camı tıngırdatan bir çam dalı! Bir an durup kuşkuyla kulak kabarttım ve rahatımı kaçıran şeyin ne olduğunu saptadıktan sonra arkamı dönüp yattım ve yeniden dalarak yeni bir rüya görmeye başladım. Hem de ilkinden daha da berbat bir rüya!

Hatırladığım kadarıyla bu kez, meşe ağacından yapılmış o dolap bozuntusu odacığın içinde yatıyordum. Şiddetle esen rüzgârın ve kar tanelerinin oradan oraya savruluşunu net bir şekilde duyabiliyordum. Çam dalı da o sinir bozucu sesi çı-

karmaya devam ediyordu. Nereden geldiğini bilmeme rağmen, bu ses beni öyle rahatsız ediyordu ki, sonunda becerebildiğim takdirde onu susturmaya karar verdim. Kalkıp çerçeveyi tutan sürgüyü açmayı düşündüm ama mandal sürgünün içine lehimlenmişti. Aslında uyanıkken bunun öyle olduğunu görmüştüm ama sonradan unutmuşum. "Ne olursa olsun, bu sesi durdurmalıyım!" diye söylenerek bir yumrukla camı kırdım ve inatçı dalı yakalamak için kolumu dışarı çıkardım. Ne var ki, parmaklarım dal yerine buz gibi bir elin minicik parmaklarıyla buluşmaz mı? O an üstüme dehşet verici bir karabasan çöktü. Elimi geri çekmeye çalıştım ama o küçük el koluma sıkı sıkı yapışmış bırakmıyordu. Son derece kederli bir ses de, "Beni içeri al, beni içeri al!" diye hıçkırıyordu. Kolumu kurtarmaya çalışırken, "Sen kimsin?" diye sordum. Titrek bir ses, "Catherine Linton," diye cevap verdi. (Aklıma ne demeye LINTON adı gelmişti acaba? Oysaki EARNSHAW'u ondan belki yirmi kez daha fazla okumuştum!) "Sonunda eve gelebildim! Kırlarda yolumu kaybettim de!" Ses konuşurken, pencereden içeri bakan bir çocuğun yüzünü görür gibi oldum. Dehşet duygusu beni öyle acımasız yapmıştı ki, o yaratıktan kurtulmaktan ümidimi kesince, bileğini kırık cama doğru çekip yatak takımı akan kandan kıpkırmızı olana kadar ileri geri sürttüm. Küçük çocuk beni korkudan çıldırtacak bir şekilde sızlanmakta direniyor ve "Beni içeri al!" diye inlemeye devam ediyordu. Sonunda "Bunu nasıl yapabilirim?" demeyi başardım. "Seni içeri almamı istiyorsan, önce *benim kolumu* bırakmalısın!" O anda çocuğun parmakları gevşedi. Ben de kolumu o delikten içeri aceleyle çekerek, kitapları pencerenin önüne bir piramit şeklinde dizdim ve onun bana yalvaran o içler acısı sesini duymamak için kulaklarımı tıkadım. Bir çeyrek saat kadar, öylece bekle-

miş olmalıyım ama kulak verdiğim anda o kederli sesin inlemeye devam ettiğini duyabiliyordum. "Defol!" diye bağırdım. "Seni asla içeriye almayacağım, istersen yirmi yıl hiç durmadan yalvar!" "Yirmi yıl oldu bile," diye inledi ses. "Yirmi yıl... Ben tam yirmi yıldır kimsenin sahip çıkmadığı bir çocuğum!" Daha sonra hafiften bir tırmalama sesi duydum ve kitap yığını öne doğru yerinden oynar gibi oldu. Yerimden kalkmaya çalıştım ama ne elim ne de kolum tutuyordu. Korkudan cinnet geçirmiş gibi avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. O anda, sadece rüyamda değil, gerçekten de bağırdığımı fark ederek bir şaşkınlık yaşadım. Birisi telaşlı adımlarla odamın kapısına doğru geldi ve kapıyı hızla iterek açtı. Aynı anda, dolaptan bozma yatağın üstündeki kare şekilli deliklerden içeriye ince bir ışık sızdı. Yatağın içinde oturmuş, bir yandan zangır zangır titriyor, bir yandan da alnımdaki terleri siliyordum. İçeriye izinsiz dalan kişi ne yapacağını bilemiyormuş gibi kendi kendine söylenmeye başladı. Sonunda, yarı fısıldar gibi, "Burada birisi mi var?" diye sordu. Bir cevap beklemediği belliydi. En iyisi, orada olduğumu belli etmekti, çünkü gelen kişinin Heathcliff olduğunu sesinden anlamıştım; sessiz kaldığım takdirde nasıl olsa her tarafı didik didik arayacaktı. O düşünceyle, içinde yattığım odacığın panellerini kaydırarak açtım. Bu hareketimin yarattığı etki, sanırım uzunca bir süre aklımdan çıkmayacak.

Heathcliff, üzerinde bir gömlek ve pantolonla kapının girişinde duruyordu. Elindeki mumun eriyen damlaları parmaklarından akıyordu. Yüzü de arkasındaki duvar gibi bembeyazdı. Meşe panellerden çıkan ilk gıcırtıyla yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Mum elinden fırlayıp birkaç adım öteye düştü. Öylesine şaşkındı ki, mumu eğilip yerden güçlükle alabildi.

Korktuğunu daha fazla belli edip de daha çok rencide ol-

masını önlemek için, "Benim, efendim," diye ses verdim. "Başka biri değil, misafiriniz. Bir talihsizlik eseri, uykumda korkunç bir karabasan görüp bağırdım sanırım. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ev sahibim dik tutmakta zorlandığı için elindeki mumu bir sandalyenin üzerine bırakarak, "Tanrı cezanızı versin, Bay Lockwood! Ne demeye burada..." diye girişti. Sonra, tırnaklarını avuçlarına batırarak ve çenesinin titremesine mani olmak için dişlerini gıcırdatarak, "Sizi bu odaya kim getirdi?" diye devam etti. "Kim? Hemen şu anda onu kapı dışarı etmezsem ne olayım!"

"Hizmetçiniz Zillah, efendim," diye cevap verdim, kendimi yere atıp elbiselerimi telaşla toplarken. "Onu kovsanız da umurumda değil, Bay Heathcliff; bana kalırsa o bunu çoktan hak etti. Sanırım bu evin hayaletli olduğunu kanıtlamak için bir de beni yem olarak kullanmak istedi! Doğru! Bu ev tekin değil. Her yanında hayaletler ve cinler cirit atıyor. Sizi temin ederim ki, bu odayı kilitli tutmakla çok doğru yapmışsınız. Bu mağara gibi yerde birazcık uyukladığı için, kimsenin size minnettar olmasını beklemeyin!"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Heathcliff. "Hem ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Şu anda *burada* olduğunuza göre, yatın yattığınız yerde ve sabahın olmasını bekleyin. Ama Tanrı aşkına o korkunç gürültüyü bir daha yapmayın! Böyle bir sesin bir mazereti olamaz. Tabii, birisi sizi boğazlıyor idiyse onu bilemem!"

"O küçük iblis camdan içeri girseydi, muhtemelen beni boğazlardı!" diye bağırdım. "Misafirperver ecdadınızın işkencelerine katlanmaya artık hiç niyetim yok. Şu Peder Jabez Branderham denen adam, anneniz tarafından yakınınız olmuyor

muydu? Ya o haspa? Catherine Linton mu, Earnshaw mu, ismi her neyse... O habis ruhlu küçük yaratık, kesinlikle bebekken cinlerin değiş tokuş ettiği bir kız olmalı! Bana yirmi yıldır dünyada sahipsiz bir şekilde dolaşıp durduğunu söyledi. Bana kalırsa, hayattayken işlediği onca günahın kefaretini ödüyor o!"

Bu sözleri söyler söylemez, okuduğum kitapta Heathcliff ile Catherine'in adını yan yana görmüş olduğumu hatırlayarak irkildim. Bu konu nasılsa tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu düşüncesizliğimden dolayı kıpkırmızı oldum ama kırdığım potun farkında değilmişim gibi davranarak aceleyle, "Doğrusunu isterseniz, efendim, gecenin ilk yarısını..." diye ekledim ve biraz durakladım. "Şu eski kitap ciltlerini karıştırarak geçirdim," demek üzereydim ama o zaman da bu kitapların içindeki matbaa yazılarının yanı sıra, el yazılarının içeriğini de bildiğim ortaya çıkacaktı. O yüzden cümlemin sonunu değiştirdim ve "... pencere pervazına kazınmış olan o adı okuyarak geçirdim," diye devam ettim. "Hani uyumak için insanlar sayı saymak veya buna benzer yeknesak bir şey yaparlar ya, işte ben de..."

"*Benimle* böyle konuşmakla *ne* demek istiyor olabilirsiniz?" diye gürledi Heathcliff vahşi bir taşkınlıkla. "Benim evimin çatısı altında buna nasıl *cüret* edersiniz? Tanrım, bu adam böyle konuştuğuna göre, deli olmalı!" diye bağırdıktan sonra öfkeyle alnına vurdu.

Onun bu sözlerine kızıp susmalı mıydım yoksa olan biteni anlatmaya devam mı etmeliydim bilemiyorum ama öyle sarsılmış görünüyordu ki içimde ona karşı bir acıma duygusu uyandı ve sözü yine rüyalarıma getirdim. Onu 'Catherine Linton' adını daha önce hiç duymadığıma dair temin ettim. Okuya okuya hafızamda yer etmiş olan bu ad, uykuya dalıp da hayal gücümün kontrolden çıktığı bir anda, bir biçimle özdeşleşerek bana gö-

rünmüş olmalıydı. Ben böyle konuşurken, Heathcliff yavaş yavaş karyolanın siperliğine doğru geri çekildi ve usul usul kayıp yere oturarak tamamen görünmez oldu. Yine de, düzensiz ve kesik kesik soluk alıp vermesinden, aşırı öfkesini bastırmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum. Yaşadığı bu mücadeleyi fark ettiğimi ona belli etmek istemediğim için, oldukça gürültülü sayılabilecek bir şekilde giyinmeye devam ettim. Saatime bakıp, kendi kendime gecenin uzunluğundan yakındım. "Saat üç bile olmamış, oysaki ben altıya gelmiştir diye yemin edebilirdim. Zaman burada geçmek bilmiyor: Dün gece herkes saat sekizde yatağına çekilmiş olmalı!"

"Kışın her zaman saat dokuzda yatar, sabah dörtte kalkarız," dedi ev sahibim, inlememeye çalışarak ama kolunun gölgesinden bana o anda gözlerindeki yaşları siliyormuş gibi geldi. "Bay Lockwood," diye ekledi, "benim odama gidebilirsiniz. Aşağıya bu kadar erken inerseniz, milletin işini engellemekten başka bir şey yapmazsınız. Zaten şu sizin çocukça çığlıklarınız, bende uyku namına bir şey bırakmadı."

"Bende de," diye cevap verdim. "Gün ışıyana kadar bahçede dolaşır, sonra da çekip giderim. Korkmayın, sizi bir kere daha rahatsız edecek değilim. Şehirde de, köyde de keyifli dostluklar arama hevesinden böylece kurtulmuş oldum. Şunu anladım ki, akıllı bir adamın en iyi arkadaşı yine kendisidir."

"Ne demezsiniz!" diye mırıldandı Heathcliff. "Şu mumu alın ve keyfiniz nereyi istiyorsa oraya gidin. Ben de size eşlik etmek için hemen geliyorum. Bahçede pek dolaşmazsanız iyi olur, çünkü köpekler bağlı değil. Oturma odasına da girmeyin isterseniz – orada da Juno nöbette! Hayır, sadece merdivenlerde ve koridorlarda dolanabilirsiniz. Hadi, gidin artık! Ben de iki dakikaya kadar geliyorum!"

Odadan çıkma bölümüne kadar onun dediklerini yerine getirdim, ancak daracık koridorların nereye çıktığını bilmediğim için durdum. Aynı anda, hiç arzu etmememe rağmen ev sahibimin aklı başında görünüşüne tuhaf bir şekilde ters düşen bir batıl inancına şahit oldum. Heathcliff karyolanın üzerine çıkarak pencerenin kanadını sert bir şekilde çekip açtı ve daha sonra seller gibi akan gözyaşlarına boğuldu. "Gel içeri! Gel içeri!" diye hıçkırıyordu. "Cathy, lütfen gel. Lütfen gel! *Bir kerecik daha* gel! Ah, biricik sevgilim benim! Lütfen bu kez duy sesimi! Cathy, artık duy beni!" Ama hayalet, kendisinden beklenebileceği üzere kaprisli bir tavır takındı ve oralarda olduğuna dair bir belirti vermedi ama kar ve rüzgâr girdaplar yaparak içeriye dolmaya başlamıştı bile... Hatta durduğum yere kadar gelip, elimdeki mumu bile söndürdüler.

Bu zırvalıktaki taşkınlığa eşlik eden öyle bir ıstırap vardı ki, içimde uyanan merhamet duygusu beni bu deliliği mazur görmeye zorladı. Kısmen bunları dinlemiş olduğum, kısmen de bu acıya yol açan olan gülünç rüyamı ona anlattığım için kendime kızarak oradan uzaklaştım. Yine de, bu ıstırabın *nedenini* anlamakta zorlanıyordum. Dikkatli bir şekilde evin alt katına indim ve arka mutfağa geçtim. Toparlayarak bir araya getirdiğim közler, elimdeki mumu yeniden yakmama olanak verdi. Etrafta, küllerin arasından sürünerek çıkan ve yakınır gibi miyavlayarak beni selamlayan benekli, gri bir kedinin dışında hareket eden tek bir şey yoktu.

Çember dilimi şeklindeki iki sıra, ocağı neredeyse tam olarak kuşatıyordu. Bunlardan birinin üzerine ben uzandım, diğerine de kedi Grimalkin çıktı. Özel alanımız istila edilmeden önce tam dalmak üzereydik ki, Joseph bir kapakla çatının içinde kaybolan ve muhtemelen tavan arasındaki kendi odasına çıkan

tahta bir merdivenden aşağı ayaklarını sürüyerek inmeye başladı. Ocak demirleri arasından uzanarak canlanmaya güçlükle ikna ettiğim alevlere kötü bir bakış attıktan sonra kediyi bulunduğu yüksek mevkiden süpürür gibi ittirerek indirdi ve boşalan yeri kendisine bahşederek upuzun piposuna bir merasimle tütün doldurmaya koyuldu. Belli ki ona ait olan bu kutsal mekânda benim de bulunuyor olmam, ona göre ağza alınmayacak kadar utanç verici bir küstahlık örneğiydi. Piposunun ucunu sessizce dudaklarına götürdü, kollarını kavuşturarak dumanını havaya savurdu. Bu lüksün keyfini doyasıya yaşasın diye ona hiç ilişmedim. Son nefesi çektikten ve derin derin iç geçirdikten sonra ayağa kalktı ve geldiği gibi ciddi bir tavırla çekip gitti.

Daha sonra içeriye zıp zıp adımlarla yürüyen biri girdi. Tam 'günaydın' demek için ağzımı açmıştım ki, Hareton Earnshaw kar yığıntılarını küremek için köşe bucağı altüst ederek kazma kürek gibi bir şey aradığını ve bir yandan da sabah duası okur gibi, elini sürdüğü her şeye *pes sesle* bir dizi küfür yağdırmakla meşgul olduğunu görünce selamlaşmamı tamamlayamadım. Hareton, burun deliklerini şişirerek sıranın arkasından bana doğru bir bakış attı ve yanımda durmakta olan kedi kadar bile değerim olmadığını göstermek için, nezaketen bile olsa ağzını açma niyetinde olmadığını belli etti. Yaptığı hazırlıklara bakarak, artık dışarı çıkılabilir diye düşündüm ve uzandığım sert divandan doğrularak, onun arkasından gidecek oldum. Bunu fark edince, yerimden kıpırdandığım takdirde gidebileceğim tek bir yön olduğunu anlatmak için, tehdit eder gibi birtakım anlaşılmaz sesler çıkararak elindeki belin sivri ucuyla iç kapılardan birini ittirdi.

Bu kapı, kadınların çoktan işe koyulmuş olduğu oturma odasına açılıyordu. Zillah devasa bir körükle alevleri bacaya kadar

yükseltmeye çalışıyor ve ateşin önünde yere diz çökmüş olan Bayan Heathcliff de, ateşin verdiği ışığın yardımıyla bir kitap okuyordu. Şömineden gelen ısıdan korunmak için bir elini gözlerinin üzerine siper etmişti. Tüm dikkatini okumaya vermişti. Öyle ki, üzerine kıvılcım sıçrattığı için hizmetçi kadını fırçalamanın ya da ona fazlaca yaklaşarak burnunu yüzüne sürtmek isteyen bir köpeği arada bir elinin tersiyle itmenin dışında kitaptan başını kaldırdığı yoktu. Heathcliff'in de orada olması beni çok şaşırttı. Şöminenin yanında, sırtı bana dönük olarak duruyordu. Önlüğünün ucunu beline sıkıştırmak için ikide bir işine ara veren ve öfkeli bir şekilde sızlanan zavallı Zillah'la arasında geçen fırtınalı sahneyi sona erdirmek üzereydi.

Ben tam içeriye girerken gelinine dönerek, "Peki, ya sen? Seni beş para etmez..." diye bağırmaya başladı ve cümlesini 'kaz' ya da 'koyun' gibi zararsız bir hayvana uygun görülebilecek ama yazı dilinde genellikle üç noktayla ifade edilen bir hakaretle bitirdi. "Orada durmuş, tembelliğini mazur gösterecek numaralar çekiyorsun! Buradaki herkes yediği ekmeği alnının teriyle kazanıyor ama sen benim sırtımdan geçiniyorsun! Bırak şu elindeki süprüntüyü de kendine yapacak bir şey bul. Beni sonsuza dek sana tahammül etme felaketine mahkûm etmenin bedelini ödeyeceksin. Duyuyor musun beni? Seni lanet olasıca şırfıntı!"

"Elimdeki süprüntüyü bırakacağım, çünkü itiraz da etsem bunu bana zorla yaptırabilirsiniz," diye cevap verdi genç kadın, kitabını kapatıp bir sandalyenin üzerine fırlatarak. "Ama küfrede küfrede dilinizde tüy de bitse, bana canımın istemediği hiçbir şeyi yaptıramazsınız."

Heathcliff elini kaldırınca, tokadının tadını daha önceden bildiği belli olan genç kadın güvenli bir uzaklığa sıçradı. Bu

kedi-köpek dalaşını seyrederek eğlenmeye hiç niyetli olmadığım için, ikisinin arasındaki tartışmayı kesintiye uğrattığımdan hiç haberim yokmuş gibi canlı bir şekilde içeriye girdim ve ısınma ayağına yatıp canlı adımlarla şömineye doğru ilerledim. Aslında ikisi de düşmanca tavırlarını o an için askıya alacak kadar nezaket sahibiydiler. Heathcliff bu kez şeytana direnerek, sıkılı yumruklarını ceplerine soktu. Bayan Heathcliff ise alaycı bir ifade takınarak, gidip uzaktaki bir sandalyeye oturdu ve verdiği sözü tutarak benim orada kaldığım süre boyunca hiç kımıldamadan put gibi oturdu. Zaten ben de fazla kalacak değildim. Birlikte kahvaltı etme tekliflerini reddettim ve şafak sökerken ilk ışıklarla birlikte bir yolunu bulup kendimi dışarıya attım. Hava artık iyice açmış ve sakinlemişti ama insanın iliklerini donduran korkunç bir ayaz vardı.

Daha bahçenin çıkışına henüz varmamıştım ki, ev sahibim arkamdan seslenip, bataklığı geçene kadar bana eşlik etmeyi teklif etti. İyi ki de öyle yapmış, çünkü tepenin tüm sırtı bembeyaz, dalgalı bir okyanus görünümündeydi. Göze çarpan tümsekler ve çukurlar, arazinin gerçekten yüksek ya da alçak olan yerleri değildi. En azından pek çok çukur, yerle aynı seviyeye kadar karla dolmuş durumdaydı. Taş ocaklarının atıklarından oluşan o dizi dizi höyüklerin tamamı da, bir önceki gün dolaştığımda hafızamda yer eden haritadan tamamen silinmişti. Gelirken, yolun bir tarafında dikine duran ve altı yedi metre arayla tüm kıraç arazi boyunca uzanan bir dizi taş gözüme çarpmıştı. Bunlar aslında hem gece karanlığında rehberlik etmek, hem de şimdiki gibi yoğun bir kar yağışı olması halinde, iki yanda da uzanan derin bataklığı asıl yoldan ayırmak amacıyla dikilmiş ve kireçle sıvanmış taşlardı; ama şimdi orada burada göze çarpan kirli birkaç noktanın dışında, onlara ait tüm belirtiler de silinip gitmişti.

O yüzden, yolun kıvrımlarını takip ettiğimi ve doğru bir rotada gittiğimi sanmama rağmen, yol arkadaşım sağa veya sola gitmem konusunda beni sık sık uyarmak zorunda kaldı.

Yol boyunca pek az sohbet ettik. Yol arkadaşım, bundan böyle bir hata yapmamın mümkün olmadığını söyleyerek Thrushcross Arazisi'nin girişinde durdu. Vedalaşmamız birbirimize verdiğimiz alelacele bir baş selamıyla sınırlı kaldı. Kapıcı kulübesinde şu ana kadar kimse kalmadığı için, bundan sonra kendi kaynaklarımla baş başa kalarak yoluma devam ettim. Arazinin giriş kapısıyla çiftliğin arası yaklaşık dört kilometreydi ama sanırım ağaçların arasında kaybolarak ve boğazıma kadar kara gömülerek ben bu mesafeyi iki misline çıkarmayı başardım. Bunun nasıl berbat bir deneyim olduğunu ancak yaşayanlar bilebilir... Her neyse, nerelere girip çıktıysam, nerelerde sürttüysem sonunda eve girdiğimde saat on ikiyi vurduğuna göre, Uğultulu Tepeler'den buraya kadar her bir buçuk kilometre için tam bir saat harcamış olduğum anlaşılıyordu.

Yanımda çalışan ve ayrılmaz bir parçam olan kâhya kadın ve yamakları, benden tamamıyla ümitlerini kestikleri için, beni müthiş bir heyecanla karşıladılar. Meğerse herkes bir önceki gece kırlarda can verdiğimi varsayıyor ve cesedimden arta kalanları nasıl bulacaklarını düşünüp duruyorlarmış. Onlara eve sağ salim döndüğüme göre artık seslerini kesmeleri gerektiğini söyledim ve yorgunluktan haşatım çıkmış bir vaziyette sürünerek yukarı çıktım. Üstüme kuru kıyafetler geçirdikten ve vücudumu ısıtabilmek için otuz kırk dakika turladıktan sonra, bir kedi yavrusu gibi savunmasız bir şekilde çalışma odama çekildim. Öyle yorgun düşmüştüm ki, neşeli neşeli yanan ateşin ve hizmetçimin beni kendime getirmek için getirdiği buharı tüten kahvenin bile doğru dürüst tadını çıkaramadım...

Bölüm 4

Kendini bir şey sanan ne yanar döner insanlarız biz! Her türlü sosyal ilişkiden uzak kalmaya karar veren ve sonunda kendimi istesem de bu tür ilişkiler kuramayacağım bir yerde bulduğum için talihime şükreden zavallı sefil ben, ortalık kararıncaya kadar yalnızlıkla ve moral bozukluğuyla mücadele ettikten sonra, nihayet dayanamayıp teslim bayrağını çektim. Bayan Dean akşam yemeğimi getirdiğinde, evin ihtiyaçlarını öğrenme bahanesiyle, yemeğimi yerken onun da yanımda durmasını istedim. İçimden onun iyi bir dedikoducu olduğunu umuyor, ya ilgimi çeken bir şeyler anlatarak beni oyalar ya da hepten uyutur diye dua ediyordum.

"Epeydir burada yaşamaktasınız, değil mi?" diye giriştim. "On altı yıl mı demiştiniz?"

"On sekiz, efendim. Hanımım evlendiğinde ona hizmet etmek için gelmiştim. O öldükten sonra da efendim beni bırakmadı ve evin kâhyası olarak alıkoydu."

"Öyle mi?"

Bir sessizlik oldu. Korktuğum başıma gelmişti. Kadın kendisini doğrudan ilgilendirmeyen konular dışında hoşbeş eden biri değildi; onunla ilgili konular da *beni* hiç ilgilendirmiyordu doğrusu. Ama elleri dizlerinin üzerinde ve al yanaklı yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir süre beni inceledikten sonra, aniden "Ah, o günlerden beri devir çok değişti!" diye konuşmaya başlamaz mı?

"Evet," dedim. "Siz de pek çok değişikliğe şahit olmuş olmalısınız."

"Hem de nasıl... Çok sıkıntılı günlere de..." dedi.

Kendi kendime, 'Hah, şimdi de konuyu ev sahibimin ailesine getirmenin tam sırası,' diye düşündüm. 'Sohbete başlamak için harika bir konu! Hem o gencecik, tatlı dulun da hikâyesini öğrenmek isterim. Acaba buralı biri midir? Yoksa – daha akla yatkın bir olasılık olarak – yerli halktan olan o suratsız adamın, yakını olarak kabul etmek istemediği, başka iklimlerden gelen egzotik bir yabancı mı?' Sohbeti buraya çekme niyetiyle Bayan Dean'e Heathcliff'in Thrushcross Çiftliği'ni neden kiraya verdiğini ve kendisinin neden kötü şartlarda ve oradan çok daha düşük nitelikli bir yerde yaşamayı tercih ettiğini sordum. "Malını mülkünü çekip çevirecek kadar varlıklı değil mi yoksa?" dedim.

"Varlıklı değil mi, dediniz?" diye karşılık verdi Bayan Dean. "Onun ne kadar parası olduğunu kimse bilmez; miktarı da her yıl artar. Evet, evet, bundan daha güzel bir evde yaşayacak kadar parası var ama pinti denecek kadar eli sıkıdır. Thrushcross Çiftliği'ne taşınmak istese bile, karşısına iyi bir kiracı çıkarsa, birkaç yüz sterlin daha kazanma fırsatını asla kaçırmaz. İnsanların bu kadar açgözlü olması ne tuhaf, değil mi? Üstelik de şu dünyada yapayalnız olanların..."

"Anladığım kadarıyla bir oğlu varmış, öyle mi?"

"Evet, vardı... Ama öldü."

"Peki, o genç hanım? Bayan Heathcliff? Oğlunun dul eşi o mu?"

"Evet."

"Aslen nereli acaba?"

"Nereli mi? Benim rahmetli efendimin kızıdır o. Genç kızlık adı Catherine Linton'dır. O zavallı yavrucağı ben büyüt-

tüm! Ah, keşke Bay Heathcliff buraya yerleşseydi... O zaman yine onunla birlikte olabilirdim!"

"Ne! Catherine Linton mu?" diye bağırdım hayretler içinde ama bir an düşündükten sonra o genç kadının benim hortlak Catherine'im olamayacağını anladım. Onun üzerine, "Evin benden önceki sahibinin adı Linton'dı o zaman, öyle mi?" diye devam ettim.

"Evet, öyleydi."

"Peki, o Earnshaw denen adam kimin nesi? Yani Bay Heathcliff'le birlikte yaşayan Hareton Earnshaw? Akrabası filan mı?"

"Hayır, Bay Earnshaw rahmetli Bayan Linton'ın yeğenidir."

"Şu halde o genç hanımla kuzen oluyorlar, öyle mi?"

"Evet, kocası da kuzeniydi. Biri annesinin, diğeri babasının tarafından... Heathcliff, Bay Linton'ın kız kardeşiyle evlenmişti."

"Anlaşıldı... Uğultulu Tepelerin giriş kapısının üzerinde 'Earnshaw' adının kazılı olduğunu görmüştüm zaten. Köklü bir aile, sanırım..."

"Evet, hem de çok... Hareton o ailenin son ferdi. Bayan Cathy de bizim ailemizin – şey, yani Lintonlar'ın son çocuğudur. Uğultulu Tepeler'e hiç gittiniz mi? Sorduğum için beni affedin ama Cathy'nin nasıl olduğunu öğrenmek isterdim!"

"Bayan Heathcliff mi? Gayet iyi görünüyordu ve çok da güzeldi ama orada çok mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Vah vah! Aslına bakarsanız buna hiç şaşmadım! Peki, ya evin efendisini nasıl buldunuz?"

"Oldukça kaba saba bir adam, Bayan Dean. Öyle değil mi?"

"Testere gibi kaba ve kaya kadar serttir! Yolunuz onunla ne kadar az kesişirse, sizin için o kadar iyi olur."

"Bu kadar nobran olmak için hayatında pek çok iniş ve çıkış yaşamış olmalı. Geçmişiyle ilgili bir şeyler biliyor musunuz?"

"Bir çatlağın geçmişi nasıl olabilirse, onunki de aynen öyle, efendim. Nerede doğduğu, anne ve babasının kimler olduğu ve başlangıçta nasıl para kazandığının dışında, hayatıyla ilgili her şeyi biliyorum. Hareton'ın daha tüyü bitmeden nasıl yuvadan atıldığını da... Bu civarda onun nasıl kazıklandığını zavallı çocuğun kendisinden başka bilmeyen bir kişi bile yok."

"Komşularımla ilgili bir iki şey anlatırsanız, bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz, Bayan Dean. Şimdi yatağa girersem rahat bir uyku çekebileceğimi hiç sanmıyorum. O yüzden, ne olur bir saat kadar oturun da biraz gevezelik edelim."

"Ah, elbette, efendim! Yalnız izin verin de gidip örgümü alayım. Ondan sonra istediğiniz kadar oturabilirim yanınızda. Ama siz soğuk almış gibisiniz. Az önce titrediğinizi gördüm. İyileşmek için biraz un çorbası içmeye ne dersiniz?"

Bu muhterem kadın telaşla kalkıp gitti, ben de şömineye biraz daha sokuldum. Başım ateş gibi yanıyor ama her yanım zangır zangır titriyordu. Sinirlerim gerilmiş ve zihnim karışmıştı; üstelik de tıpkı bir aptal gibi heyecanlıydım. Herhangi bir yerim ağrıyor değildi ama dün ve bugün yaşadıklarımın kötü sonuçlar verebileceğini düşünmek korkmama neden olmuştu (hâlâ da korkuyorum ya!). Kadıncağız az sonra, dumanı tüten bir kâse çorba ve dikiş sepetiyle birlikte geldi ve kâseyi şöminenin yanındaki rafın üzerine yerleştirdikten sonra sandalyesini yanıma doğru çekti. Belli ki benim böyle kafa dengi ve arkadaş canlısı oluşum onu bayağı mutlu etmişti.

Herhangi bir davet beklemeden, "Buraya gelmeden önce,

benim hayatımın hemen hemen tamamı Uğultulu Tepeler'de geçti," diyerek hikâyesine başladı. "Annem, orada Hareton'un babası Bay Hindley Earnshaw'un dadılığını yapıyordu. Ben de oradaki çocuklarla oynamaya alışmıştım. Ayrıca getir götür işleri yapar, otların kurutulmasına yardım eder ve biri bana bir iş verir diye her an hazır bekleyerek çiftliğin çevresinde dolanıp dururdum. Çok iyi hatırlıyorum: Hasat mevsiminin başlarında güzel bir yaz sabahıydı. Eski efendim Bay Earnshaw, seyahat kıyafetini giymiş olarak aşağı indi ve o gün neler yapılması gerektiğini Joseph'e söyledikten sonra Hindley, Cathy ve bana bakarak (ben de onlarla birlikte oturmuş yulaf lapası yiyordum) oğluna döndü ve 'Söyle bakalım, benim güzel oğlum,' dedi. 'Ben bugün Liverpool'a gidiyorum. Sana oradan ne getireyim? Dilediğini isteyebilirsin ama küçük bir şey olsun, çünkü oraya yayan gidip geleceğim. Gidiş yüz kilometre, dönüş de bir o kadar... Oldukça uzun bir yol, öyle değil mi?' Hindley bir keman istedi. Efendim daha sonra aynı soruyu Cathy'e sordu. Cathy o zamanlar altı yaşında bile değildi ama koşturmadığı at yoktu ahırda. O da bir kamçı istedi. Efendim beni de unutmadı. Arada bir aksiliği tutsa da çok iyi yürekli bir insandı. Bana da bir cep dolusu elma ve armut getireceğini söyleyerek, hepimizi öpüp veda ettikten sonra yola çıktı.

Onun evden uzak olduğu üç gün hepimize pek uzun gelmişti. Küçük Cathy de durmadan babasının ne zaman döneceğini soruyordu. Bayan Earnshaw kocasının üçüncü günün akşamında yemeğe yetişeceğini umuyordu, o yüzden de sürekli olarak yemek saatini geciktirdikçe geciktiriyordu ama ne gelen vardı ne de giden. Çocuklar da ikide bir bahçe kapısına koşarak yol gözlemekten yorgun düşmüşlerdi. Sonra, hava kararda. Ço-

cukların normalde yatmaları gerekirdi ama biraz daha uyanık kalmak için yalvarıp yakardılar. Nihayet gece on bire doğru kapının mandalı yavaşça kalktı ve beyefendi içeri girdi. Kendisini bir sandalyeye attı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da oflayıp pufluyordu. Ev halkına onu rahat bırakmalarını söyledi. Yorgunluktan ölmüştü. Bundan böyle ona dünyaları verseler, böyle bir yürüyüşe yeltenmeyeceğini söylüyordu.

'Sonunda ölüyorum sandım!' dedi, kollarında bohça gibi tuttuğu paltosunu açarak. 'Şuraya bir bakar mısın, karıcığım! Hayatımda hiçbir şeyi taşırken bu kadar yorulmamıştım. Gerçi neredeyse şeytanın kömürlüğünden çıkmış gibi kapkara bir şey ama onu Tanrı'nın bir armağanı olarak görmelisin.'

Hepimiz efendimin etrafında toplandık. Cathy'nin başının üzerinden bakınca, yürüyüp konuşacak yaşta, üstü başı yırtık pırtık, kir içinde siyah saçlı bir çocuk gözüme çarptı; hatta yüzü Catherine'den bile daha büyük gösteriyordu ama yere bırakılınca şaşkın şaşkın etrafa bakınıp, kimsenin anlamadığı birtakım saçma sapan sözcükleri hiç durmadan tekrarlamakla yetindi. Benim ödüm kopmuştu. Bayan Earshaw, çocuğu kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı etmeye hazır duruyordu. Nitekim açtı ağzını yumdu gözünü. Beslemek ve büyütmekle yükümlü oldukları kendi çocukları varken, bu çingene çocuğunu eve getirmeye nasıl cesaret ettiğini sordu kocasına. Bu çocukla ne yapmayı düşünüyordu? Deli miydi, neydi? Efendimiz durumu izah etmeye çalıştı ama gerçekten de yorgunluktan yarı ölü gibiydi. Karısının bağırış çağırışları arasında anlayabildiğim kadarıyla, evi barkı olmayan bu çocuğu Liverpool sokaklarında dili tutulmuş ve açlıktan ölmek üzereyken bulmuş ve annesi babası var mı diye araştırdıktan sonra yanına almıştı. Çocuğun kimin nesi olduğunu kim-

secikler bilmiyormuş. Parası da vakti de kısıtlı olduğu için, büyük masraflara girişmek yerine çocuğu da alıp dönmenin daha doğru olacağını düşünmüş, çünkü onu o şekilde oralarda bırakmaya gönlü razı olmamış. Hanımım söylene söylene sonunda yatıştı, Bay Earshaw da bana çocuğu yıkamamı, ona temiz elbiseler giydirmemi ve çocuklarla birlikte yatırmamı söyledi.

Hindley ve Cathy ortalık sakinleşene kadar olan biteni seyretmekle ve konuşulanları dinlemekle yetindiler. Sonra ikisi birden onlara söz verilen hediyeleri bulmak için babalarının ceplerini karıştırmaya koyuldular. Hindley, o sıralarda on dört yaşlarında bir delikanlıydı ama babasının paltosunun içinde keman yerine kırık dökük parçalar bulunca, yüksek sesle hüngür hüngür ağlamaya başladı. Babasının bu yabancı çocukla ilgilenirken onun için aldığı kırbacı kaybettiğini duyan Cathy de duygularını pis pis sırıtarak aptal aptal bakınan küçük çocuğun suratına tükürerek belli etti ama bu terbiyesizce davranışının bedelini babasından okkalı bir tokat yiyerek ödedi. İki çocuk, o yaratığın kendileriyle aynı yatakta yatması bir yana, aynı odada bile kalmasını kabul etmediler. Hoş, ben de onlardan daha akıllı değildim ya... Ertesi gün çekip gider umuduyla, tuttum o yaratığı merdiven sahanlığının oraya bıraktım. Nasıl olmuşsa, yaratık ya şans eseri, ya da sesini işittiği için Bay Earnshaw'un kapısına kadar gitmiş. Odasından çıkan efendim de onu görüverince, oralara nasıl gittiğini soruşturmaya başladı. İtiraf etmeye mecbur kaldım. Korkaklığımın ve bu insanlık dışı davranışımın bedelini de evden kovularak ödedim.

Heathcliff'in aileyle ilk tanışması işte böyle oldu. Cezamın temelli olacağını aklıma bile getirmediğim için, birkaç

gün sonra eve döndüğümde, onu 'Heathcliff' olarak vaftiz ettiklerini gördüm. Bu, çocukken ölen bir oğullarının adıydı ve o günden sonra onun hem adı hem de soyadı olarak kaldı. Oğlan, Bayan Cathy ile pek sıkı fıkı olmuştu ama Hindley ondan nefret ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de aynı hislerle doluydum. O yüzden, onun başına utanç verici bir şekilde bela kesildik ve ona yapmadığımızı bırakmadık. Yaptığım haksızlıkları idrak edecek kadar aklı başında biri değildim. Hanımımız da çocuğun maruz kaldığı haksızlıkları görmesine rağmen tek kelime bile etmiyordu.

Ağır başlı, sabırlı bir hali vardı bu çocuğun. Kötü muameleye karşı şerbetli gibiydi. Hindley'in yumrukları karşısında ne gözünü kırpıyor, ne de tek bir gözyaşı döküyordu. Onu çimdiklediğimde de, kimse onun canını yakmamış ve kazayla kendi kendisini incitmiş gibi sadece nefesini tutuyor ve gözlerini fal taşı gibi açıyordu. Baba Earnshaw, 'zavallı yetim' olarak adlandırdığı bu çocuğun, kendi öz oğlunun eziyetlerine sabırla katlandığını görünce çileden çıkıyordu. Heathcliff'e tuhaf bir şekilde bağlanmıştı, onun söylediği her şeye (gerçi Heathcliff pek az konuşurdu ve hemen her zaman doğruyu söylerdi ya...) inanıyordu. Onu, artık gözdesi olma ayrıcalığını kaybedecek kadar yaramaz ve inatçı bir çocuk olmaya başlayan Cathy'den bile fazla şımartıyordu.

Kısacası, bu çocuk başından beri evin içinde olumsuz bir havanın esmesine neden olmuştu. Bayan Earnshaw'un aradan iki yıl bile geçmeden ölmesinden sonra, evin küçük beyi babasını dostu değil bir zorba olarak görmeye başladı. Ona göre, Heathcliff hem babasının ona olan sevgisini, hem de evin oğlu olarak sahip olduğu ayrıcalıkları gasp eden bir hırsızdı. Kendisine yapılan haksızlıkları düşüne düşüne içinde

büyük bir acı birikmişti. Bir süre ona arka çıktım ama çocuklar kızamığa yakalanıp da onlarla ilgilenmeye ve bütün bakıcılık görevlerini üstlenmeye mecbur kalınca, fikrimi değiştirdim. Heathcliff'in hastalığı çok şiddetli seyrediyordu. Giderek ağırlaştığında, beni hep yastığının dibinde görmek istiyordu. Sanırım ona büyük iyilikler ettiğimi düşünüyor ve mecburiyet babında öyle davrandığımı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Bu arada şunu da söylemeliyim ki, Heathcliff o güne kadar baktığım en uysal çocuktu. Onunla diğerleri arasındaki fark, benim giderek daha az tarafsız olmama neden oldu. Cathy ve ağabeyi beni çok rahatsız ediyorlardı. O ise bir kuzu kadar sessizdi, ancak bunun asıl nedeni nazik kişiliğinden ziyade, belki de artık duygularının nasırlaşmış olmasıydı.

Heathcliff sonunda hastalığı atlattı. Doktor bunun büyük ölçüde benim sayemde olduğunu söyleyip, elimden geleni yaptığım için beni övdü. Onun bu övgüleri koltuklarımı kabartmış ve bana bunları kazandıran yaratığa karşı da yumuşamamı sağlamıştı. Böylece, Hindley son kalesini de kaybetmiş oldu. Yine de Heathcliff'e karşı aşırı bir düşkünlüğüm yoktu. Efendimizin, gösterdiği onca hoşgörüye, hatırladığım kadarıyla bir kez olsun karşılık vermeyen bu suratsız oğlanın nesini o kadar beğendiğini de doğrusu hiç anlayamıyordum. Heathcliff aslında velinimetine karşı herhangi bir terbiyesizlikte bulunmuyordu; sadece onun yüreğindeki yerini gayet iyi bilmesine ve ağzını açtığı anda tüm hane halkının onun isteklerine boyun eğmeye mecbur kalacağının da farkında olmasına rağmen, çok duyarsızdı. Çok iyi hatırlıyorum: Bay Earnshaw bir keresinde kilise panayırından bir çift tay satın almış ve iki oğlana birer tane vermişti. Heathcliff daha güzel olan tayı almıştı ama hayvanın kısa bir süre sonra topalla-

maya başladığını fark edince Hindley'e, 'Atını benimkiyle değiş tokuş edeceksin,' dedi. 'Ben kendi atımdan hoşlanmadım. Eğer dediğimi yapmazsan babana bu hafta beni tam üç kez patakladığını söyler, omzuma kadar morarmış olan kolumu da gösteririm.' Hindley cevap olarak ona dilini çıkarttı ve suratına da bir tokat patlattı. Heathcliff, 'Dediğimi hemen yapsan iyi olur,' diye diretti sundurmaya kaçarak (o sırada ahırda bulunuyorlardı). 'Bunu yapmaya mecbursun. Eğer babana bana attığın tokatlardan bahsedecek olursam, onları fazlasıyla geri alırsın.' Hindley de bunun üzerine, 'Defol, köpek!' diye bağırarak, patates ve saman tartarken kullandıkları demir ağırlıkla Heathcliff'i tehdit etti. Heathcliff hiç istifini bozmadan, 'At bakalım!' diye bağırdı. 'Hadi at! At da baban öldüğünde beni hemen kapı dışarı edeceğini nasıl şişine şişine söylediğini ona anlatayım. Evden sen mi kovulursun, ben mi görürüz o zaman!' Hindley'in hızla fırlattığı demir ağırlık Heathcliff'in göğsüne çarparak onu yere düşürdü ama oğlan hemen ayağa kalktı. Nefesi kesilmiş ve yüzü kireç gibi olmuştu. Eğer onu durdurmasaydım, efendimize gidecek ve bu haline kimin neden olduğunu anlamasını sağlayarak esaslı bir intikam alacaktı. 'Pekâlâ, al bakalım,' dedi genç Earnshaw sonunda. 'Tayım senin olsun, çingene! Umarım, yere fırlatır da boynunu kırar senin. Al, o lanet olasıca atı! Seni her işe burnunu sokan, melun dilenci parçası! Böyle yaltaklanarak babamın elinde ne var ne yoksa al götür bakalım ama sonunda gerçek yüzünü ona göstermeyi unutma, e mi? Seni şeytanın arka bacağı! Hadi, al! Umarım bu at bir tekmeyle beynini dağıtır senin!'

Heathcliff atın bağlarını çözerek kendi bölmesine götürmek üzere ilerledi. Hayvanın tam arkasına gelince, sözünü

bitirmiş olan Hindley'e tüm gücüyle vurarak atın ayaklarının dibine yuvarlanmasına neden oldu. Sonra da, istediğinin gerçekleşip gerçekleşmediğine bakmadan hızla tabanları yağladı. Çocuğun bu kadar süratle kendisini toparlamasına ve eve girmeden önce, serinkanlılıkla eyerleri değiştirip, aklına koyduğu ne var ne yok yaptıktan sonra bir saman balyasının üzerine oturarak yediği o şiddetli darbenin sarsıntısını bastırmaya çalışmasına şahit olmak beni çok şaşırtmıştı. Onu vücudundaki çürüklerin suçunu ata atmaya kolaylıkla razı ettim: Dilediğini elde ettiği müddetçe olan biten hakkında ne gibi masallar anlatılacağı umurunda bile değildi. Bu tür durumlarda o kadar ender yakınırdı ki, onun kinci olmadığına bayağı inanmıştım. Meğer nasıl da yanılmışım... Anlatacaklarımı dinledikten sonra ne demek istediğimi siz de anlayacaksınız.

Bölüm 5

Bay Earnshaw zamanla çökmeye başladı. Hayatı boyunca hep hareketli ve sağlıklı olmuştu ama birdenbire güçten düşmüş, dermansız kalmıştı. Bir süre sonra da şöminenin bir köşesinde oturmaya mahkûm olunca, sinirleri iyiden iyiye yıprandı. Hiç yoktan güceniyor ve sözünün önemsenmediğine dair içine düşen en küçük bir kuşku, sinir krizleri geçirmesine neden oluyordu. Bu durum özellikle de, gözdesi olan çocuğa karşı birilerinin zor kullandığı ya da onun üzerinde hâkimiyet kurmaya yeltendiği anlarda belli oluyordu. Çocuğa tek bir ters söz söylenecek diye aklı çıkıyordu; anlaşılan Heathcliff'e olan sevgisi nedeniyle herkesin ondan nefret ettiği ve ona kötülük etmek için fırsat kolladığı gibi bir düşünce girmişti kafasına... Aslında, bu durum çocuğun zararına oluyordu, zira aramızdaki yufka yürekliler efendimizi sinirlendirmekten kaçınıyor ve onun bu özel sevgisini hoş görüyorduk ama bu hoşgörü çocuğun kibrini haddinden fazla okşuyor ve onun kötü mizacını azdırıyordu. Yine de başka çaremiz yoktu. Nitekim Hindley'in oğlana karşı birkaç kez hor görür gibi bir tavır içine girmesi, buna şahit olan babasının zıvanadan çıkmasına neden olmuştu. Yaşlı adam oğluna vurmak için bastonuna davranmış ama buna gücü yetmeyince hırsından zangır zangır titremişti.

Sonunda aile papazımız (o zamanlar Lintonlar'la Earnshawlar'ın çocuklarına hocalık ederek ve kendisine ait bir parça araziyi ekip biçerek geçimini sağlayan bir papazımız var-

dı) evin genç beyinin koleje gönderilmesi gerektiğini söyledi. Bay Earnshaw bu öneriyi istemeye istemeye kabul etti, zira ona göre 'Hindley işe yaramazın tekiydi ve nereye giderse gitsin adam olması mümkün değil'di.

Ben de hiç olmazsa artık bundan böyle huzur içinde yaşama imkânı buluruz diye umutlanıyordum. Efendimin iyilik olsun diye yaptığı bir iş yüzünden huzurunun kaçması beni üzüyordu. Onun aniden çökmesini ve hastalanmasını, aile içi anlaşmazlıklara bağlıyordum. O da öyle olduğunu söylüyordu zaten; gerçekten de giderek düşüşe geçen bünyesinden de belli oluyordu bu... Her şey bir yana, evdeki o iki kişi, yani Bayan Cathy ve uşak Joseph olmasaydı, işler yine de pek o kadar çığırından çıkmayabilirdi. Joseph'i, eminim ki, siz de orada burada dolanırken görmüşsünüzdür. O günlerde Joseph, sadece kendisinin haklı olduğuna inanan, İncil'i didik didik tarayarak, içindeki iyi işleri kendisine, kötü olanları ise komşularına mâl eden ve insanı canından bezdiren sahte sofulardan biriydi – hoş, muhtemelen şimdi de öyledir ya... Vaaz vermekteki hüneri ve dini konularda ustaca konuşma yeteneği sayesinde Bay Earnshaw'u iyice etkilemenin yolunu bulmuştu. Gücü kuvveti azalan efendimizin üzerindeki etkisi günden güne daha da artıyordu. Manevi konularda onu kuşkulara düşürerek acımasızca işkence ediyor ve çocuklarına karşı sert davranmasını salık veriyordu. Hindley'i yoldan çıkmış bir günahkâr olarak görmesi için onu teşvik ediyor ve düzenli olarak her gece Heathcliff'ten ve Cathy'den şikâyet ederek onları kötüleyen bir sürü hikâye uyduruyordu. Asıl suçu her zaman Catherine'e yüklemeye ve Earnshaw'un zayıf yanını bu şekilde okşamaya da özel bir özen gösteriyordu.

Doğrusu, Catherine'de bir çocukta daha önce görmediğim

kendine özgü birtakım haller vardı. Bir kere, hepimizin sabrını günde en az elli kere tüketmekte ustaydı. Aşağıya indiği andan, yatmak için yukarıya çıktığı saate kadar, bir melanete bulaşacak diye endişelenmekten içimiz sürekli pır pır ederdi. Her an taşkın sular gibiydi, dili bir an bile durmazdı. Ya güler, ya şarkı söyler, ya da kendisi gibi davranmayanların başına ekşirdi. Ele avuca sığmayan, vahşi bir çocuktu – ama tüm kasabada onun kadar güzel bakışlı, onun kadar tatlı gülüşlü ve onun kadar ayağına çabuk bir kız yoktu. Her şeye rağmen ben onun kimseye zarar verme niyetinde olmadığına inanıyordum. Sizi ağlatmak için elinden geleni yapar ama sonra oturur sizinle birlikte ağlardı. Böylece, onu teselli etmek için sizi kendi ağlamanızdan vazgeçmeye mecbur bırakırdı. Heathcliff'e karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı. Ona iyi bir ders vermek istediğiniz takdirde, bulabileceğiniz en ağır ceza onu Heathcliff'ten ayrı tutmaktı. Oysaki içimizde Heathcliff yüzünden en çok azar işiten de oydu. Oyun oynarken, küçük hanımefendi rolü oynamaktan büyük haz duyardı; ellerini rolünün gerektirdiği gibi dilediğince kullanır, oyun arkadaşlarına emirler yağdırırdı. Bana karşı da öyle davranmak istemişti ama onun tokatlarına ve emirlerine katlanmaya hiç niyetim yoktu; bunu da kendisine belli etmekten asla çekinmedim.

Bay Earnshaw çocukların şakalaşmalarını bile kaldırabilecek tipte biri değildi. Onlara karşı her zaman sert ve ciddiydi. Catherine'in ise, babasının hastayken eskisine göre neden daha huysuz ve sabırsız olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Üstelik babasının öfkeli azarları, onun daha kışkırtıcı olmasına ve ateşe körükle gitmekten haylazca bir keyif almasına neden oluyordu. En mutlu olduğu anlar, hep birlikte üzerine gittiğimiz ve onu fırçaladığımız anlardı. O vakit, bize cesur ve

küstah bakışlarıyla ve anında vermeye hazır olduğu cevaplarıyla karşı koyar, Joseph'in dinsel içerikli beddualarıyla alay eder, bana eziyet eder ve babasının en illet olduğu şeyi yapardı. Yani, Heathcliff'e karşı takındığı sahte aşağılayıcı tavırların (babası bunların gerçek olduğunu sanıyordu), babasının gösterdiği şefkatten çok daha etkili olduğunu kanıtlamaya girişir, oğlanın *onun* her dediğini nasıl hiç tereddüt etmeden ve *babasınınkileri* ise ancak canı isterse ve işine geldiğinde yerine getirdiğini gösterirdi. Bütün gün boyunca olabilecek en kötü davranışlarda bulunduktan sonra, gece olunca babasının yanına gelir ve gönlünü almak için onu okşardı. 'Hayır, Cathy,' diye itiraz ederdi yaşlı adam. 'Seni sevmem mümkün değil, çünkü sen ağabeyinden de daha kötüsün! Git ve dualarını yap, çocuğum. Tanrı'nın seni affetmesi için yalvar. Annen ve ben senin gibi bir çocuk yetiştirdiğimiz için ne kadar dizimizi dövsek azdır!' Bu sözler önceleri onu ağlatıyordu ama zaman içinde böyle sürekli itilmek onun da duygularını nasırlaştırdı. İşlediği kabahatlerden dolayı pişman olduğunu beyan etmesini ve özür dilemesini söylediğimde, artık gülmekle yetinir olmuştu.

Nihayet Bay Earnshaw'un bu dünyadaki sıkıntılarını sona erdiren saat geldi çattı. Bir ekim akşamı, şöminenin yanındaki sandalyesinin üzerinde otururken sessizce ölüp gitti. Evin çevresinde esmekte olan sert rüzgâr bacanın içinde uğulduyordu. Çıkan sesler dışarıda korkunç bir fırtına olduğu izlenimini veriyordu ama hava soğuk değildi ve hepimiz bir aradaydık. Ben ocağın az ötesinde oturmuş örgümle meşgul oluyordum. Joseph masanın yanında İncil'ini okuyordu (o yıllarda uşaklar işlerini bitirdikten sonra evin oturma odasında otururlardı). Bayan Cathy biraz hastaydı, o yüzden de ba-

basının dizine dayanmış, sessiz sedasız duruyordu. Heathcliff ise başını onun kucağına koymuş, yerde yatıyordu. Efendimin kendinden geçmeden önce, mutlu bir şekilde kızının güzel saçlarını okşadığını hatırlıyorum. Onu öyle ender olarak böyle sakin görüyordu ki... 'Neden hep böyle iyi bir kız olmuyorsun. Cathy?' diye sormuştu ona. Cathy de başını kaldırıp ona bakmış ve gülerek, 'Peki, sen de neden her zaman iyi bir adam olmuyorsun, babacığım?' diye sormuştu. Ama bu sorunun babasının canını yeniden sıktığını görünce, hemen onun elini öptü ve ona 'Sana uyuyana kadar şarkı söyleyeceğim,' dedi. Babasının parmakları gevşeyip de onunkileri bırakana ve başı göğsüne düşene kadar alçak sesle şarkı söylemeye başladı. Bir süre sonra, babasının uyanmasına neden olur korkusuyla ona susmasını ve kımıldamamasını söyledim. Tam yarım saat boyunca hepimiz süklüm püklüm hiç konuşmadan oturduk. Daha da otururduk ama İncil'den okuduğu bölümü bitiren Joseph ayağa kalkarak efendimizi dua edip yatması için uyandırması gerektiğini söyledi. Birkaç adım ilerleyerek, ona adıyla seslendi ve omzuna dokundu ama efendimiz hiç kımıldamadı. Joseph bunun üzerine mumu eline alarak onun yüzüne baktı. Mumu tekrar yerine koyuş tarzından bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Çocukların ikisini de birer kollarından tutarak 'şamata yapmadan, yavaşça yukarı çıkmalarını' söyledim ve 'Joseph'in halletmesi gereken bir işi olduğu için dualarını bu gece yalnız yapmaları gerekeceğini' fısıldadım.

Catherine, 'Önce babama iyi geceler dilemeliyim,' diye tutturdu ve engel olmamıza fırsat tanımadan kollarını onun boynuna doladı. Zavallı çocuk aynı anda babasını kaybettiğini anladı ve 'Ah, ölmüş! Heathcliff babam ölmüş!' diye

bağırmaya başladı. İkisi birden yürek paralayan bir şekilde hıçkırmaya başladılar.

Benim acı dolu feryatlarım da onlarınkine karıştı ama Joseph cennet yolcusu olan bir azizin arkasından bu şekilde böğürmekle ne yapmak istediğimizi sordu ve bana pelerinimi sırtıma geçirip Gimmerton'a gitmemi ve doktorla papazı çağırmamı söyledi. İçimden onların artık ne yararı olacak ki, diye geçirdim ama yine de o yağmur ve fırtına içinde yola çıktım. Dönüşte yanımda sadece doktor vardı, diğeri ancak sabah gelebileceğini söylemişti çünkü... Doktora olup bitenleri anlatmayı Joseph'e bırakarak, çocukların odasına koştum. Kapı yarı aralıktı. Vakit gece yarısını geçmiş olmasına rağmen ikisi de yatmamıştı ama daha sakinlerdi ve benim tesellime ihtiyaçları varmış gibi durmuyorlardı. Bu ikisi, birbirlerini benim akıl edebileceğimden çok daha iyi düşüncelerle avutabiliyorlardı zaten. Dünyadaki hiçbir papaz, cenneti onların o masumane konuşmalarındaki kadar güzel anlatamazdı. Hıçkırıklar içinde onları dinlerken, keşke hep birlikte cennette güvende olsaydık diye düşünmekten kendimi alamadım.

Bölüm 6

Bay Hindley cenaze töreni için eve döndü. Yanında eşini getirmesi bizi hayretlere düşürmüş, konu komşunun da sağda solda dedikodu yapmasına neden olmuştu. Bu kadın kimdi, neyin nesiydi, nereliydi? Bize bu konularda hiç bilgi vermedi. Büyük bir ihtimalle, ne doğru dürüst bir ailesi, ne de parası vardı... Yoksa evliliğini babasından hiç saklar mıydı?

Yine de, bu kadıncağız kendi başına evin düzenini bozup tozu dumana katacak tipte biri değildi. Eşikten adımını attığı andan itibaren, cenaze hazırlıkları ve yaslı insanların varlığı dışında, evin içinde gördüğü her şeyden ve olan bitenden hoşlandığı izlenimini yaratmıştı ama ben davranışlarına bakarak onun biraz histerik olduğuna hükmetmiştim. Bir ara koşarak odasına gitti ve o sırada çocukları giydirmem gerektiği halde, beni de yanında sürükledi. Yere çökerek ellerini kavuşturdu ve tir tir titreyerek, arka arkaya defalarca 'Daha gitmediler mi?' diye sormaya başladı. Daha sonra da kendini kaybetmiş bir şekilde, siyah renk görmenin onu nasıl etkilediğini anlatmaya koyuldu. Arada bir duruyor, sonra tekrar konuşmaya başlıyor ve zangır zangır titriyordu. Sonunda hıçkırıklara boğuldu. Ona neden ağladığını sorduğumda da, 'Bilmem ama ölümden öylesine korkuyorum ki!' dedi. Oysaki ben onun da, o anda en az benim kadar ölümden uzak olduğunu düşünüyordum. Oldukça zayıftı ama diri ve sağlıklı görünüyordu. Gözleri de elmas gibi pırıl pırıl parlıyordu ama merdivenleri çıkarken nefes nefese kaldığını, en küçük ani bir ses duydu-

ğunda ürperip titrediğini ve zaman zaman pek hoş olmayan şekilde öksürdüğünü fark etmiştim. Yine de bu belirtilerin ne anlama geldiğinden habersizdim ve ona sempati beslemek gibi bir niyetim de yoktu. Biz buralarda, ilk adımı yabancıların atmasını bekleriz, aksi takdirde kanımız onlara pek kolay kaynamaz, Bay Lockwood.

Genç Earnshaw evden ayrı kaldığı üç yıl boyunca bir hayli değişmişti. Şimdi daha zayıf ve solgundu. Konuşması ve giyinme tarzı da eskisine göre farklıydı. Eve döndüğü ilk gün, Joseph'le bana bundan böyle arka mutfağı mesken tutmamızı ve oturma odasını ona bırakmamızı söyledi. Aslında kendi düşüncesi, kullanılmayan bir odayı halıyla döşeyip duvarlarını kâğıtla kaplatarak bir oturma odası haline getirmekti. Buna rağmen, karısı günün büyük bir bölümünü geçirecekleri mekânın beyaz zeminini, kalaylı kap kacaklarını, Hollanda porseleniyle dolu dolabını, gürül gürül yanan şöminesini, köpek kulübesini ve ferahlığını öyle sevmişti ki, onun rahatını bozmamak için kendi niyetinden vazgeçti.

Karısı da yeni tanıştığı kişiler arasında bir kız kardeş bulduğu için oldukça mutlu görünüyordu. Başlangıçta Catherine'le sürekli gevezelik ediyor, onu öpüp kokluyor, birlikte oraya buraya koşturuyor ve ona sürüyle hediyeler veriyordu ama bu ilgisi uzun ömürlü olmadı ve huysuzlanmaya başladı. O huysuzlaştıkça Hindley de tam bir zorba kesiliyor ve hıncını bizden çıkarıyordu. Kadının Heathcliff'ten hoşlanmadığını belli eden birkaç sözcük, onun çocuğa karşı geçmiş yıllardan kalan tüm nefretinin canlanmasına neden oluyordu. Bir süre sonra Heathcliff'i hane halkının içinden atıp hizmetkârların yanına verdi, papazın derslerinden yoksun bıraktı ve çiftlik işlerinde çalışmaya zorladı.

Heathcliff maruz kaldığı bu aşağılanmaya ilk başlarda hiç aldırış etmedi, çünkü Cathy ona derslerde öğrendiklerini öğretiyor, onunla oynuyor ve onunla birlikte tarlada çalışıyordu. Böyle giderse ikisinin de hoyrat ve kaba saba insanlar olarak yetişecekleri kesindi, zira evin genç efendisi onların hal ve tavrını umursamıyor ve neler yaptıklarıyla ilgilenmiyordu. Çocuklar da zaten onun gözüne görünmekten kaçınıyorlardı. Ayini kaçırdıklarını fark eden Joseph ve vaiz, serzenişte bulunup ihmalkârlığını yüzüne vurmasalar, onların pazar günü kiliseye gidip gitmediklerinden bile haberi olmuyordu. Bu konuda uyarıldığı zaman da, bunu Heathcliff'in kırbaçlanması ve Catherine'in öğle veya akşam yemeğinden yoksun bırakılmasını emretmek için bahane bilirdi. Çocukların başlıca eğlencesi sabah erkenden kırlara kaçmak ve tüm günü oralarda geçirmekti. Böylece daha sonra alacakları cezayı gülüp geçilecek bir olay haline getirirlerdi. Papaz, Catherine'e dilediği kadar İncil'den bölüm ezberletmeye çalışsın ve Joseph de Heathcliff'i kolu ağrıyana kadar kırbaçlasın, bir araya geldiklerinde ve en azından şeytanca bir intikam planı tasarlamaya başladıkları anda her şeyi unuturlardı. Her geçen gün biraz daha kötüye gittiklerini görmeme rağmen, dünyada tek bir dostları olmayan bu çocuklar üzerindeki o ufacık gücümü de kaybetme korkusuyla tek bir sözcük edemediğim için benim de içim kan ağlıyordu. Hiç unutmuyorum, bir pazar akşamıydı. Çocuklar gürültü yaptıkları için ya da buna benzer basit bir kabahat nedeniyle, ceza olarak oturma odasından dışarı atılmışlardı. Yemeğe çağırmak için aradığımda, onları hiçbir yerde bulamadım. Evin altını üstüne getirdik, bahçeye ve ahırlara baktık. Sanki yer yarılmış, içine girmişlerdi. Hindley öfke içinde kapıları sürgülememizi söyledi ve gece

kimsenin onları içeri almamasını emretti. Ev halkı odalarına çekildi ama ben uyuyamayacak kadar endişeliydim. Penceremi açtım ve yağmura aldırmadan başımı dışarı uzatıp kulak kesildim. Yasağa rağmen, geldiklerinde onları içeri almaya kararlıydım. Az sonra, yoldan yukarı doğru ayak seslerinin geldiğini duydum. Aynı anda bahçe kapısının aralığından bir lambanın ışığı sızdı. Başımı bir şalla örtüp koşmaya başladım. Kapıyı çalarak Hindley'i uyandırmalarını istemiyordum. Gelen Heathcliff idi. Onu öyle tek başına görünce yüreğim ağzıma geldi.

'Bayan Catherine nerede?' diye telaşla bağırdım. 'Umarım başınıza bir kaza filan gelmemiştir.'

Heathcliff soruma, 'Thrushcross Çiftliği'nde,' diye cevap verdi. 'Bana kalsa ben de orada kalırdım ama beni içeri davet etme inceliğini göstermediler.'

'Eh, bu yüzden iyi bir zılgıt yiyeceksin zaten! Kendi bildiğini okumaktan başka bir şey yaptığın yok ki! Ne demeye Thrushcross Çiftliği'ne gittiniz?'

'Üzerimdeki şu ıslak kıyafetleri bir çıkarayım da, sana her şeyi anlatırım, Nelly,' diye cevap verdi. Efendimizi uyandırmaması için sessiz olmasını tembihledim. Ben mumu söndürmek için beklerken, o da üstünü değiştiriyor ve bir yandan da anlatıyordu. 'Cathy ve ben çevrede özgürce dolanmak için çamaşırhaneden kaçtık. Thrushcross'un ışıklarının yandığını görünce, anne ve babaları sıcacık şöminenin başında yiyip içip, şarkı söyleyip, gülüp eğlenirken, Lintonlar'ın çocukları da pazar akşamlarını bizim gibi oda köşelerinde titreşerek mi geçiriyorlar diye merak ettik. Sen ne dersin, Nelly? Öyle mi geçiriyorlardır? Yoksa kutsal kitaptan bölümler mi okuyorlardır? Ya da onları sıkı bir sınavdan geçiren evin uşağının sor-

duğu sorulara doğru düzgün cevap vermedikleri için İncil'den bir sayfa dolusu ismi ezberlemek zorunda mı kalıyorlardır?'

'Muhtemelen kalmıyorlardır,' diye cevap verdim. 'Onlar iyi çocuklar, bundan hiç şüphem yok. Kötü davranışlarınız nedeniyle size layık görülen cezalara çarptırıldıklarını hiç sanmıyorum.'

'Boş laf etme, Nelly,' dedi. 'Saçmalıyorsun! Tepeden arazinin başladığı yere kadar hiç durmadan koştuk. Catherine yalınayak koştuğu için fena halde gerilerde kaldı. Yarın, sabah olunca onun ayakkabılarını bataklıkta araman gerekecek sanırım. Parçalanmış bir çitin arasından geçerek içeri girdik ve etrafı kolaçan ederek bahçe yolundan yukarıya doğru ilerledik. Evin kabul salonunun penceresinin altındaki bir saksının üzerine kurulduk. İçeriden ışık geliyordu. Kepenkleri kapatmamışlardı ve perdeler de aralıktı. Pencerenin kenarına tutunduk. Durduğumuz yerden ikimiz de içeriyi görebiliyorduk. Gördüğümüz şey, ah öyle güzeldi ki! Zemini bordo halılarla kaplı muhteşem bir yerdi burası... Masalar ve sandalyeler de aynı renkle kaplıydı. Altın yaldızlı bordürleri olan bembeyaz tavanın tam ortasından gümüş zincirlerin ucundan sarkan billurdan damlalar, hafif hafif titreşen sivri uçlu salkımlar haline geliyorlardı. Anne ve baba Linton orada değillerdi; oda tamamıyla Edgar ve kız kardeşlerine ayrılmış gibiydi. Mutlu olmaları gerekmez miydi sence? Onların yerinde biz olsaydık, kendimizi cennette sanırdık mutlaka! Bil bakalım, senin o uslu dediğin çocuklar orada ne yapıyorlardı? Isabella – sanırım on bir yaşında filan olmalı, yani Catherine'den bir yaş küçük– odanın ta öbür ucunda boylu boyunca yere yatmış, birileri bir yerine kızgın şişler batırıyormuş gibi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Edgar ise ocağın başında dikilmiş, sessiz

sessiz ağlıyordu. Masanın tam ortasında oturmakta olan küçük bir köpek, patilerinden birini sallayarak acı acı ciyaklıyordu. Birbirlerini suçlamalarından, zavallı hayvanı çekiştire çekiştire ikiye ayırmalarına ramak kaldığını anladık. Aptallar! Onların keyifli vakit geçirmekten anladıkları da işte buydu! Bir avuç sıcak tüyü kim tutacak diye kavga etmek ve onu elde etmek için mücadele ettikten sonra da almaktan vazgeçip ağlamak! Biz bu el bebek gül bebeklere bakıp kahkahalarla güldük! Onları öyle küçümsemiştik ki! Sen hiç Catherine'in istediği bir şeye benim sahip olmak istediğimi gördün mü? Ya da odanın ayrı birer köşesine çekilip de yeri göğü inlettiğimizi, ağlayarak yerlerde yuvarlandığımızı ve sözüm ona oyun oynadığımızı? Bana tüm dünyayı verseler, hatta Joseph'i en yüksek damdan aşağı atma ve evin ön cephesini Hindley'in kanıyla boyama ayrıcalığına sahip olacaksın deseler bile, buradaki durumumu Edgar Linton'ın Thrushcross Çiftliği'ndeki haliyle değişmem!'

'Sus! Sessiz ol!' diyerek sözünü kestim. 'Bana hâlâ Catherine'in neden orada kaldığını söylemedin!'

'Hani az önce kahkahalarla güldük demiştim ya,' diye cevap verdi Heathcliff, 'Lintonlar sesimizi duydular ve ikisi birden aynı anda ok gibi kapıya doğru koştular. İlkin bir sessizlik oldu, sonra 'Anneciğim! Anneciğim! Babacığım! Çabuk gelin! Babacığım, babacığım!' diye bağırmaya başladılar. Tam anlamıyla ulur gibi sesler çıkararak, buna benzer bir şeyler söyleyerek bağırıyorlardı. Biz de onları daha fazla korkutmak için iğrenç sesler çıkartıp, tutunduğumuz pencerenin kenarından kendimizi aşağıya bıraktık. Yapılacak en iyi şey kaçmaktı, çünkü birisi kapının sürgülerine asılmaya başlamıştı bile... Cathy'yi elinden tutmuş, ona cesaret vermeye çalışıyordum ki, birden

yere kapaklandı. 'Koş, Heathcliff, koş!' diye fısıldadı. 'Buldog köpeklerini salmışlar. Köpek beni yakaladı!' İblis köpek gerçekten de onu ayak bileğinden yakalamıştı, Nelly. Hayvanın iğrenç homurtusunu duyabiliyordum. Catherine hiç bağırmadı. Azgın bir boğanın boynuzları bütün vücudunu delik deşik etseydi bile bunu kendisine yediremezdi. Ama ben bağırdım; hem de şu Hıristiyan dünyasındaki tüm iblisleri yok etmeye yetecek kadar küfürler savurarak bağırıp çağırdım. Elime geçirdiğim bir taşı da köpeğin iki çenesinin arasına sokarak bütün gücümle boğazından aşağı itmeye çalıştım. Nihayet uşak olacak o hayvanlardan teki, 'Yakala Skulker, sakın bırakma!' diye bağırarak elinde bir lambayla çıkageldi ama avın kim olduğunu görünce ağız değiştirdi. Köpeğin gırtlağını sıkarak ağzını açtırdı. Hayvanın mosmor olmuş kocaman dili bir karış dışarıya fırlamıştı ve sarkık dudaklarının arasından da kanlı salyalar akıyordu. Adam Cathy'yi ayağa kaldırdı; Cathy kötü görünüyordu ama bu hali eminim ki korkudan değil, çektiği acıdandı. Uşak onu içeriye taşıdı. Ben de lanetler okuyup intikam küfürleri savurarak onları takip ettim. Linton kapının önünde bekliyordu. 'Ne yakalamış, Robert?' diye seslendi. 'Skulker küçük bir kız yakalamış, efendim,' dedi uşak ve beni sıkı sıkı tutarak 'burada haydut kılıklı bir de oğlan var,' diye ekledi. Sonra da, 'Hırsızların bizi uykumuzda rahat rahat boğazlamak için pencereden sokup kapıyı açtırdıkları tiplere benziyor. Kes sesini sen de, ağzı bozuk pis hırsız! Bu yaptığını darağacında ödeyeceksin. Bay Linton, efendim, sakın silahınızı elinizden bırakmayın!' diye bağırdı. İhtiyar budala da, 'Hayır, hayır, Robert,' dedi. 'Hiç bırakır mıyım? Bu alçaklar dün benim kira toplama günüm olduğunu biliyorlardı ve akılları sıra beni gafil avlayacaklardı. Hadi, içeri girin bakalım. Girin de onlara güzel bir

kabul töreni hazırlayayım. Hey John, sen zincirleri tak. Jenny sen de Skulker'a biraz su ver. Bir yargıca, kendi kalesinde ve hem de kutsal Şabat Günü böylesine meydan okumak, görülmüş şey değil! Bunların küstahlıkları nereye varacak bakalım! Ah, sevgili Mary, gel de bir bak şuna! Sakın korkma, bu sadece küçük bir oğlan... Ama bir haydut olduğu ne kadar da belli... Onu, yüzünden akan bu kötülüğü davranışlarıyla kanıtlamadan önce ipte sallandırmak ülkemiz için de bir iyilik olmaz mı? Ne dersin?' Sonra beni şamdanın altına çekti. Bayan Linton, gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdikten sonra dehşet içinde kollarını havaya kaldırdı. Çocuklar da sürünür gibi ürkek ürkek yaklaştılar. Isabella peltek peltek, 'Ne iğrenç bir şey bu,' dedi. 'Onu mahzene koyun, babacığım. Benim evcil sülünümü çalan falcının çocuğuna ne kadar da benziyor, değil mi, Edgar?'

Onlar beni tepeden tırnağa incelerlerken, Cathy göründü. Isabella'nın son söylediklerini duyarak güldü. Edgar Linton meraklı bakışlarla onu iyice bir süzdü ve neden sonra tanıdı. Başka bir yerde pek karşılaşmayız onlarla ama bizi kilisede gördüklerini biliyorsun. 'Ah, bu Bayan Earnshaw mu?' diye sordu annesine fısıldayarak. 'Şu hale bakın. Skulker onu nasıl da ısırmış! Ayağı nasıl da kanıyor!'

'Bayan Earnshaw mu? Saçmalama!' diye bağırdı hanımefendi. 'Bayan Earnshaw'un, hiç işi gücü kalmamış da bir çingene parçasıyla kırda bayırda mı dolaşacak? Yine de... Aman Tanrım, matem kıyafeti var üzerinde... O zaman mutlaka odur. Topal filan kalmasın da...'

'Ağabeyi de ne vurdumduymaz biriymiş doğrusu; aslına bakacak olursanız bütün suç onda!' diye bağırdı Bay Linton, bakışlarını benden Catherine'e çevirerek. 'Shielders'den – yani vaizimizden, efendim – öğrendiğime göre, çocuğu ba-

şıboş bırakıyor ve dinsiz imansız büyümesine göz yumuyormuş. İyi de bu yanındaki kim? Böyle birini arkadaşı olarak nereden bulmuş ki? Ah, şimdi hatırladım. Bu, rahmetli komşumun Liverpool'a gittiği vakit bulduğu o garip yaratık olmalı... Küçük bir Hintli, ya da ne idüğü belirsiz bir İspanyol, ya da Amerikalı bir serseri...'

'Her halükarda, kötü bir çocuk o!' diye yorumda bulunda yaşlı hanımefendi. 'Temiz bir aileye yakışacak biri de değil! Nasıl konuştuğuna hiç dikkat ettin mi, Linton? Çocukların onu duyduklarını düşününce, tüylerim diken diken oluyor.'

Bunun üzerine – sakın bana kızma, Nelly – ben yeniden küfürler etmeye başladım. Robert'e beni oradan uzaklaştırmasını emrettiler. Cathy olmadan oradan ayrılmam diye diretince de beni sürükleye sürükleye bahçeye çıkardılar ve elime bir lamba tutuşturdular. Davranışlarım hakkında Bay Earnshaw'a bilgi vereceklerini söyleyerek dosdoğru çekip gitmemi emrettiler ve kapıyı da arkamdan sürgülediler. Salonun perdeleri hâlâ bir köşeye çekilmiş durumdaydı. Ben de içeriyi gözetlemek için yeniden casusluk yerime geçtim. Catherine benimle gelmek ister de ona engel olurlarsa, o koca camları tuzla buz etmeye kesin niyetliydim ama Catherine divanın üzerinde sessiz sedasız oturuyordu. Bayan Linton, dolaşmaya çıkarken sütçü kızdan ödünç aldığımız gri renkli pelerini onun üzerinden çıkarırken, bir yandan da başını iki yana sallıyor ve sanırım, küçük bir hanımefendi olduğu için ikimize karşı farklı davranmak zorunda olduklarına dair nutuk atıyordu. Daha sonra kadın hizmetkârlardan biri bir leğen ılık su getirdi ve Cathy'nin ayaklarını yıkadı. Evin efendisi Bay Linton büyükçe bir bardak negüs*

* Negüs: Şarap, sıcak su, limon suyu, şeker ve hindistancevizi karışımı bir içki (Çev. N.)

hazırladı. Isabella da onun kucağına bir tabak kurabiye boşalttı. Edgar ise yutkunarak uzaktan olan biteni izliyordu. Sonra Cathy'nin o güzel saçlarını kurulayıp taradılar ve ayaklarına bir çift kocaman terlik geçirerek sandalyesiyle birlikte şöminenin başına getirdiler. Onu bıraktığımda olabildiğince neşeliydi; kurabiyelerini küçük köpek ile Skulker arasında paylaştırıyor ve onları yutan Skulker'in burnunu mıncıklıyordu. Cathy'nin varlığı Lintonlar'ın boş ifadeli, donuk mavi gözlerine bir canlılık getirmişti. Belki de onun yüzündeki büyüleyici güzelliğin onlara yansımasıydı bu... Onu aptalca bir hayranlıkla seyrediyorlardı. Cathy onlardan katbekat üstündü. Aslında o dünyadaki herkesten daha üstün, öyle değil mi, Nelly?'

Ona, 'Beni iyi dinle, bu durum başına zannettiğinden de büyük işler açacak!' dedim, yorganını üstüne çekip mumu söndürürken. 'Sen iflah olmazsın, Heathcliff. Göreceksin, Bay Hindley sana en ağır cezayı vermekten çekinmeyecek.' Ne yazık ki, dediklerim benim bile arzu etmediğim kadar doğru çıktı. Bu talihsiz olay Bay Earnshaw'u çileden çıkardı. Durumu telafi etmek isteyen Bay Linton ertesi gün bize bizzat bir ziyarette bulundu ve genç efendimize aileyi nasıl çekip çevirmesi gerektiğine dair öyle bir nutuk çekti ki, küçük bey bundan böyle çevresinde olan bitenle daha ciddi bir şekilde ilgilenmek zorunda kaldı. Heathcliff kırbaç cezası yemedi ama ona Catherine'le tek bir sözcük ettiği takdirde kesinlikle kapı dışarı edileceği söylendi. Bayan Earnshaw da eve döndüğünde görümcesine gerektiği gibi mukayyet olacağına dair söz verdi ama bunu zor kullanarak değil güzellikle yapacaktı. Zor kullanarak amacına ulaşması da mümkün değildi zaten...

Bölüm 7

Cathy, Thrushcross Çiftliği'nde tam beş hafta kaldı, yani Noel'e kadar. O vakte kadar ayak bileği tamamen iyileşmiş, davranış tarzı da oldukça değişmişti. Bu süre boyunca, evin hanımefendisi onu sık sık ziyaret etmiş, şık kıyafetlerle ve gururunu okşayan sözlerle özgüvenini kazanmasını sağlamaya çalışarak, bir ıslah planı uygulamıştı. Cathy de buna dünden razıydı sanırım. Öyle ki eve girer girmez hepimizi her zaman nefesimiz kesilene kadar kucaklayan saçı başı bir yanda o küçük vahşi kız gitmiş, onun yerine 'kestane renkli saçları kastor şapkasının altından bukle bukle omuzlarına dökülen ve bir yelkenli gibi süzülebilmek için kalın kumaştan pelerininin uzun eteklerini yere değmesin diye kibarca iki yandan kaldıran ağırbaşlı bir hanımefendi inmişti filinta gibi siyah bir midillinin üzerinden...' Hindley kız kardeşini attan kucaklayarak indirdi ve mutlu bir şekilde, 'Aman Tanrım, Cathy, bu ne güzellik! Seni neredeyse tanıyamıyordum. Tam bir hanımefendi olmuşsun. Isabella Linton bile artık onun eline su dökemez, öyle değil mi, Frances?' diye bağırdı. Karısı, 'Isabella'da onun doğal güzelliği yok ki,' diye cevap verdi, 'ama bundan böyle burada davranışlarına dikkat etmeli ve eski vahşi haline dönmemeli. Ellen, Bayan Catherine'e kıyafetini çıkarması için yardım et. Sen dur, canım. Buklelerini bozacaksın. Bırak da şapkanın bağlarını ben çözeyim.'

Cathy'nin pelerinini aldım; altından çok güzel, ekoseli ipek bir rop, beyaz bir pantolon ve parlak ayakkabılar çıktı. Köpekler onu karşılamak için sıçraya sıçraya çevresini

sarınca gözleri sevinçle parladı ama o güzelim kıyafetine ağızlarını burunlarını sürterler korkusuyla onlara dokunmadı bile... Benim yanağıma da minik bir öpücük kondurdu; Noel kekini hazırlamakta olduğum için üstüm başım unla kaplıydı, o yüzden bana sarılması elbette ki yakışık almazdı. Sonra etrafa bakınıp Heathcliff'i arandı. Bay ve Bayan Earnshaw onların karşılaşmalarını endişeyle bekliyorlardı. Bu buluşma, iki arkadaşı birbirinden ayırma düşüncelerinin ne kadar başarıya ulaştığı hakkında az çok bir fikir edinmelerini sağlayacaktı.

Heathcliff'i önce hiçbir yerde bulamadılar. O, Catherine evden ayrılmadan önce de bakımsız ve ihmal edilmiş bir çocuktu, şimdi ise bu durum on misli daha kötüleşmişti. Benden başka kimse ona pis olduğunu, haftada bir de olsa yıkanması gerektiğini hatırlatma zahmetine katlanmıyordu. Bilirsiniz, o yaştaki çocukların zaten suyla ve sabunla pek arası yoktur; o yüzden, üç aydır çamurla ve tozla yoğrulmuş kıyafeti ve tarak yüzü görmemiş gür saçları bir yana, yüzüyle elleri bile berbat bir şekilde kirle kaplıydı. Dolayısıyla, karmakarışık saçlı bir kopyasının gelmesini beklerken, eve böylesine pırıl pırıl, zarif bir küçük hanımın girdiğini görünce tahta kanepenin arkasına gizlenmekte yerden göğe kadar haklıydı. Cathy, iş görmemekten ve dışarı çıkmamaktan harikulâde bir şekilde pespembe olmuş parmaklarını gözler önüne sererek eldivenlerini çıkarırken, 'Heathcliff burada değil mi?' diye sordu.

Bay Hindley, Heathcliff'in uğradığı bozgunun tadını çıkararak ve onun aşağılık bir köpek gibi ortaya çıkmak zorunda kalmasından aldığı müthiş keyifle, 'Heathcliff, gel ve diğer hizmetkârlar gibi sen de Bayan Catherine'e 'hoş geldiniz' de,' diye seslendi.

Arkadaşını gizlendiği yerde fark eden Cathy, onu kucaklamak için adeta uçar gibi koştu. Bir saniye içinde yanağına sekiz on öpücük kondurdu. Sonra durdu ve bir adım geri çekilerek, 'Bu da nesi? Amma da kapkara olmuşsun, çok da kızgın görünüyorsun!' diye bağırarak bir kahkaha patlattı. 'Hem komiksin, hem de yüzünden düşen bin parça! Ah, belki de Edgar'la Isabella'ya alıştığım için bana öyle geliyor! Ne o, Heathcliff, yoksa beni unuttun mu?'

Cathy bu soruyu sormakta haklıydı, çünkü utanç ve gurur Heathcliff'in yüzünü iki misli karartmış ve adeta yere mıhlamıştı.

Bay Earnshaw aşağılayıcı bir tavırla, 'Elini sıksana, Heathcliff,' dedi. 'Kırk yılda bir bunu yapma izni verebilirim sana.'

Sonunda dili çözülen oğlan, 'Sıkmayacağım,' dedi. 'Burada durup bana gülmenize izin vermeyeceğim; buna katlanmayacağım!' Sonra da, etrafını saran çemberi yarıp kaçmaya niyetlendi ama Bayan Cathy onu yeniden yakaladı.

'Sana gülmek gibi bir niyetim yoktu,' dedi, 'ama kendimi tutamadım. Heathcliff en azından elimi bir sık, bari... Neden surat asıyorsun bana? Sadece biraz tuhaf görünüyordun, o kadar. Eğer yüzünü yıkar, saçlarını da tararsan, tamam olursun... Ama üstün başın öyle kirli ki!'

Gözlerini endişeyle avcunun içindeki kirden kapkara olmuş parmaklara dikti, sonra da onun kıyafetiyle temas ettiği için kirlenmiş olabileceği korkusuyla kendi elbisesine baktı.

Cathy'nin gözlerini takip eden Heathcliff, elini onun avcundan çekerek, 'Bana dokunman gerekmiyordu!' diye cevap verdi. 'Canımın istediği kadar pis olurum. Pis olmak benim hoşuma gidiyor ve öyle olmaya da devam edeceğim.'

Böyle dedikten sonra, efendimizle hanımının gülüşmeleri arasında ok gibi odadan fırladı. Catherine ise çok rahatsız olmuştu. Sözlerinin Heathcliff'i neden bu kadar öfkelendirdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Evine geri dönen küçük hanımın hizmetini gördükten, keklerimi fırına attıktan ve oturma odasındaki ve mutfaktaki ocakları, Noel arifesine yakışır bir şekilde gürül gürül yaktıktan sonra, oturup tek başıma Noel ilahileri söyleyerek oyalanmaya çalıştım. Gerçi Joseph seçtiğim bu neşeli melodilerin normal şarkılardan farkı olmadığını söyleyip duruyordu bana ama onu umursadığım yoktu. O da dua etmek için kendi odasına çekilmişti zaten. Bay ve Bayan Earnshaw, gösterdikleri nezakete karşılık verebilmek için küçük Lintonlar'a, aldıkları cicili bicili ıvır zıvırları göstererek Cathy'yi oyalamaya çalışıyorlardı. Onları ertesi günü birlikte geçirmek için Uğultulu Tepeler'e davet etmişler, bu davetleri de bir şartla kabul edilmişti. Bayan Linton, biricik yavrularının o 'haylaz ve küfürbaz oğlan'dan uzak tutulmasını özellikle rica ediyordu.

Hal böyle olunca, ben de mutfakta tek başımaydım. Burnuma pişmekte olan yemeklerden yükselen baharatların yoğun kokusu geliyordu. Pırıl pırıl parlayan mutfak gereçlerini, çobanpüskülü motifleriyle bezeli, gösterişli duvar saatini, tepsinin üzerinde dizili duran ve akşam yemeğinde sıcak birayla doldurulmaya hazır olarak bekleyen gümüş kupaları ve hepsinden de önemlisi, hamaratlığımın bir göstergesi olarak tek bir leke kalmamacasına özene bezene fırçalayıp iyice süpürdüğüm yer döşemelerini hayran hayran seyrediyordum. İçimden hepsinin ayrı ayrı ne kadar güzel olduğunu düşünürken, aniden merhum efendim Earnshaw'un düzenleyip pırıl pırıl yaptığım mutfağa gelip, 'Aferin sana, tatlı kız,' deyip

beni tebrik ettikten sonra avcuma Noel harçlığı olarak bir şilin sıkıştırdığı günleri hatırladım. Düşüncelerim daha sonra efendimin Heathcliff'e olan tutkusuna kaydı ve ölüm onu alıp götürdükten sonra çocuğun itilip kakılarak eziyet çekmesinden nasıl korktuğu aklıma geldi. Bu da doğal olarak benim çocuğun şimdiki durumunu düşünmeme neden oldu. İlahi filan söylemeyi bırakıp ağlamaya başladım ama az sonra onun durumuna gözyaşı dökmektense, bazı kötü huylarını düzeltmeye çalışmanın çok daha yerinde olacağına karar verdim. Ayağa kalkıp onu aramak için avluya çıktım. Pek uzaklarda değildi; onu ahırdaki yeni midilliyi tımar ederken ve diğer hayvanlara her zamanki gibi yem verirken buldum.

'Acele et, Heathcliff,' dedim, 'mutfak bomboş... Joseph de yukarıda. Çabuk gel de Bayan Cathy gelmeden seni bir güzel giydireyim. Böylece ocağın başında birlikte oturabilir ve yatma vakti gelene kadar uzun uzun çene çalabilirsiniz.'

İşine devam etti ve başını benim olduğu yöne çevirmedi bile.

'Gelsene – geliyor musun?' diye ısrar ettim. 'Biraz kekim var, ikinize de yeter sanırım. Hazırlanmak için ise sadece yarım saate ihtiyacın var.'

Beş dakika kadar bekledim ama ondan bir cevap gelmeyince oradan ayrıldım. Catherine akşam yemeğini ağabeyiyle ve yengesiyle birlikte yedi. Joseph ve ben karşılıklı oturup yemeğimizi yedik, onun sitemleriyle ve benim küstahlıklarımla soframıza çeşni kattık. Heathcliff için ayırdığımız kek ve peynir bütün gece boyunca perileri bekledi durdu. Heathcliff işini akşam dokuza kadar uzatmayı başardıktan sonra, nihayet tek bir sözcük bile etmeden ve bir karış suratla odasına çekildi. Yeni arkadaşlarının ağırlanması için ayarlaması gereken sürüyle işi

olan Cathy geç vakte kadar yatmadı. Eski arkadaşıyla konuşmak için sadece bir kez mutfağa gelmiş ve orada olmadığını görünce, 'Onun nesi var?' diye sorduktan sonra yeniden çıkıp gitmişti. Heathcliff ertesi sabah erkenden kalktı. Tatil olduğundan, öfkesini kırlara kusmak için evden çıkıp gitti ve ev halkı kiliseye gidene kadar ortalıkta görünmedi. Aç kalmak ve biraz düşünmek ona iyi gelmiş gibiydi. Bir süre çevremde dolanıp durduktan ve cesaretini topladıktan sonra aniden, 'Nelly, beni adam et. Artık iyi bir çocuk olmaya karar verdim,' diye bağırdı.

'Geç bile kaldın, Heathcliff,' dedim. 'Catherine'i üzdün. Tabiri caizse, kızı eve döndüğüne pişman ettin! Onu kıskanıyor gibi bir halin var; sanırım onunla daha çok ilgilendikleri için...

Catherine'i *kıskanma* kavramını anlaması mümkün değildi ama onu üzme konusu bal gibi aklına yatmıştı.

'Üzüldüğünü mü söyledi?' diye sordu, oldukça ciddi bir tavırla.

'Ona senin bu sabah yine başını alıp gittiğini söylediğimde ağladı.'

'Eh, ona bakarsan, ben de dün gece ağladım,' diye karşılık verdi. 'Üstelik de ağlamak için benim ona göre çok daha fazla nedenim var.'

'Doğru! Mağrur bir yürek ve açlıktan zil çalan bir mideyle yatağa girmek gibi bir nedenin vardı...' dedim. 'Gururlu insanlar kendilerine sadece keder yaratırlar ama eğer bu alınganlığın nedeniyle pişmanlık duyuyorsan, Cathy eve geldiğinde ondan özür dilemeli, yukarıya çıkıp ona sarılıp öpmeli ve ona şöyle demelisin – ah, aslında ona ne söyleyeceğini sen daha iyi bilirsin! Yalnız, söylediklerinde samimi olduğunu belli etmelisin, giydiği şık elbisenin onu yabancı bir kız ha-

line getirdiğini düşündüğün için öyle davranıyormuşsun gibi durmamalısın. Neyse, benim şu anda yemek hazırlığı yapmam gerek ama ne yapıp edip sana biraz zaman ayıracağım ve seni öyle bir giydireceğim ki, Edgar Linton senin yanında kukla gibi kalacak. Zaten de öyle ya... Sen ondan daha küçüksün ama kafamı keserim ki ondan daha uzun boylusun ve omuzların da onunkilerden iki misli geniş! Elinin tersiyle bir ittin mi, onu yere sererdin. Bunu yapabileceğine senin de aklın yatmıyor mu?'

Heathcliff'in bir an için aydınlanan yüzünü tekrar aniden bir bulut kapladı. İçini çekerek, 'Ama Nelly,' dedi, 'onu yirmi kere de yere yıksam, ne o daha çirkin olur, ne de ben daha yakışıklı olabilirim... Keşke benim de sarı saçlarım ve beyaz bir tenim olsaydı. Keşke ben de onun gibi giyinip, onun gibi kibar davranmayı bilseydim ve keşke günün birinde onun gibi zengin olma şansım olabilseydi!'

'Hadi bakalım, oturup 'Anneciğim, anneciğim,' diye ağlasaydın bari! Köylü bir çocuk sana yumruğunu gösterdi diye tir tir titreseydin, ya da biraz yağmur yağdı diye eve kapanıp otursaydın! Ah, Heathcliff, bu kadar yüreksiz olman gerekmez! Gel şu aynanın önüne de, sana ne istemen gerektiğini göstereyim. Gözlerinin arasındaki şu iki çizgiyi görüyor musun? Ya yay gibi kıvrık olacak yerde tepeden basılmış gibi dümdüz, çatık duran şu kalın kaşları? Peki, ya onların altında pencerelerini cesurca açtığı hiç görülmeyen ve şeytanın casusları gibi derinlere gömülü, pırıl pırıl parlayan o bir çift kara ifrite ne dersin? O haşin çizgileri yok etmeyi, gözkapaklarını dürüstçe açmayı ve o iki ifriti hiçbir şeyden kuşku duymayan kendinden emin, düşmanlığından emin olmadıkça baktığı her kişide dostluklar bulan masum melekler haline getirmeyi

istemeli ve bunları yapmayı öğrenmelisin. Yediği tekmeleri hak ettiğini bal gibi bilmesine rağmen, çektiği acı yüzünden sadece ona tekme atandan değil tüm insanlardan nefret eden kötü niyetli bir köpek gibi davranma.'

'Yani Edgar Linton'ın mavi gözlerine ve düzgün alnına sahip olmayı istemeliyim, öyle mi?' diye sordu. 'İstiyorum ama bu iş istemekle olmuyor!'

'İyi bir yüreğin varsa eğer, kapkara bir marsık bile olsan, yüzün sevimli görünür,' diye devam ettim. 'Kötü bir yürek ise, en güzel yüzü çirkinden de beter eder. Eh, yıkanma ve taranma işimizi bitirdiğimize ve surat asmayı da bıraktığımıza göre, bir bak bakalım, kendini yakışıklı buluyor musun, bulmuyor musun? Sana bir şey diyeyim mi, bana kalırsa bayağı da yakışıklısın. Küçük bir prensin kılığına bürünmüş gibisin. Kim bilir, belki de baban Çin İmparatoru, annen de Hintli bir kraliçedir... İsteseler her biri, Uğultulu Tepeler'i de, Thrushcross Çiftliği'ni de bir haftalık gelirleriyle satın alabilir. Kötü yürekli korsanlar seni kaçırmışlar ve İngiltere'ye getirmişlerdir belki! Ben senin yerinde olsam, asil bir aileden geldiğimi hayal eder ve böylelikle sıradan bir çiftçinin aşağılamalarına karşı koyma yüceliğine ve cesaretine sahip olurdum!'

Ben böyle gevezelik edip dururken, Heathcliff'in asık suratı da yavaş yavaş sevimli bir hal almaya başlamıştı ki, sohbetimiz aniden yolun yukarısından gelip avludan içeri giren bir gümbürtüyle kesildi. Heathcliff hemen pencereye gitti, ben de kapıya doğru koştum. Aynı anda, pelerinler ve kürklü kıyafetler içindeki Lintonlar aile faytonundan, Bay ve Bayan Earnshaw ise atlarından indiler. Kiliseye kışın genellikle at sırtında giderlerdi. Catherine her iki çocuğu da ellerinden tu-

tarak içeriye soktu ve solgun yüzlerine bir anda renk veren şöminenin yanına getirdi.

Heathcliff'e acele etmesini ve ne kadar iyi huylu bir çocuk olduğunu onlara göstermesini söyledim. Sözümü seve seve yerine getirmek üzereydi ama aksilik bu ya, mutfağın kapısını açmak için içeriden iterken, dış taraftan iten Hindley'le burun buruna geldi. Küçük bey, onu böyle tertemiz ve neşeli görünce ya sinir oldu, ya da Bayan Linton'a vermiş olduğu sözü yerine getirme hevesiyle onu sert bir şekilde iterek Joseph'a öfkeyle bağırdı. 'Onu bu odaya sokma ve akşam yemeği bitene kadar tavan arasında tut. Bu oğlanı bir dakika bile yalnız bırakmaya gelmez, pastaları parmaklayıp meyveleri aşırmaya bakar.'

Kendimi tutamayıp, 'Hayır, efendim,' dedim. 'O hiçbir şeye elini sürmez. Ayrıca bu yiyeceklerde bizim kadar onun da hakkı olmalı.'

'Eğer hava kararmadan önce onu aşağıda ayakaltında dolaşırken bir yakalarsam, hak ettiği payı ona yumruklarımla veririm,' diye bağırdı Hindley. 'Defol, serseri! Ne o? Karşıma geçmiş bana bir de züppelik mi taslıyorsun? O gösterişli buklelerini elime bir dolayayım da gör bakalım, onları biraz daha uzatır mıyım, uzatmaz mıyım?'

'Bence zaten fazla uzunlar,' diye seslendi, kapı aralığından olan biteni gözetleyen Edgar Linton. 'Nasıl başı ağrımıyor, merak ediyorum doğrusu. Baksanıza saçları at yelesi gibi gözlerinin üzerine dökülüyor!'

Aslında ağzından öylesine çıkan bu sözlerde bir aşağılama niyeti yoktu ama Heathcliff'in vahşi mizacı, o zamanlar bile rakip olarak gördüğü için nefret ettiği bir kişinin kendisine karşı saygısızlığa benzer bir davranışta bulunmasına asla izin

vermezdi. Bir anda sıcak elma püresiyle dolu bir kâseyi yakaladığı gibi (o anda eline geçen ilk şey oydu), muhatabının başından aşağı boşalttı. Edgar anında öyle bir feryat kopardı ki, Isabella ve Catherine koşarak mutfağa geldiler. Bay Earnshaw suçluyu ensesinden yakaladığı gibi doğruca odasına götürdü. O müthiş öfkesini yatıştırmak için oğlana, hiç şüphesiz, acı bir reçete uygulamış olmalıydı ki, oradan çıktığında kıpkırmızı olmuş ve nefessiz kalmıştı. Elime hemen bir peçete alarak hırsla Edgar'ın burnunu ve ağzını sildim. Bir yandan da, üzerine vazife olmayan şeylere karıştığı için o sıcak püreyi hak ettiğini düşünerek içimden oh çekiyordum. Kız kardeşi eve gitmek için mızıldanmaya başlamıştı. Cathy de şaşkın şaşkın orada dikilip duruyor ve hepimiz adına kızarıp bozarıyordu.

Edgar'ı hafiften azarlar gibi, 'Onunla konuşmamalıydınız!' dedi. 'Huysuzluğu üzerindeydi. Hem ziyaretinizi berbat ettiniz, hem de ceza olarak şimdi onu kırbaçlayacaklar. Onun kırbaçlanmasından nefret ediyorum! Yemek filan yiyecek halim kalmadı. Onunla neden konuştunuz, Edgar?'

Delikanlı elimden kurtularak elma püresinden yüzünde gözünde kalanları cebinden çıkardığı ince keten mendiliyle temizlemeye girişti ve 'Konuşmadım,' diye hıçkırdı. 'Anneme ona tek bir kelime bile söylemeyeceğime dair söz vermiştim ve sözümü tuttum.'

'Tamam, tamam, ağlamayı kesin artık,' dedi Catherine aşağılayıcı bir tavırla. 'Ölmediniz ya! Daha fazla büyütmeyin olayı! İşte, ağabeyim geliyor. Hepiniz susun! Siz de susun, Isabella! Sizin canınızı acıtan biri mi oldu şimdi?'

Aynı anda fırtına gibi içeriye giren Hindley, 'Hadi bakalım, çocuklar! Herkes yerine!' diye bağırdı. 'O yabani kera-

tayla yaptığım idman bana müthiş bir şevk verdi. Bir dahaki sefere, Efendi Edgar, kanunu kendi yumruklarınızla uygulamanızı tavsiye ederim. İnsanın iştahı öyle bir açılıyor ki!'

Çocukların siniri güzel kokulu davet yemeklerini görünce hemen yatıştı. Yaptıkları yolculuk iştahlarını açmış, fazla bir zarar görmedikleri için de avutulmaları kolay olmuştu. Bay Earnshaw her birinin tabağını tepeleme doldurdu, ev sahibesi hanımefendi de canlı konuşmalarıyla onları neşelendirdi. Ben de hanımefendinin sandalyesinin arkasında duruyor ve Catherine'i izliyordum. Onun kupkuru gözlerle ve kayıtsız bir tavırla tabağındaki kaz kanadını kesmeye başladığını görünce içim bir tuhaf oldu. 'Ne duygusuz bir çocuk bu!' diye içimden geçirdim. 'Eski oyun arkadaşının dertlerini ne çabuk göz ardı edebildi! Onun bu kadar bencil olabileceğini kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim doğrusu.' Ama Catherine ağzına bir lokma götürdükten sonra çatalını indirdi. Alev gibi yanan yanaklarından aşağı bir anda seller gibi gözyaşları inmeye başlamıştı. Çatalını bilerek yere düşürdü ve kederini gizlemek için aceleyle masa örtüsünün altına sığındı. Artık onun duygusuz olduğunu düşünmem mümkün değildi, çünkü tüm gün boyunca cennet ile cehennem arasında gidip geldiğini, yalnız kalmak, ya da – gizlice yemek götürmek istediğim vakit efendimizin odaya kilitlemiş olduğunu keşfettiğim – Heathcliff'i ziyaret etmek için bir fırsat kolladığını anlamıştım.

Akşam bir de dans faslımız oldu. Cathy, Isabella'nın kavalyesi olmadığını öne sürerek, Heathcliff'in hiç olmazsa şimdi serbest bırakılması için yalvardı ama tüm ricaları boşa gidince boşluğu doldurma görevi bana verildi. Dansın verdiği coşkuyla bütün üzüntümüzü unuttuk. Şarkıcıların yanı sıra bir trompet, bir trombon, klarnetler, obualar, pistonlu korno-

lar ve bir viyolonselden oluşan on beş kişilik Gimmerton bandosunun gelmesiyle keyfimiz daha da arttı. Bunlar her Noel, civardaki zengin evleri dolaşır ve para toplarlardı. Onları dinlemekten hepimiz olağanüstü bir zevk alırdık. Geleneksel ilahiler okunduktan sonra, onlardan şarkılara ve neşeli havalara geçmelerini istedik. Hindley'in karısı bu parçalara bayıldı, o yüzden bando sadece bize çaldı da çaldı...

Catherine de bu tür müzikten hoşlanırdı ama sesin merdivenlerin tepesinden daha hoş duyulduğunu söyleyerek karanlıkta yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Ben de arkasından gittim. Evin içi insan kaynıyordu. Kimse bizim yokluğumuzu fark etmemiş, o yüzden de aşağıdaki kapıyı kapatmışlardı. Catherine merdiveni çıktıktan sonra hiç durmayıp dosdoğru Heathcliff'in kilitli tutulduğu tavan arasındaki odaya doğru koşup ona seslendi. Heathcliff bir süre cevap vermemekte direndi ama Cathy'nin pes etmeye niyeti yoktu. Sonunda, arkadaşını tahtaların arasından onunla iletişim kurmaya ikna etti. Zavallıların rahatça konuşabilmeleri için, şarkıların sona ermek ve şarkıcıların da içecek bir şeyler istemek üzere olduklarını hissettiğim ana kadar hiç sesimi çıkarmadan bulunduğum yerde bekledim. Sonra Cathy'yi uyarmak için merdivenleri çıktım. İşte o zaman Cathy'nin dışarıda olmadığını ve sesinin odanın içinden geldiğini fark ettim. Meğer bizim küçük maymun önce tavan arasındaki odaların birinin tepe penceresinden çatıya çıkmış ve diğer odanın tepe penceresinden içeriye girmişti. Onu dışarı çıkmaya ikna etmek için dilimin tüyü bitti. Çıktığında, Heathcliff de onun yanındaydı. Birlikte iş gördüğüm uşaklardan biri, 'şeytanın mezmurları' adını taktığı ilahilerin sesini duymamak için komşuya kaçtığından mutfak

bana kalmıştı. O yüzden, Catherine de Heathcliff'i mutfağa götürmem için ısrar etti. Onlara beni kandırmalarına asla izin vermeyeceğimi ama mahpusumuz bir gün önceki öğlen yemeğinden beri aç olduğu için Bay Hindley'i atlatmalarına bir kereliğine göz yumacağımı söyledim. Bunun üzerine Heathcliff de bizimle birlikte aşağıya indi. Onu ocağın başındaki bir tabureye oturtup, önüne bir sürü güzel yiyecek koydum ama midesi bulandığı için pek az yiyebildi. Onu neşelendirme çabalarım da boşa gitti. İki dirseğini dizlerinin üzerine koyarak, çenesini avuçlarının arasına aldı ve kendinden geçmiş bir vaziyette derin düşüncelere daldı. Ona böyle kara kara neler düşündüğünü sorduğumda, bana ciddi bir ifadeyle, 'Hindley'den nasıl intikam alacağımı kestirmeye çalışıyorum,' dedi. 'Ne kadar bekleyeceğim umurumda değil, yeter ki sonunda bunu başarabileyim. Umarım ben intikamımı almadan ölüp gitmez!'

'Kendinden utanmalısın, Heathcliff,' dedim. 'Kötü insanları cezalandırmak Tanrı'nın işidir; bize düşen ise onları affetmektir.'

'Hayır, efendim,' diye itiraz etti Heathcliff, 'Tanrı'nın bu intikamdan benim kadar haz alması mümkün değil. Keşke en iyi nasıl intikam alabileceğimi bir bilseydim! Beni yalnız bırakın da bir plan yapayım; acımı ancak o şekilde unutabiliyorum.'

"Ah, Bay Lockwood, bir an için bu hikâyelerin sizin ilginizi çekmeyeceğini unutmuşum. Bu şekilde makineye takmış gibi nefes almadan başınızı şişirdiğim için utandım doğrusu. Çorbanız da soğumuştur mutlaka: Üstelik de uyukluyorsunuz. Yatmak için dakikaları sayıyor olmalısınız! Heathcliff'in hikâyesini size üç beş kelimeyle de anlatabilirdim!"

Kâhya kadın sözlerine burada ara vererek ayağa kalktı ve dikişini toparlamaya koyuldu. Ocak başından kalkacak gücüm yoktu belki ama hiç de uyukluyor değildim.

"Lütfen bir yere ayrılmayın, Bayan Dean," diye bağırdım. "Yarım saat daha oturun. Bana bu hikâyeyi uzun uzun anlatmakla çok iyi ettiniz. Hikâyelerin böyle anlatılmasına bayılırım ben. Yine aynı şekilde devam edin lütfen. Hikâyede adı geçen her karakteri az ya da çok merak ediyorum."

"Saat on bir olmak üzere, efendim."

"Olsun! Erkenden yatmak gibi bir âdetim yok nasıl olsa. Benim gibi saat ona kadar yataktan çıkmayan biri için gecenin biri ya da ikisi erken sayılır."

"Saat ona kadar yatmamalısınız, efendim. Gerçek sabahın en güzel anları saat on olmadan geçer gider. O vakte kadar işlerinin hiç olmazsa yarısını bitirmeyenlerin, gün boyunca geri kalan işlerini tamamlayabilmeleri pek görülmüş bir şey değildir."

"Her neyse, Bayan Dean, siz yine de sandalyenize oturun, çünkü benim niyetim geceyi yarın öğlenden sonraya kadar uzatmak... Sanırım öyle kolay kolay geçmeyecek bir gribe yakalandım."

"Umarım öyle değildir, efendim. O zaman izin verin de o olaydan üç yıl sonrasını anlatayım size. Bu süre içinde Bayan Earnshaw..."

"Hayır, hayır, buna izin veremem! Tek başınıza şöminenin yanı başında oturduğunuzu farz edin. Kediniz de halının üzerin serilmiş yavrularını yalıyor olsun. Siz kediyi izlemeye öyle bir dalmışsınız ki, hayvanın yavrularından birinin bir kulağını temizlemeyi ihmal etmesi, keyfinizi ciddi şekilde kaçırmaz mı? Böyle bir ruh hali size aşina geliyor mu?"

"Sizin sözünü ettiğiniz tam bir miskinlik durumu!"

"Tam tersine! İnsanı bezdirecek kadar hareketli bir hal! En azından benim şu anda içinde bulunduğum ruh hali aynen böyle. O yüzden, lütfen hikâyeye tüm ayrıntılarıyla devam edin. Bence buralarda yaşayan insanlar, şehirde yaşayanlara göre bir üstünlüğe sahip... Tıpkı zindandaki bir örümceğin bir mahkûm için taşıdığı önemin, kulübedeki bir örümceğin orada yaşayan bir kişi için taşıdığı önemden üstün oluşu gibi. Aslında bu ilgi yoğunluğu sadece izleyicinin durumuyla ilgili değildir. Buralılar *gerçekten de* daha derinlemesine yaşıyorlar. Yüzeysel değiller; daha samimi ve daha oldukları gibi bir hayat sürüyorlar. Ayrıca, değişime ve geçici heveslere şehirdekiler kadar kapılmıyorlar. Düşünüyorum da, insanın burada sonsuza dek sürecek bir aşk yaşaması mümkün olabilir. Halbuki her türlü aşkın taş çatlasın bir yıldan fazla ömrü olmadığına iflah olmaz şekilde inanan kişilerdenim. Şöyle düşünmek gerek: Aç bir adamın önüne bir tabak yemek koyun, adam o yemeğin hakkını verir ve yemeği iştahla silip süpürür. Öte yandan, başka bir adamı Fransız aşçıların pişirdiği yemeklerle dolu bir sofraya oturtun, o da bu yemeklerin bütününden aynı zevki alacaktır ama her bir yemek onun gözünde ve belleğinde bütünü oluşturan parçalardan bir tanesi olmaktan öte bir anlam taşımayacaktır."

"Ah, biz de diğer insanlardan farklı değiliz, efendim! Bunu bizi daha iyi tanıdığınızda anlayacaksınız," dedi Bayan Dean. Söylediklerim karşısında hafiften şaşırmış bir hali vardı.

"Çok özür dilerim, sevgili dostum," diye karşılık verdim, "ama siz kendiniz tam da bu söylediğinizin aksini kanıtlayan çarpıcı bir örneksiniz. Taşraya özgü bir iki önemsiz sayılabilecek alışkanlığınızın dışında, sizin bile kendi sınıfınızdan

olan insanlarla uzaktan yakından bir benzerliğiniz yok diyebilirim. Sizin diğer taşralılara nazaran bazı konulara daha fazla kafa yormuş olduğunuzu sanıyorum. Kim bilir, hayat sizin karşınıza ıvır zıvır konulara odaklanıp vaktinizi boşa harcamanızı gerektiren durumlar çıkarmamıştır belki de..."

Bayan Dean gülerek, "Elbette," dedi, "kendimi kesinlikle güvenilir ve aklı başında bir kişi olarak görüyorum ama bu sadece ömrümü dağ başında geçirdiğimden, yıllarca hep aynı yüzleri gördüğümden ve hep aynı olaylara şahit olduğumdan değil, bana akıllı olmayı öğreten sıkı bir disiplin içinde yetiştirilmiş olmamdandır. Ayrıca, Bay Lockwood, sizin hayal dahi edemeyeceğiniz kadar çok okudum ben. Şu kitaplıkta, Yunanca ve Latince kitap dizisiyle Fransızca olanların dışında, göz gezdirmediğim ve feyzalmadığım tek bir kitap bile bulamazsınız. Onları da gördüğümde en azından hangi dilden yazılmış olduklarını anlayacak kadar tanırım. Zavallı bir fakirin kızından da ancak bu kadarını bekleyebilirsiniz. Her neyse, mademki hikâyemi dedikodu yapar gibi uzun uzun anlatacağım, bir an önce başlayayım bari. Üç yıl sonrasından değil, bir sonraki yazdan, 1778 yılının yazından, yani neredeyse yirmi üç yıl öncesinden başlayalım bakalım...

Bölüm 8

Güzel bir haziran sabahı, benim bakıp büyüteceğim ilk süt bebeği ve Earnshaw sülalesinin son ferdi olan sevimli bir yavru dünyaya gözlerini açtı. Uzaklarda bir tarlada hasat topluyorduk ki, her gün aynı saatte kahvaltımızı getiren hizmetçi kız, çayırı boydan boya geçtikten sonra yola girdi ve her zamankinden bir saat önce bize doğru koştura koştura geldi. Bir yandan da bana sesleniyordu.

'Ah, nasıl güzel bir bebek!' dedi nefes nefese. 'Böyle güzel bir oğlan dünya yüzüne henüz gelmemiştir! Ama doktor, hanımefendinin gidici olduğunu söylüyor. Meğer aylardır ince hastalıktan mustaripmiş. Bay Hindley'e söylerken duydum. Bebek artık doğduğu için artık hayattan bir beklentisi kalmamış. Bu kışı çıkaramazmış. Nelly, hemen eve gelmelisin. Bebeği sen büyüteceksin. Onu süt ve şekerle besleyecek, gözünü gece gündüz onun üzerinden ayırmayacaksın. Keşke senin yerinde ben olsaydım, çünkü hanımefendi gidince bebek de bütünüyle sana ait olacak!'

Elimdeki tırmığı yere bırakıp, başlığımı düzelttim ve sordum. 'Çok mu hastaymış?'

'Sanırım öyle ama çok metin duruyor,' diye cevap verdi kız. 'Hatta sanki onun büyüyüp de koca bir adam olduğunu görecek kadar yaşayacakmış gibi konuşuyor. Mutluluktan aklı başından gitmiş sanki. Bebek o kadar güzel ki! Onun yerinde olsam, ne yapar eder ölmezdim! Kenneth'in dediklerini kulak arkası eder, bebeğime baktığım anda iyileşirdim. Öyle kızdım

ki o doktora! Yaşlı ebe Archer o melek yüzlü bebeği, oturma odasında beklemekte olan beyefendiye getirince, adamcağızın resmen yüzü aydınlanmıştı ki, o şom ağızlı ihtiyar şarlatan geldi ve ona 'Earnshaw,' dedi. 'Earnshaw, eşinizin size bu bebeği bırakacak kadar yaşamış olması bile Tanrı'nın bir lütfudur. Onu bana ilk getirdiğinizde, fazla dayanamayacağını hemen anlamıştım. Şimdi ise size onun muhtemelen bu kış bitmeden tükeneceğini söylemek zorundayım. Siz de ağlayıp sızlamayın ve bunu fazla dert edinmeyin. Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok. Aslında, bana kalırsa her şeyden önce, ölmek için bu kadar acele edecek bir kızla evlenmekle hata etmişsiniz!' demez mi?'

'Peki, ya beyefendi buna ne dedi?'

Hizmetçi kız, 'Sanırım bir küfür patlattı ama onun kusuruna bakmadım, zira o sırada bebeği seyretmekten başka bir şey düşündüğüm yoktu,' diye cevap verdi ve sonra yeniden onu överek orasını burasını anlatmaya başladı. Hindley için gerçekten de çok üzülmüştüm ama hizmetçi kızın heyecanına kapılarak bebeği kendi gözlerimle görebilmek için koşarak evin yolunu tuttum. Hindley'in yüreğinde sadece iki mabuda yer vardı. Bu mabutlardan biri kendisi, diğeri de karısıydı. İkisinin de üzerine titriyordu ama bir tanesine tapıyordu. Onun kaybına nasıl dayanacağını doğrusu hiç bilemiyordum.

Uğultulu Tepeler'e vardığımızda, Hindley'i ön kapıda beklerken bulduk. Biz içeri girerken, 'Bebek nasıl?' diye sordum.

Neşeli bir gülümsemeyle, 'Eli kulağında, neredeyse etrafta koşturup duracak, Nell!' diye cevap verdi.

Bir cesaretle, 'Peki, ya hanımefendi?' diye sordum. 'Doktor onun hiç de...'

'O doktor denen adamı Tanrı kahretsin!' diye sözümü kesti, kıpkırmızı kesilerek. 'Frances gayet iyi; haftaya bu vakitler hiçbir şeyciği kalmaz. Yukarı mı çıkıyorsun? Konuşmamaya söz verirse, yanına geleceğimi ona söyler misin? Çenesini tutamadığı için yanında kalmadım... Bay Kenneth dedi ki, onun... şey... onun konuşmaması gerekiyormuş.'

Bu mesajı Bayan Earnshaw'a ilettim. Biraz aklı havada bir hali vardı. Neşeli bir tavırla, 'Ben bir kelime ya söyledim ya söylemedim, Ellen; ama o tam iki kez dışarıya çıktı, hem de ağlayarak. Pekâlâ, söyle ona, söz veriyorum, konuşmayacağım; ama bu söz ona gülmeyeceğim anlamına gelmez!'

Zavallı kadın! Ölümüne bir hafta kalana kadar neşesinden bir şey kaybetmedi. Kocası da her geçen gün onun sağlığının daha iyiye gittiğini inatla – hayır, gözü dönmüş bir şekilde – söyledi durdu. Kenneth, onu çağırarak verdiği ilaçların hastalığın bu evresinde işe yaramayacağını ve karısının iyileşmesi için daha fazla masraf etmesine gerek olmadığını söylemesine rağmen, 'Gelmenize gerek yok; bunu ben de biliyorum, çünkü karım hasta değil! Sizin ona bakmanızı artık istemiyor! O verem filan değil, asla da olmadı. Basit bir ateşlenmeydi, o da geçti! Nabzı benimki kadar yavaş atıyor ve yanakları da benimkiler kadar soğuk!'

Karısına da aynı hikâyeyi anlatıyor, zavallı kadın da buna inanmış görünüyordu; ama bir gece yine onun omzuna yaslanmış ertesi gün kalkıp kendi başına yürüyebileceğini söylerken, bir öksürük nöbetine yakalandı. Aslında pek şiddetli olmayan bir nöbetti. Bay Earnshaw karısını kucakladı, o da kollarını kocasının boynuna doladı. Yüzü aniden değişti ve öldü!

Hizmetçi kızın tahmin ettiği gibi, annesi gidince bebek

Hareton'ın bakımı tamamıyla bana kaldı. Bay Earnshaw, sağlıklı olduğunu gördüğü ve ağladığını duymadığı müddetçe bebekten yana hoşnut görünüyordu ama kendi adına giderek daha çok umutsuzluğa kapılıyordu. Kederi ağlayıp sızlamakla iflah olacak türden bir keder değildi. O yüzden ne ağlıyor, ne de dua ediyordu. Tek yaptığı şey, millete küfürler etmek ve kafa tutmaktı. Tanrı'ya ve tüm insanlara lanetler okuyordu; müthiş bir umursamazlık içindeydi ve kendisini iyiden iyiye dağıtmıştı. Evdeki hizmetkârlar onun bu zorbalıklarına ve kötü davranışlarına uzun süre dayanamadılar. Sadece Joseph ve ben kaldık. Üstlendiğim görevi bırakıp gitmeye yüreğim razı gelmiyordu. Ayrıca da biliyorsunuz, ben Hindley'in sütkardeşiydim; dolayısıyla onun davranışlarını bir yabancıya göre daha kolay affedebiliyordum. Joseph de kiracılara ve işçilere gözdağı vermek üzere çiftlikte kalmıştı, zira kötü davranışlara pek sıklıkla rastlanılan bu yerde kalarak milleti fırçalamak onun için kutsal bir görevdi.

Efendimizin kötü davranışları ve edinmiş olduğu kötü dostlar Catherine ve Heathcliff için, doğrusu güzel bir örnek oluşturuyordu. Üstelik Heathcliff'e ettiği eziyet, bir azizi bile çileden çıkarmaya yetecek düzeydeydi. Oğlan o dönemde, *gerçekten de* ruhunu şeytana teslim etmiş gibiydi. Hindley'in kendisini iflah olmayan bir şekilde küçük düşürmesini büyük bir keyifle izliyor, her geçen gün daha yabanileşiyor, huysuzluğu ve gaddarlığı artıyordu. Nasıl bir cehennemde yaşıyorduk, anlatmam mümkün değil. Sonunda, vaiz bile bizi ziyaret etmekten vazgeçmiş, doğru dürüst insanlar kapımızı açmaz olmuştu. Tabii, Edgar Linton'ın Catherine'e yaptığı ziyaretleri saymazsak... Catherine o vakitler on beş yaşındaydı ve tüm yörenin kraliçesiydi; eşi benzeri yoktu ama kibrinden ve dik

kafalılığından da yanına yaklaşılmıyordu! Doğruyu söylemek gerekirse, çocukluktan çıktıktan sonra ondan pek hoşlanmamaya başlamıştım. Sık sık kibrini kıracak şeyler söyleyerek onu şaşırtıyordum ama o bana hiç küsmüyordu. Eskiden beri sevdiklerine karşı şaşırtıcı bir bağlılığı vardı; Heathcliff'e olan tutkusunda bile bir değişiklik olmamıştı. Sahip olduğu tüm üstünlüklere rağmen genç Linton, Catherine üzerinde aynı ölçüde etkili olmakta zorluk çekiyordu. Edgar Linton benim son efendimdi. Şöminenin üzerindeki portre ona ait. Önceleri bir tarafta onun, diğer tarafta da karısının tablosu asılıydı; ama karısınınkini kaldırdılar, yoksa küçük hanımımın nasıl bir kadın olduğu hakkında bir fikriniz olabilirdi. Efendimin portresini görebiliyor musunuz?"

Bayan Dean mumu yukarı kaldırdı. Tablodaki yumuşak hatlı yüz, Tepeler'de gördüğüm genç kadına inanılmaz derecede benziyordu ama daha düşünceli ve sevimli bir ifadeye sahipti. Hoş bir tabloydu. Şakakları üzerinde hafif kıvrımlar yapan uzun sarı saçları, kocaman ve ciddi bakışlı gözleri vardı genç adamın. Endamı ise biraz fazla çıtkırıldım idi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu yakışıklı kişiye bakınca, Catherine'in çocukluk arkadaşının pabucunu bir anda dama atmasına hiç şaşırmadım. Beni asıl hayrete düşüren şey, zekâsı da görünüşü gibiyse, bu kişinin hayalimde canlandırdığım Catherine Earnshaw gibi birini çekici bulmasıydı.

Kâhya kadına, "Çok hoş bir tablo," dedim. "Kendisine benziyor mu?"

"Evet," diye cevap verdi, "ama neşeli olduğu zamanlar daha bir hoş olurdu; bu ise onun doğal halini gösteriyor; genellikle neşeden yoksundu. Her neyse, bu arada Catherine, yanlarında kaldığı o beş haftadan sonra da Lintonlar'la olan

ahbaplığını sürdürdü. Onların yanındayken hoyrat tavırlarını sergilemekten uzak duruyor ve her zaman değişmeyen bir nezaketle karşılandığı bu yerde yakışıksız davranışlarda bulunmaktan kaçınıyordu. İçten gelen samimi tavırlarıyla yaşlı hanımefendiyi ve beyefendiyi farkında bile olmadan etkilemiş, Isabella'nın hayranlığını kazanmış, Edgar'ın da yüreğini ve ruhunu elde etmişti. İçi dışı hırsla dolu olduğu için, bu başarılar başlangıçtan itibaren onun gururunu okşamış ve kimseyi aldatmak gibi bir niyeti olmamasına rağmen, ikiyüzlü bir kişilik geliştirmesine neden olmuştu. Heathcliff için 'görgüsüz genç zorba' ve 'canavardan da beter' tanımlarının yapıldığı yerlerde, onun gibi davranmamaya özen gösteriyordu; ama evde, herkesin gülüp geçeceğini ve ona herhangi bir övgü ya da takdir kazandırmayacağını bildiği küçük nezaket gösterilerinde bulunmaya kalkışmıyor ve asi tavırlarını dizginleme konusunda hiçbir çaba göstermiyordu.

Bay Edgar Uğultulu Tepeler'i alenen ziyaret etmeye nadiren cesaret edebiliyordu. Hindley Earnshaw'un kötü ünü onda dehşet uyandırıyordu, o yüzden mümkün olduğunca onunla karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Yine de, geldiği vakit onu elimizden geldiğince nazik bir şekilde ağırlamaya gayret ediyorduk. Özellikle de efendimiz, geliş nedenini bildiği için, onu herhangi bir şekilde gücendirmekten korkuyor, ona karşı kibar davranamayacağını hissettiği vakitler de ortalarda görünmüyordu. Sanırım Catherine onun bu ziyaretlerinden pek hoşnut değildi. Olduğundan farklı görünmek ya da işveli olmak gibi bir gayret içinde hiç olmamıştı zaten. O yüzden, iki arkadaşının karşılaşmasını istemediği her halinden belli oluyordu. Heathcliff ne vakit Linton'ın yüzüne karşı ya da arkasından olumsuz bir şey söylese, ona yarım ağızla bile olsa

destek vermezdi ama aynı şeyi Linton yapar ve Heathcliff'e olan nefretinden ve antipatisinden söz ederse, arkadaşının bu şekilde aşağılanmasına hiç aldırmıyormuş gibi davranmak da içinden gelmezdi. Alay ederim korkusuyla benden boş yere sakladığı sayısız kafa karışıklıklarına ve dertlere hep içimden kıs kıs gülmüşümdür. Bu size zalimce gelebilir ama Catherine'in burnu öyle havalardaydı ki, hayattan ders alıp alçakgönüllü olmayı öğreneceği ana kadar onun üzüntülerine sempati göstermek içimden gelmiyordu. Sonunda, içini dökmek ve itiraflarla bulunmak için bana geldi. Akıl danışacağı bir Tanrı'nın kulu yoktu zaten etrafında...

Bir öğleden sonra Bay Hindley'in evden çıkmasını fırsat bilen Heathcliff o günü kendisi için tatil ilan etti. Sanırım o sıralarda on altı yaşlarında olmalıydı. Ne güzellikten ne de zekâdan yoksundu ama bugünkü haliyle ilgisi olmayan bir şekilde hem huyları hem de davranışlarıyla karşısındaki insanlarda tiksinti uyandırmayı başarmıştı. Her şeyden önce, küçükken aldığı eğitimin getirilerini zaman içinde kaybetmişti. Sabahın erken saatlerinden akşam geç vakitlere kadar hiç durmadan ağır işlerde çalışıyor olmak, bir zamanlar sahip olduğu bilgi edinme merakını ve içinde beslediği öğrenme ve okuma sevgisini yok etmişti. Yaşlı Bay Earnshaw'un onu kayırması nedeniyle çocukken edindiği o üstünlük duygusu da zaman içinde silinip gitmişti. Derslerde, uzunca bir süre Catherine kadar iyi olmak için çabalamış fakat sonunda ona çok acı veren ama sessiz bir pişmanlıkla pes etmişti. Hem de büsbütün... Sürekli olarak bir önceki seviyenin altına düşmesinin kaçınılmaz olduğunu anladığı andan itibaren de, kimsenin onu bir ilerleme kaydetme konusunda ikna etmesi mümkün olamadı. Bir süre sonra dış görünüşü de zihinsel

çöküntüsüne ayak uydurdu. Hımbıl bir yürüme tarzı ve sefih bir görüntü benimsedi ve doğuştan insanlara karşı mesafeli olan tabiatı, kendisini toplumdan aptalca ve abartılı bir şekilde soyutlamasına kadar vardı. Öyle ki, ahbaplık ettiği birkaç kişinin beğenisini elde etmektense onları tiksindirmeyi tercih ediyor gibiydi.

Ağır işinden nefes alabildiği vakitler Catherine'le arkadaşlığını sürdürüyordu ama ona olan sevgisini artık kelimelere dökmeyi bırakmıştı. Genç kızın ona olan sevgisini cömertçe belli etmesinden bir şey çıkmayacağını bilirmiş gibi, onun kızlara özgü dokunuşlarından öfkeyle karışık bir kuşkuyla kaçınıyordu. O gün, az önce bclirttiğim fırsattan istifade edip, eve gelmiş ve öğleden sonra çalışmaya niyeti olmadığını beyan etmişti. O sırada ben de Bayan Catherine'e giyinmesi için yardım ediyordum. Catherine, Heathcliff'in aylaklık edebileceğini hiç hesaba katmamıştı. Evin bütün gün kendisine kalacağını düşündüğünden, bir şekilde Bay Edgar'a ağabeyinin evde olmadığı haberini uçurmuştu. Şimdi de, onu kabul etmek için hazırlanmaktaydı.

'Bugün öğleden sonra bir işin var mı, Cathy?' diye sordu Heathcliff. 'Bir yere gidecek misin?'

'Hayır, yağmur yağıyor,' diye cevap verdi Cathy.

'O zaman neden o ipekli elbiseni giydin ki?' diye sordu Heathcliff. 'Umarım birilerini beklemiyorsundur?'

'Bildiğim kadarıyla bir gelen yok,' dedi Bayan Cathy kekeleyerek. 'Ama senin şimdi tarlada olman gerekmiyor mu, Heathcliff? Yemek vaktini geçeli bir saat oldu. Gittiğini sanıyordum.'

'Hindley'in o lanet olası varlığından pek nadiren kurtulabiliyoruz,' dedi oğlan. 'Bugün daha fazla çalışmayacağım; seninle kalacağım.'

'Ama Joseph'in ağzında bakla ıslanmaz, bilirsin. Bence gitsen daha iyi olur.'

'Joseph şu anda Penistone Kayalıkları'nın ta öte ucunda kireç yüklüyor. Hava kararana kadar işi bitmez ve gelişimden haberi bile olmaz.'

Böyle söyledikten sonra şöminenin önüne yayılıp oturdu. Catherine kaşlarını çatarak biraz düşündükten sonra, konuyu yumuşatarak söylemesinin daha doğru olacağına kanaat getirdi. Bir anlık bir tereddütten sonra 'Isabella ve Edgar Linton bugün öğleden sonra bir ara uğrayabileceklerini söylemişlerdi,' dedi. 'Yağmur yağdığına göre, gelebileceklerini sanmıyorum ama belli de olmaz, bakarsın gelirler. Gelirlerse, sen de boş yere azar işittiğinle kalırsın.'

'O zaman, Ellen'e söyle de gidip senin bugün meşgul olduğunu söylesin onlara, Cathy,' diye üsteledi Heathcliff. 'O zavallı, aptal arkadaşların için beni bir kenara atma! Bazen kendimi tutamıyorum ve içimden şikâyet etmek geliyor. Onların... Vazgeçtim. Şikâyet etmeyeceğim!'

'Onların... Ne?' diye bağırdı Catherine, Heathcliff'in yüzüne sıkıntılı bir ifadeyle bakarak. Sonra, başını aniden ellerimden kurtararak, 'Ah, Nelly!' dedi aksi bir tavırla. 'Saçlarımı taraya taraya ne bukle bıraktın, ne de bir şey! Bu kadar yeter, rahat bırak beni artık. Söyle bakalım Heathcliff, onlarla ne derdin var?'

'Hiçbir şey... Sadece şu duvardaki yıllık takvime bir bak,' dedi, pencerenin yanında asılı duran çerçeveli bir kâğıdı göstererek. 'Çarpı işaretleri Lintonlar'la birlikte geçirdiğin akşamları gösteriyor,' diye ekledi. 'Noktalar da benimle birlikte geçirdiklerini. Görüyor musun? Hepsini tek tek işaretledim.'

'Tamam da, bu çok saçma. Sanki ben buna dikkat ediyor-

muşum gibi!' diye cevap verdi Catherine, sinirli bir ses tonuyla. 'Peki, ne anlama geliyor bu?'

'En azından benim dikkat ettiğimi gösteriyor!'

'Yani hep seninle birlikte mi oturmalıyım?' diye sordu Catherine. Sesi gittikçe daha da öfkeli bir hal alıyordu. 'Bundan ne kazancım olabilir ki? Bana neler anlatacaksın? Beni eğlendirmek için söylediğin sözlere ve yaptığın şeylere bakılacak olursa, bir dilsizden ya da bir bebekten farkın mı var?'

'Az konuştuğumu ya da sohbetimden hoşlanmadığını bana daha önce hiç söylememiştin, Cathy!' diye haykırdı Heathcliff heyecanla.

'Hiçbir şey bilmeyen ve hiçbir şey söylemeyen biriyle yapılan şeye sohbet mi denir?' diye mırıldandı Catherine.

Heathcliff ayağa kalktı ama tam o sırada taşlıktan nal sesleri duyuldu. Aldığı beklenmedik davet karşısında yüzü mutluluktan ışıldayan genç Linton kapıyı kibarca çalıp içeri girince de duygularını daha fazla ifade etmeye fırsat bulamadı. Catherine, biri odaya giren, diğeri de çıkan iki arkadaşı arasındaki farkı hiç şüphesiz görmüş olmalıydı. Bu tezat, kıraç ve kayalık bir kömür arazisinden, güzel ve verimli bir vadiye geçmek gibi bir şeydi. Misafirin sesi de, selamlaşma tarzı da giden kişininkiyle tam bir tezat halindeydi. Kadife gibi yumuşacık, tatlı bir konuşması vardı. Kelimeleri aynen sizin gibi telaffuz ediyordu; yani bizim burada konuştuğumuz gibi kaba saba değil, çok daha yumuşak bir şekilde...

Edgar bana doğru bir bakış atarak, 'Çok erken mi geldim yoksa?' diye sordu. Ben o anda odanın diğer ucunda, tabakları kurulamaya ve büfenin çekmecelerini temizlemeye başlamıştım.

'Hayır,' dedi Catherine. 'Sen ne yapıyorsun orada, Nelly?'

'İşimi yapıyorum, efendim,' diye cevap verdim. (Bay Hindley, Linton'ın yaptığı özel ziyaretlerde üçüncü kişi olarak odada bulunmamı emretmişti.)

Catherine arkama geçerek öfkeyle fısıldadı: 'Toz bezlerini de al ve buradan toz ol! Eve misafir geldiği vakit, hizmetkârlar onların bulunduğu yerde onu bunu ovalayıp, temizlik filan yapmazlar.'

'Aslında hazır beyefendi yokken, temizlik yapmanın tam sırası...' dedim yüksek sesle. 'Onun yanındayken bu işleri yapmak için kurtlanmış gibi bir oraya bir buraya gitmemden nefret ediyor. Eminim ki Bay Edgar beni mazur görür.'

Küçük hanım, misafirine konuşma fırsatı tanımadan buyurgan bir tavırla, 'Ben de *benim* yanımdayken kıpır kıpır iş görmenden nefret ediyorum,' diye bağırdı. Heathcliff'le aralarında geçen küçük münakaşanın etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değildi.

'Vah vah! Üzüldüm doğrusu, Bayan Catherine,' diye cevap verdim ve daha da azimli bir şekilde işimi yapmaya devam ettim.

Catherine, Edgar'ın onu görmediğini sanarak, bezi elimden bir çırpıda çekip aldı ve kolumu haince kıvırarak hatırı sayılır bir çimdik attı. Onu sevmediğimi ve zaman zaman kibrini kırmaktan bayağı zevk aldığımı söylemiştim. Canımı öyle yakmıştı ki, dizlerimin üzerinde doğrulup, 'Ama küçük hanım, bu yaptığınız hiç de hoş değil! Beni böyle çimdiklemeye ne hakkınız var? Buna katlanacağımı mı sanıyorsunuz?' diye haykırdım.

'Seni yalancı yaratık! Sana elimi bile sürmedim,' diye bağırdı. Parmakları az önce yaptığını tekrarlamak istermiş gibi heyecanla titriyordu. Kulakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Zaten oldum olası hiddetini gizleyemez ve bütün yüzünün alev alev yanmasını önleyemezdi.

'Peki, o zaman bu ne?' diye enikonu morarmış olan kolumu delil olarak gösterdim.

Catherine bunun üzerine tepinmeye başladı ve bir an tereddüt ettikten sonra, doğasındaki kötülüğe karşı koyamayarak yüzüme öylesine şiddetli bir tokat patlattı ki, gözlerimden bir anda yaşlar boşandı.

Edgar Linton, 'Catherine, aşkım! Catherine!' diyerek araya girdi. İlahe gibi gördüğü kişinin hem yalan söylemesi ve hem de şiddete başvurması karşısında dehşete kapılmıştı.

'Odayı terk et, Ellen!' diye tekrar etti Catherine. Zangır zangır titriyordu.

Peşimden bir an olsun ayrılmayan ve o sırada yanımda oturmakta olan küçük Hareton da, benim gözyaşlarımı görünce ağlamaya ve 'Kötü kalpli Cathy Hala'sından şikâyet etmeye başladı. Bunun üzerine Catherine bütün öfkesini bu zavallı küçükten çıkardı. Onu omuzlarından yakaladığı gibi mosmor kesilene kadar sarstı. Edgar çocuğu kurtarmak için Catherine'in ellerini tutmaktan başka çare bulamadı ama genç kız ani bir hareketle bir elini kurtararak, şaka olamayacak bir sertlikle, şaşkınlıktan afallamış olan Edgar'ın suratına indirdi. Genç adam dehşet içinde geri çekildi. Ben de Hareton'u hemen kucağıma aldım ve onunla birlikte mutfağı terk ettim. Kapıyı özellikle açık bırakmıştım, çünkü aralarındaki anlaşmazlığı nasıl çözeceklerini merak ediyordum. Hakarete uğramış olan misafir, beti benzi solmuş bir halde ve dudakları titreyerek şapkasını astığı yere doğru ilerledi.

İçimden, 'İşte bu!' diye geçirdim. 'Al dersini ve bas git buradan! Gerçek yüzünü görmene izin vermiş olması, aslında ne büyük bir lütuf, bir bilsen!'

'Nereye gidiyorsunuz?' diye sordu Catherine, kapıya doğru ilerleyerek.

Linton, diğer tarafa dönerek onun yanından geçip gitmek istedi.

'Gidemezsiniz!' diye bağırdı Catherine, heyecanla.

'Gitmeliyim ve gideceğim de...' diye cevap verdi Linton, yumuşak bir sesle.

Catherine kapının koluna asılarak, 'Olmaz,' diye direndi. 'Henüz gitmeyin, Edgar Linton. Biraz daha oturun. Beni bu halde bırakıp gidemezsiniz. Bütün gecem zehir olur sonra ve sizin yüzünüzden gecemi zehretmeye hiç niyetim yok!'

'Bana attığınız tokattan sonra burada kalabilir miyim dersiniz?' dedi Linton.

Catherine sesini çıkarmadı.

'Beni hem korkuttunuz, hem de rencide ettiniz,' diye devam etti genç adam. 'Buraya bir daha gelmem mümkün değil!'

Catherine'in gözleri buğulanmaya ve gözkapakları da kırpışmaya başlamıştı.

'Ayrıca göz göre göre yalan da söylediniz!'

'Söylemedim!' diye ağlamaya başladı Catherine, kendisini toparlayarak. 'Bilerek ve isteyerek hiçbir şey yapmadım. Pekâlâ, gidin o zaman lütfen – çıkın dışarı! Ve ben de oturup ağlayayım. Hastalanana kadar hem de...'

Bir sandalyenin yanında dizlerinin üzerine çöküp, ciddi ciddi ağlamaya koyuldu. Edgar kararlığını avluya kadar sürdürebildi ama oraya gelince durakladı. Hemen devreye girip onu yüreklendirmeye karar verdim.

'Küçük hanımın ne yapacağı hiç belli olmaz. Çok tutarsız davranışları vardır,' diye arkasından bağırdım. 'Şımarık

bir çocuktan da beterdir. O yüzden, atlayın atınıza ve evinize gidin, yoksa sırf bizi üzmek için gerçekten de hastalanabilir.'

Yufka yürekli genç, gözünün ucuyla pencereden içeriye baktı. Tıpkı sersemlettiği fareyi ya da yarısını yediği bir kuşu terk edemeyen bir kedi gibi, o da buradan ayrılacak gücü bir türlü kendisinde bulamıyordu. 'Ah,' diye içimden geçirdim. 'Bu adamın kurtuluşu yok. Eli mahkûm! Sonu belli olan kaderine doğru uçarak gidiyor.' Gerçekten de öyle oldu. Edgar Linton aniden döndü ve aceleyle eve yeniden girerek, arkasından da kapıyı kapattı. Az sonra, Earnshaw'un eve zil zurna sarhoş bir şekilde döndüğünü ve hepimizin canına okumak için bahane arayacağını (o ruh hali içindeyken hep öyle yapardı) haber vermek için içeriye girdiğimde, bir de ne göreyim? O kavga onları aksine, birbirine daha da yakınlaştırmamış mı? Gençliğin verdiği utangaçlık kabuğunu kırıp, arkadaşlık maskesinden de sıyrılarak birbirlerine aşklarını itiraf etmemişler mi?

Bay Hindley'in eve geldiği haberi, Linton'ın atını telaşla evine sürmesine, Catherine'in de odasına kapanmasına neden oldu. Ben de küçük Hareton'ı alıp kuytu bir köşeye oturttum ve efendimin av tüfeğindeki saçmaları boşaltmaya koyuldum. Kuduruk anlarında onu tahrik eden ya da dikkatini fazlaca çeken kişilerin hayatını hiçe sayarak tüfeğiyle oynamayı pek sevdiğini bildiğim için, işi ateşleme raddesine vardırabilir korkusuyla, zararın neresinden dönülürse kârdır diyerek onu boşaltmaktan başka bir çare bulamamıştım.

Bölüm 9

Hindley ağza alınmayacak küfürler savurarak içeri girdi ve beni oğlunu mutfak dolabına saklamak üzereyken yakaladı. Babasının vahşice sevgisinden de, delilik anlarındaki öfkesinden de Hareton'ın ödü kopardı; birinci durumda kemikleri kırılana kadar sıkıştırılma ve öpülme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı, ikincisinde de ateşe atılması ya da duvara fırlatılması mevzu bahis olabilirdi. O yüzden, onu nereye tıkarsam tıkayım, zavallı çocuk gıkını bile çıkarmadan orada dururdu.

'İşte, nihayet anladım!' diye bağırdı Hindley, beni bir köpek gibi boynumdan yakalayarak, 'Yemin ederim ki, siz ikiniz o çocuğu öldürmek için aranızda anlaşmışsınız! Benim karşıma neden hiç çıkmadığını şimdi daha iyi anlıyorum; ama şeytanın da yardımıyla sana şu et bıçağını yutturmazsam ne olayım, Nelly! Ne gülüp duruyorsun? Az önce Kenneth'i de baş aşağı Kara At bataklığına gömdüm. Ha bir kişi öldürmüşüm, ha iki! Şimdi de sizden birini öldürmek istiyorum; bunu yapana kadar da içim rahat etmeyecek!'

'Ama Bay Hindley, o et bıçağından hiç hoşlanmıyorum ben,' dedim. 'Onunla ringa balıklarını kesiyoruz. Beni kurşunlayın, daha iyi!'

'Daha da iyisi, senin cehenneme gitmen!' diye bağırdı. 'Umarım gidersin de! İngiltere'deki hiçbir yasa bir insanın kendi evini oturulabilir bir yer haline getirmesini engelleyemez. Benim evim ise iğrenç bir durumda! Aç ağzını bakayım!' Bıçağı eline alarak, sivri ucunu dişlerimin arasına sok-

tu. Kendi adıma, onun bu tür çılgınca davranışlarına alışık olduğum için korkmuyordum. Tükürerek bıçağın çok iğrenç bir tadı olduğunu ve beni öldürse de onu ağzıma almayacağımı söyledim.

Bunun üzerine, 'Ah!' diyerek beni serbest bıraktı. 'Karşımda duran o küçük alçak Hareton değilmiş meğer. Çok özür dilerim, Nell. Eğer o olsaydı, koşarak beni karşılamadığı ve beni gördüğü vakit cin çarpmış gibi bağırdığı için diri diri yüzülmeyi hak ederdi! Gel bakayım buraya, vahşi enik! Gel de sana iyi yürekli, saftirik bir babayı aldatmak ne demekmiş öğreteyim! Şimdi söyleyin bana, bu delikanlının kulakları kesilse daha yakışıklı olmaz mı? Ne bileyim, kulakları kesilince köpekler daha vahşi oluyor ve ben de vahşi şeyleri çok severim. Makası getirin bana! Görün bakın, ne kadar vahşi ve yakışıklı olacak... Hem de kulaklarımızı böyle yere göğe koyamamak da ne oluyor? Gösterişten, iblisçe böbürlenmekten başka bir şey değil bu! Kulaklarımız olsa da olmasa da eşekten farkımız var mı? Sus, çocuk, sus! Sen benim canımsın! Şişt, sil gözlerini... Öp beni bakayım! Ne, öpmeyecek misin? Öp beni, Hareton! Lanet olsun, öpsene! Ölmeden önce bu veledin boynunu koparmazsam ne olayım!'

Zavallı Hareton babasının kollarından kurtulmak için cıyaklıyor ve bütün gücüyle debeleniyordu. Hindley onu yukarı götürüp de tırabzan küpeştesinden aşağı sarkıtınca da iyice avaz avaz bağırmaya başladı. Korkudan kriz geçireceğini söyleyerek, çocuğu kurtarmak için koşmaya başladım. Yanlarına vardığımda, Hindley elinde ne tuttuğunu unutarak, aşağıdan gelen bir sese kulak vermek için iyice eğildi. 'Kim var orada?' diye bağırdı. Merdivenlerin başına birinin geldiğini hissetmişti. Yürüyüşünden tanıdığım Heathcliff'i daha fazla

ilerlemesin diye uyarmak için ben de öne doğru eğildim ama gözümü Hareton'dan ayırdığım anda, çocuk birden silkindi ve onu tutmakta olan gevşek ellerden kurtuldu.

Kanımızı donduran bir korkuya kapılmaya vakit bile bulamadan küçük biçarenin emniyette olduğunu gördük. Heathcliff en kritik anda merdivenin altına gelmiş ve bir içgüdüyle çocuğu havada yakalayarak yere çarpmasını önlemişti. Sonra onu yere bıraktı ve bu işi yapanın kim olduğunu görmek için başını yukarı kaldırdı. Earnshaw'u gördüğü anda öyle afalladı ki, piyango biletini beş şiline sattıktan sonra ertesi gün o biletin beş bin pound kazandığını öğrenen bir pintinin yüzünde de ancak böyle bir şaşkınlık ifadesi olabilirdi. Bu ifade, kelimelerle ifade edilmesi mümkün olamayacak kadar açık bir şekilde, intikam alabilecekken bunu kendi eliyle engellemiş olmanın yoğun acısını yansıtıyordu. Şundan eminim ki, hava iyice kararmış olsaydı bu hatasını Hareton'un kafasını basamakların üzerinde dağıtarak telafi edebilirdi ama çocuk kurtulmuştu bir kere ve buna hepimiz şahit olmuştuk. Ben aşağı inip o değerli emanetimi göğsüme yaslamıştım bile... Hindley basamakları inerken daha ağırdan aldı. Ayılmıştı ve utanç içindeydi.

'Suç sende, Ellen,' dedi. 'Onu ortalıklarda bırakmayacaktın; onu benden uzak tutacaktın! Bir yeri incinmiş mi?'

'İncinmek mi?' diye öfkeyle bağırdım. 'Ölmediğine şükredelim ama ileride aptal olursa hiç şaşmayın! Bu çocuğa ettiklerinizden dolayı annesi eminim mezarında fırıldak gibi dönüp duruyordur. Siz kâfirden de beter birisiniz. Kendi canınızdan ve kanınızdan olan birine layık gördüğünüz şu muameleye bir bakın!' Hindley, beni yanında görünce korkusu geçen ve ağlamayı hemen kesen çocuğa dokunmak istedi ama

çocuk yeniden eskisinden de beter bir yaygara tutturdu ve havale geçiriyormuş gibi debelenmeye başladı.

'Onu rahat bırakın!' diye devam ettim. 'O sizden nefret ediyor... Aslında buradaki herkes sizden nefret ediyor. Bu bir gerçek! Amma da mutlu bir aileniz var! Geldiğiniz şu duruma bir bakın hele!'

'Daha da iyi bir duruma geleceğim, Nelly,' diye gülerek cevap verdi, gaflet içindeki adam, aksi haline bir dönüş yaparak. 'Şimdi, çocuğu al ve ikiniz de buradan toz olun. Sen de beni iyi dinle, Heathcliff! Ne yüzünü görmek, ne de sesini duymak istiyorum! Sakın karşıma çıkayım deme. Seni bu gece öldürecek değilim ama evi ateşe verirsem, o başka! O da benim paşa keyfime kalmış bir şey!'

Bunları söylerken dolaptan yarım litrelik bir brendi şişesi çıkardı ve birazını büyükçe bir bardağa doldurdu.

'Hayır, sakın yapmayın!' diye yalvardım. 'Bay Hindley, lütfen ikazıma kulak verin! Kendinize değilse bile, şu talihsiz yavruya acıyın!'

'Benden başka herkes ona daha iyi babalık eder,' diye cevap verdi.

'Lütfen acıyın ruhunuza!' diyerek bardağı elinden almaya çalıştım.

'Ben mi acıyacağım ruhuma? Tam tersine, beni yaratanı cezalandırmak için onu cehenneme göndermek istiyorum,' dedi kâfir adam. 'Hadi, ruhumun yürekten lanetlenmesi şerefine!'

İçkisini bir dikişte bitirdi ve sabırsız bir tavırla çekip gitmemizi söyledi. Sonra da öyle ağza alınmayacak küfürler salladı ve lanetler okudu ki, onları tekrarlamak da hatırlamak da istemiyorum.

Kapı kapanınca Heathcliff, 'Kendisini içkiyle öldüremememesi ne kadar yazık!' diye mırıldandı, az önce duyduğu küfürleri aynen tekrarladıktan sonra. 'Aslında elinden geleni yapıyor ama katır gibi bir bünyesi var. Bay Kenneth, olağanüstü mutlu bir tesadüf alıp götürmediği takdirde, onun Gimmerton'ın bu yakasında yaşayan herkesten uzun ömürlü olacağına ve mezara ak saçlı bir günahkâr olarak gireceğine dair atının üzerine bahse girmiş.'

Ben sonra mutfağa gittim ve minik kuzucuğumu ninnilerle uyutmak için bir köşeye oturdum. Heathcliff'in ahıra gittiğini sanmıştım ama sonra gördüm ki sadece benim oturduğum yerin arka tarafına geçip, kendisini duvarın ocaktan uzak bir yerinde durmakta olan bir tahta kanepenin üzerine atmış, sessizce oturuyormuş...

Hareton'u kucağımda sallıyor ve bir şarkı mırıldanıyordum. Şarkı şöyle başlıyordu:

Gecenin bir yarısıydı, ağlıyordu bebeler
Mezarın altından duydu onları anneler...

Derken, yaşanan kargaşayı odasından duyan Bayan Cathy, başını uzatarak fısıldadı: 'Yalnız mısın, Nelly?'

'Evet, küçük hanım,' diye cevap verdim.

İçeri girerek ocağın yanına geldi. Bir şey söyleyeceğini sanarak, başımı kaldırdım. Yüzünde endişeli ve tedirgin bir ifade vardı. Dudakları konuşmak ister gibi yarı aralık duruyordu. Derin bir nefes aldı ama ağzından bir cümle yerine bir inilti çıktı. Şarkımı söylemeye devam ettim; az önceki davranışını henüz unutmamıştım.

'Heathcliff nerede?' diye sordu, şarkımı bölerek.

'Herhalde ahırda işini yapıyordur,' dedim.

Heathcliff de orada olduğunu belli edecek bir şey yapmadı, belki de oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Uzunca bir sessizlik daha oldu, o esnada Catherine'in yanaklarından birkaç damla gözyaşının süzülerek taşlara döküldüğünü gördüm. Kendi kendime sordum: Yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu yoksa? Bu benim için yeni bir haber olurdu! Sadede gelsin bakalım, diye düşündüm ama ne söylerse söylesin ona yardım edecek değildim. Hayır, hayır, o kendisini ilgilendiren konuların dışındaki hiçbir şey için canını sıkan biri değildi.

Sonunda, 'Ah, Tanrım,' diye bağırdı. 'Öyle mutsuzum ki...'

'Vah, vah,' diye karşılık verdim. 'Sizi mutlu etmek zor bir iş! Onca arkadaşınız var, hiçbir derdiniz yok. Buna rağmen mutlu olmayı başaramıyorsunuz nedense!'

'Nelly, sana bir sırrımı söylesem, kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verir misin?' diye üsteledi. Yanı başıma diz çöktü ve öfkelenmeye sonuna kadar haklı olan bir kişinin bile yüreğini yumuşatabilecek şirin bakışlarını bana dikti.

'Kimseye söylememeye değecek bir sır mı bari?' diye sordum. Biraz yumuşamıştım.

'Evet, hem de beni yiyip bitiriyor. O yüzden onu birine söylemem gerek! Ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum. Edgar Linton bugün bana evlenme teklif etti ve ben de ona cevabımı verdim. Ama teklifi kabul edip etmediğimi söylemeden önce, senin hangi cevabın doğru olacağını bana söylemeni istiyorum.'

'Hadi, Bayan Catherine! Ben nereden bileyim?' diye cevap verdim. 'Aslında bugün öğleden sonra ona karşı sergilediğiniz davranışları göz önünde bulunduracak olursak, onu reddetmeniz daha akıllıca olurdu. Öte yandan, teklifini sizin

davranışlarınıza şahit olduktan sonra yaptığına göre, bu adam ya iflah olmaz bir aptal, ya da maceraperest budala!'

'Ama böyle konuşursan, sana daha fazla bir şey anlatamam,' dedikten sonra hırçın bir tavırla ayağa fırladı. 'Onu kabul ettim, Nelly. Çabuk söyle bana, yanlış bir iş mi yaptım?'

'Demek onu kabul ettiniz, ha? O zaman neyi tartışıyoruz ki biz? Söz vermişsiniz bir kere ve geri dönemezsiniz!'

'Ama doğru mu yaptım diye söyle bana, lütfen söyle!' diye öfkeli bir sesle bağırdı. Kaşlarını çatmıştı ve ellerini heyecanla ovuşturuyordu.

'Bu soruya doğru bir cevap vermeden önce dikkate alınması gereken öyle çok şey var ki,' dedim kısa ve öz bir şekilde. 'En başta ve her şeyden daha önemli olmak üzere, Bay Edgar'ı seviyor musunuz?'

'Kim sevmez ki? Elbette, seviyorum,' diye cevap verdi.

Sonra onu iyice sorguya çekmeye başladım ama sorularım, yirmi iki yaşındaki bir genç kızı zorlayacak türden değildi.

'Onu neden seviyorsunuz, Bayan Catherine?'

'Saçmalama, seviyorum işte! Bu yeterli değil mi?'

'Kesinlikle değil! Neden sevdiğinizi söylemeniz gerek.'

'Şey, o yakışıklı biri ve onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor.'

Yorumum, 'Kötü cevap!' oldu.

'Genç ve neşe dolu biri!'

'Gene kötü cevap!'

'Ve beni seviyor!'

'Bunun konuyla bir ilgisi yok.'

'O ileride zengin olacak. Bu yörenin en seçkin kadını olmak beni mutlu edecek ve onun gibi bir kocam olduğu için gurur duyacağım.'

'Bu hepsinden de kötü bir cevap oldu. Şimdi de bana onu nasıl sevdiğinizi söyleyin.'

'Herkes nasıl seviyorsa, öyle. Ne safsın, Nelly!'

'Hiç de değil! Cevap verin lütfen!'

'Onun ayağının altındaki toprağı, başının üzerindeki havayı, dokunduğu her şeyi ve ağzından çıkan her kelimeyi seviyorum. Her bir tavrını, her bir davranışını, başta aşağı, tepeden tırnağa her şeyini seviyorum. Oldu mu?'

'Peki ama neden?'

'Hadi artık, bu işin cılkını çıkardın. Bu yaptığın çok zalimce... Burada oyun oynamıyoruz!' dedi küçük hanım ve kaşlarını çatarak yüzünü ocağa doğru çevirdi.

'Ben oyun filan oynuyor değilim, Bayan Catherine,' dedim. 'Bay Edgar'ı yakışıklı, genç, neşeli ve zengin olduğu ve sizi sevdiği için seviyorsunuz. Bu sonuncusunun hiç mi hiç önemi yok, çünkü o sizi sevmeseydi de siz muhtemelen onu yine de severdiniz ama o ilk dört özelliği olmasaydı, sevmezdiniz!'

'Haklısın, kesinlikle sevmezdim; ona sadece acırdım – palyaçoya benzeyen, çirkin biri olsaydı ondan belki de nefret bile ederdim.'

'Ama dünyada sürüyle yakışıklı ve zengin delikanlı, hatta ondan çok daha yakışıklı ve zengin olanlar var... Sizi bunlardan birini sevmekten alıkoyacak şey nedir?'

'Öyle birileri varsa bile, benim karşıma çıkan olmadı... Edgar'a benzeyen biriyle hiç karşılaşmadım.'

'Ama ileride karşılaşabilirsiniz; ayrıca Edgar hep yakışıklı ve genç kalmayacak, hatta zenginliğini de gün olur kaybedebilir.'

'Şimdi zengin ya, ben ona bakarım; beni sadece şimdiki an ilgilendiriyor. Senin de daha mantıkla bir şeyler söylemeni beklerdim doğrusu.'

'Pekâlâ, o zaman sorun yok. Sadece şimdiki anla ilgileniyorsanız, o zaman gidin Bay Edgar'la evlenin.'

'Bunun için senin iznine ihtiyacım yok – evet, onunla *evleneceğim*! Ama bana hâlâ doğru karar verip vermediğimi söylemedin.'

'Çok doğru bir karar vermişsiniz, özellikle de sadece şimdiki zamanı düşündüğünüzü göz önünde tutacak olursak! Pekâlâ, şimdi de neden mutsuz olduğunuzu anlatın bakalım. Ağabeyiniz bu habere sevinecektir; sanırım yaşlı efendimiz ve hanımı da bu evliliğe itiraz etmeyeceklerdir. Bu düzeni bozuk, huzursuz evden kurtulup hali vakti yerinde ve saygın bir eve geçeceksiniz; Edgar'ı seviyorsunuz ve Edgar da sizi seviyor. Her şey yolunda ve pürüzsüz gibi görünüyor; peki, o zaman sorun nerede?'

Catherine parmağını önce alnına, sonra da göğsüne götürerek, 'İşte *burada* ve *burada*,' dedi. 'Ruhum nerede yaşıyorsa orada! Ruhum ve yüreğim bana yanlış bir iş yaptığımı söylüyor.'

'Çok tuhaf bir durum! Bir şey anladıysam ne olayım!'

'İşte, sırrım da bu zaten... Eğer benimle alay etmezsen, sana ne demek istediğimi anlatırım. Çok iyi anlatamam belki ama neler hissettiğimi az da olsa anlamanı sağlayabilirim.'

Yeniden yanıma gelip oturdu. Yüzünde şimdi daha da kederli ve ciddi bir ifade vardı. Birbirine kenetlediği elleri tir tir titriyordu.

'Nelly, ara sıra tuhaf rüyalar gördüğün oluyor mu?' diye sordu aniden, birkaç dakika düşündükten sonra.

'Evet, arada bir görürüm,' diye cevap verdim.

'Ben de... Hayatım boyunca öyle rüyalar gördüm ki, beni hiç terk etmedikleri gibi, düşüncelerimi ve fikirlerimi de et-

kilediler. Bu rüyalar içine şarap katılan suyun şarabın rengini alması gibi, benliğimi ele geçirip, zihnimin rengini değiştirdiler. İşte onlardan biri: Şimdi sana onu anlatacağım ama sakın hiçbir yerinde güleyim filan deme, olur mu?'

'Ah, hayır, Bayan Catherine!' diye bağırdım. 'Hortlaklar ve hayaletler olmadan da, yeterince kasvet içindeyiz zaten. Hadi, gelin! Neşelenin ve kendinizi sevin! Küçük Hareton'a bir bakın! Bakın, o hiç korkunç rüyalar görüyor mu? Uykusunda nasıl da tatlı tatlı gülümsüyor!'

'Evet, babası da tek başına olduğu zaman ne tatlı tatlı küfürler savurur, öyle değil mi? Eminim ki, onun da bu tatlı melek kadar küçük ve masum olduğu günleri hatırlıyorsundur. Ne dersen de, Nelly... Rüyamı sana zorla da olsa dinleteceğim. Uzun değil, hem bu gece neşelenecek halde de değilim.'

'Dinlemeyeceğim! Dinlemeyeceğim!' diye telaşla bağırmaya başladım.

O zamanlar benim rüyalar hakkında bazı batıl inançlarım vardı, şimdi de öyle ya... Ayrıca Catherine'in görünüşünde öyle kederli bir hal vardı ki, bu rüyayı dinlediğim takdirde kendi kendime kehanetlerde bulunup, gelecekle ilgili korkunç bir felaketi önceden sezecekmişim gibi bir hisse kapılmıştım. Catherine biraz kızmıştı bana. O yüzden bir süre sözlerine devam etmedi ama az sonra sanki başka bir şeyden bahsediyormuş gibi yeniden girişti.

'Eğer cennette olsaydım, Nelly, çok ama çok mutsuz olurdum.'

'Merak etmeyin, zaten oraya gidecek değilsiniz. Tüm günahkârlar cennette mutsuz olurlar.'

'Ondan değil. Bir keresinde rüyamda orada olduğumu gördüm de...'

'Size söylemiştim, rüyalarınızı dinlemeye hiç niyetim yok, Bayan Catherine! Ben yatmaya gidiyorum!' diyerek sözünü kestim.

Catherine güldü ve beni tutarak yerime oturttu, çünkü sandalyemden kalkmaya yeltenmiştim.

'Bu bir şey değil,' diye bağırdı. 'Sadece cennetin kendimi evimde hissedeceğim bir yer olmadığını söylemek istiyordum. Rüyamda tekrar dünyaya dönebilmek için deliler gibi ağladım; melekler bana öyle öfkelendiler ki, beni tuttukları gibi Uğultulu Tepeler'in üstlerindeki fundalıkların arasına attılar. Orada mutluluktan ağlarken uyanmışım. Aslında bu rüyam da diğer rüyam gibi sırrımı açıklamak için yeterli... Cennet bana ne kadar uzaktaysa, Edgar Linton'la evlenmek de bir o kadar olmayacak bir şey benim için. İçerideki o kötü yürekli adam, Heathcliff'i bu kadar rencide etmiş olmasaydı, Edgar'la evlenmeyi aklıma bile getirmezdim. Bu haliyle Heathcliff'le evlenmem beni onun düzeyine getirir, o yüzden de onu nasıl sevdiğimi asla bilmeyecek o... Ve ben onu yakışıklı olduğu için sevmiyorum, Nelly. Onu benden daha çok bana benzediği, benden de öte bir parçam olduğu için seviyorum. Ruhlarımızın neyle yoğrulduğunu bilmiyorum ama onun ve benim ruhlarım kesinlikle aynı hamurdan... Linton'ınki ise ay ışığının şimşekten ya da buzun ateşten olduğu kadar farklı benimkinden.'

Cathy sözlerini daha bitirmeden, Heathcliff'in orada olduğunu hissetmiştim. Hafif bir hareket fark ederek, başımı o tarafa çevirdim ve onun tahta kanepenin üzerinden kalktığını ve yavaşça dışarıya süzüldüğünü gördüm. Catherine'in onun-

la evlendiği takdirde alçalacağını söylemesine kadar konuşulanları dinlemiş, daha fazlasını duymamak için orayı terk etmişti. Sohbet arkadaşım yerde oturduğu için, divanın arkalığı Heathcliff'in orada olduğunu da, onun gidişini de görmesini engellemişti ama ben elimde olmadan irkilerek ona 'Sus!' diye bağırdım.

Tedirgin bakışlarla etrafa bakındı ve 'Neden?' diye sordu.

'Joseph geldi,' dedim, o esnada yoldan gelen tekerlek seslerini fırsat bilerek. 'Heathcliff de onunla birlikte içeriye gelebilir. Şu anda kapının önünde olmadığından bile emin değilim.'

'Ah, merak etme. Beni kapıdan duyamaz!' dedi. 'Sen yemek hazırlıklarını yaparken Hareton'a ben bakayım. Yemek hazır olunca da bana haber ver, sizinle birlikte yiyeyim. Heathcliff'in böyle şeylerden hiç anlamadığından emin olmak ve huzursuz olan vicdanımı rahatlatmak istiyorum. Onun bu tür şeylerden haberi yoktur, değil mi? Bana kalırsa, âşık olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordur!'

'Onun da sizin kadar bu işleri bilmemesi için bir neden göremiyorum,' diye karşılık verdim. 'Hele sevmek için sizi seçmişse, dünyada ondan daha bahtsız bir kişi olamaz, çünkü siz Bayan Linton olduğunuz anda, hem dostunu hem de aşkını kaybedecektir. Yani sahip olduğu her şeyi! Ondan ayrı kalmaya nasıl dayanacağınızı hiç düşündünüz mü? Peki, ya o bu dünyada yapayalnız kalmaya nasıl katlanacak? Çünkü Bayan Catherine...

'Yapayalnız mı kalacak? Birbirimizden ayrılacak mıyız?' diye haykırdı öfkeli bir sesle. 'Kim ayıracakmış bizi, kuzum?

Buna yeltenenler Milo'nun* akıbetine uğrarlar! Hayatta olduğum süre boyunca hiçbir ölümlü için onu terk etmeyeceğim! Yeryüzündeki Lintonlar'ın tümünün yok olup gitmesi pahasına bile Heathcliff'ten vazgeçemem! Öyle bir niyetim yok benim! Yapmak istediğim şey değil bu! Böyle bir bedel ödeyeceksem Bayan Linton olmaktan vazgeçerim. O, hayatı boyunca şimdiye kadar benim için ne idiyse, bundan sonra da öyle kalmaya devam edecek. Edgar da ondan nefret etmekten vazgeçmeli ya da en azından ona hoşgörü göstermeli. Eminim ki, ona olan gerçek duygularımı öğrendiği vakit öyle yapacaktır. Nelly, beni şu anda sefil bir bencil olarak gördüğünü biliyorum ama Heathcliff'le evlendiğimiz takdirde dilenciler gibi bir hayat süreceğimiz hiç aklına geldi mi? Öte yandan, Linton'la evlenirsem Heathcliff'in yükselmesine yardım edebilir ve onu ağabeyimin etkisi alanından kurtarabilirim.'

'Bunu kocanızın parasıyla mı yapacaksınız, Bayan Catherine?' diye sordum. 'Bu konuda Heathcliff'i zannettiğiniz kadar yumuşak bulmayabilirsiniz. Hüküm vermek bana düşmez ama genç Linton'la evlenmek için ileri sürdüğünüz gerekçelerin içinde en kötüsü bu...'

'Hayır, değil,' diyerek sert bir şekilde itiraz etti. 'Tam tersine, en iyisi bu! Sana gösterdiğim diğer nedenlerin hepsi heveslerimi tatmin etmek ve Edgar'ın iyiliği içindi. Bu son gerekçe ise hem kendime, hem de Edgar'a olan duygularımın esasını kavramış olan bir kişiyle ilgili! İfade etmekte zorlanıyorum ama eminim ki sen de, başkaları da insanın kendi benliğinden de öte bir varlığın olduğunu, ya da olması gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Eğer sadece kendi benliğimden ibaret

* Milo: İkiye ayırmak istediği ağaca takılıp vahşi hayvanlara yem olan ünlü Yunan atlet. (Çev. N.)

isem, yaratılmış olmamın ne gibi bir anlamı olabilir ki? Bu dünyadaki en büyük acılarım, Heathcliff'in çektiği acılar olmuştur ve onları başladıkları andan itibaren hissetmiş ve gözlemişimdir. Benim bugüne kadar hayattaki tüm düşüncelerim onda odaklanmıştır. Dünyadaki her şey yok olsa ve bir tek o kalsa, benim varlığım devam ederdi ama her şey yerli yerinde kalsa da o yok olsa, evren benim için bir yabancı olur ve kendimi onun bir parçası olarak göremezdim. Linton'a olan sevgim ise ormanlardaki yeşillikler gibi; nasıl ki kış gelince ağaçlar değişiyor, zamanın da bu sevgiyi değiştireceğini çok iyi biliyorum. Heathcliff'e olan aşkım ise toprağın altındaki ölümsüz kayalara benziyor: Görünüşte pek hoşa gidecek bir yanları yoktur ama gereklidirler. Ben Heathcliff'im, Nelly! O her an, her daim benim beynimin içinde! Nasıl ki ben kendim için bir zevk kaynağı değilsem, o da benim için bir zevk kaynağı değil, buna rağmen gerçek varlığım olarak her an benim benliğimin içinde... O yüzden bir daha bizim ayrılmamızdan söz etme; böyle bir şey asla olmayacak ve...

Durdu ve yüzünü bir kez daha elbisemin kıvrımlarının arasına gömmek istedi ama ben sert bir şekilde ona engel oldum. Onun bu çılgınca davranışlarından bıkmış usanmıştım!

'Sizin saçmalamalarınızdan anlayabildiğim kadarıyla, küçük hanım,' dedim, 'evliliğin size getireceği görevlerden pek haberiniz yok; ya da kötü yürekli, ilkesiz bir kızsınız... Hem artık bana herhangi bir sırrınızı açıklamayın, çünkü onu saklayacağıma dair size söz veremeyeceğim.'

'Ama bu söylediğimi saklayacaksın, değil mi?'

'Hayır, onu da saklamayacağım,' diye tekrarladım.

Üstüme gelmeye hazırlanırken, Joseph'in içeri girmesiyle birlikte sohbetimiz sona erdi. Catherine sandalyesini odanın

bir köşesine çekti ve ben yemek hazırlığı yaparken o da Hareton'la ilgilenmeye koyuldu. Yemek piştikten sonra, Hindley'in odasına yemeği kim götürecek diye mutfakta bana yardım eden kızla münakaşaya tutuştum. Bu sorunu yemek iyice soğuyana kadar da çözemedik. Sonunda, beyefendi canı çekip de yemeğini isteyene kadar beklemeye karar verdik, çünkü uzunca bir süre yalnız kaldığı zamanlar, onun huzuruna çıkmaktan özellikle korkuyorduk.

Yaşlı efendimiz etrafına bakınıp Heathcliff'i ararken, 'Nasıl oluyor da o işe yaramaz herif hâlâ tarladan dönmüyor, anlayamıyorum!' diye söylendi. 'Kim bilir ne işler peşindedir yine! Eminim ki, aylak aylak dolanıyordur oralarda.'

'Ben şimdi gider onu çağırırım,' diye cevap verdim. 'Bana kalırsa hâlâ ahırdadır.'

Ahıra giderek seslendim ama cevap veren olmadı. Geri döndüğümde, Catherine'e konuşmalarımızın büyük bir bölümünü Heathcliff'in duymuş olduğundan emin olduğumdan, tam ağabeyinin ona karşı takındığı tavırdan şikâyet ettiği sırada onu mutfaktan çıkarken gördüğümden bahsettim. Büyük bir korkuyla yerinden sıçradı. Hareton'ı divanın üzerine fırlattığı gibi, arkadaşını aramak için koşarak gitti. Niçin bu kadar telaş ettiğini ve o konuşmasının Heathcliff üzerinde nasıl bir etki yapacağını izah etmeye gerek bile görmedi. Gittikten sonra öyle uzunca bir süre geri gelmedi ki, sonunda Joseph daha fazla beklemek istemedi. Kurnazca bir tavırla, gençlerin onun bir hayli uzun süren duasını dinlememek için ortalarda görünmediklerini iddia etti. 'Onların ikisinden de ancak böyle fenalıklar beklenir,' diye de bir görüş beyan etti. Et yemeğinden önce okuduğu ve her zaman on beş dakika süren duaya, bu gece onlar için bir dua daha ekledi. Küçük hanım

ok gibi onun üzerine atılarak, ondan hemen yolun sonuna kadar gidip Heathcliff'in nerelerde takıldığını bulmasını ve onu derhal eve geri getirmesini emretmeseydi, şükran duasından sonra bir dua daha okuyacaktı.

'Onunla konuşmak istiyorum ve bunu yukarı çıkmadan önce *yapmalıyım*!' diye bağırdı. 'Bahçe kapısı açık; sesimizi duyamayacak kadar uzaklara gitmiş olmalı, çünkü avazım çıktığı kadar bağırmama rağmen bana cevap vermedi.'

Joseph ilk başta gitmek istemedi ama Catherine bu konuyu itiraz kabul edemeyecek kadar ciddi tutuyordu. Sonunda şapkasını başına geçirdi ve homurdana homurdana dışarı çıktı. Catherine o sırada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir yandan da 'Acaba nerede? Nerede olabilir? Ben ne demiştim, Nelly? Tamamen unuttum. Benim bugünkü öfkeli halime mi takıldı acaba? Tanrım, onu kederlendirecek ne söylemiş olabilirim? Umarım gelir. Ah Tanrım, gelmesini öyle istiyorum ki!'

Ben de hiç rahat değildim. Yine de, 'Durun bakalım, ortada fol yok yumurta yokken ne bu gürültü öyle!' dedim. 'Heathcliff ay ışığının altında bir kır gezintisi yapıyor olabilir, ya da küskün olduğu için bizimle konuşmak istemiyordur ve samanların üzerine devrilmiş yatıyordur. Bunda o kadar büyütecek ne var, anlamıyorum doğrusu! Görün bakın, arayıp tarayıp onu nasıl bulacağım!'

Onu yeniden aramaya koyuldum ama sonuç yine bir hüsran oldu. Joseph'in aramaları da aynı şekilde boşa çıktı.

'Bu delikanlı her geçen gün daha da azıtıyor!' dedi Joseph geri döndüğünde. 'Giderken bahçe kapısını ardına kadar açık bırakmış. Küçük hanımın midillisi de bunu fırsat bilip iki sıra mısırı çiğneyerek soluğu kırlarda almış. Sabah olunca efendi-

miz onun başına ekşiyecek, çok da iyi yapacak. Bana kalırsa bu kadar vurdumduymaz ve beş para etmez birine karşı çok sabırlı davranıyor; adam sabır taşı sanki... Ama hepiniz göreceksiniz! Bu hep böyle devam edecek sanıyorsanız, yanılıyorsunuz! Bir adamın sabrı bu kadar da sınanmaz ki!

'Heathcliff'i bulabildin mi? Sen onu söyle, ahmak herif!' diye araya girdi Catherine. 'Sana emrettiğim gibi onu aradın mı?'

'Atı arasaydım hem daha kolay olurdu, hem de daha akıllıca,' dedi Joseph. 'Ancak böylesine göz gözü görmeyen zifiri karanlık bir gecede ne at bulunur, ne de başka bir şey! Hem Heathcliff *benim* ıslığıma kulak verecek tipte biri değil ki? Belki *siz* seslenseniz daha iyi olur.'

Gerçekten de, yaz mevsimi için fazla karanlık bir geceydi. Bulutlardan her an bir gümbürtü kopacak gibiydi. 'Bana kalırsa, hepimiz oturalım oturduğumuz yerde,' dedim. 'Yaklaşan yağmur bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan onun eve dönmesini sağlar nasıl olsa.' Ama Catherine bir an bile rahat durmuyor, telaş içinde bahçe kapısından evin kapısına kadar bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Sonunda duvarın yola yakın bir tarafını kendisine mesken edindi. Benim bütün uyarılarıma, gök gürültüsüne ve iri damlalar halinde yağmaya başlayan yağmura rağmen yerinden kıpırdanmadı. Arada bir Heathcliff'e sesleniyor, durup ortalığı dinledikten sonra yine sesleniyordu. Sonra nöbet geçiriyormuş gibi, aniden bağıra çağıra ağlamaya başladı. Öyle ki, bu haliyle Hareton'ı ya da herhangi başka bir çocuğu rahatlıkla geçerdi!

Gece yarısı olmuştu ve hepimiz ayaktaydık. Fırtına bütün öfkesiyle Uğultulu Tepeler'in üstüne çökmüştü. Korkunç bir rüzgâr vardı, bir yandan da gök gürlüyordu. Derken evin köşe-

sindeki bir ağaç, ya rüzgârın ya da gök gürültüsünün etkisiyle ikiye ayrıldı ve koca bir dal evin çatısına düşerek, doğu taraftaki bacanın bir kısmını yıktı. Aynı anda mutfaktaki ocağın içine patır patır taşlar ve isler dökülmeye başladı. Odanın tam ortasına yıldırım düştü sanmıştık. Joseph hemen dizlerinin üzerine çöktü ve Nuh ve Lut peygamberleri hatırlatarak, eskiden olduğu gibi bu kez de doğru insanları koruması, günahkâr olanları ise cezalandırması için Tanrı'ya yalvarmaya başladı. İçimden bir ses, bu fırtınanın bizim için bir ders olduğunu söylüyordu. Bana göre, Bay Earnshaw Yunus Peygamber idi. Onun hâlâ sağ olup olmadığını anlamak için gidip kapısının tokmağını salladım. Yaşlı adam, öyle yüksek bir sesle cevap verdi ki, Joseph, Tanrı'nın kendisi gibi azizler ile efendisi gibi günahkârları birbirinden iyice ayırt edebilmesi için bir öncekinden daha da ateşli ve gürültülü bir duaya koyuldu. Neyse ki fırtına yirmi dakika içinde sona erdi. Bir yere sığınmayı inatla reddedip, üzerine bir şal bile almadan ve başı açık bir şekilde yağmur altında kalmakta direnerek sırılsıklam olan Cathy dışında hiçbirimize bir zarar gelmemişti. Fırtına dininince Cathy içeri girdi ve o ıslak haliyle divanın üzerine oturup, arkasını döndü ve yüzünü elleriyle kapadı.

'Pekâlâ, küçük hanım,' dedim, omzuna dokunarak, 'ölmeye mi niyetiniz var acaba? Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı? Yarım oldu bile. Hadi, yatağınıza gidin! O aptal oğlanı beklemenin bir faydası yok! Gimmerton'a gitmiştir ve bu gece orada kalacaktır. Bu geç saate kadar onu beklemeyeceğimizi tahmin eder ve bir tek Bay Hindley'in ayakta olacağından korktuğu için kapıyı da onun açmasını istemez elbette.'

'Hayır, hayır,' dedi Joseph. 'Gimmerton'a filan gitmiş değildir. Bana kalırsa çoktan bataklık bir çukurun dibini boyla-

mıştır. Bu fırtınanın da boşuna geldiğini sanmayın, küçük hanım ve ayağınızı denk alın. Sıra size gelmiş olabilir. Tanrı'ya şükürler olsun ki, O'nun mıymıntı insanlardan ayırdığı seçkin kulları için her zaman işler yolunda gider! Kutsal Kitap'ta ne der, biliyor musunuz?' Böyle dedikten sonra da, onları bulabileceğimiz bölüm ve dizelere atıfta bulunarak, Kutsal Kitap'tan örnekler vermeye başladı.

İnatçı kızı kalkmaya ve üstündeki ıslak şeyleri değiştirmeye ikna etmek için boş yere uğraştıktan sonra, Joseph'i vaazlarıyla ve onu da titremeleriyle baş başa bırakıp, çevresindeki herkes uyuyormuş gibi mışıl mışıl uyumakta olan küçük Hareton'ı da alarak yatmaya çıktım. Joseph'in bir süre daha dua okuduğunu, sonra ağır ağır merdivenlerden çıktığını duydum. Derken, ben de dalmışım.

Her zamankinden daha geç bir saatte aşağı indiğimde, kepenklerdeki çatlaklarının arasından sızan güneş ışıklarının sayesinde Bayan Cathy'nin hâlâ şöminenin başında oturmakta olduğunu gördüm. Oturma odasının kapısı yarı aralıktı ve kepenkleri örtülmemiş pencerelerden giren ışık içeriyi aydınlatıyordu. Hindley de odasından çıkmış, bitkin ve uykulu bir şekilde mutfaktaki ocağın yanında dikiliyordu.

İçeri girdiğimde kardeşine 'Neyin var, Cathy?' diye soruyordu. 'Suda boğulmuş bir enik gibi şaşkın görünüyorsun. Neden böyle ıslak ve solgunsun, yavrum?'

Kız isteksiz bir şekilde, 'Dün biraz ıslandım işte,' dedi. 'Biraz da üşüdüm, hepsi bu!'

'Çok sorumsuz davranıyor!' diye bağırdım, küçük beyin ayılmış olduğunu fark edince. 'Dün akşamki korkunç yağmurun altında dikilip durdu ve bütün gece de böyle ıslak ıslak oturdu. Onun yerinden kıpırdatamadım bile.'

Bay Earnshaw hayretler içinde bize baktı. 'Bütün gece boyunca mı?' diye tekrarladı. 'Peki, öyle yapmasının nedeni neymiş? Eminim ki, gök gürültüsünden korktuğu için değildir. Fırtına dineli saatler oldu.'

İkimiz de, idare edebildiğimiz müddetçe Heathcliff'in ortalıkta olmadığından söz etmek istemiyorduk. O yüzden, kızın bu şekilde sabahlamayı kafasına nasıl koyduğunu bilmediğimi söyledim. Cathy ise ağzını hiç açmadı. Sabah havası taptaze ve tertemizdi; pencere kafeslerini geriye doğru ittim. Odayı bir anda bahçeden gelen hoş kokular kapladı. Aynı anda Catherine azarlar gibi bana seslendi. 'Ellen, şu pencereyi kapat. Açlıktan ölüyorum!' Küllenmek üzere olan ateşe biraz daha yaklaştı. Dişleri birbirine vuruyordu.

'Bu kız hasta!' dedi Hindley, Cathy'nin bileğini tutarak. 'Sanırım bu yüzden yatmamış. Kahretsin! Bu evde artık hastalıkla filan uğraşmak istemiyorum. Yağmur altında ne işin vardı?'

'Her zamanki gibi oğlanların peşinde koşuyordu şüphesiz,' diye vrakladı Joseph, bizim tereddüdümüzden yararlanarak zehirli dilini uzatıvermişti. 'Efendim, ben sizin yerinizde olsam, hepsinin yüzüne bir güzel kapımı çarpardım, olur biterdi! Evden dışarı adımınızı attığınız anda, Linton denen o uyuz kedi sinsice buraya geliyor. Nelly Hanım, doğrusu iyi bir kız... Mutfakta oturup onların başında nöbet tutuyor. Siz bir kapıdan eve giriyorsunuz, Linton öteki kapıdan dışarı sıvışıyor. Küçük hanımefendimiz de, daha sonra başka biriyle kırıştırmak için dışarı fırlıyor! Gece yarısından sonra o iğrenç, çingene kılıklı şeytan Heathcliff'le birlikte dağ bayır dolaşmaya çıkıyorlar. *Benim* kör olduğumu sanıyorlar ama değilim. Katiyen değilim! O genç Linton'ı buraya gelip gi-

derken hep gördüm. *Seni* de gördüm (burada bana hitap etmeye başlamıştı), seni ciğeri beş para etmez, mendebur cadı! Efendimizin atının sesini duyunca nasıl da ok gibi yerinden fırlayıp haber vermek için içeri daldın!'

'Kes sesini, casus bozuntusu!' diye bağırdı Catherine. 'Benim karşımda küstahlık edemezsin anladın mı? Edgar Linton dün öylesine geldi buraya, Hindley. Ona gitmesini de ben söyledim, çünkü seni o halinle görmesini istemeyeceğini biliyordum.'

'Yalan söylediğin besbelli, Cathy,' dedi ağabeyi. 'Üstelik de cüretkâr bir budalasın! Ama şu Linton'ı şimdi bir kenara bırakalım. Dün gece Heathcliff'le birlikte miydin, değil miydin? Bana şimdi doğruyu söylemelisin. Ona bir zarar vermekten korkman için bir neden yok. Ben eskiden olduğu gibi şimdi de ondan nefret ediyorum ama kısa bir süre önce bana öyle bir iyilikte bulundu ki, vicdanım boynunu kırmaya elvermiyor. O yüzden, bu sabahtan tezi yok ona yol vereceğim. O gittikten sonra ikiniz de aklınızı başınıza toplayın, çünkü bundan böyle gözlerim bir tek sizin üzerinizde olacak!'

'Heathcliff'i dün gece hiç görmedim,' diye cevap verdi Catherine ve acı acı ağlamaya başladı. 'Eğer onu kapı dışarı edersen, ben de onunla birlikte giderim; ama muhtemelen bunu yapmaya fırsat bulamayacaksın bile... O belki de çoktan gitti buradan!' Böyle dedikten sonra öyle dizginlenemez bir şekilde gözyaşı dökmeye başladı ki, daha sonra söyledikleri anlaşılmaz oldu.

Hindley ona bir yığın aşağılayıcı hakaretler yağdırdıktan sonra derhal odasına çıkmasını, yoksa yalandan değil gerçekten ağlayacağını söyledi. Catherine'i ağabeyine itaat etmeye razı ettim ama odasına vardığımızda yaptıklarını ha-

yatım boyunca unutmayacağım. Dehşete kapılmıştım. Aklını kaybettiğini sandığım için Joseph'e bir koşu gidip doktoru getirmesini söyledim. Gerçekten de, bu davranışların bir deliryum başlangıcı olduğu anlaşıldı. Doktor Kenneth, Catherine'i görür görmez, onun tehlikeli bir şekilde hasta olduğunu söyledi. Ateşi olduğu için biraz kanını akıttı. Onu sadece süt kesiğinin suyuyla ve sulu yulaf lapasıyla beslememi önerdi. Kendisini pencereden ya da merdivenlerden aşağı atmaması için her an tetikte olmamı söyledikten sonra da çıkıp gitti. Kilisenin idaresi altındaki bölgede pek çok yere uğraması gerekiyordu. Her bir evin arasında en az üç ya da beş kilometre mesafe olduğu hesap edildiğinde, epeyce işi olduğu anlaşılıyordu.

Catherine'e müşfik bir hastabakıcılık yaptığım söylenemez; Joseph'in ve efendimizin de benden aşağı kalır tarafları yoktu. Hastamız da bir hastanın olabileceği kadar yorucu ve inatçıydı. Hepimizi hırpalıyordu. Yaşlı Bayan Linton da birkaç kez ziyaretimize geldi. İşleri kendine göre düzene koydu ve hepimizi azarlayıp emirler yağdırdı. Catherine nekahet dönemindeyken de onu Thrushcross Çiftliği'ne götürmek için ısrar etti. Bu fikrinden dolayı hepimiz ona minnettar kalmıştık ama zavallı hanımefendi bu nezaketinin bedelini ağır ödedi. Hem kendisi hem de kocası hummaya yakalanıp, birkaç gün arayla öldüler.

Bizim küçük hanımefendimiz ise iyileşince eskisinden daha sırnaşık, hırslı ve hiç olmadığı kadar kibirli olarak geri döndü. O fırtınalı geceden beri Heathcliff'ten haber alınamamıştı ama benim damarıma aşırı bastığı bir gün, onun kaybolduğuna kendisinin sebep olduğunu söyleme basiretsizliğinde bulundum. Aslında, bu konuda haklı olduğumu o da biliyor-

du. O andan itibaren, birkaç ay boyunca sıradan bir hizmetçiye söylenmesi gerekenlerin dışında, benimle olan tüm iletişimini kesti. Aforoz edilenlerden biri de Joseph idi ama o yine de sanki Catherine küçük bir kızmış gibi ona öğütler vermeye ve düşüncelerini söylemeye devam etti. Catherine, geçirmiş olduğu hastalığın ona bir itibar kazandırdığını düşünüyor, kendisini kocaman bir kadın ve hepimizin hanımefendisi olarak görüyordu. Doktor da onun fazla azarlanmaya gelemeyeceğini ve bir süre kendi haline bırakılması gerektiğini söylemişti. Zaten, birisinin ona karşı koyması ya da direnmesi, onun nazarında cinayetten farksız bir suçtu. Ağabeyinden ve onun arkadaşlarından da uzak duruyordu. Ağabeyi, doktorun ikazlarına uyarak her öfkelenmenin sonunda bir nöbet geçirmesi ihtimali nedeniyle, onun her isteğini yerine getiriyor ve onu ateşli mizacını daha da azdırmamaya dikkat ediyordu. Aslına bakılacak olursa, onun kaprislerine boyun eğmekte biraz abartılı davranıyordu. Bana kalırsa, bunu kardeşine olan sevgisi nedeniyle değil, kendi itibarını koruma amacıyla yapıyordu. Catherine'in Linton ailesine gelin giderek aileye itibar kazandırmasını her şeyden çok istiyordu ve kendisine karışmadığı takdirde bizleri köle gibi kullanması umurunda bile değildi. Edgar Linton ise, kendisinden önce pek çok kişinin başına geldiği ve daha sonra da pek çok başka kişinin başına geleceği gibi, kara sevdaya tutulmuş gibiydi. Babasının ölümünden üç yıl sonra Catherine'i Gimmerton Kilisesi'ne götürdüğü gün, kendisini dünyanın en mutlu insanı olarak görüyordu.

Hiç istemediğim halde, Uğultulu Tepeler'den ayrılıp Catherine'le birlikte Thrushcross Çiftliği'ne gelmeye beni sonunda razı ettiler. Neredeyse beş yaşına gelmiş olan küçük

Hareton'a alfabeyi öğretmeye yeni başlamıştım. Ayrılma faslı hepimize çok acı verdi ama Catherine'in gözyaşları hepimizinkini bastırdı. Benim gitmemek için direndiğimi ve yaptığı ricaların işe yaramadığını görünce, gidip beni kocasına ve ağabeyine şikâyet etti. Kocası bana cömert bir ücret teklif etti; ağabeyi ise pılımı pırtımı toplamamı emretti. Evin bundan böyle bir hanımı olmayacaktı. O yüzden de artık kadın yüzü görmek istemiyordu. Hareton'la da papaz ilgilenecek ve elinden geleni yapacaktı. Böylece, bana verilen emirlere boyun eğmekten başka bir seçeneğim kalmıyordu. Efendime, etrafındaki aklı başında kimseleri yanından uzaklaştırmasının onun daha hızlı bir şekilde mahvolmasına neden olacağını söyledim. Sonra, Hareton'ı öptüm ve ona veda ettim. O zamandan beri, çocuk benim için bir yabancı oldu; düşününce bana çok tuhaf geliyor ama onun Ellen Dean'i de, bir vakitler birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu da tamamıyla unuttuğundan eminim!"

***

Kâhya kadın hikâyesinin bu noktasında şöminenin üzerinde durmakta olan saate bir göz attı ve akreple yelkovanın bir buçuğu gösterdiğini görerek çok şaşırdı. Bir saniye daha fazla kalmayacağını söyleyerek gitmek için davrandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de hikâyenin geri kalanının daha sonraya bırakılmasına taraftardım ama o dinlenmeye çekildikten sonra bile bir iki saat daha düşüncelere daldım. Şu anda da, başımdaki ve tüm vücudumdaki sızılara ve bitkinliğe rağmen cesaretimi toplayıp yatmaya niyetlenmekteyim.

Bölüm 10

Bir keşiş hayatı sürmek için harika bir başlangıç! Yatakta durmadan sağa sola dönerek işkenceler çektiğim dört haftalık bir hastalık dönemi! Ah, o soğuk rüzgârlar, kuzeyin o kasvetli gökleri, aşılmaz yolları ve o miskin köy hekimleri! Ah, bir insan yüzüne bile hasret olmak! Ve hepsinden de kötüsü, Doktor Kenneth'in 'Bahardan önce kapı dışarı çıkmayı aklınızdan bile geçirmeyin,' diyen sesi...

Bay Heathcliff az önce ziyaretime gelerek beni onurlandırdı. Bir hafta kadar önce de bana av mevsiminin son ürünlerinden olan bir çift ormantavuğu göndermişti. Hinoğlu hin! Benim bu hale düşmem biraz da onun yüzünden. Bunu ona söylemekte de iyiden iyiye kararlıydım ama heyhat! Tam bir saat başucumda oturarak haplardan, ilaçlardan, yakılardan ve sülüklerden bahsetmeden beni oyalama inceliğini gösteren bir kimseyi nasıl olur da gücendirebilirdim? Artık dinlenme dönemindeyim. Henüz kitap okuyacak kadar gücüm yok ama ilgi çekici bir şeyler dinlemekten keyif alacağımı hissediyorum. Acaba hikâyesini tamamlaması için Bayan Dean'i çağırsam mı? Anlattığı yere kadar geçen önemli olayları gayet iyi hatırlıyorum. Evet, hikâyenin erkek kahramanı evden kaçmış ve tam üç yıl boyunca ortalardan kaybolmuştu. Kadın kahraman ise evlenmişti. Şimdi zili çalacağım; benim neşeli sohbetler yapabilecek durumda olduğumu görünce herhalde çok sevinecektir.

Bayan Dean geldi ve "İlacınızı almanıza daha yirmi dakika var, efendim," diye başladı.

"Bırakın şimdi onu!" dedim. "Benim istediğim..."

"Doktor artık toz ilaçları bırakabileceğinizi söyledi."

"Derhal! Ama benim sözümü kesip durmayın! Gelin şuraya oturun! O bir alay acı ilaç şişesine de elinizi süreyim demeyin! Örgünüzü de çıkarın cebinizden! Hah şöyle! Şimdi Bay Heathcliff'in hikâyesine kaldığınız yerden başlayıp günümüze kadar getirin. Eğitimini Avrupa'da tamamlayıp bir beyefendi olarak mı geri döndü, yoksa mezuniyetten sonra okulda maaşlı çalışmak üzere bir burs mu aldı? Amerika'ya kaçarak bu ikinci vatanındaki insanları çileden çıkararak onurlar mı kazandı? Yoksa İngiltere'de yol kesen bir eşkıya olup kısa yoldan servet sahibi mi oldu?"

"Bunların hepsini bir miktar yapmış olabilir, Bay Lockwood. Kesin olarak şunu yahut bunu yapmıştır diyemem. Size daha önce de onun bu serveti nasıl elde ettiğini bilmediğimi söylemiştim. İçinde bulunduğu o korkunç cehaletten nasıl kurtulduğunu da bilmiyorum ama izninizle şimdi hikâyeme kendi bildiğim gibi devam edeyim. Tabii eğer sıkılmayıp keyif alacaksanız... Kendinizi bu sabah daha iyi hissediyor musunuz?"

"Evet, çok daha iyiyim."

"Bu iyi bir haber! Ne diyordum? Ah, evet! Bayan Catherine'le birlikte Thrushcross Çiftliği'ne taşındım ve onun herkese beklemediğim kadar iyi davrandığını görerek çok şaşırdım. Bay Linton'a aşırı düşkünmüş gibi davranıyor, kız kardeşine de büyük bir sevgi gösteriyordu. Tabii, onlar da onun rahat etmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tabiri caizse, diken hanımelini yola getirmeye uğraşmıyor, tam tersine hanımeli dikeni kucaklıyordu. Karşılıklı taviz verilmesi filan söz konusu değildi. Biri dimdik duruyor, diğerleri ona

boyun eğiyordu. Eh, bir düşünün... Yaptığı hiçbir şeye itiraz edilmeyen veya sürekli ilgi gören kim huysuzluk ya da aksilik edebilir ki? Gördüğüm kadarıyla, karısının öfkesini tetikleme korkusu Bay Edgar'ın tüm benliğini sarmıştı. Ona belli etmiyordu ama ne vakit benim ya da bir başka hizmetçinin onun zorbaca buyruklarına ters bir cevap verdiğini, ya da yüzünü ekşittiğini görse, hemen kaşlarını çatar ve hoşnutsuzluğunu belli ederdi ama aynı hareketler kendisine yapıldığında hiç kızmazdı. Zaman zaman küstah tavırlarım nedeniyle benimle sert bir şekilde konuştuğu ve bir bıçak yarasının bile onun canını karısının üzülmesi görmekten daha fazla yakmayacağını söylediği olmuştur. O yüzden bu nazik beyefendiyi üzmemek adına ben de giderek daha az alıngan olmayı öğrendim ve yanına ateşle yaklaşan olmadığı için içimdeki barut altı aylık bir süre boyunca kum kadar zararsız bir şekilde bekledi durdu. Catherine'in durumu ise hiç belli olmuyordu. Ara sıra suskun ve kasvetli dönemler yaşıyordu. Kocası bu dönemleri anlayışlı bir sessizlikle karşılıyor ve bunları daha önce depresyona girmemiş olan Catherine'in geçirmiş olduğu tehlikeli rahatsızlığa bağlıyordu. Catherine'in yüzü gülünce, onun da yüzü gülüyordu. Öyle ki, giderek derinleşen ve artan bir mutluluk içinde yaşadıklarını rahatlıkla teyit edebilirdim.

Ama bu mutluluk sona erdi. Eh, insanın uzun vadede kendisine yönelmesi ve kendisini düşünmesi kaçınılmazdır. Gördüğüm kadarıyla, sadece uysal ve cömert olan kişilerin bencilliği, baskıcı olanlarınkine göre biraz daha adil olabiliyor; bu mutluluk da birinin çıkarlarının ötekinin düşüncelerinde öncelikli bir yerinin olmadığını gösterdiği gün sona erdi. Keyifli bir eylül akşamı, bahçeden yeni topladığım elmalarla dolu bir sepetle eve dönüyordum. Hava kararmak üzereydi.

Ay avlunun yüksek duvarlarının üzerinden bakıyor ve malikanenin sayısız çıkıntılarının oluşturduğu köşelere neye benzediği belli olmayan gölgeler düşürüyordu. Elimdeki yükü mutfak kapısına çıkan basamakların üzerine bıraktım ve soluklanmak için durdum. Bu tatlı ve yumuşak havayı birkaç kez daha içime çekmek istiyordum. Bakışlarımı aydan alamıyordum. Sırtım da kapıya dönüktü. O anda arkamdan bir ses geldi. 'Nelly, sen misin?'

Kalın ve tınısı bana yabancı gelen bir sesti; yine de adımı söyleyişinde tanıdık olan bir şey vardı. Konuşan kişinin kim olduğunu görebilmek için korkuyla arkamı döndüm; korkmuştum çünkü kapılar kapalıydı ve merdivenlere doğru gelirken de kimseyi görmemiştim. Verandada bir kıpırtı oldu. Biraz yaklaştığımda siyah kıyafetli, siyah saçlı, esmer tenli ve uzun boylu bir adamın orada dikildiğini fark ettim. Kapının kenarına dayanmıştı ve açmak üzereymiş gibi kapının mandalını tutuyordu. 'Bu kim olabilir?' diye düşündüm. 'Bay Earnshaw olabilir mi? Ah, hayır! Bu adamın sesi hiç onunkine benzemiyor.'

Ben gözlerimi dikmiş ona bakarken, 'Bir saatten beri burada bekleyip duruyorum,' dedi. 'Buraya ölüm sessizliği çökmüş adeta. Korkudan içeri giremedim. Beni tanımadın mı? İyi bak, ben yabancı biri değilim.'

Tam o sırada ay ışığı yüzüne vurdu. Siyah favorileri yanaklarını neredeyse yarı yarıya örtmüştü. Aşağıya doğru kavisli kaşları ve birbirinden ayrık, derine gömülmüş gözleri vardı. O gözleri hemen tanıdım.

'Olamaz!' diye bağırdım. Karşımda duran bu kişinin diriler dünyasından olup olmadığına karar veremiyordum. Şaşkınlık içinde ellerimi havaya kaldırdım. 'Olamaz! Geri mi geldin sen? Gerçekten de sen misin? Sen misin?'

'Evet, benim, Heathcliff,' dedi ve benden ayırdığı bakışlarını ayın pırıltılı ışıklarını yansıtan ama içeriden hiçbir ışığın gelmediği üst pencerelere çevirdi. 'Evdeler mi? O nerede? Yoksa beni gördüğüne sevinmedin mi, Nelly? Bu kadar tedirgin olmana hiç gerek yok. O burada mı? Konuşsana! Onunla – hanımınla – bir çift laf etmek istiyorum. Git ona, Gimmerton'dan gelen birinin onunla konuşmak istediğini söyle.'

'Bunu nasıl karşılar sanıyorsun?' diye bağırdım. 'Nasıl davranacak? Bu sürpriz beni bile şaşkınlığa uğrattı. Onun çıldırmasına bile neden olabilir. Gerçekten de sensin! Heathcliff'sin. Ama değişmişsin! Olacak iş değil! Askerde filan mıydın?'

'Hadi, git ve mesajımı ona ulaştır,' diye sabırsızlıkla sözümü kesti. 'Sen bunu yapana kadar rahat yüzü görmeyeceğim!'

Kapının mandalını kaldırınca ben de içeri girdim; ama Bay ve Bayan Linton'ın bulundukları odanın önüne gelince ayaklarım geri geri gitti. Sonunda mumları yakmamı isteyip istemediklerini sorma bahanesiyle girmeye karar verdim ve kapıyı açtım.

Karı koca açık kepenkleri duvara dayalı bir pencerenin önünde birlikte oturuyorlardı. Buradan, bahçedeki ağaçların ve yemyeşil koruluğun ötesinden tepelere kadar kıvrıla kıvrıla uzanan bir sis tabakasıyla kaplı olan Gimmerton vadisi görülüyordu. (Belki siz de fark etmişsinizdir: Kiliseyi geçtikten hemen sonra, bataklıklardan gelen sular vadinin kıvrımlarını takip eden bir dereyle birleşir.) Uğultulu Tepeler bu gümüş renkli sislerin üzerinden yükselir ama oradan görülmez; tepenin diğer tarafında, daha aşağıda kalır. Ben içeri girdiğimde oda da, içindekiler de ve seyretmekte oldukları manzara da muhteşem bir huzuru yansıtıyordu. Bana verilen görevi yerine getirme konusunda çok isteksizdim; hatta mumlarla ilgili sorumu sorduktan sonra bir ara mesajı iletmeden oradan ay-

rılmaya niyetlendim ama nasıl oldu bilmiyorum, delice bir duyguya kapılarak geri döndüm ve 'Gimmerton'dan biri sizi görmek istiyor, hanımefendi,' diye mırıldandım.

'Ne istiyormuş?' diye sordu Bayan Linton.

'O konuda bir şey sormadım,' diye cevap verdim.

'Peki, perdeleri kapat ve çayı getir, Nelly,' dedi. 'Ben de hemen geliyorum.'

Odadan çıktı. Bay Linton umursamaz bir tavırla gelenin kim olduğunu sordu.

'Hanımefendinin beklemediği biri,' diye cevap verdim. 'Hani Bay Earnshawlar'da kalan şu Heathcliff vardı ya, efendim. Hatırladınız mı?'

'Ne? O çingene mi? Hani şu çiftlik yanaşması oğlan?' diye bağırdı. 'Niye Catherine'e gelenin o olduğunu söylemedin?

'Aman susun! Ondan bu şekilde bahsetmeyin, efendim!' dedim. 'Hanımefendi duyarsa çok üzülür. Kaçıp gittiğinde neredeyse yüreğine iniyordu. Sanırım geri döndü diye sevinçten havalara uçacaktır.'

Bay Linton salonun diğer tarafındaki avluya bakan pencerelerden birine gitti. Açıp eğilerek aşağıya baktı. Sanırım ikisi de oradaydılar, çünkü hemen 'Orada durma, aşkım!' diye seslendi. 'Gelen önemli biriyse, içeri al!' Çok geçmeden, kapı mandalının tıkırtısı duyuldu ve Catherine uçar gibi yukarı geldi. Nefes nefese ve çılgın gibiydi. Mutluluğunu belli edemeyecek kadar heyecanlıydı. Öyle ki, yüzüne baktığınızda başına korkunç bir felaket geldiğini sanırdınız.

Hızlı hızlı soluyarak, 'Ah, Edgar, Edgar!' diye bağırıp, kocasının boynuna atıldı. 'Ah, Edgar, sevgilim! Heathcliff geri gelmiş! Geri gelmiş, diyorum!' Kocasının boynuna sarılmıyor, boğacakmış gibi sıkıyordu.

'Tamam, tamam, anladık!' dedi kocası terslenerek. 'Bunun için beni boğman gerekmiyor herhalde! Onun öyle bulunmaz bir Hint kumaşı olduğunu hiç düşünmemiştim doğrusu! Bu kadar çılgına dönecek ne var?'

'Bir zamanlar ondan hoşlanmadığını biliyorum,' dedi Catherine, sevincini bir miktar olsun bastırmaya çalışarak. 'Ama şimdi benim hatırım için ikiniz dost olmalısınız. Ona yukarı gelmesini söyleyeyim mi?'

'Buraya mı? Salona mı yani?'

'Başka nereye olacak?'

Kocasının canı sıkılmış gibiydi. Mutfağın gelen misafir için daha uygun olacağını söyledi. Bayan Linton kocasının yüzüne, onun bu kılı kırk yaran haline yarı kızmış, yarı güler bir ifadeyle baktı.

'Hayır,' dedi bir müddet sonra. 'Ben mutfakta oturamam. Buraya iki masa kur, Ellen. Biri beyefendi ve Isabella için olsun. Ne de olsa, onlar seçkin tabaka mensuplar. Diğerinde de ben ve Heathcliff otururuz. Malum, biz alt tabakadan gelmeyiz. Nasıl, bu seni mutlu edecek mi sevgilim? Yoksa şömineyi başka bir odada mı yaktırayım? Eğer öyle istersen, emirlerini bekliyorum. Şimdi aşağı inip misafirimi karşılayayım. Böylesine büyük bir mutluluğun gerçek olmamasından korkuyorum.'

Odadan yine ok gibi fırlamak üzereydi ki, Edgar onu durdurdu ve bana dönerek, 'Yukarı gelmesini ona *sen* söyleyeceksin!' dedi. 'Catherine sen de kendini gülünç duruma düşürmeden sevinmeyi öğrensen iyi edersin. Bütün hane halkının evden kaçan bir hizmetçiyi erkek kardeşinmiş gibi karşılamana şahit olmasına hiç gerek yok.'

Aşağı indim. Heathcliff'i sundurmada beklerden buldum.

Belli ki içeri girmek için birisinin gelip onu çağırmasını umuyordu. Konuşarak vakit kaybetmeden benim peşimden geldi. Onu alı al moru mor olmuş yanaklarından hararetli bir münakaşa yaptıkları belli olan beyefendiyle hanımefendinin yanına götürdüm; ama arkadaşı kapıda belirince hanımefendinin yanakları farklı bir duyguyla parıldadı. Öne doğru fırlayarak Heathcliff'i iki elinden birden tuttuğu gibi kocasının yanına getirdi. Onun isteksiz parmaklarını kavrayarak Heathcliff'le el sıkıştırdı. Şimdi şöminenin ve mumların ışığı altında Heathcliff'i daha iyi görebiliyordum. Gördüğüm değişiklik beni iyiden iyiye şaşırtmıştı. Heathcliff uzun boylu, atletik yapılı, kelli felli bir erkek olmuştu. Efendim onun yanında oldukça narin yapılı ve çocuk gibi kalıyordu. Dimdik duruşu orduda görev yapmış olduğu izlenimi yaratıyordu. Yüz ifadesi, Bay Linton'ınkine göre daha olgun ve kararlıydı. Zeki bir duruşu vardı ve eski örselenmiş halinden eser bile kalmamıştı. Kavisli kaşlarında ve ateş gibi yanan kara gözlerinde hâlâ yarı vahşi bir yırtıcılık pusuda bekliyor gibiydi ama bu bastırılmış bir yırtıcılıktı. Hal ve tavırlarında bir asalet olduğu bile söylenebilirdi. Sert hareketleri nazik olarak tanımlanmasını engellese de, kaba olduğunu ileri süremezdiniz. Efendimin yaşadığı şaşkınlık benimkini fersah fersah geride bırakmıştı. Bir zamanlar 'çiftlik yanaşması' olarak tanımladığı bu kişiye nasıl hitap edeceğini kestiremediği için bir an öylece kalakaldı. Heathcliff onun narin elini bıraktı ve o konuşana kadar dikilip soğuk bakışlarla ona bakmaya devam etti.

Edgar sonunda, 'Oturun, bayım,' dedi. 'Bayan Linton eski günlerin hatırına size hüsnü kabul göstermemi istedi. Tabii ki, onu mutlu eden her şey beni de çok mutlu eder.'

'Beni de,' diye cevap verdi Heathcliff, 'özellikle de bu

mutlulukta benim de bir payım varsa. Bir iki saat misafiriniz olmak beni de mutlu edecek.'

Catherine'in karşısındaki bir yere geçip oturdu. Genç kadın, gözlerini üzerinden ayırdığı takdirde onun ortadan kaybolacağından korkuyormuşçasına bakışlarını ona odaklamıştı. O ise Catherine'in yüzüne çok sık bakmıyor, arada bir attığı kaçamak bakışlarla yetiniyordu; yine de bu bakışlar her defasında Catherine'in bakışlarından aldığı ve saklamaya gerek görmediği keyfi daha güvenli bir şekilde yansıtıyordu. İkisi de bu ortak mutluluğa kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, mahcubiyet duygusu ortadan kalkmıştı; ama Bay Edgar için aynı şeyi söylemek mümkün değildi; adamcağız sıkıntıdan sapsarı kesilmişti. Karısı ayağa kalkıp da halının üzerinden geçerek Heathcliff'in ellerini yeniden yakalayıp, hiç vaki olmadığı şekilde gülmeye başlayınca bu rahatsızlığı doruğa ulaştı.

'Yarın bir rüya gördüğümü sanacağım!' diye bağırdı Catherine. 'Seni gördüğümü, sana dokunduğuma ve seninle konuştuğuma inanmakta zorlanacağım. Ah, Heathcliff! Ne kadar insafsızsın! İnan ki bu karşılamayı hiç hak etmiyorsun! Tam üç yıl ortadan kayboldun, sesin sedan çıkmadı ve beni hiç düşünmedin!'

'Senin beni düşündüğünden biraz daha fazla düşündüm aslında,' diye mırıldandı Heathcliff. 'Kısa bir süre önce senin evlendiğini duydum, Cathy. Aşağıdaki avluda beklerken, şöyle bir plan yaptım: Senin yüzüne bir bakış attıktan ve o yüzdeki şaşkınlığı ve yapmacık mutluluğu gördükten sonra, Hindley ile hesaplaşacak ve cezamı kanunlara bırakmadan kendimi öldürecektim. Ama sen beni öyle sıcak bir şekilde karşıladın ki, bütün bu fikirler uçup gitti. Yine de bir dahaki sefere beni başka türlü karşılayayım deme sakın! Hayır, hayır... Beni bir kere

daha kovmazsın artık. Benim için çok üzülmüştün, değil mi? Eh, haklıydın da... Senin sesini son duyduğumdan beri hayatım çok çetin ve acımasız geçti. Sen de beni affet, çünkü bütün o mücadeleleri senin için yaptım ben!'

'Catherine, çaylarımızı soğuk içmeyeceksek, lütfen masaya gel!' diye seslendi Linton, sesinin her zamanki tonunu korumaya ve olabildiğince nazik olmaya çalışarak. 'Bay Heathcliff geceyi nerede geçirecek bilmem ama dönüş yolu bir hayli uzun olacaktır ve ben de çok susadım.'

Catherine semaverin yanındaki yerini aldı. Çıngırağın sesini duyan Bayan Isabella da geldi. Sandalyelerini öne doğru itip oturmalarına yardım ettikten sonra ben odadan çıktım. On dakika ya oturdular, ya oturmadılar. Catherine bardağına hiç çay almamıştı; ne yiyebiliyor, ne de bir şey içebiliyordu. Edgar ise çayının bir kısmını çay tabağına dökmüştü. O da bir yudum ya içmiş, ya içmemişti. Misafir de o akşamki ziyaretini bir saatten uzun tutmadı. Evden ayrılırken 'Gimmerton'a mı gidiyorsun?' diye sordum.

'Hayır, Uğultulu Tepeler'e gidiyorum,' diye cevap verdi. 'Bu sabah aradığımda Bay Earnshaw beni davet etti.'

Bay Earnshaw *onu* davet etsin ve o da Bay Earnshaw'u arasın, ha? Veda edip gittikten sonra onun bu sözleri üzerine uzun uzun kafa yordum. Heathcliff onu görmeyeli ikiyüzlü biri olmuş ve buraya saman altından su yürütmek için mi gelmişti? Derin düşüncelere daldım. Yüreğimin ta derinlerinden gelen bir ses, keşke olduğu yerde kalsaydı ve hiç buralara gelmeseydi diyordu.

Gece yarısına doğru, uykuya henüz dalmışken hanımımın sessizce odama girmesiyle ve yatağımın başucuna oturup, saçlarımı çekmesiyle uyandım.

'Uyuyamıyorum, Ellen,' dedi özür diler gibi. 'Yanımda

bu mutluluğumu benimle paylaşacak birileri olsun istiyorum. Edgar, onu ilgilendirmeyen bir konuda mutlu olduğum için bana küstü. Saçma sapan, ipe sapa gelmez bir şeyler söylemenin dışında ağzını açıp tek kelime konuşmuyor. Kendisi hasta ve uykuluyken benim sohbeti uzatmamın insafsızlık ve bencillik olduğunu söyledi. Ufacık bir şeyden nem kapsa, hemen hasta olur zaten! Heathcliff'i öven bir iki sözcük söyleyecek oldum, ağlamaya başladı. Artık başı mı ağrıyordu, yoksa kıskançlık krizine mi tutuldu, onu bilemiyorum. Ben de yataktan kalkıp, onu orada bıraktım.'

'Ne demeye Heathcliff'i ona övüyorsunuz?' dedim. 'Gencecik delikanlılarken de birbirlerinden nefret ederdi bunlar. Eminim ki Heathcliff de onun övülmesinden hoşlanmazdı... İnsan doğası böyle, işte... İkisinin birbirine girmesini istemiyorsanız, Bay Linton'a Heathcliff'le ilgili hiçbir şey söylemeyin.'

'Ama bu korkunç bir zayıflık göstergesi değil mi?' diye üsteledi Catherine. 'Ben hiç kıskanç değilim. Isabella'nın sarı saçlı, duru tenli, zarif tavırlı bir kız olmasından ve evdeki herkesin onu çok sevmesinden kesinlikle gocunmuyorum. Sen bile Nelly, onunla kavgaya tutuşsak, hemen onun tarafını tutuyorsun ve ben de aptal bir anne gibi teslim oluyorum size. Ona 'canım Isabella' diye hitap ediyorum ve sinirlenmesin diye pohpohlayıp duruyorum. Ağabeyi de, böyle can ciğer kuzu sarması olduğumuzu görerek çok mutlu oluyor; onun mutlu olması da beni mutlu ediyor. Aslına bakacak olursan, birbirlerine çok benziyorlar. İkisi de şımarık birer çocuk... Dünyanın onların etrafında döndüğünü sanıyorlar! Ben sürekli onların huyuna gidiyorum ama bana kalırsa ikisi de güzel bir ders alsalar çok iyi olacak...'

'Yanılıyorsunuz, Bayan Linton,' dedim. 'Asıl onlar sizi haylayıp huyluyor. Eğer öyle yapmıyor olsalardı, neler olurdu tahmin bile edemiyorum. Onlar daha siz söylemeden ne istediğinizi bilip ona göre davrandıkları müddetçe, siz de onların ufak tefek kaprislerini görmezden gelebilirsiniz; ama gün gelir iki taraf için de aynı derecede önemli olan bir şey için aranız açılabilir. O zaman, o zayıf dediğiniz kişilerin en az sizin kadar dik kafalı olabileceğini görürsünüz!'

'O zaman kıran kırana bir savaşa girişiriz, öyle değil mi, Nelly?' diye cevap verdi gülerek. 'Hayır! Ben sana bir şey söyleyeyim mi, Linton'ın sevgisine o kadar güveniyorum ki, onu öldürmeye kalkışsam bile o bana misilleme yapmayı aklından geçirmez.'

Bunun üzerine, işte o nedenden dolayı kocasına çok daha fazla değer vermesi gerektiğini söyledim.

'Veriyorum zaten,' dedi, 'ama onun da böyle önemsiz şeyler için ağlamaması gerek. Bu davranışı çok çocukça... Heathcliff'in artık herkesin nazarında saygın bir kişilik olduğunu ve onunla dost olmanın ülkenin en soylu erkeği için bile bir onur olacağını söyledim diye hıçkırıklara boğulmak yerine, keşke o da Heathcliff'e sempati duysaydı ve bunları bana o söyleseydi. Heathcliff'e alışmak zorunda, bu durumda onu sevebilir de... Kaldı ki, Heathcliff'in ona ters davranması için sürüyle nedeni var. Bana kalırsa buna rağmen davranışı son derece olumluydu.'

'Peki, Uğultulu Tepeler'e gitmiş olmasına ne diyorsunuz?' diye sordum. 'Görülen o ki, her bakımdan kendisini geliştirmiş. Gerçek bir Hıristiyan olmuş. Baksanıza, çevresindeki düşmanlarına bile dostluk elini uzatıyor!'

'Bunun nedenini anlattı ya!' diye cevap verdi Catherine.

'Ben de senin kadar merak etmiştim. Uğultulu Tepeler'e benim hakkımda senden bilgi almak için gitmiş. Senin hâlâ orada olduğunu sanıyormuş. Joseph onun geldiğini Hindley'e haber vermiş. O da dışarı çıkıp onca zaman neler yaptığını, geçimini nasıl sağladığını filan sormuş, sonunda da içeri girmesini söylemiş. İçeride kâğıt oynayan birileri varmış. Heathcliff de onlara katılmış. Ağabeyim ona biraz para kaptırmış. Heathcliff'in epeyce yüklü parası olduğunu fark edince, akşam yine gelmesini söylemiş. Heathcliff de bu teklifi kabul etmiş. Arkadaş seçmede dikkatli olma konusunda Hindley son derece özensizdir. Bir zamanlar kalleşlik ettiği birine asla güvenmemesi için sürüyle neden olduğunu aklına bile getirmez. Heathcliff ise, kendisine zamanında zulmeden bir kişiyle yeniden ilişki kurmasının nedeni olarak, Çiftlik'e yürüyüş mesafesinde bir yere yerleşmek istemesini ve eskiden birlikte yaşadığımız eve olan bağlılığını gösterdi. Ayrıca, bu şekilde benim onu daha sık görebilme imkânım olabileceğini umuyormuş, halbuki Gimmerton'a yerleşirse bu mümkün olmayabilirmiş. Uğultulu Tepeler'de konaklamak için Hindley'e cömert bir teklif yapmayı düşünüyor. Açgözlülüğü nedeniyle, ağabeyimin bu teklifi kabul edeceğini adım gibi biliyorum. O her zaman tamahkâr biri olmuştur ama bir eliyle aldığını öteki eliyle savurmakta da üstüne yoktur.'

'Genç bir erkeğin yerleşmesi için orası çok güzel bir yer!' dedim. 'Bayan Linton, bunun doğuracağı sonuçlar sizi hiç korkutmuyor mu?'

'Arkadaşımdan yana bir korkum yok,' diye cevap verdi Catherine. 'Güçlü zekâsı onu tehlikelerden koruyacaktır. Hindley için ise biraz korkuyorum ama o da ahlaken bundan daha kötü bir duruma gelemez. Kendisine fiziksel bir zarar

vermesine de ben engel olurum zaten. Bu akşamki olay benim Tanrı'yla ve insanlıkla uzlaşmamı sağladı! Bir süredir Tanrı'nın takdirine karşı öfkeli bir isyan halindeydim. Ah, Nelly! Bir bilsen ne acılar çektim! Eğer kocam olacak adam da çektiklerimi bir bilseydi, tam rahata kavuştuğum sırada anlamsız huysuzluklar yapmaktan biraz olsun utanç duyardı. Ben onu rahatsız etmemek için bu acılara tek başıma göğüs gerdim. Eğer çektiğim ıstırabı ikide bir ona belli etseydim, o da bunun sona ermesini benim gibi dört gözle beklerdi. Şükür ki, bunlar geçti artık. Budalalığının hesabını da soracak değilim ondan. Bundan böyle katlanamayacağım şey yok! Dünyanın en aşağılık yaratığı gelip beni tokatlasa bile, diğer yanağımı uzatmakla kalmayacak, onu kışkırttığım için ondan özür bile dileyeceğim. Şimdi bunu kanıtlamak için gidip Edgar'la barışacağım. İyi geceler! Ben bir meleğim!'

Catherine kendinden memnun bir havayla gitti. Bu kararlılığının başarılı sonuçları ertesi gün açıkça görüldü. Bay Linton hırçınlık yapmaktan vazgeçmekle kalmamış, Catherine'in coşkulu canlılığı karşısında neşesi bir miktar gölgelenir gibi olmasına rağmen, o gün öğleden sonra Isabella'yla birlikte Uğultulu Tepeler'e gitmesine itiraz bile etmemişti. Catherine de onu öyle sıcacık ve tatlı bir sevgiyle ödüllendirdi ki, ev birkaç gün adeta bir cennete dönüştü. Kısacası, hem evin beyi, hem de hizmetçiler bu bitmez tükenmez neşeden faydalandılar.

Heathcliff – ona gelecekte Bay Heathcliff demem gerekecek – ilk başlarda Thrushworth Çiftliği'ne gelip gitme özgürlüğünü kullanırken çok temkinliydi. Ev sahibinin onun bu ziyaretlerine ne zamana kadar dayanabileceğini ölçmek ister gibiydi. Catherine de onu görmekten duyduğu mutluluğu ifade ederken kullandığı kelimeleri dikkatle seçiyordu. Sonunda

Heathcliff bu evin sürekli davetlisi olma hakkını yavaş yavaş elde etti. Çocukluğunun en belirgin özelliklerinden biri olan çekingenliğinden aslında tamamen kurtulmuş değildi, bu da duygularının taşkınlığını dizginlemesine yarıyordu. Efendimin huzursuzluğu da geçici bir durgunluk yaşıyordu ama bu huzursuzluk daha sonra gelişen koşullarla birlikte kendisine yeşerecek başka bir alan buldu.

Efendimin yeni endişesi, kız kardeşi Isabella Linton'ın beklenmedik ve talihsiz bir şekilde, zor katlandıkları bu misafirin çekim alanına aniden ve bütünüyle girmiş olmasıyla ilgiliydi. Isabella o zamanlar on sekiz yaşında çekici bir genç kızdı; biraz çocukça halleri vardı ama kıvrak zekâlıydı; yoğun duygulara sahipti ve damarına basıldığında oldukça sert mizaçlı olabiliyordu. Onu büyük bir şefkatle seven ağabeyi, kız kardeşinin böyle akla hayale gelmeyen bir tercihte bulunması karşısında hayretlere düşmüştü. Onu üzen sadece kız kardeşinin böyle adı sanı olmayan bir kişiyle hayatını birleştirerek aileyi küçük düşürmesi ve bir erkek vârisi olmaması halinde bütün mal ve mülkün böyle birinin eline geçebilecek olması değildi; Heathcliff'in gerçek yüzünü tanıyacak kadar basiretliydi. Adamın dış görünüşünün değişmesine rağmen, düşüncelerinin değişmediğini ve değişmeyeceğini de biliyordu. Sahip olduğu zekâ onu ürkütüyor, içinde bir isyan duygusu uyandırıyordu. Başına gelecekleri tahmin edebildiği için, Isabella'nın onun himayesi altına geçmesi düşüncesine tahammül bile edemiyordu. Aslında, kız kardeşinin duygularının tek taraflı olduğunu ve hiçbir karşılık görmediğini bilmiş olsaydı, bu sevgiden belki de daha fazla ürkerdi ama durumu fark ettiği andan itibaren bunun Heathcliff'in bilerek ve isteyerek tasarladığı bir plan olduğunu düşünmüş ve suçun onda olduğuna hükmetmişti.

Hepimiz bir süredir Isabella Linton'ın bir şeyleri dert ettiğini ve bir özlem içinde olduğunu fark etmiştik. Çabuk küsüyor ve insanı bezdiriyordu. Sürekli olarak, zaten az olan sabrını taşırmayı göze alarak Catherine'e laf çarpıyor ve sataşıyordu. Sağlığının bozulduğunu düşünerek, onu bir dereceye kadar mazur görebiliyorduk, çünkü gözlerimizin önünde eriyip gidiyor ve solup sararıyordu. Bir gün öyle bir aksiliği üzerindeydi ki, hizmetçilerin onun istediklerini yerine getirmediklerinden, evin hanımının ona beş paralık değer vermediğinden, Edgar'ın onu ihmal ettiğinden, kapılar açık bırakıldığı için soğuk aldığından, sırf onu sinirlendirmek için salondaki ateşi söndürdüğümüzden ve bunlara benzer yüzlerce ipe sapa gelmez şeyden dem vurarak kahvaltısını yemeği reddetti. Bunun üzerine Bayan Linton da kesin bir tavırla ona odasına gidip yatmasını söyledi ve bir güzel azarladıktan sonra doktoru çağırmakla tehdit etti. Doktor Kenneth'in adını duyan kız, hemen sağlığının mükemmel olduğunu, sadece Catherine'in sert tavırlarının canını sıktığını söyledi.

'Nasıl oluyor da benim sert davrandığımı söyleyebiliyorsun, seni şımarık budala!' diye bağırdı Catherine, bu mantıksız iddia karşısında şaşırarak. 'Sanırım aklını kaybettin sen! Sana ne zaman sert davrandım, söylesene!'

'Dün!' dedi Isabella hıçkırarak. 'Şimdi de sert davranıyorsun!'

'Dün mü?' dedi yengesi. 'Ne vesileyle sert davranmışım?'

'Kırlarda yürüyüş yaparken... Sen Bay Heathcliff'le dolanıp dururken, bana 'Sen de canının istediği yere git gezin,' demedin mi?'

Catherine gülmeye başladı. 'Senin sert davranış dediğin şey bu mu?' dedi. 'Ben bu sözlerle yanımızda fazlalık oldu-

ğunu söylemek istemedim. Yanımızda olup olmaman bizim umurumuzda bile değildi; sadece Heathcliff'in konuşmalarının senin için eğlenceli olmayacağını düşünmüştüm.'

'Ah, hayır!' diye hıçkırdı genç kız, 'Orada olmaktan mutlu olduğumu bildiğin için benim uzaklaşmamı istedin!'

Catherine bana dönerek, 'Bu kız delirdi mi?' diye sordu. 'Onunla yaptığımız sohbeti sana kelime kelime aktarayım istersen. Bak bakalım ne kadarı hoşuna gidecek veya ilgini çekecek?'

'Benim derdim sizin ne konuştuğunuz değil. Ben sadece onun...'

'Evet?' dedi Catherine, genç kızın cümlesini tamamlamakta tereddüt ettiğini fark ederek.

'Ben sadece onun yanında olmak istiyordum,' diye devam etti Isabella birden parlayarak. 'Bundan böyle de bu konuda senden emir almayacağım! Kendi yiyemediğini başkalarına da yedirmeyen birisin sen, Catherine! Kendinden başka kimsenin sevilmesine tahammülün yok!'

Catherine çok şaşırmıştı. 'Sen de kendini bilmez küçük bir maymunsun!' diye bağırdı. 'Ama çılgınlığın bu kadarına da pes doğrusu! Heathcliff'in seni beğenmesini istiyor olamazsın! Onu kendine uygun biri olarak görmen de mümkün değil! Umarım seni yanlış anlamışımdır, Isabella!'

'Hayır, beni yanlış anlamış filan değilsin!' dedi âşık kız. 'Senin Edgar'ı sevdiğinden çok daha fazla seviyorum onu. Sen karışmazsan, o da pekâlâ beni sevebilir!'

'Şu anda bana dünyaları verecek olsalar bile senin yerinde olmak istemezdim!' dedi Catherine, kelimelerin üzerine basa basa. İçten konuşuyor gibiydi. 'Nelly, ne olur bana yardım et de şu kızı deli olduğuna inandırayım. Heathcliff'in nasıl biri

olduğunu söyle ona. Onun ne kadar incelikten ve kültürden yoksun, ham bir yaratık olduğunu, karaçalılar ve kayalarla kaplı çorak ve el değmemiş bir araziye benzediğini anlat. Benim için, yüreğini ona hediye etmene göz yummakla, minik bir kanaryayı kış günü ormana salıvermek arasında hiçbir fark yok! Kafanı bu boş hayallerle doldurmanın bence tek bir nedeni var canım: O da, onun karakteri hakkında hiçbir bilgiye sahip olmaman... Lütfen, onun o kaba görünüşünün altında sevgi dolu ve iyiliksever birinin saklandığını sanıp da kendini aldatma! O yontulmamış bir elmas ya da gösterişsiz olmasına rağmen içinde inci olan bir istiridye filan değil... O yırtıcı ve acıma nedir bilmeyen vahşi bir kurt gibidir. Ben ona asla, 'Şu veya bu düşmanı rahat bırak, çünkü onlara zarar vermek kalpsizlik ve insafsızlık olur,' demem. 'Onları rahat bırak, çünkü onların kötülük görmelerini hiç istemem,' derim. Bir yük gibi gördüğü anda, seni bir serçe yumurtası gibi ezer o, Isabella. Onun bir Linton'ı sevmesinin mümkün olamayacağını biliyorum ama seninle servetin ve gelecekte elde edebileceklerin için evlenmekte hiç beis görmez. Para hırsı onda artık kurtulması mümkün olmayan bir günah haline gelmiş. İşte benim gözümdeki Heathcliff böyle biri; o benim dostum, hem de o kadar iyi bir dostum ki, gerçekten seni elde etmek gibi bir düşüncesi olduğuna inansam, dilimi tutar ve onun tuzağına düşmene izin verirdim.'

Isabella yengesine infialle bakıyordu.

'Ne ayıp! Ne ayıp!' diye öfkeyle tekrarladı. 'Sen yirmi düşmandan da betersin, zehir saçan bir dostsun!'

'Ah! Demek bana inanmıyorsun?' dedi Catherine. 'Kötü kalpli ve bencil olduğum için mi böyle konuştuğumu sanıyorsun?'

'Bundan kesinlikle eminim,' diye karşılık verdi Isabella. 'Seni görünce tüylerim diken diken oluyor.'

'İyi o zaman!' diye bağırdı Catherine. 'Madem öyle, o zaman elinden geleni ardına koyma. Ben söyleyeceğimi söyledim. Senin bu küstah cüretkârlığın karşısında daha fazla tartışmaktan da vazgeçiyorum.'

Bayan Linton odadan çıkınca Isabella, 'Onun bencilliği yüzünden acı çeken ben olacağım!' diye hıçkırmaya başladı. 'Herkes ve her şey bana karşı ve Catherine de beni avutan tek şeyi mahvetmek istiyor. Ama söyledikleri hep yalandı, öyle değil mi? Bay Heathcliff hiç de öyle iblis biri değil. Onun onurlu ve vefalı bir yüreği var, yoksa Catherine'i onca yıl sonra nasıl hatırlardı?'

'Onu düşüncelerinizden çıkarın, küçük hanım,' dedim. 'O bir felaket habercisidir ve size göre biri değildir. Haklısınız, Bayan Linton biraz ağır konuştu ama dediklerinin yalan olduğunu söyleyemem. Bay Heathcliff'in nasıl biri olduğunu o benden iyi bilir. Aslına bakarsanız, herkesten iyi bilir... Onu asla olduğundan daha kötü göstermek istemez. Dürüst insanlar yaptıklarını gizlemezler. Bu adam nasıl yaşamış? Nasıl böyle zenginleşmiş? Neden nefret ettiği bir adamın malı olan Uğultulu Tepeler'de kalıyor? O geldiğinden beri Bay Earnshaw'un günbegün daha kötüye gittiğini söylüyorlar. Her gece sabahlara kadar birlikte oturuyorlarmış ve Hindley, arazisi karşılığında ondan sürekli olarak borç para çekiyormuş. Kumar oynayıp içki içmekten başka bir şey yaptığı da yokmuş... Bütün bunları daha bir hafta önce öğrendim. Joseph söyledi. Gimmerton'da karşılaşmıştım onunla. 'Nelly,' dedi bana. 'Yakında evimize polisler gelip hepimizi sorguya çekecek. Bir tanesi tıpkı bir boğa gibi kendi kendini şişlemeye

kalktı, diğeri de onu kurtarayım derken parmağından oluyordu. Efendimiz artık işi büyüttü, saçma sapan işler yapıyor ve zapt edilir gibi değil. Ne hâkimlerden, ne Pavlos'tan, ne Petros'tan, ne Yuhanna'dan ve ne de Matta'dan korkuyor! Hatta bana kalırsa yaptıklarından keyif bile alıyor... O utanmaz yüzünü bunlara göstermek için can atıyor sanki... Ve sizin o şeker Heathcliff'iniz de öyle kolay bulunur bir tip değil, şeytana bile külahını ters giydirir o. Çiftliğe geldiği vakitler bizimle birlikte geçirdiği güzel vakitlerden size hiç bahsediyor mu? Bakın o zaman ben anlatayım: Efendimiz güneş batarken yataktan çıkıyor. Hemen kepenkleri kapatıp, mumları yakıyorlar ve ertesi gün öğlene kadar zar atmaya ve brendi içmeye oturuyorlar. Sonra bizim budala bağıra çağıra odasına geçiyor. Öyle küfürler ediyor ki, duyanlar utançtan kaçacak yer arıyorlar. Diğer üçkâğıtçı ise yiyip içip kumar oynadıktan sonra, kazandığı paraları sayıp biraz uyuyor ve komşu çiftliğe giderek, oranın sahibinin karısıyla gevezelik ediyor. Eminim ki Bayan Catherine'in babasının altınlarının şimdi nasıl onun cebini doldurduğundan, babasının oğlunun da onun açtığı yoldan dörtnala kendi uçurumuna doğru nasıl koştuğundan bahsediyordur!' Evet, küçük hanım, Joseph öyle diyor işte. O yaşlı bir ahmak olabilir ama bir yalancı değildir; şayet Heathcliff hakkında anlattıkları doğruysa, öyle bir kocanız olsun istemezsiniz, öyle değil mi?'

'Sen de diğerleriyle bir olmuşsun, Ellen!' diye cevap verdi Isabella. 'Senin bu iftiralarına kulak verecek değilim. Yeryüzünde mutluluk diye bir şey olmadığına beni inandırmak isteyecek kadar fesat bir insansın!'

Bilemiyorum, kendi haline bırakılmış olsaydı bu sevdadan vazgeçer miydi, yoksa onu sonsuza kadar içinde beslemeye

devam mı ederdi? Bunu düşünecek kadar vakti de olmadı zaten. Ertesi gün diğer kasabada bir mahkeme oldu ve efendim de zorunlu olarak bu mahkemeye katıldı. Bay Heathcliff onun yokluğunu fark etmiş olacak ki, her zamankinden daha erken teşrif etti. Araları bozuk olan Catherine ve Isabella çalışma odasında sessiz sedasız oturuyorlardı. Isabella önceki gün geçici bir öfke anında boş bulunup gizli duygularını açıkladığı için panik içindeydi. Catherine ise, haklı olarak görümcesine çok gücenmişti. Genç kızın o günkü küstahlığına şimdi gülüp geçse de, yaptıklarını burnundan fitil fitil getirmeye kararlıydı. Öyle ki, ben ocağın içini temizlerken, Heathcliff'in pencerenin önünden geçtiğini görünce dudaklarında beliren o muzır gülümseme gözümden kaçmadı. Isabella ise ya derin düşüncelere, ya da kitabına dalmış gibiydi. Kapı açılana kadar yerinden kımıldamadı. Kapının açıldığını fark ettiğinde ise, oradan kaçmak için çok geç kalmıştı. Aslında mümkün olsaydı, o anda kendisini hiç düşünmeden dışarı atardı.

'Gel, gel! İçeri gir!' dedi neşeyle hanımefendimiz, şöminenin yanına bir sandalye çekerek. 'Biz de burada iki kişi oturmuş, aramızdaki buzları eritecek bir üçüncü kişinin gelmesini bekleyip duruyorduk. Üstelik ikimizin de üzerinde mutabık kalabileceğimiz tek kişi sensin! Heathcliff, sonunda sana benden daha fazla düşkün olan birini tanıtmaktan onur duyuyorum. Sanırım koltukların kabarıyordur. Hayır hayır! O kişi Nelly değil! Ona bakıp durma! Benim zavallı küçük görümcem senin bedeninin ve ruhunun güzelliği için yanıp tutuşuyor. Yani Edgar'ın erkek kardeşi olmak tamamen senin elinde!' Sonra, şaşkınlıkla ayağa fırlayan öfkeli genç kızı yapmacık bir neşeyle yakalayarak, 'Hayır, Isabella! Böyle kaçıp gidemezsin!' diye durdurdu. 'Senin uğruna kedi köpek gibi kavga ediyorduk,

Heathcliff. Onun sana olan bağlılığı ve hayranlığı karşısında ben bir hayli yayan kaldım. Dahası, ben bir kenara çekilme nezaketini gösterseymişim, kendisini rakibim olarak gören bu kişi, senin yüreğine öyle bir ok fırlatacakmış ki, seni sonsuza kadar kendisine bağlayabilecek ve benim görüntümü bile ebediyen unutulmaya mahkûm bırakabilecekmiş!'

'Catherine,' dedi Isabella, ağırbaşlılığını korumaya çalışarak ve onu sıkı sıkı yakalayan ellerden kurtulmaya tenezzül etmeksizin. 'Yalnızca gerçekleri anlatmış ve şaka yollu dahi olsa beni karalamaya kalkmamış olsaydın, sana teşekkür bile edebilirdim! Bay Heathcliff, dostunuz olan hanımefendiye benim elimi bırakmasını söyler misiniz, lütfen? Ne yazık ki sizinle benim aramızda bir yakınlık olmadığını unutmuş gibi görünüyor. Ayrıca, onu böylesine eğlendiren bu konu, anlatamayacağım kadar acı vermekte bana...'

Misafir ağzını açıp da bir şey söylemeden ve kendisiyle ilgili duygulara metelik bile vermeden yerine oturunca, genç kız yeniden Catherine'e dönerek bu işkenceden kurtulmak için fısıldayarak yalvarmaya başladı.

'Asla olmaz!' diye bağırdı Bayan Linton cevap olarak. 'Bundan böyle hiç kimse beni kendi yiyemediğini başkalarına da yedirmeyen biri olmakla suçlayamaz. Olduğun yerde *kalacaksın*! Pekâlâ, Heathcliff, verdiğim bu güzel haberin seni ne kadar mutlu ettiğini neden söylemiyorsun? Isabella, Edgar'ın bana olan aşkının, onun sana olan aşkının yanında bir hiç olduğuna yemin ediyor. O gün buna benzer bir şeyler söylemişti, öyle değil mi, Ellen? Ona bu duygularının kabul edilemez olduğunu söyleyerek senin yanından uzaklaştırdığım için üzüntüsünden ve öfkesinden önceki günkü yürüyüşümüzden beri ağzına bir lokma yemek koymadı.

Heathcliff sandalyesini onlara doğru çevirerek, 'Bence sen kızcağıza iftira atıyorsun,' dedi. 'Görmüyor musun? Şu anda bile benim yanımdan uzaklaşmak için can atıyor!'

Böyle söyledikten sonra söz konusu kıza iğrenç bir hayvana, örneğin insanın tiksinmesine rağmen merakla seyrettiği, Hint adalarından gelme bir çıyana bakar gibi bakmaya başladı. Zavallı kız artık bu kadarına dayanamadı. Yüzü birkaç saniye içinde önce kireç gibi, sonra da kıpkırmızı oldu. Kirpiklerinin ucunda boncuk boncuk gözyaşları birikirken, küçücük parmaklarının tüm gücüyle Catherine'in pençesinden kurtulmaya çalıştı. Kolunu tutan parmakların birinden kurtulduğu anda, bir diğeri onun yerini alıyordu. Hepsinden birden aynı anda kurtulamayacağını anlayınca, tırnaklarını kullanmaya başladı. Çok geçmeden Catherine'in elinde yarım ay şeklinde kırmızı izler belirdi.

Kızın kolunu bırakmak zorunda kalan Catherine, 'Dişi bir kaplan sanki!' diye bağırarak elini acıyla sallamaya başladı. 'Defol buradan, Tanrı aşkına! O cadı suratını bana gösterme! Ama pençelerini ona göstermekle ne büyük bir aptallık ettiğinin farkında mısın? Şimdi senin için neler düşüneceğini tahmin edebiliyor musun? Bak, Heathcliff! Bu gördüklerin infaz aletleridir... Aman, sen sen ol, gözlerini onlardan sakın!'

Kapı kızın arkasından kapanınca, 'Hele bana bir tehdit oluştursunlar, onları köklerinden sökmez miyim ben?' dedi Heathcliff kaba bir tavırla. 'Ama zavallıcığa neden bu kadar sataştın, söyler misin, Cathy? Doğruyu söylemiyordun, öyle değil mi?'

'İnan ki doğruyu söylüyordum. Haftalardır senin için ölüp bitiyor. Dün sabah da seni göklere çıkarıyordu ama bu hayranlığını biraz azaltmak için senin kusurlarını açıkça ortaya

dökünce, bana söylemediğini bırakmadı. Neyse, daha fazla üstünde durma. Ben sadece onun küstahlığından ötürü cezalandırmak istemiştim, o kadar. Aslında, yakalayıp bir çırpıda parçalayıp yutmana izin vermeyecek kadar çok severim onu...'

'Bir gulyabani filan olsaydım, belki o zaman onun yüzüne bakardım,' diye cevap verdi Heathcliff. 'O muşmula suratlı, soluk benizli yaratıkla birlikte yaşamak zorunda kalsaydım, benden ne acayip şeyler duyardınız kim bilir? En basitinden, o bembeyaz suratını gökkuşağının renklerine boyardım. O mavi gözlerini de iki günde bir siyaha döndürürdüm. Çok iğrenç bir şekilde Linton'ın gözlerine benziyorlar...

'Hayır, çok enfes bir şekilde benziyorlar,' diye düzeltti Catherine. 'Güvercin gözleri gibiler... Hatta melek gözleri...

'Ağabeyinin vârisi de o, öyle değil mi?' diye sordu Heathcliff bir anlık bir sessizlikten sonra.

'Bunun düşüncesi bile beni üzüyor,' diye cevap verdi arkadaşı. 'Ama şükürler olsun ki, onu bu unvandan mahrum edecek en az altı kuzeni var! Şimdi artık bunları düşünmeyi bırak. Komşunun mallarına göz dikmeye pek yatkın gibi duruyorsun ama unutma ki BU komşunun malları bana ait!'

'*Benim* olsalardı da, yine öyle sayılırlardı,' dedi Heathcliff. 'Isabella Linton aptal biri olabilir ama kesinlikle deli değil. Kısacası, senin de önerdiğin gibi bu konuyu burada keselim.'

Bu konuyu ağızlarına tekrar almadılar. Bana kalırsa, Catherine aklından çıkarmış olabilir ama diğerinin tüm akşam boyunca bu konuyu düşündüğünden eminim. Bayan Linton odadan her çıktığında onu pek çok kez kendi kendine gülümserken, daha doğrusu sırıtırken gördüm. Pek hayra yorulmayacak düşüncelere daldığı besbelliydi.

O yüzden onun hareketlerini izlemeye karar verdim. Yüreğim Catherine'den değil, efendimden yanaydı. Bunda da haklı olduğumu sanıyorum. Efendim, iyi, güvenilir ve onurlu bir insandı. Catherine için bunun *tam tersi* denemezdi belki ama davranışlarında öylesine özgürdü ki, onun ilkelerine pek güvenemiyor, duygularına da sempati gösteremiyordum. İçimden hep 'Öyle bir şeyler olsun ki, Uğultulu Tepeler de, Çiftlik de şu Heathcliff'ten sessiz sedasız kurtulsun, biz de onun gelişinden önceki eski hayatımıza geri dönelim,' diye dua ediyordum. Onun her ziyareti benim için sürekli bir karabasan gibiydi. Efendim için de aynı şeyin geçerli olduğunu sanıyorum. Heathcliff'in Tepeler'i mesken tutması benim için anlatılmaz bir işkenceydi. Bana öyle geliyordu ki Tanrı, sürüden ayrı düşen kuzuyu ipsiz sapsız işleriyle baş başa kalsın diye oralarda bırakmıştı. Pençelerini gizleyen kötü ruhlu bir canavar da pusuya yatarak, onun üstüne atılıp parçalamak için doğru zamanı kollamaktaydı.

Bölüm 11

Bazen tek başıma kalıp da, bu konular üzerinde düşüncelere daldığımda, ani bir korkuyla yerimden sıçrar ve başlığımı taktığım gibi, ne olup bittiğini görmek için çiftliğe giderdim. Hindley'e davranışları hakkında insanların neler düşündüğünü anlatmanın ve onu ikaz etmenin bana düşen bir görev olduğunu düşünürdüm ama sonra onun değişmesi imkânsız olan kötü huyları aklıma gelir ve ona bir yardımımın dokunamayacağını anlayarak, sözlerime inanılacağından da kuşku duyduğum o iç karartıcı eve girmekten vazgeçerdim.

Bir keresinde, Gimmerton'a giderken, yolumdan saparak eski bahçe kapısının önünden geçmiştim. Aşağı yukarı size son anlattığım olayların geçtiği bir zamandı. Havanın pırıl pırıl olduğu, dondurucu bir öğleden sonraydı. Toprak çıplak, yol da kaskatı ve kupkuruydu. Yolun sol taraftaki kırlara doğru kollara ayrıldığı noktada, bir kum sütunu gibi yükselen kaba taşın önüne geldim. Taşın kuzey tarafında U. T. harfleri, doğu tarafında G harfi ve güney batı tarafında da T. Ç. harfleri kazılıydı. Bu harfler Uğultulu Tepeler'e, Gimmerton'a ve Thrushcross Çiftliği'ne giden yolları gösteriyordu. Güneş, taşın boz renkli tepesi üzerinde bana yaz aylarını hatırlatan sarı ışıklarla parlıyordu. Neden bilmiyorum, yüreğim aniden çocukluk anılarımı hatırlatan duygularla dolup taştı. Yirmi yıl önce burası Hindley'in ve benim gözde yerimizdi. Hava şartlarının aşındırdığı bu taşa uzun uzun baktım. Yere doğru eğilince, taşın dibindeki delik gözüme çarptı. İçi hâlâ salyangoz kabuklarıyla

ve çakıl taşlarıyla doluydu. Deliği bunlarla ve çabuk çürüyen başka şeylerle doldurmaya ikimiz de bayılırdık. Bir anda, çocukluğumdaki oyun arkadaşımı o kurumuş otların üzerinde otururken görür gibi oldum: Siyah saçlı, kocaman başını öne doğru eğmiş, küçücük elinde tuttuğu kayrak taşıyla toprağı kazıyordu. Ağzımdan istemeden, 'Zavallı Hindley!' sözcükleri döküldü. Sonra birden irkildim; gözlerim bir an için beni aldatmış ve o çocuğun başını kaldırarak gözlerini doğrudan benim gözlerime diktiğini görür gibi olmuştum! Bu hayal göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ama o anda Tepeler'de olmak için içimde dayanılmaz bir arzu uyandı. Batıl itikatlarım da beni bu dürtüye uymaya zorluyordu. Ya Hindley öldüyse, ya da yakında ölecekse! Ya bu onun öleceğini gösteren bir işaretse! Evin olduğu yere yaklaştıkça, huzursuzluğum artıyordu. Uzaktan göründüğü anda ise her tarafım zangır zangır titremeye başlamıştı. Hindley'in çocuk halinin görüntüsü beni çoktan geçerek bahçe kapısına varmıştı bile... Orada durmuş bana bakıyordu. İlk anda gözüme çarpan şey, yüzünü parmaklıklara dayamış karmakarışık saçlı, kahverengi gözlü, al yanaklı bir çocuktu. Daha dikkatli bakınca, bunun Hareton olabileceğini düşündüm. Evet, o *benim* Hareton'ımdı ve onu on ay önce bıraktığımdan beri pek değişmemişti.

Bir anda tüm aptalca korkularımdan arınarak, 'Tanrı seni korusun, bir tanem!' diye bağırmaya başladım. 'Hareton, bak ben geldim, Nelly! Senin dadın, Nelly!'

Çocuk bir kol boyu kadar geri çekildi ve yerden büyükçe bir taş aldı.

'Babanı görmeye geldim, Hareton,' diye ekledim. Belleğinde Nelly adında biri kaldıysa bile, o kişiyle beni özdeşleştirmediğini az önceki davranışından anlamıştım.

Taşı fırlatmak için elini havaya kaldırdı. Onu yatıştırmak için söylediğim sözcükler işe yaramadı, taş başlığıma isabet etti. Küçük adamın peltek dudaklarından daha sonra bir dizi küfür dökülmeye başladı. Bunların anlamlarını biliyor muydu acaba? Ama öylesine bilinçli ve içten bir şekilde vurgulayarak savuruyordu ki bu küfürleri, yüzündeki o bebeksi ifade bile insanı hayrete düşürecek ölçüde hainleşmişti. İnanın ki, onun bu haline kızmaktan çok üzülmüştüm. Ağlamaktan beter olmuştum. Cebimden bir portakal çıkararak dost olmak için ona uzattım. Bir an tereddüt etti ama sonra, portakalı karşıdan göstermekle kalıp onu aldatacağımdan korkarmış gibi, birden öne atılıp elimden kaptı. Bunun üzerine ona bir portakal daha gösterdim ama bu kez elimden kapamayacağı bir uzaklıkta duruyordum.

'O güzel kelimeleri sana kim öğretti yavrum? Papaz mı?' diye sordum.

Aldığım cevap, 'Papazın canı cehenneme! Senin de! Ver onu bana!' oldu.

'Bana bu dersleri kimden aldığını söyle, o zaman veririm,' dedim. 'Sana bunları kim öğretiyor?'

'İblis babam!' diye cevap verdi.

'Peki, baban sana neler öğretiyor, söyle bakalım!' diye devam ettim.

Meyveye doğru atıldı ama erken davranıp onu daha yükseğe kaldırdım. 'Sana neler öğretiyor?' diye tekrarladım.

'Hiçbir şey,' dedi. 'Sadece gözüme görünme diyor, o kadar! Babam bana katlanamıyor, çünkü ben ona hep küfür ediyorum.'

'Ah! Peki, babana küfretmeyi sana iblis mi öğretiyor?' diye sordum.

'Eveet – hayıır!' diye kelimeleri uzatarak konuştu.

'Peki, kim o zaman?'

'Heathcliff.'

Ona Heathcliff'i sevip sevmediğini sordum.

'Evet!' dedi yeniden.

Onu neden sevdiğini anlamaya çalıştım ama ağzından sadece şu cümleleri alabildim: 'Bilmem... Babamın bana yaptıklarını o da babama yapıyor... Babam bana küfredince, o da babama küfrediyor. Bana canın ne isterse onu yap, diyor...'

'Peki, papaz sana okuma yazma öğretmiyor mu?' diye ısrar ettim.

'Hayır, Heathcliff 'Papaz bu eve ayağını basarsa, dişlerini ona yuttururum,' dedi. Yemin etti, öyle yapacakmış!'

Portakalı eline verdim ve ondan Nelly Dean adlı bir kadının onunla konuşmak için bahçe kapısında beklediğini babasına söylemesini istedim. Çocuk bahçe yolundan yukarı çıktı ve eve girdi; ama az sonra kapıda Hindley yerine Heathcliff belirdi. Onu görür görmez bütün hızımla yoldan aşağı koşmaya başladım ve sanki damarına bastığım bir gulyabani peşimden geliyormuş gibi müthiş bir korkuyla işaret taşına gelene kadar hiç durmadım. Bu anlattıklarımın Bayan Isabella'nın hikâyesiyle pek bir ilgisi yok ama bu olaydan sonra daha bir tetikte olup gözümü dört açmaya ve buna benzer kötü etkilerin Çiftlik'te yayılmasını elimden geldiğince engellemeye kesin olarak karar verdim. Hem de evin içinde fırtınalar estirerek Bayan Linton'ın keyfini kaçırmayı bile göze alarak...

Heathcliff'in bir sonraki gelişinde, Isabella bir rastlantı eseri olarak, avludaki güvercinlere yem veriyordu. Tam üç gün boyunca yengesiyle tek bir kelime bile konuşmamış ama o hırçınca yakınmalarından da vazgeçmişti. Bu da bize

rahat bir nefes aldırmıştı. Heathcliff'in mecbur kalmadıkça Isabella'ya herhangi bir nezaket gösterisinde bulunmadığını biliyordum. O gün de, onu görür görmez önlem olarak evin önünü bakışlarıyla şöyle bir taradı. Ben mutfak penceresinin önünde durmaktaydım ama görünmemek için hemen geri çekildim. Heathcliff daha sonra taşlıktan geçip genç kıza doğru gitti ve ona bir şey söyledi. Kız çok mahcup olmuştu. Oradan kaçmak ister gibi bir hareket yaptı. Heathcliff buna engel olmak için bir eliyle onun kolunu yakaladı. Kız başını öteki tarafa çevirdi. Belli ki ona sorulan soruya cevap vermeye hiç niyeti yoktu. Alçak herif eve doğru hızlı bir bakış daha attıktan sonra kimsenin onu görmediğini zannederek kıza sarılmak küstahlığında bulundu.

'Kalleş! Hain!' diye haykırdım. 'İnsan bu kadar mı ikiyüzlü olur? Bilinçli bir düzenbazsın sen!'

Aynı anda yanı başımdan Catherine'in sesi geldi. 'Kimden bahsediyorsun, Nelly?' O ikisini izleyemeye kendimi öyle kaptırmıştım ki, Catherine'in gelişini hiç duymamıştım.

Heyecanla, 'Kim olacak?' diye bağırdım. 'Sizin o aşağılık arkadaşınız! Saman altından su yürüten o serseri! İşte bizi gördü, bu tarafa geliyor. Bakalım size küçük hanımdan nefret ettiğini söylemişken, ona böyle sulanmasını bize ne gibi bir mantıklı mazeretle izah edecek?'

Bayan Linton, Isabella'nın Heathcliff'in pençesinden kurtulup bahçeye doğru kaçtığını görmüştü. Bir dakika sonra da Heathcliff odanın kapısını açtı. Ben öfkemi kusmaktan kendimi alamıyordum ama Catherine sinirli bir tavırla bana sesimi kesmemi ve bu küstah tavırlarımı sürdürdüğüm ve dilimi tutmadığım takdirde beni mutfaktan atacağını söyledi.

'Yani seni duyan da bu evin hanımefendisi sensin sanır!'

diye bağırdı. Birinin sana haddini bildirmesi gerek! Heathcliff, sen de ne halt etmeye ortalığı böyle karıştırıyorsun? Sana Isabella'yı rahat bırakman gerektiğini söylemedim mi? Umarım öyle yaparsın ama buraya gelmekten usandıysan ve Linton'ın kapıları yüzüne çarpmasını istiyorsan, o başka tabii!'

'Hele bir denesin de görelim bakalım,' dedi o aşağılık zalim. Ondan o anda nefret ettim. 'Umarım Tanrı onu her zaman sessiz ve sabırlı kılar, zira onu öteki dünyaya postalama hırsım her geçen gün daha da artıyor.'

'Sus!' dedi Catherine, iç kapıyı kapatırken. 'Beni üzme artık. Senden bir şey yapmanı rica etmiştim. Onu neden yerine getirmedin? Yoksa o mu bilinçli olarak senin karşına çıktı?'

'Bu seni neden ilgilendirsin ki?' diye homurdandı Heathcliff. 'O da istedikten sonra onu öpmeme kim ne diyebilir ki? Sen de buna itiraz edemezsin! Ben senin *kocan* değilim! O yüzden beni kıskanmaya hiçbir hakkın yok!'

'Seni kıskanıyor filan değilim,' diye cevap verdi hanımım. 'Ama seni düşündüğüm için kıskanç davranıyorum. Surat asmayı bırak. Beni böyle azarlamana izin veremem! Eğer Isabella'dan hoşlanıyorsan, evlenirsin onunla, olur biter! Ama ondan hoşlanıyor musun? Asıl sorun bu. Doğruyu söyle, Heathcliff! Gördün mü bak? Bir şey söyleyemiyorsun! Onu sevmediğinden eminim ben!'

'Peki, Bay Linton bu adamın kız kardeşiyle evlenmesini onaylayacak mı bir kere?' diye araya girdim.

'Bay Linton bu evliliği onaylayacaktır,' dedi hanımım, kesin bir tavırla.

'Bu konuda zahmet etmesine hiç gerek yok,' dedi Heathcliff. 'Benim onun onayına ihtiyacım yok. Sana gelince, Catherine, sırası gelmişken sana da bir çift sözüm olacak. Benim

hayatımı cehenneme çevirdiğini biliyor musun? Cehenneme çevirdin! Duyuyor musun beni? Bunu fark etmemiş olduğumu sanarak seviniyorsan, tam bir budalasın demektir. Tatlı sözlerle teselli bulacağımı düşünüyorsan da, çok geri zekâlı... İntikam almadan acı çekmeyi sürdüreceğimi zannediyorsan, bunun aksini sana çok kısa bir süre içinde kanıtlayacağım! Bu arada, görümcenin sırrını bana açtığın için teşekkür ederim. Bundan en iyi şekilde yararlanacağımdan emin olabilirsin! Yeter ki sen işime karışma!'

Bayan Linton şaşkınlıkla, 'Yeni huylar edinmişsin anlaşılan,' dedi. 'Sana cehennem azabı çektirmişim, öyle mi? Ve sen de şimdi benden intikam alacakmışsın! Nasıl intikam alacaksın söyle de bilelim, seni nankör vahşi! Söyle bakalım, sana nasıl cehennem azabı çektirmişim?'

'İntikamımı senden alacak değilim,' dedi Heathcliff sakin bir tavırla. 'Planım bu değil. Zorba kişi esirlerine eziyet eder. Onlar da ona isyan etmek yerine, acılarını kendilerinden aşağıda olanlardan çıkarırlar. Keyfin için bana istediğin kadar işkence edebilirsin, yalnız benim de aynı şekilde biraz olsun eğlenmeme izin ver! Sadece, mümkün olduğunca bana hakaret etmekten kaçın. Hem sarayımı yerle bir ediyorsun hem de onun yerine diktiğin barakayı bana ev diye verip, kendi cömertliğine hayran olmaya kalkışıyorsun. Benim Isabella ile evlenmemi gerçekten istediğine inansaydım, boğazımı kendi ellerimle keserdim!'

'Demek bütün suç benim kıskanç *olmamamda*, öyle mi?' diye haykırdı Catherine. 'Öyleyse, bundan böyle sana falancayla ya da filancayla evlen diye herhangi bir öneride bulunacak değilim. Bu zavallı bir günahkârı şeytana teslim etmek kadar kötü bir şey olur, çünkü sen de aynı onun gibi saadetini

etrafındakilere acı çektirmekte buluyorsun. Bunu da defalarca kanıtladın zaten. Edgar sen geldiğin zamanki huysuzluklarından vazgeçmişti; ben de korkularımdan sıyrılıp sakinleşmiş ve kendimi güvende hissetmeye başlamıştım ama bizim huzurumuz seni rahatsız etmiş olmalı ki, hır çıkarmaya kararlıymışsın gibi görünüyorsun. İster Edgar'la kapış, ister kız kardeşini baştan çıkar, Heathcliff. İki şekilde de intikamını benden almış olacaksın.'

Sohbet orada kesildi. Bayan Linton, alı al moru mor ve canı sıkılmış bir halde şöminenin karşısına oturdu. Cinleri tepesindeydi ve onları yatıştıramadığı gibi dizginleyemiyordu da... Heathcliff ise ellerini kavuşturmuş, şöminenin önünde duruyordu. Kendi kötü düşüncelerine dalmış gitmişti. Onları bu durumda bırakarak efendimi aramaya çıktım. Catherine'in onca zaman aşağıda ne yaptığını o da merak etmiştir diye düşünüyordum.

İçeri girdiğimi görünce, 'Ellen,' dedi, 'hanımefendin nerede? Onu gördün mü?'

'Evet, efendim,' dedim. 'Mutfakta. Bay Heathcliff davranışlarıyla onu bir hayli üzdü. Doğrusunu isterseniz, bu adamın buraya yaptığı ziyaretleri bir düzene koymanın vakti geldi. Ona karşı bu kadar yumuşak davranılmamalıydı. İşte bakın, işin sonu neye vardı!' Sonra da avluda meydana gelen olayı ve bunu takip eden ağız kavgasını cesaret edebildiğim ölçüde ayrıntılarıyla anlattım. Bunu yaparken, Bayan Linton'ı zor duruma düşürmemeye büyük özen gösteriyordum. Umudum, onun sonradan misafirden yana çıkıp durumu kendi aleyhine çevirmemesiydi. Edgar Linton anlattıklarımın sonuna kadar güç bela dayanabildi. Ağzını açtığı ilk anda, karısını bu olayda suçsuz görmediği belli olmuştu.

'Bu kadarı da fazla artık!' diye bağırdı. 'Bu adamla arkadaş olması bile utanç verici bir şey. Üstelik beni de onunla dost olmam için zorluyor! Git, bana iki adam bul, Ellen! Bundan böyle Catherine bu süfli herifle vakit geçirmeyecek! Ona yeterince anlayış gösterdim!'

Aşağı indi, uşaklara koridorda beklemelerini söyledikten sonra mutfağa geçti. Ben de onun peşinden gittim. İçeridekiler öfkeli atışmalarına yeniden başlamışlardı. En azından, Bayan Linton yeniden alevlenen bir öfkeyle karşısındakini alabildiğine haşlıyordu. Heathcliff, başını öne eğmiş, Catherine'in amansız saldırısı karşısında gözü korkmuş bir şekilde pencerenin önünde duruyordu. Efendimin içeri girdiğini ilk olarak o gördü ve susması için Catherine'e bir işaret çaktı. Catherine de bu işaretin nedenini anlayarak hemen sesini kesti.

'Böyle bir şey nasıl olabilir?' diye çıkıştı Linton, karısına hitap ederek. 'Bu serseri herifin sana söylediklerinden sonra burada, onun karşısında durmak yakışıyor mu sana? Sanırım her zaman öyle konuştuğu için sen de artık umursamaz olmuşsun. Onun aşağılık davranışlarına alıştın herhalde ve benim de alışabileceğimi düşünüyorsun!'

Hanımefendim, 'Sen kapıda bizi mi dinliyordun, Edgar?' diye sordu. Sesinin tonundan, kocasını kışkırtmak istediği, öfkesini hiçe saydığı ve hatta küçümsediği açıkça belli oluyordu. Edgar konuşurken bakışlarını yerden kaldıran Heathcliff, Catherine bu sözleri söylerken alaycı bir şekilde güldü. Bay Linton'ın dikkatini kendi üzerine çekmek için kasıtlı olarak böyle davranmıştı; bunda da başarılı oldu ama yeni bir öfke kriziyle onu daha fazla eğlendirmeye Edgar'ın hiç niyeti yoktu.

'Size karşı şimdiye kadar oldukça hoşgörülü davrandım, efendim,' dedi sakince. 'Sizin ne kadar sefil ve aşağılık bir

karaktere sahip olduğunuzu bilmediğimden değil ama bundan sizin kısmen sorumlu olabileceğinizi düşünüyordum. Catherine sizinle olan arkadaşlığını devam ettirmek istiyordu, ben de ona boyun eğdim. Tam bir budala gibi... Siz en erdemli kişiyi bile ahlaken lekeleyerek zehirleyebilecek bir güce sahipsiniz. Bu nedenle, işin daha da kötü boyutlara varmaması için, bundan böyle sizin bu eve gelmenize izin vermeyeceğim gibi, burayı hemen şu anda terk etmenizi istiyorum. Üç dakika bile gecikmeniz, bu işin zorla ve yakışık almayacak bir şekilde halledilmesine yol açacaktır.'

Heathcliff muhatabını küçümser bakışlarla tepeden tırnağa süzdü.

'Cathy, senin bu kuzun aslan kesilmiş!' dedi. 'Yine de ayağını denk alsın! Kafatası yumruklarımla karşılaşmaya görsün, paramparça olur! Tanrı şahidimdir ki, Bay Linton, yere sermeye bile değmeyecek biri olduğunuz için gerçekten çok üzülüyorum.'

Efendim koridora doğru bir göz attı ve bana adamları çağırmam için işaret etti. Heathcliff'le tek başına dövüşmeye hiç niyeti yoktu. Ben de bana verilen işarete uydum, ancak Bayan Linton bir dolap çevirdiğimizden şüphelenerek peşimden geldi. Tam ben adamları çağırmak üzereyken, tutup beni geri çekti ve kapıyı çekip üstüme kilitledi.

Kocasının öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla bakması karşısında da, 'Hile yok! Dürüst ol!' diye bağırdı. 'Eğer ona saldırmaya cesaretin yoksa ya özür dilersin ya da dayak yemeye razı olursun! Böylece kendine sahip olduğundan fazla paye biçme huyundan da vazgeçersin belki! Hayır, sana vermektense anahtarları yutarım! İkinize karşı gösterdiğim nezaketin ödülü böyle olacaktı demek ki! Sürekli olarak birinizin zayıflığına, ötekinizin de kötü

huylarına katlandığım halde, teşekkür olarak şu anda karşımda budalaca ve gülünç davranışlar sergileyen iki nankör var... Edgar ben hep seni de, kardeşini de korudum ama hakkımda bu kadar kötü düşünceler besleme cüretini gösterdiğin için artık Heathcliff'in seni bir temiz pataklamasını istiyorum!'

Bu sözler efendimi dayak yemekten beter etmişti. Anahtarı Catherine'in elinden zorla almaya çalıştı ama Catherine onu ateşin en harlı yanmakta olan yerine fırlattı. Bunun üzerine efendimin sinirleri bozularak titremeye başladı ve yüzü de ölü gibi sapsarı kesildi. Ne yaparsa yapsın, taşkın heyecanı bastıramıyordu; endişeyle karışık bir utanç duygusu tüm benliğini esir almıştı sanki. Bir sandalyeye yaslanıp, elleriyle yüzünü kapadı.

'Ah, Tanrım!' diye haykırdı Bayan Linton. 'Eski günlerde olsaydık, bu hareketin sana şövalyelik getirirdi! Ne yazık ki, bozguna uğradık! Bozguna uğradık! Ama merak etme, bir kral ordusunun başına geçip de bir fare sürüsüne karşı saldırıya geçmeyi nasıl düşünmezse, Heathcliff de sana parmağını bile sürmeyecektir. Hadi, neşelen biraz! Senin kılına bile dokunulmayacak! Sen kuzu türünden bile değilsin, olsa olsa ağzı süt kokan bir tavşan yavrusu olabilirsin!'

'O halde sana damarlarında kan yerine süt dolaşan bu korkakla mutluluklar dilerim!' dedi Heathcliff. 'Seni zevkinden dolayı çok kutluyorum. Demek bana tercih ettiğin kişi, ağzından salyalar akan bu titrek adam! Onun hesabını görmek için yumruğumla vuracak değilim, bir tekmeyle işimi hallederim. Bu da beni oldukça tatmin eder. Ağlıyor mu, yoksa korkudan bayılmak üzere mi?'

Böyle dedikten sonra Linton'a yaklaşıp, yaslandığı sandalyeyi şöyle bir ittirdi. Belki de biraz uzakta durması daha iyi olurdu, çünkü efendim hızla doğruldu ve Heathcliff'in boğazı-

na öyle sert bir yumruk indirdi ki, muhatabı zayıf biri olsaydı dayanamaz dümdüz yere serilirdi. Heathcliff'in de bir an için nefesi kesildi ve boğulur gibi oldu. Bunu fırsat bilen Bay Linton arka kapıdan avluya çıktı, oradan da ön kapıya doğru gitti.

'Gördün mü işte! Artık buraya gelemeyeceksin!' diye bağırdı Catherine. 'Hadi, şimdi hemen git! Bir çift tabanca ve bir düzine adamla buraya gelmesi an meselesidir. Konuşmalarımızı duyduysa, seni elbette ki asla affetmez. Benden çok kötü intikam aldın, Heathcliff! Hadi, git! Acele et! Kapana kısılmış birini görmem gerekiyorsa eğer, bunun sen değil, Edgar olmasını tercih ederim.'

'Boğazımı cayır cayır yakan o yumruğun hesabını sormadan gideceğimi mi sanıyorsun?' diye gürledi Heathcliff. 'Lanet olsun! Hiçbir yere gitmiyorum. Bu eşikten adımımı atmadan önce onun kemiklerini çürümüş fındıkkabuğu gibi kırmazsam ne olayım! Eğer onu şimdi yere yapıştırmazsam, günün birinde mutlaka gebertirim! O yüzden, eğer onun yaşamasını istiyorsan, bırak da dersini vereyim!'

Ben araya girip, 'Kendisi gelmiyor,' diye bir yalan attım. 'Arabacı ve iki bahçıvan geliyorlar; eminim ki sokağa sizi onların atmasını bekleyecek kadar buralarda kalmazsınız! Her birinin elinde kalın birer sopa var ve efendim büyük bir ihtimalle talimatlarını yerine getirip getirmediklerini görmek için salonun penceresinden onları seyrediyor olacaktır.'

Bahçıvanlar ve arabacı gerçekten de oradaydılar ama Linton da yanlarındaydı. Avluya girmişlerdi bile. Heathcliff biraz düşündü ve kendisinden güçsüz de olsalar üç kişiyle başa çıkamayacağını anlamış olmalı ki, ocak demirini kavradığı gibi iç kapının kilidini kırdı ve onlar güçlü adımlarla içeri girerlerken dışarı sıvıştı.

Çok heyecanlanmış olan Bayan Linton, onunla birlikte yukarı çıkmamı istedi. Olan bitende benim ne kadar dahlim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ben de öğrenmemesi için elimden geleni yapıyordum.

'Çıldırmak üzereyim, Nelly!' diye sızlandı, kendisini divanın üzerine atarak. 'Beynimin içinde sanki demir döven binlerce çekiç var! Isabella'ya söyle, benden uzak dursun; bütün bu hengâme onun yüzünden oldu. Ne o, ne de bir başkası sinirimi daha fazla oynatmayı denemesin, inan ki dünyayı başlarına yıkarım. Nelly, bir de bu gece Edgar'ı yeniden görecek olursan, ona ciddi şekilde hastalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu söyler misin? Umarım öyle de olurum! Beni feci şekilde şaşırttı ve üzdü! Ben de onun gözünü biraz korkutmak istiyorum. Ayrıca, yine gelip sürüyle çirkin söz söylemeyeceği, şikâyetlerde bulunup zırvalamayacağı ne malum? O zaman ne olacak? Ben de dayanamayıp saldırıya geçeceğim ve işin sonu Tanrı bilir, neye varacak! Dediklerimi yapacaksın, değil mi, benim iyi kalpli Nellyciğim? Benim bu olan bitende hiçbir suçum olmadığını sen de biliyorsun, değil mi? Edgar ne demeye gelip bizi dinledi ki? Sen yanımızdan ayrıldıktan sonra Heathcliff'in bana söyledikleri yenir yutulur cinsten değildi; ama önünde sonunda ben onu Isabella'dan vazgeçirebilirdim ve gerisi de bana vız gelirdi zaten; ama şimdi her şey altüst oldu. Edgar bir şeytan gibi içini kemiren o merak duygusuna yenik düşerek kendisi hakkında söylediklerimizi dinledi. Konuşmalarımızı dinlememiş olsaydı, kaybettiği bir şey de olmazdı. Sırf onu korumak için Heathcliff'i sesim kısılana kadar azarlamama rağmen, üzerime gelip beni haksız yere hırpalayınca, ne haliniz varsa görün diyerek aralarından çekildim; ama bu iş nasıl biterse bitsin, ilişkilerimiz paramparça olacak ve kim bilir ne zamana kadar birbirimizin

yüzüne bakamayacağız! Eğer Edgar bencil ve kıskanç olmayı sürdürür ve Heathcliff'le olan arkadaşlığım sona ererse, ben de hastalanıp yataklara düşerim ve ikisini de çok mutsuz ederim. Eğer benim sabrımı zorlayacak olurlarsa, bu işi tez elden işte böyle çözümleyeceğim! Ama bu yola artık hiç ümidim kalmadığında başvuracağım! Acele ederek Linton'ı şaşırtmayacağım. O şimdiye kadar benim damarıma basma konusunda çok temkinli davrandı. Sen de ona bu tavrından vazgeçmesinin yaratacağı tehlikeleri anlatıp, kışkırtıldığında deliliğe kadar varan ateşli bir mizacım olduğunu hatırlatmalısın. Bu arada, yüzündeki şu lakayt ifadeyi de değiştirip, benim için çok endişeleniyormuş gibi görünsen çok iyi olacak...

Bu talimatları dinlerken gösterdiğim vurdumduymazlık, Catherine'in ne kadar içten konuştuğu göz önüne alındığında, hiç şüphesiz, insanı çileden çıkaracak boyuttaydı; ama bana göre, öfke krizlerinden zamanı gelince faydalanmayı önceden tasarlayabilen bir kişi, dilediği takdirde iradesini kullanarak öfkesini bir miktar da olsa bastırabilir ve kendisine hâkim olabilirdi. Ayrıca, onun bencilliğine hizmet ederek, kocasını (onun deyimiyle) 'korkutmak' ve onun sıkıntılarını arttırmak gibi bir niyetim de yoktu. O yüzden, efendimin oturma odasına doğru geldiğini gördüğümde hiç sesimi çıkartmadım, yalnız kavgalarına devam edip etmeyeceklerini anlamak ve onlara kulak misafiri olmak için geri döndüm. İlk konuşan efendim oldu.

'Olduğun yerde kal, Catherine,' dedi. Sesinde en küçük bir öfke yoktu ama çok üzgün ve bozuk moralli olduğu belli oluyordu. 'Ben fazla kalmayacağım. Buraya ne kavga etmek, ne de barışmak için geldim; bir tek bu akşamki olaylardan sonra onunla arkadaşlığını devam ettirmek isteyip istemediğini öğrenmek...'

Catherine tepinerek, 'Ah, Tanrı aşkına,' diye onun sözünü kesti. 'Tanrı aşkına, bu konuyu duymaktan bana gerçekten gına geldi! Senin buz tutmuş olan kanını ısıtmak mümkün değil! Senin damarlarında buz gibi bir kan dolaşıyor, benim kanım ise kaynama noktasında ve senin bu soğukluğun karşısında iyice fıkırdıyor.'

'Benden kurtulmak istiyorsan, soruma cevap ver,' diye ısrar etti Bay Linton. 'Cevap ver. Öfken beni korkutmuyor. Dilediğin takdirde diğer herkes gibi sabırlı olabildiğine ve acılara katlanabildiğine pek çok kez şahit oldum. Söyle, Heathcliff'ten mi, yoksa benden mi vazgeçeceksin? Hem *benim*, hem de *onun* arkadaşı olarak bu işi sürdürmen mümkün değil. O yüzden, hangimizi seçeceğini mutlaka bilmek istiyorum!'

'Ben de yalnız bırakılmak istiyorum!' diye bağırdı Catherine. 'Beni rahat bırakmalısın! Görmüyor musun, ayakta bile zor duruyorum! Edgar, sen – git buradan!'

Çıngırağın ipini öyle bir parçalayacakmış gibi çekti ki, sonunda ip bir tıngırtıyla koptu. Ben ağırdan alarak içeriye girdim. Öfke krizi öyle anlamsız ve kötü niyetliydi ki, bu haliyle bir azizin bile sabrını taşırabilirdi. Uzandığı yerde, başını divanın koluna vuruyor ve dişlerini parçalayacakmış gibi gıcırdatıyordu! Bay Linton da ani bir pişmanlık duygusuna kapılmış gibi korkulu bakışlarla ona bakakalmıştı. Catherine'in nefesi kesilmişti ve konuşamayacak haldeydi. Efendim bana biraz su getirmemi söyledi. Hemen koşup bir bardak su getirdim. Catherine içmeyi reddedince, suyu yüzüne serpiştirdim. Birkaç saniye sonra, kaskatı kesilerek gözlerini havaya dikti. Yanakları bir anda solmuş, grimsi mavi bir renk almıştı. Bu haliyle bir ölüden farksızdı. Bu manzara karşısında Linton dehşete kapıldı.

'Bir şeyi yok, hiç merak etmeyin,' diye fısıldadım. Aslında

ben de korkmuştum ama efendimin teslim olmasını da istemiyordum.

'Dudaklarında kan var!' diye bağırdı efendim, titreyerek.

'Aldırmayın!' dedim sert bir tavırla ve ona içeri girmeden önce hanımının böyle bir öfke krizi gösterisi yapmayı nasıl planladığını anlattım. Farkında olmadan, yüksek sesle konuşmuştum ve Catherine de beni duymuştu. Birden doğruldu. Saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyor, gözlerinde yıldırımlar çakıyordu. Boyun ve kol kasları doğal olmayan bir şekilde şişmişti. En azından kemiklerimin kırılmasını göze almıştım ama o sadece bir an için çevresine bakınıp hızla odayı terk etti. Efendim onun peşinden gitmem için bana işaret etti. Ben de hanımımın odasının kapısına kadar gittim ama kapıyı yüzüme kapayıp içeriden kilitlediği için daha fazla ilerleyemedim.

Ertesi sabah kahvaltıya inmemesi üzerine, yukarıya yiyecek bir şeyler çıkarmamı isteyip istemediğini sormak için yanına gittim. Tartışmaya mahal bırakmayacak bir tavırla, 'Hayır!' dedi. Akşam yemeği ve çay için de, ertesi sabah da aynı soruyu sordum ve aynı cevabı aldım. Bay Linton ise vaktini çalışma odasında geçirdi ve karısının ne yaptığını bile sormadı. Yalnız, Isabella'yı karşısına alıp onunla bir saat kadar konuştu ve Heathcliff'in ona gösterdiği ilgiden iğrendiği gibi sonuç çıkarmaya çalıştı ama onun kaçamak cevaplarından istediği sonucu alamadığı için bu nafile araştırmayı yarıda bırakmak zorunda kaldı. Buna rağmen, bu beş para etmez adama cesaret vermek gibi bir çılgınlıkta bulunması halinde, kendisiyle hiçbir bağının kalmayacağına dair kız kardeşine ciddi bir uyarıda bulunmayı da unutmadı.

Bölüm 12

Isabella Linton çiftlik arazisinde ve bahçede her zaman sessiz sedasız ve hemen hemen her zaman gözü yaşlı olarak dolaşıyordu. Ağabeyi ise, bir tekinin bile kapağını açmadığı kitapların arasına kapanmıştı; tahminime göre, bezgin bir şekilde Catherine'in pişmanlık duyarak kendiliğinden gelip özür dileyeceğini ve barışma teklifinde bulunacağını bekliyordu. O ise, inatla hiçbir şey yemiyor, muhtemelen kendisi yemediği için her sofraya oturduklarında lokmaların Edgar'ın boğazında dizildiğini ve sırf gururu yüzünden gelip onun ayaklarına kapanmadığını sanıyordu. Ben de evdeki işime gücüme bakıyor, koskoca Çiftlik'te aklı başında olan tek bir kişi olduğunu düşünüyordum. O kişi de bendim! Ne Isabella'yı teselli etmek için vaktimi harcıyordum, ne de hanımıma herhangi bir uyarıda bulunuyordum. Sesini bile duyamadığı karısının adını duymaya can atan efendimin iç çekmelerine kulak asıyor gibi görünmemeye de özen gösteriyordum. İsteyen gelip beni bulur diye düşünüyordum. Bu süreç bir türlü geçmek bilmedi ama sonunda ufukta tam da düşündüğüm gibi küçük bir umut belirdiğini görerek çok mutlu oldum.

Bayan Linton nihayet, olaylardan sonraki üçüncü gün kapısının sürgüsünü açarak maşrapasındaki ve sürahisindeki su bittiği için onları yeniden doldurmamızı ve bir kâse de un çorbası getirmemizi istedi. Dediği kadarıyla ölmek üzereydi... Bunu Edgar'ın kulağına gitmesi için söylediğinden emindim. Ölecek bir durumu olmadığını da bildiğim için dediklerini

kulak arkası ettim ve kendime sakladım. Az sonra ona biraz çay ve kızarmış ekmek getirdim. Getirdiklerimi büyük bir iştahla yiyip içti, sonra başını yine yastığına gömdü ve yumruklarını sıkarak inlemeye başladı. 'Oh, burada ölüp gideceğim ama kimsenin aldırdığı yok. Keşke şunları da ağzıma koymasaydım.' Ama bir süre sonra, 'Hayır ölmeyeceğim işte,' diye mırıldandığını duydum. 'Ölürsem sevinir; zaten beni sevdiği filan yok. Ölürsem beni özlemez bile...'

'Bir şey mi istediniz, hanımefendi?' diye sordum. Yüzündeki ifadenin bütün korkunçluğuna ve abartılı, tuhaf davranışlarına rağmen soğukkanlı görünmeye çalışıyordum.

'O duygusuz ne işler peşinde?' diye sordu. Birbirine dolanmış kalın buklelerini avurtları çökmüş yüzünden çekerek. 'Miskinlik mi ediyor? Yoksa öldü mü?'

'Eğer Bay Linton'ı kastediyorsanız,' diye cevap verdim, 'ikisi de değil! Efendim gayet iyi durumda. Gerçi, çalışmaları fazlasıyla meşgul ediyor onu... Etrafta konuşacak kimse olmadığı için, sürekli kitaplarının arasında vakit geçiriyor.'

Hanımımın sağlığının nasıl olduğunu gerçekten biliyor olsaydım, asla böyle konuşmazdım; ama bir parça hasta numarası yaptığı fikrini aklımdan çıkaramıyordum.

'Kitaplarının arasında mı?' diye bağırdı şaşkınlık içinde. Sonra karşı duvarda asılı olan aynadaki görüntüsüne bakarak devam etti. 'Ben burada ölürken hem de... Mezara girmeme bir adım kalmışken! Aman Tanrım! Hastalığımın beni ne kadar değiştirdiğini bilmiyor mu bu adam? Şu aynada gördüğüm Catherine Linton mu? Benim sadece biraz keyifsiz olduğumu, hatta belki de numara yaptığımı mı sanıyor yoksa? Ona gidip durumumun son derece ciddi olduğunu söyler misin? Nelly, iş işten geçmeden onun ne düşündüğünü öğrenme-

liyim ki iki şıktan birini tercih edebileyim. Ya kendimi açlığa mahkûm edeceğim – ki bu, kalpsiz bir kişi için ceza olamaz – ya da iyileşip buralardan çekip gideceğim. Onunla ilgili olarak bana söylediklerin gerçekten doğru mu? İyi düşün! Ben ölmüşüm kalmışım, onun hiç mi umurunda değil?'

'Hanımım,' dedim, 'efendimin sizin ruhsal durumunuzun bu kadar bozuk olduğundan haberi yok ki... Üstelik de, sizin açlıktan kendinizi öldüreceğinizi aklından bile geçirmez.'

'Öyle mi diyorsun? Ona ciddi olduğumu söyleyemez misin?' diye girişti. 'Onu ikna et! Kendi düşüncelerini söyle ona! Ona açlıktan kendimi öldürmeye kararlı olduğumdan bahset!'

'Hayır, Bayan Linton! Az önce bayıla bayıla bir şeyler yediğinizi unuttunuz galiba,' diye itiraz ettim. 'Yarın onların faydasını göreceksiniz!'

'Onu üzüntüden öldüreceğinden emin olsaydım,' diye sözümü kesti, 'hiç durmaz kendimi öldürürdüm! Şu son üç korkunç gece boyunca gözümü bile kırpmadım ve bilsen, ne işkenceler çektim! Hayaletler musallat oldu bana, Nelly! Senin de beni sevmediğini düşünmeye başladım. Ne tuhaf! Ben herkes birbirinden nefret etse ve birbirini hor görse de, *beni* sevmezlik edemezler diye düşünürdüm hep. Bu evdeki herkes birkaç saat içinde bana düşman kesiliverdi; evet, bundan eminim, aynen öyle oldu! Onların o soğuk yüzlerini çevremde göre göre ölmek çok tatsız olacak! Isabella mutlaka dehşete düşer ve benden tiksinir. Odaya girmeye bile korkar! Ah, Catherine'in gidişini seyretmek ne kadar korkunç bir şey olur onun için! Ve Edgar yatağın yanında durur, bu işin bir an önce sona ermesini bekler... Sonra bu eve yeniden huzur bahşettiği için Tanrı'ya bir şükran duası eder ve... Daha sonra da *sevgili kitaplarının* yanına gider! Tanrı aşkına, söyler mi-

sin, ben burada can verirken onun kitaplarla ne işi olabilir ki?'

Bay Linton'ın durumu kalenderce kabul etmiş olduğuna dair söylediklerim içine işlemiş olmalıydı. Bu düşünceye tahammül edemiyor, kendisini oradan oraya atıyordu. Öyle ki, yüksek ateşin neden olduğu şaşkınlık giderek deliliğe vardı ve yastığını dişleriyle parçalamaya başladı. Sonra birden yanakları pancar gibi olmuş bir durumda yataktan doğruldu ve pencereyi açmamı istedi. Kara kışın tam ortasındaydık, rüzgâr kuzey batıdan sert bir şekilde esiyordu. O yüzden ona itiraz ettim. Sürekli değişen yüz ifadesi ve ruh halindeki dengesizlik beni feci şekilde telaşlandırmaya başlamıştı. Daha önce geçirmiş olduğu rahatsızlık aklıma geldi. Doktor onu asla sinirlendirmememizi tembih etmişti. Dakikası dakikasına uymuyordu. Bir dakika önce saldırganken, şimdi tek kolunun üzerine dayanmış, emrini yerine getirmediğimin farkında bile olmaksızın, yastıkta dişleriyle açtığı yırtıklardan kuş tüylerini çıkarıp onları türlerine göre tasnif edip, yan yana çarşafın üzerine dizmekten çocukça bir keyif alıyordu; aklı farklı yerlere gitmişti çünkü...

'Bu bir hindi tüyü,' diye mırıldandı kendi kendine, 'bu yabani bir ördeğe ait, bu ise bir güvercine... Ah, demek yastıklara güvercin tüyü de koyuyorlar! Tevekkeli değil bir türlü ölemiyorum! Öyleyse, yattığım vakit bu yastığı mutlaka yere atmalıyım! Bu tüy de bir orman horozuna ait. Şu kızkuşunun tüyünü de binlerce tüy arasından seçebilirim. Ne tatlı bir kuştur o; bir keresinde kırlarda dolaşırken başımızın üzerinde daireler çizerek uçmuştu hep... Yuvasına gitmek istiyordu; çünkü bulutlar tepelere kadar inmişti ve yağmurun yağacağını hissediyordu. Biz bu tüyü fundalıkların arasında bulduk ama kuşu biz öldürmemiştik. Kışın bu kuşun yuvasını da

görmüştük, içinde minik kemikler vardı. Heathcliff yuvanın üzerine bir tuzak kurmuştu, yaşlı kuşlar cesaret edip de oraya gelememişlerdi. Sonra, artık hiç kızkuşu avlamayacağına dair Heathcliff'e söz verdirdim ve o da bu sözünü tuttu. Evet ama burada sürüyle kızkuşu tüyü var! Yoksa benim kızkuşlarımı vurdu mu o, Nelly? Aralarında kırmızı olan var mı? Dur bir bakayım!'

'Bana bakın, bırakın artık bu bebek saçmalıklarını!' diyerek sözünü kestim. Yastığı elinden çekerek aldım ve yırtık tarafı altta kalacak şekilde şiltenin üzerine koydum, çünkü Catherine yastığın içindekileri avuç avuç alıp boşaltıyordu. 'Yatın ve gözlerinizi kapatın; zihniniz gidip geliyor! Burayı rezil ettiniz! Her tarafta kar taneleri gibi tüyler uçuşuyor!'

Her yana saçılmış olan tüyleri toplamaya giriştim.

Catherine rüya görür gibi, 'Nelly, sana baktığımda yaşlı bir kadın görüyorum,' diye devam etti. 'Saçların kırlaşmış ve omuzların çökmüş. Bu yatak Penistone Kayalıkları'nın altındaki peri mağarası... Ve sen de buzağılarımızın canını yakmak için perilerin çakmak taşından yaptığı ok uçlarından topluyorsun ama ben yanına gelince, yapağı topluyormuş gibi yapıyorsun. Elli yıl sonra işte böyle biri olacaksın; ama biliyorum, şimdi öyle değilsin! Ben sayıklıyor değilim, Nelly. Öyle düşünüyorsan, yanılıyorsun! Eğer öyle olsaydım, senin gerçekten de her yanı buruşmuş o cadı olduğuna inanır, kendimi de Penistone Kayalıkları'nın altında sanırdım! Gece olduğunun ve masanın üzerinde ışıklarıyla o siyah yüklüğü karaamber gibi parlatan iki mumun yandığının da farkındayım.'

'Siyah yüklük mü? Neredeymiş o?' diye sordum. 'Sanırım uykunuzda konuşuyorsunuz siz!'

'Duvara dayalı duruyor, her zamanki yerinde!' diye cevap

verdi. 'Gerçekten de çok tuhaf görünüyor. Orada birisinin yüzünü görüyorum!'

'Bu odada yüklük filan yok ve hiçbir zaman da olmadı,' dedim ve yerime geçip oturdum. Davranışlarını daha rahat izleyebilmek için yatağın perdesine bir düğüm atarak yukarı kaldırdım.

'Gerçekten de görmüyor musun o yüzü?' diye sordu, ısrarla aynaya bakmaya devam ederek.

Ne dediysem aynadaki yüzün kendi yüzü olduğuna onu bir türlü ikna edemedim. O yüzden kalkıp bir şalla aynanın üzerini örttüm.

Kaygılı bir sesle, 'Orada duruyor hâlâ,' dedi. 'Şalın arkasında... Hatta şu anda hareket bile etti. Kim o? Umarım sen gittikten sonra oradan dışarı çıkmaz! Ah, Nelly! Bu odada hayaletler var! Burada tek başıma kalmaktan korkuyorum!'

Elini tutarak sakin olmasını söyledim, çünkü tüm vücudu nöbet geçirir gibi zangır zangır titriyor ve fal taşı gibi açılmış gözlerini aynadan ayıramıyordu.

'Orada kimse yok!' diye ısrar ettim. 'O gördüğünüz kişi *sizsiniz*, Bayan Linton! Bunu siz de biliyorsunuz!'

'Ben mi?' diyerek yutkundu. 'Saat on ikiyi vuruyor! O halde bu doğru olmalı. Ne kadar korkunç!'

Çarşafı parmaklarıyla sıkıca kavrayıp gözlerinin üstüne çekti. Kocasını çağırmak için usulca kapıya doğru giderken, yürek parçalayıcı bir çığlıkla geri dönmek zorunda kaldım. Şal aynanın üzerinden kaymış ve yere düşmüştü.

'Ne var? Ne oldu?' diye bağırdım. 'Asıl korkak kimmiş, şimdi belli oldu! Hadi, uyanın bakayım! Bu bir ayna, Bayan Linton ve orada gördüğünüz yüz de sizin kendi yüzünüz. İşte, bakın! Ben de aynadayım ve sizin yanınızda duruyorum!'

Sersemlemiş bir halde ve titreyerek, sıkı sıkı bana sarıldı ama yüzündeki dehşet dolu ifade yavaş yavaş kayboluyordu. Yüzündeki solgunluk yerini mahcubiyetin getirdiği bir pembeliğe bırakmıştı.

'Aman Tanrım, kendimi evimde sandım,' diyerek iç çekti. 'Uğultulu Tepeler'deki odamda yattığımı düşünmüştüm. Sanırım zayıf düştüğüm için zihnim karıştı ve farkında olmadan bir çığlık attım. Hiçbir şey söyleme, Nelly. Sadece yanımda kal. Uyumaktan korkuyorum; rüyalarım beni dehşete düşürüyor!'

'İyi bir uyku sizi kendinize getirir, hanımım,' diye cevap verdim. 'Umarım şu yaşadığınız acı, kendinizi bundan böyle bir kere daha aç bırakmaktan alıkoyar.'

'Ah, keşke şimdi eski evimdeki yatağımda olsaydım,' diye acı acı söylendi, ellerini ovuşturarak. 'Pencerelerin yanındaki köknar ağaçlarının arasından uğuldayarak esen o rüzgârın sesini duyabilseydim! Lütfen, bırak da onu hissedebileyim. Dosdoğru kırlardan gelen o rüzgârı içime çekebileyim. Sadece tek bir nefes...' Onu yatıştırabilmek için pencereyi birkaç saniye araladım. Odanın içini bir anda buz gibi bir rüzgâr doldurdu. Pencereyi kapatıp, yerime döndüm. Catherine şimdi hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Fiziksel çöküntü, ruhsal durumuna da hâkim olmuştu. Bizim etrafı yıkıp geçen Catherine'imiz gitmiş, yerine ağlayıp sızlayan bir çocuk gelmişti sanki...

'Kendimi buraya kapatalı kaç gün oldu?' diye sordu, aniden canlanarak.

'Pazartesi akşamıydı,' diye cevap verdim. 'Şu anda ise perşembe gecesi, daha doğrusu cuma sabahı...'

'Ne!' diye bağırdı. 'Aynı haftanın günlerinden mi bahsediyorsun? Sadece o kadarcık mı?'

'Sadece soğuk su içerek huysuzluk etmek için yeterince uzun, bana kalırsa,' dedim.

'Uzun ya da kısa, beni bitkin düşüren bir süre oldu bu,' diye mırıldandı kuşkuyla. 'Sanki daha uzun sürmüş gibi geldi bana. O ikisi kavga ettikten sonra oturma odasında olduğumu hatırlıyorum. Edgar acımasızca kışkırtıcı davranmıştı; ben de çaresizlik içinde odama kaçmıştım. Kapıyı sürgüledikten hemen sonra kendimi kopkoyu bir karanlığın içinde buldum ve yere düştüm. Benim sinirlerimi bozmaya devam ettiği takdirde, nöbet geçireceğimden ya da çıldıracağımdan ne kadar emin olduğumu Edgar'a bir türlü anlatamamıştım. Ne dilime, ne de zihnime hâkim olabiliyordum ve sanırım o benim çektiğim acıyı anlayamamıştı. O anda yapmak istediğim tek şey, ondan ve sesinden uzaklaşmaktı. Çevremde olup bitenleri henüz görmeye ve anlamaya başlayacak kadar kendime gelmemişken, gün ağarmaya başladı. Nelly, işte o zaman ne düşündüm biliyor musun? O düşünceler beynimin içinde sürekli olarak dönüp duruyordu, öyle ki bir an çıldıracağımdan korktum. Orada, başımı şu masanın bacağına dayamış otururken ve gözlerim pencerenin gri çerçevesini belli belirsiz seçerken, eski evimdeki meşe panelli, dolaptan bozma o yatakta olduğumu sanmıştım. Yüreğim, uyandığım vakit ne olduğunu hatırlamadığım, derin bir kederle sızlıyordu. Epeyce bir kafa yordum ve kendimi hatırlamak için zorladım ama işin tuhaf tarafı, hayatımın son yedi yılı tamamen silinip yok olmuştu. Sanki o yılları hiç yaşamamıştım! Küçük bir çocuktum ve babam mezara henüz girmişti. Hindley beni Heathcliff'ten ayırdığı için çok üzgündüm. İlk kez yalnız başıma yatıyordum ve bütün bir gece ağladıktan sonra sıkıntılı bir uykudan uyanınca o panelleri kenara kaydırmak için uzattığım elim masanın altına çarptı! Elimi halının üzerinde gezdirdim.

Aynı anda hafızam yerine geldi. O ana kadar duymakta olduğum acının yerini bir çaresizlik krizi aldı. Kendimi neden o kadar berbat hissettiğimi bilemiyorum. Anlık bir zihin bulanıklığı yaşamış olmalıyım, aklıma başka bir şey gelmiyor. Henüz on iki yaşındayken Tepeler'deki tüm çocukluk bağlarımdan ve o zamanlar benim için her şey demek olan Heathcliff'ten koparılıp alınmış ve sihirli bir değnekle Thrushcross Çiftliği'nin hanımı, bir yabancının karısı, yani Bayan Linton oluvermiştim. O zamana kadar bütün dünyası olan yerden sürülmüş ve dışlanmış biriydim artık. Nasıl bir uçurumun kenarında sallandığımı hayal etmeye çalış lütfen. İstediğin kadar başını salla, Nelly. Benim bu hale gelmemde senin de parmağın var! Edgar'la konuşmalı ve beni rahat bırakmasını ona söylemeliydin. Evet, bunu gerçekten yapmalıydın! Ah, öyle yanıyorum ki! Keşke şu anda dışarıda olabilseydim! Tekrar o yarı vahşi, gözü pek, özgür küçük kız olabilseydim! Haksızlıklar karşısında çılgına dönmek yerine, onlara gülüp geçebilseydim! Ben neden bu kadar değiştim ki? Bir iki sözcük karşısında, neden kanım kaynıyor ve zıvanadan çıkıyorum? Ah, bir kerecik daha şu fundalıkların arasında olabilsem, hemen kendime gelebileceğimden eminim. Pencereyi tekrar sonuna kadar açar mısın? Çengelle tuttur ve açık kalsın! Acele et, neden öyle duruyorsun?'

'Sizin soğuktan donup ölmenizi istemiyorum da ondan!' diye cevap verdim.

'Yani yaşamam için bana fırsat vermeyeceksin, öyle mi?' dedi yüzünü asarak. 'Şükür ki henüz elim ayağım tutuyor. Pencereyi kendim de açabilirim.'

Ve ona mani olamadan yataktan aşağı kaydı ve son derece kararsız adımlarla odayı boydan boya geçerek pencereyi açtı. Bıçak gibi kesen rüzgâra aldırmadan omuzlarını dışarı sarkıttı.

Yaptığım ricalara aldırmayınca onu zorla içeri çekmeye çalıştım ama çok geçmeden ondaki deli kuvvetinin benimkini fersah fersah geçtiğini fark ettim. (Son davranışlarından ve abuk sabuk konuşmalarından onun enikonu delirmiş olduğuna hükmetmiştim.) O gece ay da yoktu ve dışarıdaki her şey puslu bir karanlığa gömülmüştü. Yakındaki ya da uzaktaki hiçbir evden ışık sızmıyordu; hepsi çoktan karanlığa bürünmüştü. Uğultulu Tepeler'in ışıkları ise zaten oradan hiç görünmezdi. Buna rağmen Catherine oranın ışıklarını gördüğünü iddia ediyordu.

'Bak!' diye bağırmıştı heyecanla. 'İçinde mum yanan ve önünde ağaçlar sallanan şu oda benim odam! Öteki mum da Joseph'in tavan arasındaki odasında yanıyor. Joseph hep geç vakte kadar oturur, öyle değil mi? Bahçe kapısını kilitlemek için benim eve dönmemi bekliyor; ama biraz daha bekleyecek demektir. Bu zorlu bir yolculuk, yolcu ise kederli bir kişi! Üstelik bu yolculukta bir de Gimmerton Kilisesi'nin oradan geçmemiz gerekecek! Oradaki hayaletlerle ikimiz birlikte baş etmiştik ve mezarların arasında durup hangimiz onları çağıracak diye birbirimize meydan okumuştuk. Ah, Heathcliff, şu anda sana yine meydan okusam, aynı şeyi yapmaya cesaret edebilir misin? Eğer yapabilirsen, seni yanımdan hiç ayırmayacağım; ama ben orada tek başıma yatamam. Beni dört metre derine gömüp o kiliseyi üzerime yıksalar da, sen benim yanımda olmadıkça huzur bulamam! Asla bulamam!'

Bir an durakladı ama az sonra tuhaf bir gülümsemeyle devam etti. 'Bak, işte! Heathcliff düşünüyor ama *benim* ona gitmemi tercih ediyor! O halde bir yolunu bul, Heathcliff! Kilisenin oradan geçmek istemiyorum. Ne kadar yavaş gidiyorsun! Ama üzülme, sen zaten hep benim arkamdan gelirdin!'

Bu delice davranışlara karşı bir şey söylemenin hiçbir işe

yaramayacağını anlamıştım. Ardına kadar açık olan pencerenin karşısında onu tek başına bırakmaktan korkuyordum. O yüzden onu elimden kaçırmadan nasıl bir şeylere sararım diye kendimce planlar yaparken, aniden kapı tokmağının tıkırtısını duyarak dehşete kapıldım. Aynı anda içeriye Bay Linton girdi. Çalışma odasından yeni çıkmış ve holden geçerken konuşmalarımızı duymuştu. Gecenin bu geç vaktinde, ya meraktan, ya da korkudan, neler olup bittiğini anlamak için gelmişti.

Gördüğü manzara ve odanın içindeki buz gibi hava karşısında dudaklarına kadar geldiğini hissettiğim bir haykırmayı önlemek için 'Ah, efendim,' diye bağırdım. 'Zavallı hanımım hasta ve bana istediğini yaptırıyor. Bir türlü hakkından gelemiyorum; lütfen gelin ve onu yatağına yatmaya ikna edin. Öfkenizi de bir tarafa bırakın, çünkü ona söz geçirmeye benim gücüm yetmiyor!'

'Catherine hasta mı?' diye sordu Bay Linton, telaşla bizim tarafımıza doğru seğirterek. 'Pencereyi kapat, Ellen! Catherine, neden...

Sonra sustu. Bayan Linton'ın bitkin hali karşısında dili tutulmuştu. Dehşet ve şaşkınlık içerisinde bir bana, bir karısına bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

'Burada kendi kendisini yiyip bitirmiş. Hemen hemen hiçbir şey yiyip içmeden ve bizden de bir şey istemeden günlerce burada kalmış,' diye devam ettim. 'Bu akşama kadar hiçbirimizin onun yanına gitmemize izin vermedi. Ne olup bittiğini biz de bilmediğimiz için, durumu hakkında size bilgi veremedik; ama sanırım önemli bir şeyi yok.'

Bunları söylerken hiç de inandırıcı olmayan bir dil kullandığımın farkındaydım; efendim de kaşlarını çatmıştı zaten. 'Önemli bir şeyi yok mu dedin, Ellen Dean?' dedi ciddi bir

ifadeyle. 'Bu durumdan beni haberdar etmediğin için bana açık seçik hesap vereceksin!' Sonra karısını kollarına aldı ve kaygılı bir ifadeyle ona baktı.

Catherine ilk başta onu tanımadı. Dalgın dalgın bakan gözleri onu adeta görmüyordu. Ama bu deliryum hali çok uzun sürmedi. Dışarıdaki karanlığa sabitlediği gözlerini, bir süre sonra milim milim kocasına çevirdi ve o anda onu kollarında tutmakta olan kişinin kim olduğunu fark etti.

'Ah, geldin demek ki, Edgar Linton!' dedi öfkeli bir tavırla. 'İstenmediği vakit her an ortalıkta olan, gerektiği vakit ise asla bulunmayan bir insansın sen! Sanırım şimdi epeyce gözyaşı dökeceğiz – gördüğüm kadarıyla öyle olacak – ama bu ahlar ve vahlar beni huzur bulacağım o küçücük evime gitmekten alıkoyamayacak. Bahar olmadan orada olacağım ben! İşte orada evim! Dikkat edin, o vakit kilisenin çatısı altındaki Lintonlar'ın arasında olmayacağım ben. Açık havada olacağım... Orada bir de mezar taşı var. Tabii keyfin bilir. İster onlara gidersin, ister bana gelirsin!'

Efendim, 'Catherine, sen ne yaptın?' diye girişti. 'Artık ben senin için bir şey ifade etmiyor muyum? Yoksa sevdiğin o sefil Heath...'

'Sus!' diye bağırdı Bayan Linton. 'Sus, hem de hemen şu anda! O adı ağzına aldığın anda kendimi şu pencereden aşağı atarım ve bu sorun da böylece hallolmuş olur! Şu anda, elini sürdüğün şeye sahip olabilirsin ama bana bir kere daha dokunmadan önce ruhum şu tepenin üzerinde olacak. Seni istemiyorum, Edgar. O konuyu çoktan kapattım ben! Kitaplarının arasına git sen! Onlardan teselli bulduğun için, çünkü bende sahip olduğun her şeyi yitirdin artık!'

'Aklı gidip geliyor, efendim,' diye araya girdim. 'Bütün

akşam boyunca saçmaladı durdu; ama onu biraz rahat bıraksak, iyi bir bakımla toparlanacağını sanıyorum. Bundan böyle onu gücendirmemeye çok dikkat etmeliyiz.'

'Bundan böyle senden herhangi bir öğüt almak istemiyorum,' diye cevap verdi Bay Linton. 'Hanımının huyunu suyunu biliyordun, buna rağmen onun üzerine gitmem için beni kışkırttın. Hele şu üç gün boyunca onun sağlığı hakkında bana tek bir kelime bile etmemen... Bu çok gaddarca bir şey! Aylarca hasta yatmış olsaydı bile bu hale gelmezdi!'

Bir başka kişinin kötü niyetli şımarıklığı yüzünden suçlanmak çok ağırıma gitmişti, o yüzden hemen kendimi savunmaya giriştim. 'Bayan Linton'ın ne kadar dik kafalı ve herkese hükmetmeye nasıl meraklı olduğunu biliyorum elbette,' diye bağırdım. 'Ama sizin onun bu azgınlıklarına çanak tutmak istediğinizi bilmiyordum doğrusu! Sırf onun suyuna gitmek için Bay Heathcliff'e göz yummam gerektiğini de bilmiyordum. Size durumu anlatmakla, sadık bir hizmetkârın yapması gerekeni yaptım ama bunun karşılığında ne aldım? Eh, bu da bana bir ders olsun ve bundan böyle daha temkinli olayım. Bir dahaki sefere istihbaratınızı kendiniz toplarsınız artık!'

'Asıl sen, bir kere daha bana masal anlatmaya kalkışırsan hizmetimden kovulursun, Ellen Dean,' diye cevap verdi.

'O zaman, sanırım olan biten hakkında hiçbir şey duymamayı tercih ediyorsunuz, Bay Linton,' dedim. 'Yani, Bay Heathcliff'in sizin yokluğunuzu fırsat bilerek kız kardeşinizle flört etmek için bu eve olur olmaz zamanlarda damlamasına ve hanımefendiyi de size karşı zehirlemesine bir diyeceğiniz yok, öyle mi?'

Kafası çok karışık olmasına rağmen Catherine'in bilinci bizim konuşmalarımızı takip edecek kadar yerindeydi.

'Ah! Nelly benim arkamdan iş mi çevirmiş?' diye bağırdı heyecanla. 'Demek ki benim gizli düşmanım Nelly imiş! Seni cadı! Demek ki perilerin kullandığı o ok uçlarını bizi incitmek için arıyormuşsun! Bırakın beni, bırakın da onu doğduğuna pişman edeyim! Yaptıklarına tövbe edene kadar inleteyim onu!'

Catherine'in bakışları bir delinin öfkesiyle alev alev parlıyordu. Linton'ın kollarından kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu. Daha fazla vakit kaybetmeye hiç niyetim yoktu; o yüzden mesuliyeti üzerime alarak, kimse bana bir şey söylemediği halde, doktor çağırmak üzere odayı terk ettim.

Yola çıkmak için bahçeden geçerken, üzerine bir yular çengeli mıhlanmış olan duvarda gelişigüzel sallanan beyaz bir şey gözüme çarptı. Aceleme rağmen, sonradan öteki dünyadan gelen bir yaratık mıydı diye aklıma takılır endişesiyle, rüzgârın dışında bir etken tarafından sallandığı belli olan bu şeyi incelemek için durdum. Karanlık olduğu için iyi göremiyordum ama dokunarak yaptığım inceleme sonucunda bunun Bayan Isabella'nın av köpeği Fanny olduğunu anladım. Bir mendille boynundan asılmış olan zavallı hayvanın son nefesini vermek üzere olduğunu görerek şaşkınlıktan donup kaldım. Hayvanı hemen oradan kurtardım ve bahçeye bıraktım. O akşam küçük hanım yatmaya giderken, köpeğin de onun peşinden gittiğini görmüştüm. Odadan nasıl çıkmıştı ve hangi hain kişi onu bu hale sokmuştu, anlaşılır gibi değildi. Çengele atılan düğümü çözerken kulağıma biraz ileriden dörtnala giden atların nal sesleri gelir gibi oldu ama zihnim öylesine düşüncelerle doluydu ki, sabahın ikisinde buralarda nal seslerinin duyulması olağan bir şey olmamasına rağmen bu konunun üzerinde durmadım.

Sokağına vardığımda, bir şans eseri Bay Kenneth'i köydeki bir hastasına gitmek için evden çıkmak üzereyken yakaladım. Catherine Linton'ın rahatsızlığı hakkında söylediklerimi duyunca, hemen benimle gelmeye karar verdi. Kaba saba ve sıradan bir adam olmasına rağmen özü sözü doğru, dobra dobra konuşan biriydi. O yüzden, söylediklerine şimdiye kadar olduğundan daha fazla riayet etmediği takdirde, hanımımın bu ikinci krizi atlatması ihtimalinin çok zayıf olduğunu açıkça anlatmaktan hiç çekinmedi.

'Nelly Dean,' dedi. 'Bu duruma yol açan farklı bir neden olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Çiftlik'te neler olup bitti? Burada kulağımıza tuhaf şeyler geliyor. Catherine gibi güçlü kuvvetli, dinç bir kadın entipüften bir nedenle bu hale düşmez. Ayrıca, onun gibi olanların hasta olmaları aslında bizim hiç hoşumuza gitmez, çünkü onları humma ve benzeri durumlardan kurtarmak çok zordur. Bu durum nasıl başladı?'

'Efendim bunları size anlatır,' diye cevap verdim. 'Ama Earnshawlar'ın öfkeli mizaçlarını siz de biliyorsunuzdur sanırım. Bayan Linton da ailesinin bütün huylarını kendisinde toplamış... Şu kadarını söyleyebilirim ki, her şey bir kavgayla başladı. Hanımım öfkeli bir anında bir kriz geçirdi. En azından kendisi öyle olduğunu söylüyor. Bu krizin en şiddetli anında odasına kaçıp kapıyı kilitledi. Sonra yemeyi içmeyi reddetti. Şimdi ise ya abuk sabuk konuşuyor, ya da rüyadaymış gibi davranıyor. Çevresindeki insanları tanıyor ama zihni bin bir çeşit tuhaf düşünceyle ve hayallerle dolup taşmış durumda.'

'Bay Linton bu duruma üzülecektir?' dedi sorar gibi Bay Kenneth.

'Üzülmek mi? Eğer karısına bir şey olursa, kesinlikle yüreğine iner!' dedim. 'Onu gereğinden fazla telaşlandırmayın, olur mu?'

'Ama dikkat etmesi gerektiğini söylemiştim ona,' dedi yol arkadaşım, 'benim ikazlarımı kulak arkası etmenin sonuçlarına katlanmalı! Son zamanlarda Bay Heathcliff'le de sıkı fıkı değil miydi?'

'Heathcliff sık sık Çiftlik'e ziyaretimize geliyor,' diye cevap verdim, 'ama bu beyefendinin onunla birlikte olmaktan hoşlanmasından çok, hanımımın çocukluğundan beri onu tanıyor olmasıyla ilgili. Yalnız, son zamanlarda Isabella Linton'a karşı beslediği birtakım küstahça emeller nedeniyle bu ziyaretlerine izin verilmez oldu. Onun bir daha oraya ayak basacağını sanmıyorum.'

Doktorun bundan sonra sorduğu soru, 'Peki, evin küçük hanımı da ondan soğudu mu bari?' oldu.

Bu konuyu tartışmaya gönülsüz olduğum için, 'Bunu bilecek kadar sırdaşı değilim onun,' diye cevap verdim.

Doktor başını sallayarak, 'Haklısınız,' dedi. 'Sinsinin tekidir o. Düşüncelerini hep kendisine saklar! Ama onun küçük bir budala olduğu da hiç şüphe götürmez. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre dün gece (ama ne de güzel bir geceydi!), o ve Heathcliff sizin evin arka tarafındaki fidanlıkta iki saatten fazla dolaşmışlar. Hatta Heathcliff onu artık eve dönmemesi ve ata atlayıp birlikte kaçmaları için zorlamış! Bana bu bilgiyi veren kişinin dediğine göre, Isabella ancak bir sonraki buluşmalarında kaçmak için hazır olacağına dair şeref sözü vererek ondan kurtulabilmiş. Bana bunları anlatan kişi ne yazık ki, kaçma planının ne zaman gerçekleşeceğini duyamamış. Siz yine de Bay Linton'a gözlerini dört açmasını söyleyin.'

Bu haber içimi yeni korkularla doldurmuştu. Kenneth'i geride bırakıp, koşarak eve geldim. O küçük köpek hâlâ bahçede bağırıp duruyordu. Bahçe kapısını aralayıp içeri girmesi için bir dakika kadar oyalandım. O ise, evin kapısına gitmek yerine, otları koklayarak bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Eğer onu yakalayıp zorla içeri sokmasaydım, kaçıp yola fırlayabilirdi. Isabella'nın odasına çıktığımda, korktuğumun başıma geldiğini gördüm. Oda bomboştu. Birkaç saat erken davranmış olsaydım, Bayan Linton'ın hastalığı belki de onun bu fevri davranışına engel olabilirdi. Artık ne yapılabilirdi ki? Hemen peşlerine düşüldüğü takdirde, zayıf bir ihtimal dahi olsa, onlara yetişmek mümkün olabilirdi; ama bunu ben yapamazdım ve tüm aileyi ayaklandırıp ortalığı birbirine katmaya da cesaretim yoktu. Zaten başına bir felaket gelmiş olan efendime durumu açıp, onun ikinci bir keder yaşamasına ise gönlüm hiç razı değildi. Dilimi tutmaktan ve işleri oluruna bırakmaktan başka bir çare göremiyordum. Az sonra Kenneth de geldi. Yüzüm allak bullak bir şekilde içeri girip onun geldiğini haber verdim. Catherine huzursuz bir uykudaydı. Kocası o cinnet halini yatıştırmayı başarmıştı. Şimdi de karısının yastığının üzerine eğilmiş, onun yüzündeki acı dolu ifadedeki her bir değişikliği dikkatle gözlüyordu.

Doktor hastayı muayene etti ve efendime tam ve sürekli bir huzur ortamının sağlanması halinde, hastalığın kötü sonuçlanmayacağını söyledi. Bana kalırsa, hanımımı tehdit eden tehlikenin ölümden ziyade kalıcı bir zihinsel sakatlık olabileceğini söylemek istiyordu.

O geceyi ben de, Bay Linton da gözümüzü kırpmadan geçirdik. Daha doğrusu, yatağa girmedik bile. Evdeki hizmetkârlar da her zamankinden daha erken kalkmışlar ve evin içinde sessizce koşuşturmaya başlamışlardı. İşlerini görürken karşılaştık-

larında aralarında fısıldaşarak konuşuyorlardı. Isabella dışında herkes ortalıktaydı ve herkes onun ne kadar derin uyuduğundan bahsediyordu. Ağabeyi de bir ara kardeşinin kalkıp kalkmadığını sordu ve kalkmasını sabırsızlıkla beklemekle birlikte yengesinin durumunu merak etmemesine de alınmış gibi duruyordu. Beni onu çağırmaya gönderecek diye tir tir titriyordum. Neyse ki, onun kaçtığını ilk haber veren kişi olmaktan kıl payı sıyırdım. Sabah erken saatlerde bir iş için Gimmerton'a gönderilmiş olan sersem hizmetçi kızlardan biri nefes nefese ve ağzı bir karış açık yukarı geldi ve yatak odasına dalarak bağırmaya başladı. 'Ah, aman Tanrım, aman Tanrım! Bakalım başımıza daha neler gelecek! Beyefendi, beyefendi, küçük hanımımız...'

'Kes sesini!' diye bağırdım. Onun böyle yaygara koparmasına öfkelenmiştim.

'Sakin ol, Mary! Ne oldu?' dedi Bay Linton. 'Küçük hanımın nesi var?'

'Gitmiş, gitmiş! Sizin o Heathcliff onu kaçırmış!' diye bağırdı kız nefesi kesilerek.

'Doğru değil bu!' diye haykırdı Linton, öfke içinde yerinden kalkarak. 'Olamaz böyle bir şey! Bunu da nereden çıkardın? Ellen Dean, git ve onu bul. Bu inanılmaz bir şey. Doğru olamaz!'

Böyle söylerken hizmetçi kızı da kapıya doğru çekti ve kıza tekrar neye dayanarak böyle konuştuğunu sordu.

'Şey, yo-yolda gelirken buraya sü-süt getiren oğlanı gö-gördüm,' diye kekelemeye başladı kız. 'Ba-bana Çiftlik'te başımızın dertte olup olmadığını sordu. Ben de hanımefendinin hastalığından bahsediyor sa-sandım ve ona 'evet' dedim. Sonra da o, 'Peşlerinden birileri gi-gitmiştir herhalde, değil mi?' diye sorunca, öylece bakakaldım. Benim hiçbir şeyden habe-

rim olmadığını görünce, anlatmaya başladı. Meğer gece yarısından hemen sonra bir kadın ve bir erkek Gimmerton'ın üç kilometre kadar dışındaki bir nalbanda gelip atlarının nallarını çaktırmışlar. Nalbandın kızı gelenlerin kim olduğunu görmek için yatağından kalkmış ve ikisini de hemen tanımış! Adam Heathcliff imiş, kız bundan emin olduğunu söylemiş. Zaten onu tanımamaya imkân yokmuş... Ayrıca, babasının avcuna bir altın İngiliz lirası sıkıştırmış. Kadının yüzü ise pelerininin başlığıyla örtülüymüş ama istediği bir bardak suyu içerken başlık düşünce kim olduğunu açık seçik görebilmiş. Heathcliff her iki atın yularını da elinde tutuyormuş ve yüzlerini köyün aksi istikametine çevirip, engebeli yolda olabildiğince hızlı gitmeye çalışıyorlarmış. Nalbandın kızı babasına bir şey söylememiş ama sabah olunca Gimmerton'da bunu duymayan kalmamış.

Ben de usulen gidip Isabella'nın odasına bir göz attım ve geri dönerek hizmetçi kızın söylediklerini doğruladım. Bay Linton yatağın yanındaki koltuğuna oturmuştu; beni görünce başını kaldırıp bana baktı, yüzümdeki boş ifadenin ne anlama geldiğini hemen anladı ve hiçbir talimat vermeden ve tek bir kelime bile söylemeden bakışlarını benden kaçırdı.

'Peşlerinden gidip onu geri getirmek için bir şeyler yapacak mıyız?' diye sordum. 'Yapacaksak, ne yapacağız?'

'O, kendi isteğiyle gitti!' dedi efendim. 'Dilediği gibi davranmak onun hakkıdır. Beni artık onunla ilgili olarak rahatsız etmeyin. Bundan böyle o benim sadece ismen kardeşimdir. Ben onu reddettiğim için değil, o beni reddettiği için...

Efendimin bu konu hakkında söyleyecekleri bu kadardı. Ne başka bir soru sordu, ne de bir kere daha onun ismini geçirdi. Sadece, yeni evinin nerede olduğunu öğrendiğim vakit, ne eşyası varsa oraya göndermemi istedi benden...

Bölüm 13

Kaçaklardan iki ay boyunca hiçbir haber alınamadı. Bu iki ay zarfında Bayan Linton doktorların beyin humması olarak tanımladığı hastalığın en kötü türünü geçirerek hayatta kalmayı başardı. Hiçbir anne biricik evladına bile Edgar'ın karısına gösterdiği sevgi ve adanmışlıkla bakamazdı. Gece demeden gündüz demeden onun başından ayrılmadı ve gergin sinirlerinin ve dengesiz zihninin yarattığı sıkıntılara sabırla göğüs gerdi. Doktor Kenneth, mezardan kurtardığı bu şeyin, verdiği bütün emeklere karşın, gelecekte de onun için bir kaygı kaynağı olmaya devam edeceğini belirtti. Linton, gerçekten de harabe haline gelmiş bir insanı kurtarmak için kendi sağlığını ve esenliğini feda etmişti ama Catherine'in hayatının artık tehlikede olmadığını öğrendiği anda yaşadığı sevinç ve minnet duygusu sınırsızdı. Her saatini karısının yanı başında geçiriyor, yavaş yavaş da olsa bedensel sağlığına kavuşmasını izliyor ve onun zihinsel dengesinin de yerine geldikten sonra tamamen eskisi gibi olacağını hayal edip, ümitlerini canlı tutuyordu.

Catherine odasından ilk kez ertesi martın başında çıkabildi. Bay Linton o sabah onun yastığının üzerine bir avuç altın renkli çiğdem serpiştirmişti. Uzun süredir neşe nedir bilmeyen gözleri sabah uyandığında hemen onlara takıldı ve heyecanlı elleri onları bir demet haline getirirken mutlulukla parladı.

'Bunlar Tepeler'de açan ilk çiçekler,' diye bağırdı. 'Bana buzları eriten tatlı meltemleri, ılık güneş ışıklarını ve yeni

yeni erimeye başlayan karları hatırlatıyor. Edgar, rüzgâr güneyden esiyor değil mi? Karlar hepten eridi mi?'

'Buralarda hemen hemen hiç kar kalmadı, tatlım,' dedi kocası. 'Benim bütün kırlık alanda görebildiğim sadece bir iki beyaz leke var. Gökyüzü masmavi, tarla kuşları ötüşüp duruyor, dereler ve ırmaklar dolup taşmış durumda. Catherine, geçen ilkbahar bu vakitlerde seni bu çatı altında görmek için can atıyordum. Şimdi ise şu tepelerde birkaç kilometre yürüyebildiğini görmeyi nasıl istiyorum bir bilsen. Rüzgâr oralarda o kadar tatlı tatlı esiyor ki, sana ilaç gibi geleceğini sanıyorum.'

'Oralara sadece bir kez daha gideceğim,' dedi hasta kadın. 'O zaman sen beni bırakıp gideceksin ve ben de sonsuza dek orada kalacağım. Gelecek bahar beni yine bu çatı altında görmek için can atacaksın ve geriye dönüp baktığında bugün ne kadar mutlu olduğunu hatırlayacaksın.'

Linton karısını hiç durmadan sevgiyle ve şefkatle kucaklıyor ve onu harika sözlerle neşelendirmeye çalışıyordu ama Catherine dalgın dalgın çiçekleri seyrediyor ve kirpiklerinin ucunda biriken gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine hiç aldırmıyordu. Onun kendisini gerçekten de daha iyi hissettiğini biliyorduk, o yüzden bu karamsarlığa büyük ölçüde uzun süre aynı yerde kapalı olmanın neden olduğuna karar vererek, bir yer değişikliğinin ona iyi geleceğini düşündük. Efendim bana haftalardır terk edilmiş durumda bekleyen oturma odasının ocağını tutuşturmamı ve pencerenin önüne, güneşin altına rahat bir koltuk koymamı söyledi. Sonra onu aşağı indirdi. Catherine uzunca bir süre orada kalarak dost canlısı ateşin keyfini çıkardı ve tam da tahmin ettiğimiz gibi çevresindeki eşyaları seyrederek hayat buldu. Bunlar eskiden de tanıdığı ama hasta olarak yattığı o iğrenç odayı dolduran

hüzünlü anıları ona hatırlatmayan, onlarla ilgisi olmayan eşyalardı. Akşama doğru üzerine büyük bir yorgunluk çöktü ama söylediğimiz hiçbir şey onu odasına dönmeye razı edemedi, o yüzden yeni bir oda hazırlanana kadar oturma odasındaki tahta kanepeyi ona yatak olarak hazırlamak zorunda kaldım. Daha sonra da merdivenlerden inip çıkma güçlüğü yaşamasın diye, sizin şimdi yatmakta olduğunuz ve oturma odasıyla aynı katta olan bu odayı ayarladık. Nitekim kısa bir süre sonra, Edgar'ın koluna yaslanarak, iki oda arasında gidip gelebilecek kadar güçlendi. Ben de içimden, onca özen ve bakımdan sonra kendisini toparlaması çok normal diye geçiriyordum. Onun iyileşmesini istememizin iki nedeni vardı, çünkü bir başka canlının yaşaması da onun hayatta kalmasına bağlıydı. Hepimiz kısa bir süre sonra dünyaya gelecek olan vârisin Bay Linton'ı çok mutlu edeceğini ve arazilerini bir yabancıya kaptırmaktan kurtaracağını ümit ediyorduk.

Bu arada, evden ayrıldıktan altı hafta kadar sonra Isabella'nın ağabeyine kısa bir not gönderdiğini ve Heathcliff'le evlendiğini haber verdiğini de söylemeden geçmemeliyim. Notta kullandığı ifade soğuk ve kuruydu ama en alttaki kurşun kalemle çiziktirilmiş bir iki satırda özür dilermiş gibi bir hava vardı. Davranışı bir güceniklik yarattıysa bile onu iyilikle hatırlamasını diliyor ve uzlaşmak istiyordu. Notta ayrıca o sırada başka türlü davranmasının elinde olmadığını ve ok yaydan bir kez çıktıktan sonra da geriye dönüş yapamadığını belirtiyordu. Sanırım, Linton bu nota cevap vermedi. Bundan iki hafta kadar sonra da bana uzun bir mektup geldi. Bu mektubun balayından henüz çıkmış bir yeni gelinin kaleminden çıkmış olması çok tuhafıma gitmişti. Size hemen okuyuvereyim, çünkü onu hâlâ saklıyorum. Sağlıklarında değer verdi-

ğimiz ölülerimizle ilgili her anının bizim için özel bir önemi vardır.

Mektup, 'Sevgili Ellen,' diye başlıyor ve şöyle devam ediyor:

'Dün gece Uğultulu Tepeler'e geldim ve Catherine'in çok hastalandığını ve hâlâ da hasta olduğunu yeni öğrendim. Sanırım Catherine'e yazmam doğru olmaz. Ağabeyim de yazdığım mektuba cevap vermeyecek kadar kızgın ya da üzgün. O yüzden, ona da yazamam. Yine de birilerine yazmam gerekir diye düşünüyorum ve yazabileceğim tek kişi de sensin...

Lütfen Edgar'a onun yüzünü tekrar görebilmek için dünyaları vermeye razı olduğumu, Thrushcross Çiftliği'nden ayrıldıktan sonra daha yirmi dört saat bile geçmemişken yüreğimin oraya geri döndüğünü ve şu anda bile hem ona hem de Catherine'e karşı sıcacık hislerle dolu olarak hâlâ orada olduğunu söyle. *Ne yazık ki onun peşinden gitmem mümkün değil!* (Bu kelimelerin altı çizilmişti.) Beni artık Çiftlik'te bir daha görmeyecekler. Bu kararımdan diledikleri sonucu çıkarabilirler, sadece bunu irademin zayıflığına ya da sevgiden yoksun olduğuma vermesinler.

Mektubumun bundan sonrası sadece senin okuman için, Ellen... Sana iki soru sormak istiyorum. Birincisi: Orada yaşadığın süre boyunca nasıl olup da insan olmanın doğuştan gelen özelliklerini yitirmeden, olduğun gibi kalabildin?

Beni asıl ilgilendiren ikinci sorum ise şu: Bay Heathcliff gerçekten bir insan mı? Yoksa deli filan mı? Yok, ikisi de değil diyorsan, bir şeytan mı? Bunu neden sorduğumu söylemek istemiyorum ama yalvarıyorum sana, eğer mümkünse nasıl bir yaratıkla evlendiğimi bana anlatır mısın? Tabii beni ziyarete geldiğin vakit... Ellen, beni hemen görmeye gelir misin?

Bana mektup yazma ama lütfen kendin gel ve bana Edgar'dan da bir şey getir.

Şimdi sana bu yeni evimde nasıl karşılandığımı anlatayım; ne de olsa Tepeler'i yeni evim olarak kabul etmem bekleniyor! Konfor eksikliği gibi konuların üzerinde sırf eğlence olsun diye duruyorum, çünkü bunları sadece gereklilik hissettiğim anlarda arıyorum. Keşke çektiğim tüm üzüntü bu ve geri kalan her şey hayal gücümün bir ürünü olsaydı, o zaman mutluluktan koşup oynar ve havalara uçardım!

Kırlara doğru yöneldiğimizde güneş Çiftlik'in arka tarafından batmaktaydı, o yüzden saatin altı civarında olduğunu tahmin etmiştim. Yol arkadaşım koruluğu, bahçeleri ve muhtemelen de evi mümkün olduğunca gözden geçirmek için yarım saat kadar oyalandı. Çiftlik evinin taş döşeli avlusunda atlarımızdan indiğimizde hava kararmıştı. Sizin o yaşlı uşak Joseph elinde bir meşaleyle bizi karşılamaya çıktı. Bunu tam ondan beklenen bir nezaketle yapmıştı. İlk işi meşaleyi yüzüme tutmak ve alt dudağını sarkıtarak hain hain bakmak oldu. Sonra da arkasını döndü. İki atı alarak ahıra götürdü, az sonra da sanki eski bir şatoda yaşıyormuşuz gibi, dış kapıyı sürgülemek için geri döndü.

Heathcliff onunla konuşmak için orada kaldı. Ben de mutfağa girdim. Burası oldukça pis ve izbe bir delik gibiydi. Senin denetimin altında olduğu günlerden beri öyle değişmiş ki, görsen mümkün değil tanıyamazsın. Ocağın başında haydut kılıklı, iri yapılı, üstü başı kirli, ağzı ve gözleri tıpkı Catherine'e benzeyen bir oğlan çocuğu duruyordu.

'Bu çocuk Edgar'ın yasal yeğeni olmalı,' diye içimden geçirdim. 'Benim de yeğenim sayılır. Onunla el sıkışmalıyım ve... Evet, onu öpmeliyim. Başlangıçta iyi bir ilişki kurmak işe yarayabilir.'

Ona yaklaştım ve onun tombul elini tutmaya çalışarak, 'Nasılsın, tatlım?' diye sordum.

Hiç anlamadığım bozuk bir şiveyle bir şeyler homurdandı.

'Sen ve ben arkadaş olalım mı, Hareton?' diyerek sohbet için ikinci bir girişimde bulundum.

Bu sabrımın karşılığı bir küfür ve oradan derhal çekip gitmezsem Throttler'ı üzerime salma tehdidi oldu.

Küçük alçağın, 'Hey, Throttler, oğlum,' diye fısıldamasıyla birlikte, köşedeki gizli barınağında yatmakta olan buldog kırması bir köpek ayağa fırladı. Oğlan, 'Şimdi yaylanacak mısın?' diye sordu tepeden bakan bir tavırla.

Hayatta kalma isteğim beni bu emre itaat etmeye mecbur kıldı. Diğerlerinin gelmesini beklemek için eşikten dışarı bir adım attım. Bay Heathcliff ortalıklarda görünmüyordu. Peşinden ahıra kadar gidip içeri girmek için yardımını istediğim Joseph, bir süre gözlerini bana dikip kendi kendine mırıldandıktan sonra, burun kıvırıp, 'Cık! Cık! Cık!' diye bir ses çıkardı ve 'Hiçbir Hıristiyan'ın böyle bir konuşma duyduğu vaki midir? Kem küm edip durma öyle! Böyle eveleyip gevelersen senin ne dediğini nasıl anlayacağım yani?'

Sağır olduğunu sanarak, 'Benimle birlikte eve gelmenizi rica ediyordum!' diye bağırdım. Bir yandan da sergilediği bu terbiyesizlik bir hayli canımı sıkmıştı.

'Benden hayır yok! Benim yapacak başka işlerim var!' diye cevap verdi ve işine devam etti. Bu arada çene kemiklerini sağa sola oynatıyor, kıyafetimi ve yüzümü ciddi bir kibirle inceliyordu. (Neyse ki kıyafetime diyecek yoktu ama yüzümün tam onun istediği gibi hüzünlü olduğundan eminim.)

Avlunun çevresinde dolandım ve küçük bir kapıdan geçe-

rek başka bir kapıya geldim. Daha kibar bir uşağın karşıma çıkacağını umarak kapıyı çalma cesaretini gösterdim. Kısa bir endişeli bekleyişten sonra kapıyı kadidi çıkmış, uzun boylu bir adam açtı. Boyun atkısı takmamıştı ve son derece pasaklı bir görünümü vardı. Omuzlarına kadar uzanan karmakarışık saçları tüm yüzünü örtmüştü. Ve gözleri de, aynen Catherine'in gözlerine benziyordu. Bir hayaletin tüm güzelliğini yitirmiş gözleriydi bunlar...

'Burada ne işiniz var?' diye sordu gaddar bir tavırla. 'Kimsiniz siz?'

'Benim adım Isabella Linton idi,' diye cevap verdim. 'Beni daha önce de gördünüz efendim. Bir süre önce Bay Heathcliff'le evlenmiş bulunuyorum. Beni buraya o getirdi. Sanırım izninizi alarak...'

'O zaman, o da mı geri döndü?' diye sordu münzevi adam. Gözleri aç kurt gibi parlıyordu.

'Evet. Az önce geldik,' dedim, 'ama o beni mutfak kapısının önünde bıraktı. Ben de tam içeri girecekken sizin o küçük oğlunuz oranın bekçisi gibi davrandı ve beni bir buldog köpeğiyle korkutarak içeri girmemi engelledi.'

Yeni ev sahibim Heathcliff'i görebilme ümidiyle arkamdaki karanlığı bakışlarıyla tararken, 'O cehennem zebanisi demek sözünü tuttu!' diye homurdandı. Sonra da o 'iblis' kendisini aldatmış olsaydı ona neler yapabileceğini anlatan bir dizi küfür ve tehdit savurdu.

Eve girmek için bu ikinci kapıyı denediğime pişman olmuştum. O küfürlerin sonu gelmeden oradan ayrılmayı ciddi şekilde düşünmeye başlamıştım ki, aniden içeri girmemi söyledikten sonra kapıyı kapatıp yeniden sürgüledi. İçeride büyük bir şömine yanıyordu ve zemini boz renge dönüşmüş

taşlarla kaplı olan bu koskoca odayı sadece bu ateşin ışığı aydınlatıyordu. Küçük bir kızken gözümü alamadığım o pırıl pırıl kalaylı, kurşun kaplar da o taşlar gibi, is ve toz içinde kalarak yozlaşmışlardı. Beni yatacağım yere götürmesi için bir hizmetçi kız çağırıp çağıramayacağımı sordum! Bay Earnshaw bana cevap verme zahmetine bile girmedi. Benim varlığımı unutmuş gibi, elleri ceplerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Öylesine derin bir dalgınlık içindeydi ve o kadar insanlardan nefret eder gibi bir hali vardı ki, onu bir kez daha rahatsız etmekten çekindim.

Kabul görmediğim bir yerde ve yalnızlıktan da beter bir ruh hali içindeydim. Sevdiğim insanların yaşadığı o güzel yuvanın sadece sekiz on kilometre uzakta olduğunu düşünmeye başlayınca nasıl büyük bir keder yaşadığımı söylersem, sanırım hiç şaşırmazsın, Ellen. Gerçi orayla aramda on kilometre değil de, Atlantik Okyanusu bile olsaydı, benim için hiçbir şey değişmezdi. O on kilometreyi aşmam mümkün değildi ki! Kendi kendime düşünmeye başladım. Huzuru ve teselliyi nasıl bulabilirdim? Sakın Edgar'a ya da Catherine'e bir şey söyleme ama bütün bu üzüntülere baskın çıkan endişe, Heathcliff'e karşı benim tarafımı tutacak ya da tutabilecek tek bir kişinin bile olmayışıydı! Uğultulu Tepeler'i kendim için bir sığınak olarak görmüştüm, hem de büyük bir sevinçle... Çünkü böylece sürekli olarak Heathcliff'le yalnız yaşamaktan kurtulacaktım ama Heathcliff orada iç içe yaşayacağımız kişileri tanıyordu ve onların hayatımıza karışmaları umurunda bile olmazdı.

Oturup uzun uzun düşündüm. Saat önce sekizi, sonra da dokuzu çaldı ama oda arkadaşım başını göğsüne doğru eğmiş bir halde ve arada bir çıkardığı homurtular ve acı inilti-

ler dışında, tek bir kelime bile etmeden bir aşağı bir yukarı arşınlamaya devam ediyordu. Evin içinde bir kadın sesi var mı diye kulak kesildim. Yaptıklarımdan dolayı büyük bir pişmanlık duyuyor, kendi kendime iç karartıcı tahminlerde bulunuyordum. Sonunda bu duygu ve düşünceler bir türlü bastıramadığım yüksek sesli iç çekişlere ve ağlamaya dönüştü. Bay Earnshaw odayı düzenli adımlarla arşınlamaktan vazgeçip, başıma dikilene ve gözlerinde henüz uyanan bir şaşkınlıkla bana bakmaya başlayana kadar, sesli sesli ağladığımın farkında bile değildim. İlgisini yeniden bana yöneltmiş olmasından yararlanarak, 'Yorucu bir yolculuktan geliyorum!' diye bağırdım. 'O yüzden hemen yatmak istiyorum! Hizmetçi kız nerede? O bana gelmiyorsa, ben ona gideyim!'

'Bizim burada hizmetçimiz filan yok,' dedi Bay Earnshaw, 'kendi işinizi kendiniz görmelisiniz!'

'Peki, ben nerede uyuyacağım?' diye hıçkırdım. Yorgunluk ve içinde bulunduğum sefil durum yüzünden, kendime olan saygımı bile yitirmiştim.

'Joseph size Bay Heathcliff'in odasını gösterir,' dedi. 'Açın şu kapıyı. Joseph oradadır.'

Dediğini yapmak üzereyken, aniden beni yakaladı ve son derece tuhaf bir sesle, 'Lütfedip kapınızı kilitler ve sürgüyü de çekersiniz umarım – sakın unutmayın, ha!' dedi.

'İyi de,' dedim. 'Neden, Bay Earnshaw?' Bile bile Heathcliff'le aynı odaya kilitlenme fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

Yeleğinin içinden namlusunun ucunda iki tarafı da keskin sustalı bir bıçak olan tuhaf bir silah çıkararak, 'Şuna bir bakın!' dedi. 'Bu gördüğünüz şey, çaresiz kalmış olan herkesi kolaylıkla baştan çıkarabilir. Her gece elimde bu silahla yuka-

rı çıkıp, onun kapısını zorlamadan duramıyorum. Kapıyı bir kere açık bulsam, onun da işi bitik demektir. Bunu yapmamak için kendimce yüzlerce neden bulsam da, bir bakıyorum ki bir dakika sonra oradayım ve bunu her gece yapıyorum. Sanki şeytan, onu öldür ve tüm hayatını mahvet, yaptığın tüm planlar altüst olsun diyor bana! İnsan birilerinin hatırı için bir süre o şeytana karşı koyabilir ama zamanı geldiğinde gökteki tüm melekler bir araya gelseler de, onu kurtaramayacaklar!'

Silahı merakla inceledim. Birden zihnimde iğrenç bir düşünce oluştu. Böyle bir silahım olsa, ben de ne kadar güçlü olurdum! Onu elinden alıp bıçağına dokundum. Bay Earnshaw yüzümün bir saniye için aldığı ifadeye şaşırmış gibi görünüyordu. Bu, bir dehşet değil, hırs ifadesiydi. Hemen uzanıp kıskanç bir tavırla silahı elimden çekip aldı; bıçak kısmını katlayıp silahın içindeki gizli yerine soktu.

'Ona bunları anlatsan da hiç umurumda değil,' dedi. 'Kendisini kollasın, siz de ona göz kulak olun. Gördüğüm kadarıyla, nasıl bir ilişki içinde olduğumuzdan haberiniz var. O yüzden, tehlike içinde olduğunu öğrenmek de sizi hiç şaşırtmadı.'

'Heathcliff size ne yaptı?' diye sordum. 'Böylesine şaşırtıcı bir nefreti hak etmek için size ne gibi bir kötülükte bulunmuş olabilir ki? Ona evi terk etmesini söylemek daha akıllıca olmaz mıydı?'

'Hayır!' diye gürledi Earnshaw. 'Buradan gitmeyi istediği an, kendisini ölmüş bilsin! Onu böyle bir şey yapmaya ikna ederseniz, siz de onu öldürmüş, bir cinayet işlemiş olursunuz! Yani, varımı yoğumu, *her şeyimi*, bir daha geri alma şansım olmadan ona mı bırakayım? Yani, Hareton bir dilenci mi olsun? Ah, lanet olsun! Onları *mutlaka* geri alacağım, *onun* altınlarını da! Sonra da sıra onun kanına gelecek! Ruhu da

dosdoğru cehenneme gidecek! Onu içine alan cehennem, eskisinden on misli daha karanlık bir yer olacak!'

Ellen, sen bana eski efendinin huyunu suyunu anlatmıştın. Evet, çıldırma noktasında olduğu kesin; en azından dün gece öyleydi. Onun yanındayken içim ürperiyordu ve bütün görgüsüzlüğüne ve suratsızlığına rağmen uşağının bile onun yanında daha kabul edilebilir olduğunu düşünüyordum. Yeniden o bedbin yürüyüşüne başlayınca, ben de kapının mandalını kaldırıp mutfağa kaçtım. Joseph ocağa doğru eğilmiş, ateşin üzerinde sallanmakta olan kabın içine bakıyordu. Yakınındaki bir tahta kanepenin üzerinde yulaf unuyla dolu tahta bir kâse duruyordu. Kabın içindeki kaynamaya başlayınca, o da elini kâseye daldırmak için döndü. Bu hazırlığın bizim akşam yemeğimiz için yapıldığını tahmin ediyordum. Çok aç olduğum için yemeğin yenilebilir bir şey olmasında kararlıydım. O yüzden, sert bir sesle, 'Lapayı ben pişireceğim!' diye bağırdım. Kâseyi onun elinin altından aldım ve şapkamla binici kıyafetimi çıkarmaya koyuldum. 'Bay Earnshaw bana kendi işimi kendim görmem gerektiğini söyledi,' diye devam ettim. Ben de öyle yapacağım. Açlıktan ölmeye hiç niyetim yok, o yüzden size hanımefendilik taslayacak değilim.'

Joseph bir yer bulup oturdu ve çizgili çoraplarını dizinden bileğine kadar ovuştururken, 'Aman Tanrım!' diye söylendi. 'Tam da iki efendisi olan bir eve alışmak üzereyken, yeni buyrukçular türedi etrafta. Şimdi tepemde bir de *hanım* olacaksa, buradan tüymekten başka çarem kalmadı demektir. Yıllardır barındığım bu evi günün birinde bırakıp gitmek zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi doğrusu! Üstelik o gün de pek yakın gibi görünüyor.'

Bu sızlanmaya hiç kulak asmadım. Hemen işe giriştim.

Yemek yapmanın benim için eğlenceli bir iş olduğu günleri hatırlayarak iç geçirdim; ama bu hatıraları hızla kafamdan çıkarmak zorundaydım. Geçmiş günlerdeki mutluluğumu hatırlamak beni perişan etmişti; bütün bunlar hayalimde canlandıkça kepçeyi daha hızla çeviriyor, avuç avuç aldığım yulaf ununu daha kısa aralıklarla suyun içine atıyordum. Joseph yemek pişirme yöntemimi giderek artan bir öfkeyle izliyordu.

'İşte!' diye bağırdı. 'Hareton, bu gece yulaf lapası yemekten umudunu kes, oğlum! Bu pişen şeyin içinde yumruklarım kadar büyük topaklar olacak. Al yine, işte! Sizin yerinizde olsam bütün kâseyi birden boca ederdim! Hadi bakalım, köpüğü de şöyle bir aldınız mı, işi bitirdiniz sayılır! Pat, pat! Atın bakalım. Neyse ki kabın dibi delinmedi!'

İtiraf etmeliyim... Kâselere boşaltırken ben de fark ettim ki, yaptığım lapa berbat bir bulamaç olmuştu. Masada dört tane çorba tası ve mandıradan yeni sağılmış sütle dolu dört litrelik bir de kulplu sürahi vardı. Hareton sürahiyi kaptığı gibi, geniş ağzından üstüne başına dökülmesine aldırmadan başına dikti. Ben hemen itiraz ettim. Bana kalırsa, onun sütünü bir maşrapaya koyup içmesi gerekirdi. Bu şekilde kirletilen bir sütten içmemin mümkün olmadığını da açıkça belirttim. İhtiyar huysuz, benim bu titizliğimden pek bir alındı ve çocuğun en az benim kadar temiz ve sağlıklı olduğunu ileri sürdü ve nasıl bu kadar kendini beğenmiş olduğuma da şaştığını söyledi. Bu arada küçük haydut da tehditkâr bakışlarını benden ayırmadan, ağzından salyalarını akıtarak sütü vantuzlamaya devam ediyordu.

'Sanırım ben yemeğimi başka bir yerde yiyeceğim,' dedim. 'Oturma odası gibi bir yeriniz yok mu?'

'*Oturma odası!*' diye tekrarladı, sırıtarak. '*Oturma odası!* Hayır, efendim! Bizim burada *oturma odası* filan yok! Eğer

bizimle birlikte oturmaktan hoşlanmıyorsanız, beyefendiyi deneyin. Yok, onu da beğenmezseniz, bir sonraki tercihiniz olarak yine biz varız!'

'O zaman ben yukarı çıkayım,' diye cevap verdim. 'Bana bir oda gösterin!'

Çanağımı bir tepsiye koydum ve kendime biraz daha süt koymak için kalktım. Joseph de homurdanarak ayaklandı ve yukarı çıkarken önüme düştü. Tavan arasına geldik. Arada bir duruyor ve önünden geçtiğimiz odaların kapılarını açıp içeri bakıyordu.

Nihayet menteşeleri gıcırdayan gevşek bir kapıyı sonuna kadar açarak, 'İşte size bir oda,' dedi. 'Birkaç lokma atıştırmak için yeter de artar bile. Köşede de içi mısır dolu bir çuval var. Tertemizdir ama siz o süslü püslü ipek elbiseniz kirlensin istemiyorsanız, mendilinizi üzerine serebilirsiniz.'

Onun oda dediği yer, biralık arpa ve tahıl kokan kereste-den yapılmış depo gibi bir yerdi. Her tarafa, ortada geniş bir boşluk kalacak şekilde tahılla dolu çuvallar yığılmıştı.

Öfkeyle yüzüne bakarak bağırdım, 'Burada yatılır mı hiç? Ben yatak odamı görmek istiyorum!'

'*Yatak odası!*' diye bağırdı Joseph, alaycı bir tavırla. 'Evde ne kadar *yatak odası* varsa, hepsini gördünüz. Şuradaki de benimki!'

Eliyle tavan arasındaki ikinci odayı işaret etti. Buranın ilk odadan farkı duvar diplerinin daha boş olmasıydı. Bir ucunda da perdesi olmayan, çivit mavisi bir yorganla kaplı, alçak ve geniş bir yatak vardı.

'Senin odanla ne işim olabilir ki benim?' diye itiraz ettim. 'Bay Heathcliff evin üst katında yaşamıyordur herhalde, öyle değil mi?'

'Ah! Bay *Heathcliff'in* odasını mı istiyordunuz siz?' diye bağırdı, yeni bir şey keşfetmiş gibi. 'İlk başta öyle deseydiniz olmaz mıydı? O vakit, ben de size işin aslını anlatıverir ve o odanın size gösteremeyeceğim tek oda olduğunu söylerdim. Beyefendi o odayı hep kilitli tutar. Ondan başka hiç kimse oraya giremez.'

'Eviniz pek güzelmiş, Joseph!' demekten kendimi alamadım. 'İçinde yaşayanlar da doğrusu pek hoş insanlar! Kaderimi onlarınkiyle birleştirdiğim gün, dünyadaki tüm delilikler benim beynimi mesken tutmuştu sanırım. Neyse, şimdi bunların sırası değil. Başka odalar da vardır nasıl olsa! Tanrı aşkına biraz acele edin de, bana yatacak bir yer bulun!'

Joseph bu yakarışıma cevap bile vermedi ve tahta basamaklardan isteksizce ama kendi bildiğini okurcasına inerek, tereddütle bir odanın önünde durdu. Duruş şeklinden ve içerideki eşyaların yüksek kalitesinden bu odanın evdeki en iyi oda olduğu kanısına vardım. Yerde bir halı seriliydi. İyi bir halıydı bu ama üzerindeki çiçek motifleri tozdan görünmez olmuştu. Odada, yer yer paralanmış bir duvar kâğıdıyla kaplı bir şömine ve oldukça pahalı bir kumaştan yapılmış, modaya uygun, geniş perdeleri olan meşe ağacından güzel bir karyola vardı. Perdelerin çok hor kullanılmış olduğu ilk bakışta seziliyordu. Farbalaları sökülmüş ve halkalardan çıkarak aşağı sarkmıştı. Onları tutan demir çubukların da bir tarafa doğru kavis yaparak eğrilmesi nedeniyle, perdenin bir yanı yerlerde sürüklenmekteydi. Bir kısmı kullanılamayacak halde olan sandalyeler de harap bir durumdaydı. Duvar panelleri derin yarıklarla delik deşik olmuştu. İçeri girip yerleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken, budala kılavuzum, 'İşte beyin

odası burası,' diye ilan etti. Ne var ki, o ana kadar yemeğim soğumuş, iştahım kaçmış ve sabrım da tükenmişti. Derhal sığınabileceğim bir yer bulması ve dinlenebileceğim imkânlar sağlaması için bastırdım.

Bizim sofu ihtiyar, 'Hangi cehennemdeki odayı istiyorsun?' diye başladı. 'Tanrı bizi korusun! Tanrı bizi affetsin! Hangi cehennemdeki odayı istiyorsan, git oraya kurul! Seni beş para etmez kendini beğenmiş kadın! Usandırdın beni! Her yeri gördün! Hareton'un küçücük odası dışında... Bu evde başını sokacağın başka tek bir delik kalmadı!'

O kadar sinirlenmiştim ki, elimdeki tepsiyi üstündekilerle birlikte yere fırlattım. Sonra da merdivenin başına oturup, ellerimi yüzüme kapayıp ağlamaya başladım. Joseph, 'Aferin sana, Bayan Cathy! Aferin! İyi halt ettin de, beyin ayakları bu kırılan kap kacağa takılınca, bakalım neler olur? Kim bilir neler duyacağız o zaman? Neler gelecek başımıza? Seni beş para etmez kaçık! Durup dururken öfkeye kapılıp Tanrı'nın nimetlerini böyle yerlere attığın için Noel'e kadar aç kalıp inim inim inlemeyi hak ediyorsun sen! Ama bu afra tafra pek uzun sürmez! Heathcliff'in senin kahrını çekeceğini mi sanıyorsun? Seni tam da bu halinle görmeliydi o! Ah, keşke şuracıklarda olsaydı!'

Böyle sövüp sayarak, mumuyla birlikte aşağıdaki inine indi. Ben de karanlıkta kalakaldım. Aptalca davranışımı takip eden kısa bir düşünme faslından sonra, gururumu yutarak öfkemi yatıştırmam ve yerleri temizlemem gerektiğini anladım. Aniden karşıma hiç beklemediğim bir yardımcı çıkıverdi. Bu, bizim eski köpeğimiz Skulker'in yavrusu olduğunu tahmin ettiğim Throttle idi. Babam eniklik dönemini Çiftlik'te geçiren yavruyu daha sonra Bay Hindley'e vermişti. Bir şekilde

beni hatırladığını sezer gibi oldum. Burnunu burnuma sürterek benimle selamlaştıktan sonra telaşla yere dökülmüş olan yulaf lapasına yumuldu ve hapur hupur yemeğe başladı. Bu arada ben de basamaklara saçılmış çanak parçacıklarını toparlamaya ve mendilimle tırabzana sıçrayan sütleri temizlemeye koyuldum. İşimizi bitirmek üzereyken Earnshaw'un geçitten gelen ayak seslerini duydum. Yardımcım kuyruğunu kıstı ve bir duvarın dibine sindi. Ben de sessizce karşıma çıkan en yakın kapı aralığına sokuldum. Köpeğin kendisini efendisinden gizleme çabası pek işe yaramamış olmalıydı ki, az sonra telaşlı koşuşturmalarla birlikte, uzun ve acı havlama sesleri geldi. Ben ise daha şanslıydım. Earnshaw yanımdan geçerek odasına girdi ve kapıyı da kapattı. Hemen sonra Joseph, Hareton'u yatırmak için geldi. Meğerse benim sığındığım oda Hareton'un odası imiş! İhtiyar beni görünce, 'Burada, sana da kibrine de yetecek kadar yer var. Bu oda bomboş, istediğin gibi yat kalk. Kötülerin olduğu ortamlardaki üçüncü kişi de hep Şeytan olur zaten.'

Hiç vakit kaybetmeden bu haberden faydalanma yoluna girdim. Kendimi ateşin yanındaki bir sandalyenin üzerine attığım anda uyuklamaya başladım. Az sonra derin ve tatlı bir uykuya dalmıştım; ama bu mutluluk pek kısa sürdü. Bay Heathcliff beni uyandırdı. İçeri yeni girmişti ve o bildik sevecen tavrıyla bana orada ne işim olduğunu sordu. Odamızın anahtarının onun cebinde kalmış olduğunu, benim de o yüzden geç vakte kadar ayakta kaldığımı söyledim. 'Odamız' kelimesi onu zıvanadan çıkardı. Küfürler ederek oranın asla bana ait olmadığını ve olmayacağını söyledi. Ve şey edeceğini... ama burada ne onun kullandığı kelimeyi tekrar edebilirim, ne de her zamanki davranışlarını anlatabilirim. Be-

nim nefretimi kazanmak için bıkmadan usanmadan öylesine ustaca yöntemler buluyor ki, şaşırır kalırsın! Bazen korkumu bile unutacak kadar hayretler içinde kalıyorum. Yine de, inan ki bir kaplan ya da zehirli bir yılan bile bende onun uyandırdığı dehşeti uyandıramaz! Bana Catherine'in hastalığından bahsetti ve ağabeyimi buna neden olmakla suçladı. Edgar'ı cezalandırma fırsatını yakalayana kadar da, onun temsilcisi olarak hıncını benden alacağına yemin etti.

Evet. Ondan nefret ediyorum. Öyle bitkinim ki... Ne kadar aptalmışım meğer! Lütfen, sen sen ol, bu anlattıklarımın tek bir kelimesini bile Çiftlik'te ağzından kaçırma. Her gün senin gelmeni bekleyeceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma.

ISABELLA.'

Bölüm 14

Bu uzun ve ayrıntılı mektubu dikkatle okuduktan sonra, hemen efendime koştum ve ona kız kardeşinin Tepeler'e geldiğini ve bana Bayan Linton'ın hastalığına ne kadar üzüldüğünü belirten bir mektup yolladığını söyledim. Mektupta ayrıca ağabeyini çok görmek istediğini ve en kısa zamanda benim aracılığımla onu affettiğini gösteren bir şeyi ona göndermesini istediğini yazdığını da ekledim.

'Affetmek mi?' dedi Bay Linton. 'Affedilecek bir şey yok ki, Ellen. Dilersen hemen bugün akşamüstü Uğultulu Tepeler'e gidebilirsin. Ona benim kızgın olmadığımı, sadece onu kaybettiğim için üzgün olduğumu söyle; özellikle de onun asla mutlu olmayacağını bildiğim için... Benim onu görmek için oraya gitmem tabii ki söz konusu değil; onunla yollarımız sonsuza dek ayrıldı bir kere. Eğer beni gerçekten sevindirmek istiyorsa, evlendiği o alçak herifi bu ülkeyi terk etmeye ikna etsin!'

Ona yalvarır gibi, 'Peki ama ona kısa da olsa bir not yollamayacak mısınız, efendim?' diye sordum.

'Hayır,' dedi. 'Bunun hiçbir gereği yok. Benim Heathcliff ailesiyle olan ilişkim, onun Linton ailesiyle olan ilişkisi kadar az olacak. Bir başka deyişle, hiç ilişkimiz olmayacak!'

Bay Edgar'ın bu soğukluğu beni son derece üzmüştü. Çiftlik'ten çıktıktan sonra tüm yol boyunca, bu sözlere nasıl yapsam da biraz içtenlik katsam, ağabeyinin onu iki satırla bile olsun teselli etmeyi reddettiğini Isabella'ya nasıl yumu-

şatarak aktarsam diye düşünerek kafa yordum. Isabella'nın sabahtan beri benim yolumu gözlediğinden emindim. Nitekim bahçedeki yola girer girmez, pencereden baktığını gördüm ve başımı sallayarak onu selamladım ama o görülmekten korkuyormuş gibi hemen geri çekildi. Kapıyı vurmadan içeri girdim. O eski neşeli evin yerinde tam anlamıyla yeller esiyordu. Böyle sıkıntılı ve kasvetli bir manzara olamazdı! İtiraf etmeliyim ki, o genç hanımın yerinde ben olsaydım, en azından ocağın çevresini süpürür ve masaların tozunu şöyle bir alırdım; ama anlaşılan o ki, her yanını saran o umursamazlık ve ihmalkârlık havasına o da şimdiden uyum sağlayıvermişti. O güzel yüzü solgun ve bitkindi. Saçlarının bukleleri yapılmamıştı ve lüleleri yer yer dümdüz aşağıya sarkıyordu. Bazı lüleler gelişigüzel bükülerek başının üst tarafına tutturulmuştu. Çok büyük bir ihtimalle, bir gece öncesinden beri kıyafetine el sürmemişti. Hindley orada değildi. Bay Heathcliff bir masanın başında oturmuş, cep defterinin sayfalarını çevirip duruyordu. Beni görünce hemen ayağa kalktı, oldukça dostane bir tavırla hatırımı sordu ve oturmam için bir sandalye gösterdi. Ortalıkta doğru düzgün görünen bir tek o vardı, öyle ki onu daha önce hiç bu kadar derli toplu görmediğimi söyleyebilirim. Olaylar o ikisini öylesine değiştirmişti ki, onları tanımayan biri Heathcliff'in kesinlikle doğma büyüme bir beyefendi, karısının ise bitli bir pasaklı olduğunu sanırdı. Isabella beni karşılamak için heyecanla öne doğru atıldı ve beklemekte olduğu mektubu almak için bir elini uzattı. Ben başımı iki yana salladım ama işaretimi anlamadığı için başlığımı bırakmak için büfeye doğru gittiğimde peşimden geldi ve fısıldayarak getirdiğim şeyi hemen ona teslim etmemi istedi. Heathcliff onun davranışının ne anlama

geldiğini derhal sezerek, 'Isabella'ya getirdiğin bir şey varsa (ki eminim vardır, Nelly), o şey her ne ise ona versen iyi olur. Bunu gizli gizli yapman gerekmez; bizim aramızda gizli saklı yok,' dedi.

En iyisinin hemen doğruyu söylemek olduğunu düşünerek, 'A, hiçbir şey getirmedim,' dedim. 'Efendim, şu aşamada kız kardeşinin ondan ne mektup ne de ziyaret beklememesini söylememi istedi. Size sevgilerini ve mutluluk dileklerini yolladı, hanımcığım. Ayrıca neden olduğunuz üzüntü için de sizi affettiğini söylememi istedi benden; ama bundan böyle bu aileyle kendi ailesi arasındaki temas ve haberleşmelerin kesilmesinden yana olduğunu, çünkü ilişkileri sürdürmenin bir fayda getirmeyeceğini düşündüğünü de belirtti.'

Bayan Heathcliff'in dudağı hafifçe titredi. Genç kadın daha sonra pencerenin önündeki sandalyesine gidip oturdu. Kocası da ocağın başında dikilerek bana Catherine hakkında sorular sormaya başladı. Bu konuda söylenmesi doğru olan şeyleri söyledim ama o çapraz sorgulama yöntemiyle hastalığın neden kaynaklandığıyla ilgili gerçeklerin çoğunu ağzımdan almayı başardı. Bütün suçun Catherine'de olduğunu söyledim, çünkü bana kalırsa bu hastalığı geçirmeyi hak etmişti. Son olarak da Heathcliff'in Bay Linton'ı örnek alarak, iyi ve kötü günlerde bile, aileler arasındaki her türlü ilişkiden uzak duracağını umduğumu söyledim.

'Bayan Linton şu anda nekahet döneminde,' dedim. 'Artık eskisi gibi olması mümkün değil ama en azından hayatı kurtuldu ya! Eğer sizin de ona karşı biraz saygınız varsa, onun yoluna bir daha çıkmayın. Hayır, daha iyisi bu ülkeden temelli çıkıp gidin. Bunu yaptığınıza pişman olmamanız için şu da ekleyeyim ki, şu genç hanım benden ne kadar farklıysa, Cat-

herine Linton da sizin eski dostunuz Catherine Earnshaw'dan o kadar farklı biri... Dış görünüşü çok değişti, huyu suyu derseniz, onlar daha da çok değişti. Öyle ki, onunla dostluk etmek zorunda kalan biri, ona duyduğu sevgiyi, ancak onun eski halinin yüzü suyu hürmetine, insanlık adına ve bir görev duygusuyla devam ettirebilir.'

Heathcliff sakin olmaya çalışarak, 'Bu mümkün tabii,' dedi. 'Özellikle de senin efendinin ona karşı insaniyet ve görev duygularıyla hareket etmekten başka bir dayanağının olmaması çok mümkün; ama Catherine'i onun *insanlık* ve *görev* duygularına teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Benim Catherine için beslediğim duygularla onunkiler kıyaslanabilir mi? Bu evden çıkıp gitmeden önce, beni onunla görüştüreceğine dair bana söz ver. İster razı gel, ister itiraz et ama ben onu *mutlaka* göreceğim! Tamam mı?'

'Ben size gitmeyin derim, Bay Heathcliff,' dedim, 'en azından benim aracılığımla bunu yapamazsınız. Efendimle bir kere daha karşı karşıya gelmeniz, hanımımın sonunu getirir.'

'Ama sen yardım edersen, öyle bir şey olmaz,' diye devam etti. 'Ayrıca eğer öyle bir tehlike söz konusu olacak olursa, yani Catherine'in üzüntülerine eğer Linton küçücük bir katkıda daha bulunacak olursa, o zaman işi son raddeye vardırmakta yerden göğe kadar haklı olurum. Keşke bana Catherine'in kocasının kaybından ne kadar üzüntü duyacağını söyleyecek kadar açık yürekli olabilseydin! Benim elimi kolumu bağlayan yegâne şey, onun acı çekmesi! Kocasının duygularıyla benimkiler arasındaki fark bu işte! O benim yerimde, ben de onun yerinde olsaydık, ondan hayatımı zehir edecek kadar nefret ediyor olsam bile, elimi ona kaldırmazdım. Bu sana

inanılmaz gelebilir ama ister inan ister inanma, gerçek bu! Catherine onunla olan arkadaşlığını sürdürmek istediği müddetçe, onu bundan mahrum etmezdim; ama onu bıraktığı an kalbini deşer ve kanını bile içerdim! O zamana kadar – bana inanmıyorsanız, beni tanımıyorsunuz demektir – onun saçının bir teline bile dokunmaktansa, işkenceyle ölmeyi tercih ederdim!'

'Bütün bunlara rağmen,' diye sözünü kestim, 'o sizi neredeyse tamamen unutmuşken kendinizi ona yeniden hatırlatarak onun kendine gelmesiyle ilgili umutları yok etmekten ve onu yeni anlaşmazlıkların ve üzüntülerin içine atmaktan hiç çekinmiyorsunuz.'

'Beni neredeyse tamamen unutmuş mu? Öyle mi sanıyorsun?' diye bağırdı. 'Ah, Nelly! Biliyorsun ki beni unutmuş filan değil! Benim kadar sen de biliyorsun ki, Linton'ı bir kez aklından geçirse, beni binlerce kez düşünüyordur! Hayatımın en kötü günlerini yaşadığım bir dönemde, ben de buna benzer bir düşünceye kapılmıştım. Öyle ki, geçen yaz buralara geri döndüğümde bu düşünce hiç durmadan beynimi kemirip duruyordu ama artık sadece onun ağzından duyarsam, böyle bir şeyin doğruluğuna inanırım. O vakit ne Linton'ın, ne Hindley'in, ne de gördüğüm rüyaların bir önemi kalır. Geleceğimi anlatmaya iki kelime yeterli olur: *ölüm* ve *cehennem.* Onu kaybettikten sonra varlığımı sürdürmek, benim için cehennemde yaşamaktan farksız olur. Bir ara, Edgar Linton'ın aşkına benimkinden daha fazla değer verdiği gibi aptalca bir hisse kapılmıştım. Linton, o çelimsiz bedeninin bütün gücüyle Catherine'i seksen yıl sevse dahi, benim bir günde sevdiğim kadar bile sevemez onu. Catherine'in gönlü de benimki gibi engindir. Onun olanca sevgisinin Edgar'ın tekeline girmesi,

bana denizin şu at yalağına sığması kadar imkânsız geliyor. Pöf! Bence Edgar onun gözünde köpeğinden ya da atından olsa olsa bir derece daha değerli! Bir kere, benim gibi sevilmek onun harcı değil! Catherine onda var olmayan şeyleri nasıl sevebilir ki?'

'İki insan birbirine ne kadar düşkün olabilirlerse, Catherine ve Edgar da o kadar birbirlerine düşkünler!' diye atıldı Isabella, aniden canlanarak. 'Hiç kimsenin böyle konuşmaya hakkı yok ve ben de böyle oturup ağabeyimin küçük düşürülmesine seyirci kalamam!'

'Ağabeyin de sana pek düşkün, öyle değil mi?' dedi Heathcliff aşağılayıcı bir tavırla. 'Seni şu koca dünyada nasıl da hiç umursamadan yüzüstü bırakıverdi öyle!'

'Benim neler çektiğimin farkında değildi de ondan!' dedi Isabella. 'Ben ona bu konuda hiçbir şey anlatmadım ki...

'Ama bir şeyler anlatmış olmalısın. Ona yazdın, öyle değil mi?'

'Evlendiğimi haber vermek için bir kere yazdım. Sen de yazdığım mektubu görmüştün.'

'Peki, ondan sonra?'

'Hayır, yazmadım.'

'Sosyal konumundaki değişiklik küçük hanıma kederden başka bir şey getirmemiş gibi görünüyor,' diye araya girdim. 'Bu ilişkide bir sevgi eksikliği olduğu besbelli... Eksik olanın kimin sevgisi olduğunu hemen tahmin edebilirim ama söylemem doğru olmaz elbette!'

'Bana kalırsa, eksik olan onun kendisine olan sevgisi! Her geçen gün daha da yozlaşıp, iyiden iyiye pasaklı bir kadına dönüşüyor! Beni mutlu etme çabalarından görülmemiş bir hızla bıkıverdi. Evlendiğimizin ertesi günü eve dönmek için

ağladığını söylesem, bana kimse inanmaz! Gerçi süssüz püssüz haliyle bu eve daha çok yakışacağını söylemek zorundayım, yeter ki etrafta fazlaca dolaşıp yöre halkına beni rezil etmesin!'

'Ama efendim,' diye giriştim, 'Bayan Heathcliff kendisine hizmet edilmesine ve ihtimam gösterilmesine alışık bir kişidir; evin tek kızı olduğu için herkesin etrafında pervane gibi döndüğü bir ortamda büyütülmüş olduğunu unutmuyorsunuzdur umarım. O yüzden etrafını temiz tutması için ona özel bir hizmetçi vermeli ve onu hoş tutmalısınız. Ayrıca, Bay Edgar'la alıp veremediklerinizi bir kenara bırakmalı ve karınızın da sevdiği kişiye derin bağlarla bağlanabilme yeteneğine sahip olduğundan kuşku duymamalısınız. Aksi takdirde, eski evindeki o görkemli güzellikleri, konforu ve dostlarını terk edip de sırf sizinle birlikte olmak için böyle bir izbelikte yaşamaya razı olur muydu?'

'Isabella onları boş bir hayale kapıldığı için terk etti,' diye cevap verdi Heathcliff. 'Beni bir roman kahramanı gibi görüyor, onu şövalyelere özgü bir adanmışlıkla sevmemi ve sınırsız bir hoşgörüyle üstüne titrememi bekliyordu. Benimle ilgili olarak yarattığı muhteşem tabloya öylesine inanıyor ve hayalindeki yanlış izlenimlere göre davranmakta öylesine diretiyor ki, onu aklı başında biri olarak göremiyorum doğrusu. Ama o da sonunda beni tanımaya başladı sanırım. İlk başlarda beni öfkelendiren o budalaca gülümsemelerini ve surat ekşitmelerini artık pek göremiyorum. Kendisiyle ve bana olan tutkusuyla ilgili olarak ona söylediklerimde ciddi olduğumu anlamakta gösterdiği direnç de geçti sayılır. Keskin zekâsının üstün gayretleri sayesinde onu sevmediğimi sonunda keşfetti. Bir ara hiçbir dersin buna ona öğretemeyeceğine kanaat ge-

tirmiştim doğrusu! Yine de tam olarak öğrendiğini söyleyemeyeceğim, çünkü daha bu sabah bana sonunda kendimden nefret ettirmeyi başardığımı söylemek gibi şaşırtıcı bir zekâ gösterisinde bulundu! İnanın ki, bunu anlayabilmek onun için Herkül'ün işlerinden birini başarmak kadar zor olmuştur! Aslında, eğer bunu başarabilmişsem, ona teşekkür borçluyum demektir. Ne dersin? Senin bu sözlerine güvenebilir miyim, Isabella? Benden nefret ettiğinden emin misin? Seni çok değil, yarım güncük yanımdan uzaklaştırsam, ağlaya sızlaya geri gelmeyecek ve bana yaltaklanmayacak mısın? Bu arada, sanırım özellikle de senin yanında ona içim dışım sevecenlikmiş gibi davranmamı isterdi, Nelly. Gerçeğin apaçık ortada olması ne de olsa onun gururunu incitmiştir. Ama aramızdaki tutkunun tek taraflı olduğunu bütün dünya bilse bile, benim umurumda değil... Ona bu konuda yalan söylemiş filan da değilim. Beni ona karşı yalancıktan da olsa seviyormuş gibi davranmakla da suçlayamaz. Çiftlik'ten buraya geldiğimizde, ilk yaptığım şeyin onun küçük köpeğini asmak olduğunu kendi gözleriyle gördü. Bunu yapmamam için yalvardığında da ona ilk söylediğim şey, tek bir şey dışında ona ait olan her şeyi asmayı istediğim oldu. O tek şeyin kendisi olduğunu sanmıştır mutlaka; ama yaptığım hiçbir vahşeti iğrenç bulup, kafa tutmadı bana. Bana kalırsa, kendi kıymetli canına bir zarar gelmedikçe bu gaddarlıklara karşı o da doğuştan şerbetli! Şimdi bana söyler misin, bu acınası, aşağılık, beyinsiz köpeğin onu sevebileceğimi hayal etmesi inanılmaz bir saçmalık ve gerçek bir budalalık örneği değil mi? Git efendine söyle, Nelly, ben ömrümde onun kız kardeşi gibi aşağılık bir yaratık görmedim. Linton adını bile lekelediğini söyleyebilirim. Zaman zaman onun tahammül sınırlarını zorlayacak şeyler

deniyorum ama yine de utanmadan geri geldiğini ve bana yaltaklandığını görerek acıyor ve aklıma yeni bir işkence türü gelmediği için merhamete geliyorum! Efendine ayrıca o kardeşçe ve hüküm vermeyi seven yüreğini hoş tutmasını söyle, yaptığım her işte yasalara uyduğumdan şüphesi olmasın. Şu ana kadar kız kardeşine boşanma hakkı verecek tek bir davranışta bulunmamaya özen gösterdim; dahası onun bizi ayıracak kişiye teşekkür edeceğini de hiç sanmam. Kendisi gitmek isterse, gidebilir elbette; çünkü onun varlığından duyduğum rahatsızlık, ona işkence etmekten aldığım keyfi çoktan geride bırakmış durumda!'

'Bay Heathcliff,' dedim, 'bir deli gibi konuşuyorsunuz! Karınız da büyük bir ihtimalle sizin deli olduğunuza inanıyordur. Size o yüzden şimdiye kadar sabretmiş olmalı; ama mademki gitmesinde bir beis görmüyorsunuz, o da hiç şüphesiz bu izinden yararlanacaktır. Bu adamla kendi isteğinizle kalacak kadar büyülenmiş değilsiniz, öyle değil mi, hanımcığım?'

'Dikkat et, Ellen!' diye cevap verdi Isabella, gözleri öfkeyle parlayarak. Bakışlarındaki ifade Heathcliff'in kendisinden nefret ettirmek için gösterdiği çabaların boşa gitmemiş olduğunu açıkça gösteriyordu. 'Onun söylediği tek bir kelimeye bile inanma! O yalancı bir şeytan! Bir canavar... Kesinlikle bir insan değil! Bana daha önce de gidebileceğimi söyledi ve ben de gitmeye kalktım ama bunu bir kere daha deneyemem artık! Lütfen, Ellen, bana söz ver! Burada geçen bu rezil konuşmaların tek bir kelimesinden bile ağabeyime ve Catherine'e söz etmeyeceksin! Onun yapmak istediği tek şey var, o da Edgar'ı çaresizliğe düşürüp çıldırtmak. Benimle sırf ona hükmedebilsin diye evlendiğini söyledi bana. Bunu

yapmasına izin vermeyeceğim. Ölürüm de gene buna izin vermem! Tek umudum o şeytana özgü ihtiyatını elden bırakıp beni öldürmesi... Bunun için dua ediyorum! Artık kendim için hayal edebileceğim tek mutluluk ölmek ya da onun öldüğünü görmek!'

'İşte! Bu kadarı yeterli!' dedi Heathcliff. 'Eğer günün birinde mahkemeye çağırılacak olursan, onun şu dediklerini aklında tut, olur mu, Nelly? Şu yüze iyice bakar mısın? Tam da benim mahkemede işime yarayacak bir kıvama gelmek üzere! Hayır, Isabella! Sen, şu anda kendi kendini idare edebilecek durumda değilsin ve ben yasal hamin olarak, seni gözetimim altında tutmak zorundayım. Bundan keyif aldığımı da sanma sakın! Şimdi yukarı çık. Ellen Dean'e özel bir şey söylemem gerek. O tarafa değil, yukarı çık dedim sana! Yukarıya şuradan çıkılıyor, çocuğum!'

Isabella'yı kolundan tuttuğu gibi odanın dışına attı ve homurdanarak geri döndü. 'Hiç acımam yok benim! Hiç acımam yok! Solucanlar debelendikçe onların bağırsaklarını deşme arzum daha da kabarıyor! Sanki manevi olarak yeniden diş çıkarıyorum, acım ne kadar artarsa çiğneme arzum da o ölçüde artıyor!'

'Siz 'acıma' kelimesinin anlamını gerçekten biliyor musunuz ki?' diye sordum ve başlığımı almak için telaşla bir hamle yaptım. 'Acaba hayatınızda bir nebze olsun bu duyguyu hissettiniz mi?'

'Koy şunu yerine!' diye sözümü kesti, gitme niyetinde olduğumu anlayınca. 'Henüz bir yere gidiyor filan değilsin! Yanıma gel, Nelly! Catherine'i görmeye kararlıyım, hem de en kısa zamanda... O konuda bana yardım etmen için seni ya ikna edeceğim, ya da zorlayacağım. Yemin ederim ki, kötü bir niyetim

yok. Bay Linton'a bir sıkıntı yaratmak, onu çileden çıkarmak, ya da ona hakaret etmek arzusunda değilim. Sadece nasıl olduğunu, neden hastalandığını Catherine'in kendi ağzından duymak ve ayrıca da ona bir yardımım olabilir mi diye sormak istiyorum. Dün akşam tam altı saat boyunca Çiftlik'in bahçesinde dolandım durdum ve bu gece yine oraya gideceğim. Bundan sonra her gece, Tanrı'nın her gecesi ve gündüzü oraya gidecek ve içeri girme fırsatı yakalayana kadar bir hayalet gibi oralarda dolaşacağım. Eğer Edgar Linton'la karşılaşacak olursam, orada kaldığım süre boyunca sessiz kalmasını sağlamak için onu yere yıkmaktan bir an bile çekinmeyeceğim. Uşakları bana mani olmaya kalkışırlarsa, onları da bu silahlarla geri püskürtmeyi gayet iyi bilirim. O yüzden, benim onlarla ya da efendileriyle karşı karşıya gelmemi baştan engellemek daha doğru olmaz mı? Bunu da en iyi sen becerirsin. Geldiğim vakit sana haber veririm, sen de Catherine'in yalnız olduğu bir anda kimse görmeden benim içeri girmemi sağlar ve vicdanın rahat bir şekilde ben oradan ayrılana kadar etrafı kollarsın. Bana yardım ettiğin takdirde felaketlerin de önüne geçmiş olacaksın çünkü...'

Ekmeğini yediğim eve ihanet ediyor durumuna düşmeyi istemediğim için itiraz ettim. Ayrıca onu Bayan Linton'ın huzurunu kendi emelleri uğruna bozacak kadar bencil ve acımasız olmakla suçladım. 'En küçük bir olay bile onu ürkütüyor,' dedim. 'Sinirleri harap olmuş durumda. Bu sürprizi kaldıracak durumda olduğunu hiç sanmıyorum. O yüzden, lütfen ısrar etmeyin, efendim! Yoksa yapmak istediklerinizi gider efendime bir bir anlatırım. O da yuvasının ve ailesinin dirliği için bu tür mazur görülemeyecek ziyaretlere karşı bazı önlemler alır.'

'O zaman ben de seni alıkoymak için bir önlem alayım, kadın!' diye haykırdı Heathcliff. 'Yarın sabaha kadar Uğul-

tulu Tepeler'den bir yere ayrılmayacaksın! Catherine'in beni görmeye dayanamayacağını ileri sürmek, aptalca maval okumaktan başka bir şey değil. Gidişimin ona sürpriz olmasına gelince, zaten ben de öyle bir şey olmasını istemiyorum. O yüzden onu hazırlamalı ve gelip gelemeyeceğimi ona sormalısın. Benim adımı hiç anmadığını ve evde kimsenin ona benden bahsetmediğini söylüyorsun. Benim adımı söylemek o evde yasaksa, o zaman kime benden söz edebilir ki? Hepinizin kocasının casusu olduğunuzu sanıyordur. Ah, sizinle birlikteyken tam bir cehennem hayatı yaşadığından öyle eminim ki! Diğer şeylerin yanı sıra, suskunluğundan da anlayabiliyorum bunu. Onun genellikle tedirgin ve kaygılı göründüğünü söylüyorsun. O zaman, onun huzurlu olduğunu nasıl ileri sürebilirsin? Kafasının da karışık olduğundan bahsediyorsun. İnsan böylesine korkunç bir tecrit içindeyken nasıl başka türlü olabilir ki? Ya *görev* ve *insanlık* duygusuyla onunla ilgilenen o tatsız tuzsuz, silik yaratığa ne demeli? Hah! *Acıdığı* ve *merhamet* ettiği için onunla ilgileniyormuş! O zaman saksıya bir meşe ağacı diksin ve onun büyümesini beklesin... Kendi sığ ilgisinin toprağında Catherine'in güçlenmesini beklemekle aynı şey bu. Şimdi, vakit kaybetmeden bu işe bir çare bulalım. Burada kalarak benim Catherine'e ulaşmak için Edgar ve adamlarıyla boğuşmamı mı istersin, yoksa bugüne kadar olduğun gibi benim dostum olmayı ve ricamı yerine getirmeyi mi? Hemen bir karar ver, çünkü eğer huysuzluk edip inatlaşmaya devam edeceksen, benim burada bir dakika bile daha fazla kalmamın bir anlamı yok.'

İşte böyle, Bay Lockwood, onunla tartışıp sızlandım ve belki elli kez teklifini kesin olarak reddettim ama sonunda beni bir anlaşmaya varmak için zorladı. Onun yazacağı bir mektubu hanımıma götürecektim. Hanımım razı olduğu tak-

dirde, Edgar Linton ilk uzaklaştığı anda eve gelmesi ve bir şekilde içeri girmesi için ona haber vereceğime dair benden söz alacaktı. O esnada ben de, diğer hizmetçiler de ortalıkta görünmeyecektik. Bu yaptığım doğru muydu, yanlış mı? Korkarım ki işe yarayabilecek olmakla birlikte, yanlıştı. Bu şekilde davranmaya razı olmakla yeni bir patlamayı önlemiş olacağımı sanıyordum. Ayrıca, böyle bir heyecan yaşamanın Catherine'in akıl sağlığına da olumlu bir etkisi olacağını düşünüyordum. Ama daha sonra, laf taşıdığım için Bay Edgar'ın beni bir ara nasıl fırçaladığı aklıma geldi. Bu konudaki huzursuzluğumu gidermek için, bunun son olduğunu ve efendimin bana duyduğu güvene asla bir daha ihanet etmeyeceğimi – yaptığım şey bu kadar acımasızca tanımlanabilirse tabii – defalarca kendi kendime telkin etmeye çalıştım. Yine de, içim rahat değildi. Dönüş yolculuğum gelişimden daha mutsuz oldu ve mektubu Bayan Linton'a vermeye kendimi ikna edene kadar şüpheler içinde kıvrandım durdum.

Ah, Doktor Kenneth de geldi işte! Aşağı inip sizin çok daha iyi olduğunuzu söyleyeyim ona. Benim bu anlattığım türdeki hikâyeye biz buralarda *bitmeyen işkence* deriz. Hiç şüpheniz olmasın, bizi bir gece daha sabaha kadar idare edecektir."

Kadıncağız doktoru karşılamak için aşağı inerken düşündüm. Evet, hikâye hem kasvetli, hem de hazindi. Bana kalsa eğlenmek için asla böyle bir hikâye seçmem ama ne kaybederim ki? Bakarsınız, Bayan Dean'in acı otlarından bana yarayacak ilaçlar çıkar ama ilk olarak Catherine Heathcliff'in parıldayan gözlerinde pusuda bekleyen o efsundan kendimi sakınmalıyım. Eğer gönlümü o genç kadına kaptıracak olursam ve kız da annesinin ikinci bir baskısı gibi çıkarsa, halim pek yaman olur doğrusu!

Bölüm 15

Bir hafta daha geçti. Ben de sağlığıma ve bahara bir o kadar daha yaklaştım! Komşumla ilgili hikâyeyi, kâhya kadının daha önemli işlerinden fırsat buldukça, farklı zamanlarda birkaç kez gelip yanımda oturması sayesinde, baştan sonra kadar dinlemiş durumdayım. Hikâyenin geri kalan kısmını yine onun ağzından ama biraz kısaltarak aktaracağım. Kadının genel anlamda çok hoş bir anlatış tarzı var ve bu tarzı benim daha da güzelleştirebilmem pek mümkün değil.

Bayan Dean, "O akşam," diye devam etmişti, "yani, Uğultulu Tepeler'e gittiğim günün akşamı, Bay Heathcliff'in evin yakınlarında olduğunu gözlerimle görmüş gibi biliyordum. Mektubunu hâlâ cebimde taşıdığım ve daha fazla tehdit ya da rahatsız edilmek istemediğim için dışarı çıkmaktan çekiniyordum. Efendim bir yerlere gitmeden mektubu teslim etmekte kararlıydım, çünkü Catherine'in nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. O yüzden, mektubu ona ancak üç günden sonra verebildim. Dördüncü gün pazardı. Ev halkı kiliseye gittikten sonra mektubu onun odasına götürdüm. Evde sadece benimle birlikte evi idare etmesi için bir uşak bırakmışlardı. Ayin saatlerinde bütün kapıları kilitlemek gibi bir âdetimiz vardı ama o gün hava öyle sıcak ve hoştu ki, hepsini ardına kadar açık bıraktım. Kimin geleceğini de bildiğimden, görevimi yerine getirmek için, uşağa hanımın portakal istediğini, hemen köye koşarak ücreti yarın sabah ödenmek üzere birkaç tane satın almasını söyledim. Uşak evden ayrıldı ve ben de yukarı çıktım.

Bayan Linton, üzerinde bol, beyaz bir elbise ve omuzlarında ince bir şalla her zamanki gibi açık pencerenin önünde oturmaktaydı. Uzun ve gür saçlarını hastalığının ilk günlerinde biraz kısaltmıştı. Şimdi ise sadece taranmış olarak doğal dalgalar halinde şakaklarına ve boynuna düşüyordu. Heathcliff'e de söylemiş olduğum gibi, görünüşü bir hayli değişmişti; ama sakin olduğu vakitler bu değişiklikte sanki dünyevi olmayan bir güzellik vardı. Gözlerindeki parıltının yerini, artık hülyalı ve melankolik bir dalgınlık almıştı. Bu gözler, çevresindeki hiçbir şeyi görmüyor, dünyanın ötesinde diyebileceğiniz, uzaklardaki, çok uzaklardaki bir şeylere bakıyor gibiydiler. Biraz kilo aldığı için eski bitkin görünüşü kaybolmuş olan yüzünün solgunluğu ve zihinsel durumunun neden olduğu tuhaf ifade, hastalığının nedenlerini acı veren bir şekilde hatırlatmakla birlikte, ilk bakışta bile ilgi uyandırıyor ve insanın içini sızlatıyordu. Kesinlikle bana ve sanırım onu gören herkese göre, iyileşmekte olduğuna dair somut kanıtları yalanlamakla kalmayıp, ona ölüme mahkûm bir hasta damgasını da vuran belirtilerdi bunlar.

Catherine'in oturduğu pencerenin kenarında açık duran bir kitap vardı. Belli belirsiz esen bir rüzgâr, kitabın sayfalarını ara ara kımıldatıyordu. Sanırım kitabı oraya Linton koymuştu, çünkü Catherine oyalanmak için bile eline ne bir kitap alıyor, ne de herhangi bir işle uğraşıyordu. Kocası onun eskiden hoşlandığı konulara ilgisini çekmek için saatlerce uğraşıyordu. Catherine onun böyle davranmaktaki maksadının ne olduğunun farkındaydı, o yüzden iyi olduğu vakitler onun bu çabalarına uysal bir şekilde katlanıyor ama ara sıra engellemeye çalıştığı bitkin iç çekişleriyle bunların ne kadar boşuna olduğunu gösteriyor ve nihayet onu gülücüklerin ve öpücük-

lerin en kederlileriyle susturuyordu. Diğer vakitler ise, huysuzlaşarak arkasını dönüyor, yüzünü elleriyle örtüyor ve hatta öfkeli bir tavırla kocasını iterek kendisinden uzaklaştırıyordu. Öyle durumlarda kocası, bir faydası dokunmayacağını bildiği için, onu kendi haline bırakmaya özen gösteriyordu.

Gimmerton Kilisesi'nin çanları çalıyor, vadide var gücüyle akan derenin yumuşak şırıltıları insanın kulaklarını okşuyordu. Yaz yapraklarının henüz başlamamış olan hışırtılarının yerini alan tatlı bir şarkı gibiydi bu ses. Ağaçlar iyice yapraklandığında ise, Çiftlik'in çevresini saran bu şarkı artık duyulmaz olurdu ama Uğultulu Tepeler'de buzların çözülmesini ya da sürekli yağan yağmurları takip eden sakin günlerde çok net bir şekilde duyulurdu. Sanırım, Catherine de şimdi bu sesi dinlerken Uğultulu Tepeler'i düşünüyordu. Tabii ki, eğer düşündüğü ya da dinlediği herhangi bir şey var idiyse! Size daha önce sözünü ettiğim, o dalgın ve anlaşılması güç ifade vardı yine yüzünde; ne gözü bir şey görüyor, ne de kulakları bir şey duyuyor gibiydi.

'Size bir mektup var, Bayan Linton,' dedim, mektubu dizinin üzerinde duran eline nazik bir şekilde tutuşturarak. 'Hemen okumanız gerek, çünkü sizden bir cevap bekleniyor. Mührü açayım mı?' Bakışlarının yönünü değiştirmeden, 'Evet,' dedi. Mektubu açtım. Çok kısaydı. 'Şimdi, okuyun mektubu,' dedim. Elini çekti. Mektup yere düştü. Onu tekrar kucağına koydum ve canı ona bakmak isteyene kadar beklemeye koyuldum; ama beklediğim o hareket uzun bir süre gerçekleşmeyince, 'Ben mi okuyayım, efendim?' diye sordum. 'Mektup Bay Heathcliff'ten geliyor.'

Aniden irkildi. Gözlerinde bir şeyler hatırladığına dair sıkıntılı bir ışıltı belirdi. Düşüncelerini toparlamak için bir mü-

cadele verdiğini de hissedebiliyordum. Mektubu kaldırdı ve baştan aşağı inceliyor gibi yaptı; imzanın olduğu yere gelince bir iç geçirdi. Sanırım, yine de mektubun içeriğini tam olarak idrak edememişti, çünkü mektuba nasıl bir cevap vereceğini sorduğumda, sadece parmağıyla imzayı göstermekle yetindi ve acılı, sorgulayan bir merakla bana baktı.

Yardıma ihtiyacı olduğunu fark ederek, 'Şey, sizi görmek istiyor,' dedim. 'Şu anda bahçede ve ona götüreceğim cevabı sabırsızlıkla bekliyor.'

Bunları söylerken, bahçede, aşağıdaki güneşli çimenlerin üzerinde yatmakta olan koca bir köpeğin kulaklarını diktiğini ve havlamak üzere olduğunu fark ettim. Hayvan daha sonra kulaklarını indirdi ve gelen kişinin yabancı olmadığını haber vermek istercesine kuyruğunu sallamaya başladı. Bayan Linton öne doğru eğildi ve nefes bile almadan kulak kesildi. Hemen sonra koridordan gelen birinin ayak sesleri duyuldu. Kapıları tamamen açık olan ev, Heathcliff'i baştan çıkarmaya yetmişti. Büyük bir ihtimalle benim sözümü tutmama eğiliminde olduğumu düşünmüş ve kendi cüretkârlığından medet ummayı tercih etmişti. Catherine de yerinde duramıyor ve gözlerini odasının kapısına dikmiş bekliyordu. Heathcliff ilk seferde doğru odayı bulamadı. Catherine bana onu içeri almam için işaret etti ama ben daha kapıya varmadan Heathcliff içeriye girmiş ve bir iki adımda Catherine'in yanına gelerek onu sıkı sıkı kollarına almıştı bile...

Belki beş dakika boyunca ne tek bir kelime etti, ne de kollarını gevşetti. Bu süre boyunca Catherine'i hayatında daha önce hiç öpmediği kadar çok öptüğünü rahatlıkla söyleyebilirim; ama şunu da söylemem gerekir ki, öpücük faslını ilk başlatan hanımım idi. Heathcliff'in, çektiği büyük acı nedeniyle

hanımımın yüzüne bakmaya tahammül edemediğini çok açık bir şekilde görmüştüm. Sanırım o da benim gibi aynı kanıya varmıştı. Catherine'in tamamen iyileşmesi mümkün değildi. Ölüm onun için kaçınılmazdı. Catherine'in öleceği kesindi.

Heathcliff'in ağzından ilk çıkan kelimeler, 'Ah, Cathy! Ah, hayatım benim! Ben buna nasıl dayanırım?' oldu. Bunları söylerken ses tonundaki çaresizliği gizlemeye hiç gerek duymamıştı. O anda Catherine'e öyle bir şevk ve heyecanla bakıyordu ki, bakışlarının yoğunluğundan gözlerinden yaşlar fışkıracağını sandım ama o gözler acıdan kavrulup kurumuş ve hiç sulanmamıştı bile.

'Şimdi ne olacak?' dedi Catherine, arkasına yaslanarak ve aniden kaşlarını çatıp gözlerini ona dikerek. Mizacı, değişken isteklerini tatmin etmek için sürekli yön değiştiren bir rüzgârgülü gibiydi. 'Sen ve Edgar benim kalbimi kırdınız, Heathcliff! Sonra, ikiniz de bana gelip yanıp yıkılmaya başladınız, sanki acınması gereken kişiler sizlermişsiniz gibi! Size acımayacağım, hem de hiç. Siz ikiniz beni öldürdünüz ve ondan sonra da sanırım rahatınıza baktınız. Pek de güçlüsün! Ben gittikten sonra daha kaç yıl yaşamayı planlıyorsun?'

Heathcliff onu rahat kucaklayabilmek için bir dizinin üzerine çökmüştü; ayağa kalkmaya yeltendi ama Catherine onu saçlarından yakaladı ve başını göğsüne bastırdı.

'Keşke ikimiz de ölene kadar seni böyle tutabilsem!' diye devam etti acı acı. 'Senin acı çekip çekmemen benim umurumda bile değil! Neden acı çekmeyecekmişsin ki? Elbette çekeceksin! Ben acı çekmiyor muyum? Beni unutacak mısın? Kara toprağın altına girdiğim vakit mutlu olacak mısın? Aradan yirmi yıl geçince, 'İşte burası Catherine Earnshaw'un mezarı! Uzun yıllar önce onu sevmiştim ve onu kay-

bettiğimde perişan olmuştum; ama bunlar geçmişte kaldı. Ondan sonra da pek çok sevdiğim oldu. Çocuklarım benim için ondan daha değerli. Öldüğümde onun yanına gitmek beni mutlu etmeyecek, tam tersine çocuklarımı bırakmak zorunda kalacağım için üzüleceğim!' Böyle mi diyeceksin, Heathcliff?'

Heathcliff, 'Bana bu kadar işkence etme, beni de kendin gibi çıldırtacaksın!' diye bağırdı, başını onun elinden kurtarıp dişlerini gıcırdatarak.

Soğukkanlı bir izleyicinin gözünde, bu iki insanın sergilediği tablo hiç şüphesiz tuhaf ve korkunç bir görüntü oluşturuyordu. Catherine ölümlü bedeniyle birlikte ölümlü karakterinden de kurtulmadığı takdirde cennetin bile kendisi için bir sürgün yeri olacağını düşünmekte yerden göğe kadar haklıydı. Solgun yanakları, kanı çekilmiş dudakları ve kıvılcımlar saçan gözleriyle bu yüzde şimdi vahşi bir intikam ifadesi vardı. Sımsıkı kapalı duran parmaklarının arasında az önce yakaladığı saçlardan bir tutam duruyordu. Heathcliff ise tek eline dayanarak ayağa kalkmaya çalışırken, diğer eliyle de onun kolunu yakalamış ama bunu Catherine'in hassas durumunun gerektirdiği bir nezaketle yapmayı başaramamıştı. Öyle ki, kolunu bıraktığında Catherine'in solgun teninde kalan dört mor leke hemen dikkatimi çekti.

'Ruhunu şeytana mı sattın yoksa?' diye bağırdı canavarca bir sesle. 'Ölüp giderken benimle bu şekilde konuşmak da ne oluyor? Bu kelimelerin benim hafızama kazınacağını ve sen gittikten sonra da içimi kemirip beni tüketeceğini görmüyor musun? Seni öldürdüğümü söylerken yalan söylediğini sen de biliyorsun. Şunu da biliyorsun ki, Catherine, seni unutmak, kendi varlığımı inkâr etmek demektir! Sen huzura erdiğinde

benim cehennem azabıyla kıvranıyor olmam senin o korkunç bencilliğini tatmin etmek için yeterli değil mi yoksa?'

Catherine, 'Ben huzur içinde olmayacağım ki!' diye inledi. Yaşadığı bu aşırı heyecanın etkisiyle kalbinin neredeyse gözle görülür ve kulakla işitilir şekildeki güçlü ve düzensiz atışları bedenini yeniden bitkin düşürmüştü. Bu nöbet hali geçinceye kadar başka hiçbir şey söylemedi. Daha sonra daha sakin bir tavırla konuşmaya devam etti.

'Senin çekeceğin işkencenin benimkinden fazla olmasını istiyor değilim, Heathcliff. Ben tek bir şey istiyorum, o da ikimizin hiç ayrılmaması. Sana söylemiş olduğum tek bir sözcük bile sana ileride acı verecek olursa, bil ki ben de aynı acıyı toprağın altında çekiyorumdur. O yüzden, benim hatırım için beni affet! Gel buraya ve yeniden yanımda diz çök! Sen beni hayatında bir kez olsun incitmedin. Hayır, eğer şimdi bana karşı içinde bir öfke besleyecek olursan, bunu hatırlamak benim kırıcı sözlerimi hatırlamaktan daha çok üzecektir seni! Tekrar yanıma gelmek istemiyor musun? Hadi, gel!'

Heathcliff onun oturduğu sandalyenin arkasına geçti ve heyecandan sapsarı kesilen yüzünü onun göremeyeceği şekilde ona doğru eğdi. Catherine onu görmek için oturduğu yerde eğilerek döndü ama Heathcliff buna izin vermedi ve aniden dönerek şömineye gitti. Arkası bize dönük olarak sessizce orada durdu. Bayan Linton kuşkulu bakışlarla onu takip etti. Onun en küçük hareketi bile içinde yeni duyguların uyanmasına neden oluyordu. Biraz duraklayıp uzun uzun ona baktıktan sonra bana dönerek öfkeli bir hayal kırıklığıyla konuşmaya başladı.

'Ah, gördün mü, Nelly! Beni mezardan çıkarabileceğini bilse de bir an bile yumuşamaya razı değil! *İşte*, onun bana

olan sevgisi böyle bir şey! Neyse, ziyanı yok! Ama *benim* sevdiğim Heathcliff bu değil! Ben, sevdiğim Heathcliff'i yine eskisi gibi sevmeye devam edeceğim ve onu beraberimde götüreceğim, çünkü o benim ruhumda...' dedi ve derin düşüncelere dalmış gibi devam etti. 'Sonuç olarak, beni en çok bezdiren şey bu harap zindan... Burada hapis olmaktan bıktım usandım artık. O muhteşem dünyaya kaçabilmek ve hep orada kalabilmek için can atıyorum. Orayı gözyaşlarımın arasında hayal meyal seçebilmek, ya da acı çeken bir yüreğin içine hapsolmuş bir istekle oranın özlemini çekmek değil benim istediğim. Benim istediğim, gerçekten orada, o dünyanın içinde olmak... Nelly, sen şimdi benden daha iyi durumda ve daha talihli olduğunu düşünüyorsundur, çünkü son derece sağlıklı ve güçlüsün. Bana acıyorsundur – ama kısa bir süre sonra bütün bunlar değişecek. O zaman *ben* sana acıyacağım. Tahmin bile edemeyeceğiniz, ölçemeyeceğiniz kadar hepinizin ötesinde ve üstünde olacağım. Onun benim yanımda olmamasına da şaşıyorum doğrusu!' Bunları söyledikten sonra kendi kendine konuşmaya başladı. 'Benim yanımda olmak istediğini sanıyordum. Heathcliff, canım! Şimdi surat asmanın zamanı mı? Lütfen bana gel, Heathcliff! Yanıma gel!'

Bu heyecanla ayağı kalktı ve sandalyenin koluna yaslanarak destek aldı. Bu içten çağrı karşısında Heathcliff, tam anlamıyla bir çaresizlik içine girdi. Kocaman açılmış, ıslak gözleri nihayet şimşek gibi bakışla aniden onu buldu. Göğsü kasılır gibi inip kalkıyordu. Sadece bir an bu şekilde, birbirlerinden ayrı durdular, sonra nasıl bir araya geldiklerini anlamadım bile... Sanırım öne doğru ilk atılan Catherine idi. Heathcliff de onu yakaladı ve birbirlerine öylesine kenetlenerek sarıldılar ki, bir an için Catherine'in onun kollarından sağ salim

çıkmasının mümkün olamayacağını düşünmeye başladım. Gerçekten de hiç kıpırdanmıyor gibiydi. Heathcliff kendisini en yakındaki sandalyenin üstüne attı ve Catherine'in bayılıp bayılmadığı anlamak için yanlarına yaklaştığımı görünce dişlerini gıcırdatarak ve ağzından kuduz bir köpek gibi köpükler saçarak onu doyumsuz bir kıskançlıkla bağrına bastı. O anda karşımda duran adamın kendi cinsimden bir yaratık olmadığı gibi bir hisse kapıldım. Onunla konuşsam da beni anlayacak gibi durmuyordu. O yüzden bir kenara çekilip şaşkınlıktan dilim tutulmuş bir şekilde oracıkta kalakaldım.

Catherine'in belli belirsiz bir şekilde kıpırdanması içime az da olsa sular serpti. Elini kaldırıp onu kucaklayan Heathcliff'in boynuna kolunu doladı ve yanağını da onun yanağına yapıştırdı. Heathcliff de onu heyecanla okşayıp seviyor ve bir çılgın gibi konuşuyordu.

'Bana ne kadar acımasız olabileceğini öğrettin sen. Hem acımasızsın, hem de yalancı! *Neden* beni hor gördün? *Neden* kendi yüreğine ihanet ettin? Seni rahatlatacak tek bir kelime bile söyleyemiyorum. Sen bunu hak ettin. Sen kendi kendini öldürdün! Evet, şimdi dilediğin gibi beni öpebilir ve ağlayabilirsin! Benden istediğin kadar öpücük alabilir, gözyaşlarımın akmasına neden olabilirsin; ama bütün bunlar seni yakacak ve lanetleyecek! Sen beni seviyordun; o zaman beni terk etmeye ne *hakkın* vardı? Bana cevap ver, Linton'a duyduğun o geçici heves yüzünden beni bırakıp gitmeye ne hakkın vardı? Ne sefalet, ne horlanma, ne ölüm, ne de Tanrı'nın ya da Şeytan'ın üzerimize yağdırabileceği herhangi bir felaket bizi ayıramayacakken, *sen*, kendi isteğinle, bizi birbirimizden ayırdın! Ben senin kalbini hiç kırmadım. Onu *sen* kendin kırdın! Onunla birlikte benimkini de kırdın. Güçlü kuvvetli oluşum

benim için öyle kötü ki! Sanki ben yaşamak mı istiyorum? Benim için nasıl bir hayat olur, eğer sen... Ah, Tanrım! Mezarında ruhunla birlikte yaşamak ister misin, Cathy?'

'Beni rahat bırak! Beni rahat bırak!' diye hıçkırdı Catherine. 'Bir hata ettiysem bile, onun bedelini ölerek ödüyorum işte! O da yeterli sanırım! Beni sen de terk ettin! Ama sana sitem etmek istemiyorum! Seni affediyorum! Sen de beni affet!'

'Bu gözlere bakarak, bu eriyip gitmiş ellere dokunarak seni affetmek öyle zor ki!' diye cevap verdi Heathcliff. 'Beni öp bir kere daha ve gözlerine bakmama izin verme! Bana yaptıkların için seni affediyorum. Katilime aşığım ben! Ama kendine yaptıklarını nasıl affederim? Nasıl yaparım öyle bir şeyi?'

Sustular. Yüzleri birbirine değiyor ve birbirinin gözyaşıyla yıkanıyordu. En azından bana, her ikisi de ağlıyor gibi geldi, çünkü Heathcliff'in bile böyle olağanüstü bir olay karşısından ağlamadan duramayacağını düşünüyordum.

Bu süre içinde ben de giderek huzursuz olmaya başlamıştım. Öğleden sonrası büyük bir hızla geçivermiş, alışverişe yolladığım uşak da eve dönmüştü. Ayrıca, vadinin batı yamacına geçen güneşin aydınlattığı Gimmerton Kilisesi'nin ön avlusundaki kalabalığın giderek büyüdüğünü görebiliyordum.

'Ayin son erdi,' diye seslendim. 'Efendim yarım saate kalmaz burada olur.'

Heathcliff homurdanarak bir küfür savurdu ve Catherine'i daha sıkı sıkı göğsüne bastırdı ama o hiç kıpırdanmadı.

Çok geçmeden uşaklardan bazılarının yoldan geçerek evin mutfak bölümüne doğru geldiklerini gördüm. Bay Linton da onların hemen arkasındaydı. Bahçe kapısını kendi eliyle açtı

ve muhtemelen bir yaz günü gibi ılık nefesler alıp veren bu güzel ikindi vaktinin keyfini çıkarmak için ağır ağır yürüyerek eve doğru seğirtti.

'İşte, geldi bile!' diye haykırdım. 'Tanrı aşkına, hemen aşağı in! Ön merdivenlerden inersen karşına kimse çıkmaz. Çabuk, acele et! O içeri girene kadar, ağaçların arasında oyalan.'

'Gitmem gerek, Cathy,' dedi Heathcliff, kendisini onun kollarından kurtarmaya çalışırken. 'Hayatta kalırsam, seni uyumadan önce yine gelip göreceğim. Pencerenin önünden beş metre bile uzakta olmayacağım.'

'Gidemezsin!' diye cevap verdi Catherine, onu gücünün yettiği kadar sıkı sıkı tutarak. '*Gitmeyeceksin* diyorum sana!'

'Sadece bir saat için,' diye yalvardı Heathcliff içten bir şekilde.

'Bir dakika için bile olmaz!' dedi Catherine.

'*Gitmeliyim*... Linton'ın yukarı çıkması an meselesi,' diye ısrar etti davetsiz misafir.

Ayağa kalkmayı ve bunu yaparken de Catherine'in parmaklarını gevşetmeyi başardı, ancak Catherine nefes almayı bile unutmuş gibi ona yapışmıştı. Yüzünde bir delinin kararlılığı vardı.

'Hayır!' diye bir çığlık attı. 'Ah, gitme, lütfen gitme! Bu son görüşmemiz bizim! Edgar bize bir şey yapamaz! Heathcliff, ölüyorum ben! Ölüyorum!'

'İşte o lanet olasıca budala, geldi bile!' diye bağırdı Heathcliff, kendini yeniden sandalyesinin üzerine atarak. 'Sus, sevgilim! Sesini çıkarma, Catherine, bir tanem! Buradayım ben. Burada kalacağım. Varsın vursun beni; dudaklarımda bir şükran ifadesiyle ölürüm!'

Yine birbirlerine kenetlendiler. Efendimin basamaklardaki ayak seslerini duydum. Alnımdan aşağı soğuk soğuk ecel terleri dökülüyordu.

'Onun bu saçma sapan sözlerini dinleyecek misin?' diye sordum heyecanla. 'O ne dediğini bilmiyor. Kendisine bile bir faydası olmayan birini mahvetmek mi istiyorsun? Kalk ayağa! Buradan kaçıp kurtulabilirsin hâlâ! Bu bugüne kadar yaptığın en şeytanca şey! Hepimiz mahvolduk... Efendi de, hanım da, hizmetçi de mahvoldu!'

Ellerimi ovuşturuyor ve bir yandan da bağırıyordum. Bay Linton benim çıkardığım gürültüyü duyunca adımlarını sıklaştırdı. Korku dolu çırpınışlarımın arasında, Catherine'in kollarının gevşeyerek yanlara sarktığını ve başının da öne düşmüş olduğunu görerek rahat bir nefes aldım.

Ya öldü, ya da bayıldı, diye düşündüm. Öyle olmasını da umuyordum. Etrafındaki tüm insanlara yük olmasından ve acı vermesindense, ölmesi çok daha iyiydi.

Edgar öfkeden ve şaşkınlıktan bembeyaz kesilmiş bir yüzle davetsiz misafirinin üzerine atladı. Ne yapmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Heathcliff kucağında cansız gibi duran bedeni onun kollarına bırakarak meydana gelebilecek tüm güç gösterisini engelledi.

'Buraya bak!' dedi. 'Eğer şeytanın teki değilsen, önce onun nasıl olduğuna bakarsın. Benimle daha sonra da hesaplaşsan olur!'

Sonra oturma odasına gitti ve orada oturdu. Bay Linton beni yanına çağırdı. İkimiz birden bin bir güçlükle ve akıl almaz çarelere başvurarak onu kendine getirmeyi başardık. Ama zihni çok karışıktı. Sürekli iç geçiriyor ve inliyordu. Kimseyi de tanımıyordu. Edgar öyle endişeliydi ki, karısının

o nefret ettiği arkadaşını unutmuştu; ama ben unutmamıştım. İlk fırsatta onun yanına giderek buradan hemen ayrılmasını rica ettim. Catherine'in iyi olduğuna ve geceyi nasıl geçirdiğine dair kendisine haber vereceğime dair onu temin ettim.

'Dışarı çıkmaya bir itirazım yok,' diye cevap verdi, 'ama bahçede bekleyeceğim. Nelly, verdiğin sözü yarın yerine getirmeyi sakın unutma. Ben şu karaçamların altında bekliyor olacağım. Sakın unutma! Yoksa Linton'ın burada olduğuna bakmaz, bir ziyaret daha yaparım!'

Odanın yarı açık duran kapısına hızla bir göz attı ve söylediklerimin doğruluğuna kanaat getirdikten sonra, evi o uğursuz varlığından azat etti.

Bölüm 16

Sizin Uğultulu Tepeler'de görmüş olduğunuz Catherine, işte o gün gece yarısı dünyaya geldi, Bay Lockwood. Vaktinden iki ay önce doğan, cılız bir bebekti. Annesi de onun doğumundan iki saat sonra, Heathcliff'in yokluğunu hissederek, ya da Edgar'ı tanıyacak kadar kendine gelemeden öldü. Karısının kaybından duyduğu acıdan çılgına dönen Edgar'ın durumu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar içler acısı bir konudur, o yüzden ona hiç değinmeyeceğim bile... Kederinin derinliğini, bu acının daha sonra ortaya çıkan etkileri de zaten açıkça gösterecekti. Bana kalırsa, vârissiz kalması da bu üzüntüsünün üzerine tuz biber ekmişti. O çelimsiz öksüze baktıkça, malını mülkünü oğlunun kızına değil de, kendi kızına bıraktığı için (gerçi bu kayırma doğal sayılırdı) Edgar'ın babası ihtiyar Linton'a içimden durmadan veryansın ediyordum. Zavallı yavrucak, hüsnü kabul görmeyen bir bebekti! Dünyaya gözlerini açtığı o ilk saatlerde çatlayana kadar ağlasa bile kimsenin kılı bile kıpırdamadı. Bu ihmali daha sonra telafi ettik ama hayatının ilk günlerinde yanında tek bir dostu bile yoktu. Korkarım sonu da öyle olacak gibi...

Ertesi sabah, dışarıdaki parlak ve neşeli hava, çıt çıkmayan odanın kepenklerinin arasından yumuşakça içeri süzülerek, içerideki divanı ve üzerinde yatan kişiyi tatlı ve şefkatli bir parıltıyla sarmaladı. Edgar Linton başını yastığa koymuş, gözlerini de kapatmıştı. Genç ve yakışıklı yüzü neredeyse yanında yatmakta olan cansız bedenin yüzü kadar ölü ve onunki kadar hareketsizdi; ama onunkinde kederden bitkin

düşmenin, yanındakininkinde ise mutlak huzura kavuşmanın dinginliği vardı. Catherine'in alnı pürüzsüz, gözkapakları kapalıydı. Dudaklarında gülümser gibi bir ifade vardı. Cennetteki hiçbir melek onun kadar güzel olamazdı. Onun bu engin huzuru beni de bir anda içine aldı. İlahi istirahatteki bu dingin yüzünü seyrederken, içim o güne kadar bilmediğim derin ve kutsal bir duyguyla doldu. Onun daha birkaç saat önce söylediği sözler ister istemez beynimde yankılanmaya başladı. 'O şimdi hepimizden ölçülemeyecek kadar uzaklarda ve hepimizin üstünde... İster hâlâ bu dünyada, ister ahirette olsun, ruhu artık Tanrı'yla birlikte,' diye düşündüm.

Bu sadece bana özgü bir tuhaflık mı bilmiyorum ama bir ölünün başında beklerken, eğer yanımda bu görevi benimle birlikte yaparken acıdan ya da çaresizlikten çıldırmış biri yoksa kendimi mutlu hissetmediğim zamanlar pek enderdir. Orada ne yeryüzünün ne de cehennemin bozamayacağı bir huzur bulur, ahirette bizleri sonsuz ve sorunsuz bir yaşamın beklediğine olan inancım kesinleşir ve o Sonsuzluk'a erişen kişilerin hiç bitmeyecek olan bir yaşamda hiç tükenmeyen bir sevgi ve dolu dolu mutluluklar yaşayacaklarını hissederim. O gün de, Catherine'in o hayırlı kurtuluşundan Bay Linton'ın duyduğu korkunç kederi gördükten sonra, onunki gibi bir aşkın bile ne kadar büyük bir bencillik olduğu kafama dank etti! İnsan elbette ki, sürdürmüş olduğu o deli dolu ve kendi başına buyruk hayata bakarak, Catherine'in sonunda o huzurlu sığınağa kavuşmayı hak edip etmediğini sorgulayabilir; tabii bunu ancak soğukkanlılıkla düşündüğü vakit yapabilir, onun cansız bedeni karşısında dururken değil... Bu beden şu anda öyle bir dinginlik içindeydi ki, bir zamanlar içinde yaşayan ruhun da kesinlikle aynı dinginlik içinde olduğunu teyit edi-

yordu sanki... Peki, ya siz, efendim? Siz de bu gibi insanların öteki dünyada mutlu olduklarına inanır mısınız? Bunu öğrenmek için pek çok şeyi feda ederdim."

Bayan Dean'in inançlara aykırı olduğunu düşündüğüm bu sorusuna cevap vermekten kaçındım. O ise devam etti:

"Catherine Linton'ın hayatına baktığımızda, korkarım ki onun huzura kavuştuğunu düşünmeye hakkımız olmayacak ama sanırım en doğrusu onu Yaradan'la baş başa bırakmak...

Efendim uyuyor gibiydi. Ben de gün ışımaya başladıktan hemen sonra kendimi toparlayıp sessizce odayı terk ederek, dışarıdaki tertemiz taze havaya çıktım. Hizmetçiler benim uzun süren bu nöbetçilik durumumun yarattığı uyuşukluğu gidermek için dışarı çıktığımı sanıyorlardı ama benim asıl amacım Bay Heathcliff'i görmekti. Bütün gece karaçamların altında kaldıysa, Çiftlik'teki telaşlı hareketliliği fark etmesi pek mümkün değildi ama bir ihtimal Gimmerton'a gönderilen habercinin dörtnala giden atının sesini duymuş olabilirdi. Buna karşın, eğer evin yakınlarında beklediyse, ışıkların yanıp sönmesinden ve dış kapıların açılıp kapanmasından, işlerin içeride iyi gitmediğini anlamış olabilirdi. Onu bulmayı hem istiyor, hem de bundan korkuyordum. O korkunç haberi vermek zorunda olduğumu biliyordum ve bunu bir an önce yapıp kurtulmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birden onu gördüm. Heathcliff karşımda, daha doğrusu bahçede, birkaç metre ötemde duruyordu. Yaşlı bir dişbudak ağacına yaslanmıştı. Şapkasızdı ve tomurcuklanmış dallarda birikerek pıtır pıtır damlayan çiğlerden saçları sırılsıklam olmuştu. Uzun bir süreden beri o durumda beklediği besbelliydi, çünkü birkaç adım ötesinde bir çift ardıç kuşu, sanki orada duran o değil de bir ağaç kü-

tüğüymüş gibi, onun yakınlarındaki varlığından hiç rahatsız olmadan gidip geliyor, yuvalarını yapmaya çalışıyorlardı. Kuşlar ben yaklaşınca uçup gittiler. O da gözlerini kaldırıp bana baktı ve konuşmaya başladı.

'O öldü!' dedi. 'Bunu öğrenmek için senin gelmeni beklemem gerekmedi! Mendilini at elinden, benim önümde burnunu çekip durma. Tanrı hepinizin belasını versin! Sizin gözyaşlarınıza ihtiyacı yok onun!'

Ben Catherine için olduğu kadar, onun için de ağlıyordum. İnsan bazen içlerinde ne kendilerine ne de başkalarına karşı acıma hissi olmayan kişiler için de üzülebiliyor. Onun yüzüne bakar bakmaz, felaketten haberdar olduğunu anlamış, gözlerini yere diktiği ve dudaklarını kıpırdattığı için de, yüreğindeki acıyı bastırmak için dua ettiği gibi ahmakça bir düşünceye kapılmıştım.

'Evet, o öldü!' dedim, hıçkırıklarımı tutmaya çalışıp, yanaklarımdan süzülen yaşları kurularken. 'Umarım cennete gitmiştir. Bize yapılan ikazlara kulak verir ve kötü yoldan ayrılıp iyilik peşinde koşarsak, bizler de belki günün birinde onunla orada bulaşabiliriz.'

'Yani, ona yapılan ikazlara o da mı kulak verdi?' diye sordu Heathcliff, küçümseyerek gülümsemeye çalışarak. 'O bir azize gibi mi öldü? Hadi, olan biteni bana olduğu gibi anlat! O nasıl...'

Catherine'in adını telaffuz etmek istedi ama bunu beceremedi. Dudaklarını sıkarak, içindeki ıstırapla sessiz bir mücadeleye girişti. Bu arada da bana, derdine ortak olmamı engellemek istercesine, kafa tutan vahşi bir bakışla bakıyordu. Nihayet, 'O nasıl öldü?' diye tamamladı sorusunu. Çok dayanıklı bir adam olmasına rağmen arkasında sırtını dayaya-

bileceği bir ağaç olmasını memnuniyetle kabul etmiş gibiydi, çünkü bu mücadele yüzünden kendisini tutamıyor ve elinde olmadan parmak uçlarına kadar zangır zangır titriyordu.

İçimden 'Zavallı adam!' diye düşündüm. 'Senin de diğer hemcinslerin gibi bir kalbin ve sinirlerin var! Neden onları gizlemeye çalışıyorsun ki? O gururun Tanrı'nın da gözlerini kör edemez ya! Böyle yapmakla Tanrı'yı, burnunu sürtüp inleyeceğin ana kadar sana eziyet çektirmesi için kışkırtmış olmuyor musun?'

Bu düşüncelerin ardından da yüksek sesle, 'Bir kuzu gibi sessizce gitti!' diye cevap verdim. 'Tıpkı uykusundan uyanıp tekrar dalan bir çocuk gibi bir iç geçirdi ve ayaklarını uzattı. Beş dakika sonra kalbinin bir kez hafifçe attığını duydum ve sonra her şey bitti!'

'Benim... Benim adımı hiç andı mı?' diye sordu tereddütle. Bu sorunun cevabının duymaya katlanamayacağı bazı ayrıntılar içermesinden korkar gibi bir hali vardı.

'Bir daha kendine gelemedi. Siz ayrıldıktan sonra kimseyi tanımaz olmuştu,' dedim. 'Şu anda yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yatıyor. Son düşüncelerinde de zaten o eski güzel günleri yaşıyordu. Hayatı tatlı bir rüyayla sona erdi. Umarım öteki dünyadaki uyanışı da benzer şekilde olur.'

Heathcliff, frenleyemediği ani bir öfke nöbetine tutularak insana korku veren bir şiddetle ayağını yere vurdu ve böğürür gibi bağırdı. 'Umarım işkenceler içinde uyanır! Ölünceye kadar yalan söyledi! Peki, şimdi nerede o? *Orada* değil! Cennette değil. Yok olmuş da değil. Nerede öyleyse? Ah! Benim çektiklerimin senin umurunda bile olmadığını söylemiştin! Benim de tek bir duam var ve bunu dilim kopana kadar söyleyeceğim. Catherine Earnshaw, dilerim ben yaşadıkça sen

de huzur yüzü görme. Seni benim öldürdüğümü söyledin, o zaman hortla ve benim peşimi bırakma. Cinayete kurban gidenler, katillerine rahat vermezlermiş. Ben hayaletlerin yeryüzünde dolaştıklarına inanıyorum. O zaman yanımdan ayrılma benim! Dilediğin şekli al ve beni çıldırt! Yeter ki seni bulamayacağım bu dipsiz çukurun içinde bırakma beni! Ah, Tanrım! Bu kelimelerle anlatılamaz bir şey! Hayatım olmadan ben nasıl yaşarım? Ruhum olmadan nasıl yaşarım?'

Başını ağacın kaba kabuklu gövdesine vurmaya başladı ve gözlerini kaldırarak, bir insan gibi değil, bıçaklarla, kargılarla delik deşik edilerek ölmeye bırakılan vahşi bir hayvan gibi uludu. Ağacın gövdesinde birkaç yerde kan lekeleri gözüme ilişti. Elleri de alnı da kan içinde kalmıştı. Benim şahit olduğum bu manzara, muhtemelen o gece daha önceden olanların bir tekrarıydı. Merhamet duygularımın uyandığını söyleyemeyeceğim ama dehşete düşmüştüm. Yine de onu o halde bırakmaya gönlüm razı gelmiyordu ama benim onu izlediğimin farkına varacak kadar kendine geldiği an, gürlemeyi andıran bir sesle oradan gitmemi söyledi. Ben de onun dediğini yaptım, çünkü onu sakinleştirmek ya da teselli etmek benim gücümün dışındaydı!

Bayan Linton'ın cenaze töreninin, ölümünü takip eden cuma günü olması kararlaştırılmıştı. O vakte kadar, çiçeklerle ve kokulu yapraklarla donatılmış olan tabutu büyük oturma odasında açık bırakıldı. Linton, uyku nedir bilmeyen bir muhafız gibi gecelerini ve gündüzlerini orada geçiriyordu. Benden başka kimsenin bilmediği bir şey de, Heathcliff'in de en azından gecelerini, huzura sırtını dönmüş biri olarak evin çevresinde geçirmesiydi. Onunla hiç görüşmememe rağmen, fırsatını bulduğu anda içeri girmeyi tasarladığını biliyordum. Nitekim

salı günü, hava kararıktan hemen sonra, yorgunluktan bitkin düşmüş olan efendim birkaç saatliğine dinlenmeye çekilince gidip pencerelerden birini açtım. Doğruyu söylemek gerekirse, taptığı kadının solgun görüntüsüne son bir kez veda edebilmek için gösterdiği azim beni çok etkilemişti. O nedenle ona bir fırsat tanımak istiyordum. O da bu fırsatı son derece temkinli ve çok kısa bir süre için kullandı, öyle ki kendisini ele verecek en küçük bir gürültü bile yapmadı. Gerçekten de, daha sonra o cansız bedenin yüzünü örten tülün hafifçe yerinden oynamış olduğunu fark etmemiş ve dikkatlice bakınca Catherine'in boynundaki madalyondan çıkarılmış olduğunu anladığım, gümüş bir tele sarılı bir tutam sarı saçı yerde bulmamış olsaydım onun oraya girip çıktığını anlamam mümkün olamazdı. Heathcliff madalyonu açmış, içindekini alıp kendi siyah saçından bir tutam koymuştu. Ben de bu iki tutamı alıp birbirine doladıktan sonra yeniden ait oldukları yere koydum.

Bay Earnshaw doğal olarak kız kardeşinin gömülme töreninde hazır bulunmak üzere davet edilmişti ama ne bir özür notu gönderdi, ne de törene geldi. Bu yüzden törende kocasının yanı sıra hazır bulunanlar sadece hizmetçilerle kiracılardı. Isabella ise törene davet edilmemişti.

Catherine'in ne kilisenin içinde Lintonlar'ın oymalı kabrine, ne de dışarıda kendi akrabaları için ayrılmış olan yere gömülmemesi, kasaba halkını hayrete düşürdü. Onu köy mezarlığının bir köşesindeki yeşil bayıra gömdüler. Buradaki duvar öyle alçaktı ki, ötedeki fundalar ve yabanmersinleri onu aşıp mezarın üzerini kapladı. Mezar bugün turbayla kaplanmış durumda. Kocası da aynı yerde yatıyor. Yattıkları yer kaybolmasın diye, her ikisinin de baş uçlarında birer mezar taşı, ayak uçlarında da boz renkli basit birer kaya parçası durmakta.

Bölüm 17

O cuma, bir aydan beri güzel giden havaların sona erdiği gün oldu. Akşam bir fırtına koptu. Güney yerine kuzeybatıdan esmeye başlayan rüzgâr önce yağmur, sonra sulu sepken ve en nihayet de kar getirdi. Ertesi sabahki durumu görenlerin, son üç haftadır yaz mevsiminin yaşandığına inanması kesinlikle mümkün olamazdı. Çuha çiçekleri ve çiğdemler kış mevsimine yakışan birikintilerin altında kalmışlar, tarlakuşları susmuş ve erken yeşeren ağaçların yaprakları ise soğuktan donup kararmışlardı. İşte böyle kasvetli, ürpertici ve insanın içine hüzün veren bir hava o sabah apansız üzerimize çöküvermişti. Efendim hâlâ odasındaydı. Ben de bomboş kalan oturma odasını bebek odası haline getirmiş ve oraya yerleşmiştim. O sabah da, hiç durmadan ağlayan ve oyuncak bebeğe benzeyen o çocuğu dizlerime yatırmış o odada oturuyor ve bir yandan onu sallarken, bir yandan da uçuşmakta olan kar tanelerinin perdesiz pencerenin kenarlarında birikmesini seyrediyordum ki aniden kapı açıldı ve içeriye katıla katıla gülen biri girdi! Bir an için öfkem şaşkınlığıma baskın çıktı ve gelenin hizmetçilerden biri olduğunu sanıp bağırmaya başladım. 'Kessene şu gürültüyü! Saygısızlık yapacak başka yer mi kalmadı? Bay Linton seni duysa ne der?'

Kulağıma tanıdık gelen bir ses, 'Özür dilerim!' dedi. 'Edgar'ın henüz yataktan çıkmadığını biliyorum, o yüzden de kendimi tutamadım.'

Sesin sahibi, bir eliyle kalbini tutarak, soluya soluya ocağa doğru ilerledi ve bir an duraklayarak, 'Uğultulu Tepeler'den

buraya kadar hiç durmadan koştum,' dedi. 'Uçtuğum zamanlar hariç tabii! Kaç kere düştüğümün hesabını ben de şaşırdım. Ah, her yanım nasıl ağrıyor! Korkma, korkma! Biraz kendime geleyim, her şeyi anlatacağım. Sadece, bana bir iyilikte bulunmak istiyorsan kalk ve beni Gimmerton'a götürecek bir araba ayarla. Hizmetçilerden biri de gardırobumdan bir iki kıyafet getirsin bana!'

Bu davetsiz misafir Bayan Heathcliff idi. Aslına bakacak olursanız, öyle kahkahalar atacak durumdaymış gibi görünmüyordu. Omuzlarına inen saçlarından, kar ve yağmur suları akıyordu. Üzerinde konumundan çok yaşına uygun düşen, her zaman giydiği yakası açık ve kısa kollu, gündelik genç kız elbiselerinden biri vardı. Başına ve boynuna ise herhangi bir şey takmamıştı. İnce ipekten yapılmış elbisesi ıslanıp bedenine yapışmıştı. Ayakları sadece ince terliklerle korunuyordu. Bütün bunlara bir kulağının arkasındaki, oluk oluk kanamasını soğuk havanın engellediği derin yarayı, tırmalanmış ve berelenmiş bembeyaz bir suratı ve bitkinlikten ayakta bile durmakta zorlanan bir bedeni de ekleyin, o vakit ilk anda duyduğum korkuyu, onu dikkatle inceleme fırsatı bulduğum anda neden bastıramadığımı daha iyi anlarsınız.

'Aman hanımcığım,' diye bağırdım. 'Siz üstünüzde başınızda ne varsa hepsini çıkarmadıkça ve kuru bir şeyler giymedikçe, ne sizi dinlerim, ne de bir yere giderim. Şunu kesinlikle bilin ki bu gece Gimmerton'a filan gidecek değilsiniz, o yüzden araba hazırlatmanın da bir gereği yok.'

'Mutlaka gideceğim,' dedi Isabella. 'Yürüyerek ya da arabayla... Ama üstüme doğru dürüst bir şeyler geçirmeye bir itirazım yok. Ve – ah, bak kan boynumdan aşağı nasıl da akmaya başladı. Ateşin karşısında yaram öyle sızlıyor ki!'

Emirlerini yerine getirmedikçe, kendisine el sürdürmemekte direndi. Arabacıya hazır olması için haber gönderilip de hizmetçilerden birine gerekli bir iki parça giyeceği toplaması söylenene kadar, yarasını sarmama ve üstünü değiştirmesine yardım etmeme izin vermedi.

İşim bittikten ve kendisi de bir fincan çayla birlikte ateşin başındaki koltuklardan birine oturduktan sonra, 'Şimdi, Nelly,' dedi, 'gel de karşıma otur. Catherine'in şu zavallı bebeğini de gözümün önünden çek. Onu görmek hoşuma gitmiyor! İçeri girerken budalaca bir tavır takındım diye Catherine için üzülmediğimi sanmamalısın. Ben de ağladım, hem de acı acı... Evet, ağlamak için herkesten çok benim nedenim vardı. Hatırlarsın, onunla dargın ayrılmıştık. Bunun için de kendimi hiç affetmeyeceğim; ama her ne olursa olsun ötekine acıyacak değilim. Ah, o alçak canavar! Ver şu ateş karıştırıcısını bana, çabuk!' Üçüncü parmağından bir altın yüzük çıkararak çocukça bir öfkeyle yere fırlattı ve ateş karıştırıcısıyla üzerine vurmaya başladı. 'Ondan kalan bir tek bu var bende! Onu ezeceğim ve sonra da ateşe atıp yakacağım!' diye bağırdı. Daha sonra da, yamru yumru olan yüzüğü alıp kömürlerin arasına attı. 'İşte bu kadar!' dedi. 'Beni tekrar elde edebilirse, gider bir başkasını alır! Bakarsın, sırf Edgar'ı taciz etmek için beni görmeye gelir... O kötü niyetli beynine böyle bir fikir gelir korkusuyla burada kalmam mümkün değil! Hem, Edgar da bana karşı iyi davranmadı ki! Öyle değil mi? Bana yardım etmesi için ona yalvaracak değilim ama başına dert olmayı da aklıma getirmem. Ben mecbur kaldığım için buraya sığındım. Onunla karşılaşma tehlikesinin olmadığını biliyordum yoksa mutfakta durur, elimi yüzümü yıkar, ısındıktan ve gereken şeyleri sana getirttikten sonra hiç beklemeden çıkar, neresi

olursa olsun, o lanet herifin, insan suretine bürünmüş o gulyabaninin beni bulamayacağı bir yere kaçar giderdim! Ah, nasıl öfkeliydi, görmen gerekirdi! Beni bir yakalayacak olsaydı! Ne yazık ki, Earnshaw onun gücüyle baş edemiyor. Öyle bir gücü olsaydı, onu geberttiğini görene kadar hiçbir yere ayrılmazdım!'

'Bu kadar heyecanlı konuşmayın, hanımım!' diye sözünü kestim. 'Yüzünüze sardığım bezi yerinden oynatacaksınız, yaranız da yeniden kanamaya başlayacak! İçin çayınızı, biraz nefes alın ve gülmeyi de bırakın. Bu çatı altında gülmek hiç yakışık almaz, özellikle de sizin durumunuzdaki biri için!'

'Bu su götürmez bir gerçek!' diye cevap verdi. 'Şu çocuğa da bir bakın! Nasıl da hiç durmadan ağlıyor! Alın, bir saat kadar sesini duymayacağım bir yere götürün onu! Zaten daha fazla da kalacak değilim burada!'

Çıngırağı çalıp çocuğu gelen hizmetçi kıza teslim ettim, daha sonra da ona Uğultulu Tepeler'den böyle apar topar kaçmasına neyin neden olduğunu ve bizimle birlikte kalmaktan kaçındığına göre, nerede kalmayı düşündüğünü sordum.

'Aslında, hem Edgar'ı biraz olsun teselli etmek ve hem de bebeğe bakmak için benim burada kalmam gerekirdi ve ben de bunu istiyordum,' dedi. 'Ayrıca, Çiftlik benim asıl evim; ama beni burada rahat bırakır mı sanıyorsun? Benim burada kendimi toparlayıp neşelendiğimi görmeye dayanabilir ve huzur içinde olduğumuzu görüp de rahatımıza çomak sokmamayı göze alabilir mi sence? Şükürler olsun ki şimdi onun benden nefret ettiğinden iyice eminim. Öyle ki, benim sesimi duymak ya da yüzümü görmek bile onu ciddi şekilde rahatsız ediyor. Karşısına çıktığım anda yüzündeki kaslar elinde olmadan nefretle geriliyor; bu belki biraz benim de ona karşı aynı

hisleri duymak için pek çok nedenim olduğunu bildiğinden, kısmen de eski bir kinden kaynaklanıyor. O yüzden, ondan kaçabilmeyi başarabilirsem, İngiltere'nin dört bir köşesinde benim peşime düşeceğini hiç sanmıyorum. Onun için de çok uzaklara kaçmam gerek. Artık ilk başlarda olduğu gibi, onun beni öldürmesini istemiyorum; kendisini öldürmesi daha çok hoşuma gidecek! Benim ona olan aşkımı tamamıyla söndürdü, o yüzden içim rahat. Yine de onu nasıl sevdiğimi hatırlamaktan kendimi alamıyorum ve hatta onu sevmeye devam edebilirdim diye de bazen aklıma takılıyor, eğer ki... Yok, hayır! Benim üzerime titreseydi dahi, o iblis ruhu bir yerde açık verirdi kuşkusuz! O kadar iyi tanımasına rağmen ona o kadar değer verdiğine göre, Catherine'in de pek sapıkça bir zevki varmış doğrusu! Canavar adam! Ah, onun varlığını ortadan kaldırmak ve hafızamdan silmek mümkün olabilseydi keşke!'

'Susun, susun!' dedim. 'Sonuçta o da bir insan! Biraz insaflı olun; dünyada ondan da beter insanlar var!'

'O insan değil ki,' diye karşılık verdi Isabella. 'O yüzden benim merhametimi hak etmiyor. Ben ona kalbimi verdim ve o da onu alıp parçaladıktan sonra bana geri fırlattı. İnsanlar kalpleriyle hissederler, Ellen! Benimkini o mahvetti, o yüzden benim onun için bir şeyler hissedecek gücüm kalmadı. Ölene kadar inim inim inlese, Catherine için kanlı gözyaşları dökse de, artık ona acımam mümkün değil! Asla, asla mümkün değil!' Isabella burada ağlamaya başladı ama kirpiklerinde biriken gözyaşlarını hemen silerek yeniden girişti. 'Nasıl oldu da sonunda oradan kaçmaya karar verdiğimi sormuştun. Bunu denemek zorundaydım, çünkü onu her zamankinden daha fazla kötülük yapabilecek kadar öfkelendirmeyi başarmıştım. Bir insanın sinirlerini kızgın cımbızla çekmek,

kafasına vurup yere sermekten daha büyük bir beceri ve soğukkanlılık gerektirir. Onu öyle öfkelendirdim ki, her zaman böbürlendiği o iblisçe itidalini unutup cinayet işleyecek hale geldi. Onun damarına basmak bana müthiş bir keyif verdi ve bu keyif bende kendimi koruma sezgilerimi canlandırdı. Böylece bir yolunu bulup oradan kaçtım. Yine de, bir kere daha onun eline düşersem, benden güzel bir intikam almak isteyeceğinden eminim.'

'Biliyorsun, Bay Earnshaw'un da dünkü cenaze töreninde hazır bulunması gerekirdi. Bu nedenle içmeyip ayık kalmak istedi. Tabii, olabileceği kadar! Yani, bu kez her zamanki gibi saat altıda zıbarıp yatmamış ve öğle vakti saat on ikide sarhoşluğu geçmemiş olarak kalkmamıştı. O yüzden, sabah çok sıkıntılıydı. Değil kiliseye, baloya bile gidecek halde değildi. Ateşin başına oturdu ve arka arkaya bardak bardak cin, ya da brendi devirdi.

'Heathcliff – adını söylemek bile tüylerimi ürpertiyor! – geçen pazar gününden beri eve bir yabancı gibi girip çıktı. Onu melekler mi besledi, yoksa yerin altındaki yakınları mı, bilemeyeceğim. Bildiğim bir şey varsa, o da şu: Tam bir hafta boyunca bizimle birlikte bir kez bile sofraya oturmadı. Şafak sökerken eve geliyor ve doğrudan odasına çıkarak kapısını kilitliyordu. Sanki evdeki herkes onunla sohbet etmeye bayılıyormuş gibi! Orada bir Metodist rahibi gibi dua ediyordu; ama onun tapındığı tanrı, tozdan topraktan oluşan duygusuz bir tanrıydı. Yakardığı tanrıyı, kendi kara derili atalarıyla karıştırması ise doğrusu çok tuhaftı! Çoğu kez sesi kısılıncaya, boğazı kuruyuncaya kadar okumaya devam ettiği paha biçilmez duaları bitince de, yeniden başını alıp dosdoğru Çiftlik'e gidiyordu! Edgar neden bir polis çağırıp da onu tutuklatmadı,

hiç anlamıyorum! Bana gelince, Catherine için çok üzülüyor olmama rağmen, Heathcliff'in insanda onur namına bir şey bırakmayan işkencelerinden kurtulduğum o günleri bayram olarak görmekten kendimi alamıyordum.

Joseph'in o bitmek bilmeyen vaazlarına ağlamadan tahammül edecek ve evin içinde eskiden olduğu gibi ürkek bir hırsız gibi dolaşmayacak kadar kendimi toparladım. Joseph'in anlattıklarına ağlayacağıma inanmakta zorluk çekebilirsin belki ama o ve Hareton gerçekten de iğrenç yaratıklardır. O 'küçük bey' ile onun vazgeçilmez yardakçısı olan o uğursuz ihtiyarla oturup konuşmaktansa, Hindley'in karşısına geçip onun korkunç nutuklarını dinlemeyi tercih ederim! Heathcliff evdeyken, vaktimi genellikle mutfakta, onlarla birlikte geçirmek ya da rutubetli, boş odalarda aç açına oturmak zorunda kalıyorum. Bu hafta olduğu gibi, evde olmadığı zamanlarda ise oturma odasındaki şöminenin bir köşesine bir koltuk çekiyor ve bana ilişmediği takdirde Bay Earnshaw'un kendi kendine ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyorum. O da zaten, kışkırtılmadığı takdirde eskiye göre çok daha sessiz, daha somurtkan ve daha depresif; ama daha az öfkeleniyor. Joseph onun artık bambaşka bir adam olduğundan emin. Ona göre, Tanrı Hindley'in yüreğine dokunmuş ve ruhunu da 'ateşte günahlarından arındırarak' kurtarmış.

Dün akşam kuytu köşeme çekildim ve bazı eski kitaplar okuyarak gece yarısına kadar uyanık kaldım. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr eserken ve düşüncelerim sürekli olarak mezarlığa ve orada yeni açılan o mezara uzanırken yukarıdaki odama çıkmayı canım hiç çekmiyordu! Gözlerimi önümdeki sayfadan ayırmaya cesaret bile edemiyordum; insana keder veren o sahne aniden gözlerimin önüne geliyordu. Hindley, başını

eline dayamış bir şekilde, tam karşımda oturuyordu. Muhtemelen o da aynı şeyleri düşünüyordu. Saçmalama sınırına gelmeden, içmeyi bırakmış ve iki üç saatten beri ne ağzını açıp tek bir kelime bile söylemiş, ne de kıpırdanmıştı. Evin içinde, ikide bir pencereleri titreten rüzgârın iniltisi, kömürlerin çıkardığı hafif çıtırtılar ve mumun uzun fitilini zaman zaman kesmek için kullandığım mum makasının çıkardığı ses dışında çıt çıkmıyordu. Hareton ve Joseph herhalde çoktan yataklarına yatmış uyumaktaydılar. Çevremdeki her şey çok ama çok hüzünlüydü. Dünyadaki tüm neşe ve sevinç, bir daha geri gelmemek üzere yok olmuş gibiydi; o yüzden kitabı okurken durmadan içimi çekiyordum.

Bu efkârlı sessizlik nihayet mutfak kapısının mandalından gelen bir sesle bozuldu. Heathcliff, aniden patlayan fırtınadan olacak, nöbetinden her zamankinden daha erken dönmüştü. O kapı genellikle sürgülü olurdu, o yüzden onun öteki kapıdan girmek için dolaştığını duyduk. Ayağa kalktığım anda, bastıramadığım bazı duygular dudaklarımdan kelimeler halinde döküldü. Bunun üzerine, gözlerini kapıya dikmiş olan Hindley, dönüp bana baktı.

'Onu beş dakika kadar dışarda tutacağım,' dedi. 'Bir itirazınız var mı?'

'Hayır, dilerseniz bütün bir gece de tutabilirsiniz,' diye cevap verdim. 'Yapın! Anahtarı kilide sokun ve sürgüleri de çekin.'

Earnshaw, misafiri daha ön kapıya varmadan dediğini yaptı, sonra da sandalyesini masanın diğer yanına getirdi ve eğilerek kendi gözlerinden yayılan yakıcı nefrete yakın bir duygu görme umuduyla gözlerimin içine baktı. Duruşu da, duyguları da bir katilinkinden farksız olduğu için bende o ka-

darını bulamadı ama gördükleri ona konuşma cesareti vermeye yetecek kadardı.

'Sizin de benim de dışardaki o herifle görülecek büyük bir hesabımız var!' dedi. 'Eğer ikimiz de birer korkak olmasaydık, bu hesabı temizlemek için güçlerimizi birleştirirdik. Siz de ağabeyiniz gibi yüreksiz misiniz? Bir kere bile olsun misilleme yapma çabası göstermeden, son anınıza kadar onun verdiği acılara katlanacak mısınız?'

'Artık benim de katlanacak halim kalmadı,' diye cevap verdim. 'Kabak benim başıma patlamadığı takdirde yaptıklarını ona ödettirmek benim de çok hoşuma gider, ancak ihanet ve şiddet, iki ucu keskin bir mızrak gibidir. Onu elinde tutanların canını, incitmek istedikleri kişilerden daha çok yakar!'

'İhanete ve şiddete karşı koymanın en adil yolu, yine ihanet ve şiddettir!' diye bağırdı Hindley. 'Bayan Heathcliff, sizden bir şey yapmanızı isteyecek değilim, sadece olduğunuz yerde kımıldamadan durun ve ağzınızı açmayın. Söyleyin bakalım, öyle yapacak mısınız? Eminim ki siz de en az benim kadar bir iblisin sonunun geldiğine şahit olmaktan büyük bir keyif alacaksınızdır. Eğer siz onu faka bastırmazsanız, o sizin *ölümünüz* olacaktır, benim de *mahvım*! Lanet olasıca cehennem zebanisi! Kapıyı daha şimdiden buranın efendisiymiş gibi çalmaya başladı! Dilinizi tutacağınıza dair söz verin, şu saat çalmadan önce – ki şu anda bire üç dakika var – hür bir kadın olacaksınız!'

Koynundan size mektubumda bahsetmiş olduğum silahları çıkardı ve mumu söndürmeye yeltendi ama ben hemen mumu çekerek onun koluna yapıştım.

'Dilimi filan tutmayacağım!' dedim. 'Ona el süremezsiniz! Kapıyı kapalı tutun ve sesinizi çıkarmayın!'

'Hayır! Ben kesin kararımı verdim ve Tanrı şahidim olsun

ki, dediğimi yapacağım!' diye bağırdı çaresiz adam. 'Siz istemeseniz de, size iyilikte bulunmuş ve Hareton'un da hakkını korumuş olacağım! Ayrıca beni korumak için kafanızı yormaya da kalkmayın; Catherine gitti artık. Şu anda kendi kendimi boğazlasam bile, arkamdan üzülecek ya da utanç duyacak tek bir kişi bile yok. O yüzden, bu işe bir son verme zamanı geldi!'

Ha bir ayıyla boğuşuyordum, ha bir deliye laf anlatmaya çalışıyordum. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu. Son çare olarak, kurban edilmek istenen kişiye onu bekleyen kaderi haber vermek için pencerelerden birine koştum.

'Bu gece başka bir yere sığınsanız iyi edersiniz!' diye haykırdım, oldukça muzaffer bir edayla. 'İçeri girmeye kalkıştığınız takdirde, Bay Earnshaw sizi vurmayı aklına koymuş, ona göre!'

'Kapıyı açsan iyi olur, seni –' diye cevap verdi, burada tekrarlamayı istemediğim zarif bir sıfatla bana hitap ederek.

'Bu işe karışmak gibi bir niyetim yok,' diye karşılık verdim. 'İstiyorsanız girin içeri de sizi vursun o zaman. Ben görevimi yaptım.'

Böyle diyerek pencereyi kapattım ve şöminenin başındaki yerime döndüm. Onu tehdit eden tehlikeden dolayı endişe duyuyormuş gibi görünecek kadar ikiyüzlülük etmek içimden gelmiyordu. Earnshaw, yemin ederek o alçağı hâlâ sevdiğimi söylüyor ve sergilediğim bu adilikten dolayı bana ağza alınmayacak küfürler savuruyordu. Ben de içimden kendi kendime (ve hiçbir vicdan azabı duymadan), Heathcliff'in *onu* çektiği acılardan kurtarmasının ne büyük bir nimet olacağını düşünüyordum. Onun Heathcliff'i ait olduğu yere göndermesi ise, *benim* için büyük bir lütuf olacaktı! Bu düşüncelere dalmışken, Heathcliff arkamdaki pencereye bir yumruk atarak kanadını

yere indirdi ve o kara ve menfur yüzü göründü. Pencerenin pervazı çok dar olduğu için omuzları açılan boşluktan geçemiyordu. Kendimi güvende hissedip gülümsedim. Saçları ve kıyafeti karla kaplanmış, bembeyaz olmuştu. Soğuk ve öfke nedeniyle açığa çıkan ve yamyamlarınkine benzeyen sivri dişleri karanlıkta parıldıyordu.

'Isabella, beni içeri al, yoksa seni pişman ederim!' dedi ve (Joseph'in tabiriyle) dişlerini göstererek hırladı.

'Katil olamam ben,' diye cevap verdim. 'Bay Hindley elinde bir bıçak ve dolu bir tabancayla nöbet tutuyor burada!'

'Beni mutfak kapısından içeri al!' diye bağırdı.

'Hindley oraya benden önce varır,' diye cevap verdim. 'Seninki de ne biçim bir aşkmış öyle, bir kar fırtınasına bile dayanamadı! Yaz mehtabını üstümüzde gördüğümüz müddetçe yataklarımızda huzur içinde yatıyorduk ama sen kış rüzgârı esmeye başladığı anda bir sığınak aramaya başladın, değil mi? Heathcliff, ben senin yerinde olsaydım, onun mezarına kapanır ve sadık bir köpek gibi orada ölümü beklerdim. Artık dünya yaşanmaya değmez, öyle değil mi? Catherine'in senin yegâne yaşam sevincin olduğuna inandırarak beni öyle bir etkilemiştin ki, onu kaybettikten sonra yaşamaya nasıl devam edeceksin hiç aklım ermiyor.'

'O burada, öyle değil mi?' diye bağırdı Hindley, bir delik haline gelen pencereye koşarak. 'Kolumu dışarı çıkarabilirsem, ona vurabilirim!'

Ellen, korkarım sen benim iyice kötü kalpli biri olduğumu sanıyorsun ama her şeyi bilmiyorsun henüz. O yüzden lütfen yargılayıcı olma. Ne olursa olsun, bir insanın öldürülmesine ne yardımcı, ne de özendirici olabilirim ben. Bu kişi *o* bile olsa! Onun ölmesini istiyordum, çünkü başka seçeneğim

yoktu. O yüzden de Earnshaw'un silahının üzerine atılıp da onu koparır gibi çekip alınca, iğneleyici sözlerimin başıma iş açacağını düşünerek müthiş bir hayal kırıklığına kapıldım ve cesaretimi yitirerek dehşete düştüm.

Silah aynı anda patladı ve geriye kaykılan bıçak sahibinin bileğine saplandı. Heathcliff bunu iyice kanırtarak ve bileği yararak güçlükle çıkardı ve ucundan kanlar aka aka cebine soktu. Sonra eline bir taş aldı, iki pencere arasındaki bölmeye vurarak kırdı ve içeri atladı. Bileğindeki bir atar veya büyük bir toplardamardan oluk oluk kan akan rakibi, kan kaybı nedeniyle ve dayanılmaz bir acıyla kendinden geçerek yere düşmüştü. Bizim haydut biçareyi tekmeleyerek ayaklarının altına aldı ve kafasını defalarca yere vurdu. Bir taraftan da Joseph'e gidip haber vermemi engellemek için bir koluyla beni tutuyordu. Kendine hâkim olmak ve onun işini oracıkta bitirmemek için insanüstü bir çaba göstermesi gerekiyordu. Sonunda nefesi tükendi ve Hindley'i daha fazla hırpalamaktan vazgeçti ve cansız gibi duran gövdesini tahta kanepeye doğru sürükledi. Sonra ceketinin kolunu yırtarak yarasını hoyrat bir kabalıkla sardı. Bunu yaparken, az önce onu tekmelerken gösterdiği hırsı bu kez de tükürerek ve küfürler savurarak gösteriyordu. Ben serbest kaldığım için vakit kaybetmeden yaşlı uşağı buldum. Telaş içinde anlattığım şeylerin ne anlama geldiğini nihayet anlamaya başlayınca, aceleyle aşağı inmeye başladı. Basamakları nefes nefese ikişer ikişer inerken bir yandan da, 'Şimdi ne yapacağız? Şimdi ne yapacağız?' diye bağırıyordu.

'Ne mi yapacağız?' diye gürledi Heathcliff. 'Efendiniz zır deli. Ömrü vefa eder de bir ay daha yaşarsa, onu tımarhaneye kapatacağım. Şimdi bana hesap ver bakalım, dişsiz köpek!

Sen kim oluyorsun da kapıları sürgüleyip beni dışarıda bırakıyorsun? Orada dikilip kem küm edip durma. Gel buraya! Senin efendinin bakımını ben yapacak değilim herhalde. Şu kanları temizle. Mumun kıvılcımlarına da dikkat et. Efendiniz boğazına kadar brendiye batmış durumda...'

'Demek siz onu öldürmeye çalıştınız, öyle mi?' diye haykırdı Joseph, ellerini uzatarak ve bakışlarını dehşet içinde ona dikerek. 'Ömrümde böyle bir manzara görmedim! Umarım Tanrım...'

Ama Heathcliff onu öyle bir ittirdi ki, adam diz üstü kanların içine düştü. Daha sonra da önüne bir havlu fırlattı; ama Joseph onları temizleyeceğine ellerini kavuşturarak dua etmeye başladı. Öyle tuhaf şeyler söylüyordu ki, gülmekten kendimi alamadım. Artık öyle bir hale gelmiştim ki, hiçbir şeye şaşırmıyor, hiçbir şeye hayret etmiyordum. Darağacının dibine geldiğinde bile cüretkârlığından taviz vermeyen caniler gibi olmuştum...

'Ah, seni unutmuşum,' dedi zorba herif. 'Bu işi sen yapacaksın. Çök yere! Beni alt etmek için onunla işbirliği yaparsın ha, engerek yılanı seni! Al işte, bu iş tam sana göre!'

Beni tutup dişlerim birbirine çarpana kadar sarstıktan sonra duasını itidal içinde bitiren Joseph'in yanına fırlattı. Joseph yemin ederek dosdoğru Çiftlik'e gideceğini söyledi ve ayağa kalktı. Ne de olsa, Bay Linton bir hâkimdi ve acısı bir değil elli karısını kaybetmiş kadar büyük olsaydı bile bu durumla ilgilenir diye düşünüyordu. Oraya gitmekte ne kadar kararlı olduğunu gören Heathcliff, olayın bir de benim ağzımdan anlatılmasının elzem olduğunu söyledi. Başıma dikilip, kötülük akan bakışlarıyla bakmaya başlayınca, olan biteni istemeye istemeye de olsa onun sorularına cevap vererek anlatmaya

koyuldum. Yaşlı adamı saldırıyı ilk başlatanın Heathcliff olmadığına inandırmak epeyce güç oldu. Elbette, ağzımdan cımbızla çeker gibi aldıkları cevaplar bunu daha da güçleştiriyordu. Yine de, Bay Earnshaw çok geçmeden hâlâ hayatta olduğuna onu inandırabildi. Bunun üzerine Joseph aceleyle bir miktar içki getirip efendisinin ağzına dayadı. Hindley ancak ondan sonra kendine gelerek kımıldanmaya başladı. Heathcliff hasmının baygınken kendisine yapılanların farkında olmadığını bildiği için, ona çılgınca bir sarhoşluk yaşadığını ve o nedenle o çirkin davranışının üzerinde daha fazla durmayacağını söyledi ve gidip yatmasını önerdi. Bu akıllıca öneriyi yaptıktan sonra, bizim yanımızdan ayrılınca da son derece mutlu oldum. Hindley de boylu boyunca şöminenin önündeki taşların üzerine uzandı. Ben ise, bu işten yara almadan nasıl sıyrıldığıma kendim de şaşarak, odama çıktım.

Bu sabah, öğlenden yarım saat kadar önce aşağı indiğimde, Bay Earnshaw'un son derece hasta bir halde ateşin önünde oturmakta olduğunu gördüm. Onun başının belası olan o zebani de, neredeyse onun kadar bitkin ve beti benzi atmış bir şekilde şömineye dayanmış duruyordu. İkisinin de yemek yemeye niyetleri yok gibiydi. Masanın üzerindeki yemeklerin tümü buz kesinceye kadar bekledikten sonra yalnız başıma yemeye koyuldum. Hiçbir şey beni iştahla yemeğe gömülmekten alıkoyamadı. Arada bir, çıtları çıkmayan bu iki kişiye gözüm takıldıkça içimi bir tür mutluluk ve üstünlük duygusu kaplıyor, vicdanımın rahat olması da bana ayrıca bir huzur veriyordu. Yemek işini bitirdikten sonra, o güne kadar cesaret edememiş olduğum bir şey yaparak, Earnshaw'un arkasından dolanıp şöminenin yanına sokuldum ve onun yanındaki köşeye çömeldim.

Heathcliff hiç benim tarafıma bakmıyordu. Bakışlarımı kaldırıp onun adeta taş kesilmiş gibi ifadesiz duran yüzünü hiç çekinmeden incelemeye koyuldum. Bir zamanlar çok erkeksi bulduğum, şimdi ise bir iblise ait olduğunu bildiğim alnının üzerine adeta kara bulutlar çökmüştü. Şahmeran bakışlı gözlerinin feri uykusuzluktan sönmüş gibiydi. Belki de ağlamaktan bu hale gelmişlerdi, çünkü kirpikleri ıslaktı. Her zamanki gaddar sırıtıştan yoksun olan dudakları, dışa vurmaktan korktuğu bir keder ifadesiyle sımsıkı mühürlenmiş gibiydi. Karşımdaki başka biri olsaydı, onun bu kederini görmemek için ben de yüzümü ellerimle kapatırdım; ama *onun* bu durumda olması beni mutlu ediyordu. Düşmüş bir düşmanı aşağılamanın erdemli bir davranış olmadığını bilmeme rağmen, oklarımı ona saplamak için bu fırsattan faydalanmak istiyordum. Yanlışa yanlışla karşılık vererek, bana yaptıklarının bedelini ona ödetebilme zevkini, sadece böyle zayıf bir anında tadabilirdim.'

'Ayıp! Ayıp! Utanmıyor musunuz, küçük hanım?' diyerek Isabella'nın sözünü kestim. 'Duyan da hayatınızda bir kez olsun İncil'i elinize almadığınızı sanır. Tanrı düşmanlarınızı cezalandırmış ise, bu sizin için yeterli olmalı. Çektiği işkence yetmiyormuş gibi bir de siz üstüne giderseniz, bu hem alçaklık, hem de haddini bilmezlik olur!'

'Normal şartlar altında bu kadarının yeterli olduğunu ben de kabul ediyorum, Ellen,' dedi Isabella. 'Ama Heathcliff'in başına hangi felaket gelirse gelsin, onda benim bir dahlim yoksa nasıl mutlu olabilirim ki? Benim derdim onun çok acı çekmesi değil. Daha az acı çeksin, yeter ki o acıya ben neden olayım ve o da bunun *farkında* olsun. Ah, bana öyle azaplar çektirdi ki... Onu sadece bir şartla affedebilirim. Yani bana yaptıklarının intikamını göze göz, dişe diş alarak. Bana

çektirdiği işkenceleri aynen ona iade ederek ve onu benim seviyeme indirerek! Benim canımı yakmaya ilk o başladığına göre, önce onun benden özür dilemesini sağlayarak! İşte, Ellen, ancak ondan sonra biraz merhametli davranabilirim. Ancak, intikamımı alabilmem hiç mümkün görünmüyor, o yüzden de onu affetmem imkânsız. Az önce Hindley biraz su istedi. Ona bir bardak su götürdüm ve nasıl olduğunu sordum. 'Dilediğim kadar hasta değilim,' diye cevap verdi. 'Ama kolumun acısı bir yana, vücudumun her bir noktası bir iblis ordusuyla savaşmışım gibi ağrıyor!"

Bunun üzerine 'Buna ne şüphe!' dedim. 'Catherine, kendisi hayatta olduğu sürece size gelebilecek tüm zararların önüne dikileceğini her vakit söylerdi. Bazı kimselerin onu incitmemek uğruna, size de zarar vermeyeceğini söyler dururdu hep. Şükür ki ölüler *gerçekten* mezarlarından çıkıp gelemiyorlar, yoksa dün gece berbat bir tabloyla karşılaşabilirdi! Göğsünüzde ve omuzlarınızda yaranız bereniz yok, değil mi?'

'Bilemiyorum,' dedi Hindley ve sonra, 'yani ne demek istiyorsunuz? Yoksa baygınken bana vurmaya mı kalktı?' diye sordu.

'Sizi ayaklarının altına aldı ve tekmeledi, yerlerde sürükledi,' diye fısıldadım. 'Dişleriyle parçalama arzusuyla ağzından salyalar akıyordu; çünkü bu adamın sadece yarısı insan, gerisi iblis!'

Bay Earnshaw bakışlarını kaldırarak, aynen az önce benim yaptığım gibi ortak düşmanımızın yüzünü inceledi. Heathcliff ise kendi acılarına gömülmüş ve etrafında olup bitenleri fark etmiyormuş gibi görünüyordu. Orada ne kadar fazla dikilip durursa, düşüncelerinin karanlığı da yüzüne o kadar çok yansıyordu.

Hindley'in sabrı tükenmişti. Yerden kalkmak için debelenirken, 'Ah, Tanrım,' diye inledi. 'Ne olurdu son nefesimde olsun onu boğazlayacak gücü bana verseydin, o zaman cehenneme bile güle oynaya giderdim!' Kalkmayı başaramayınca, bu mücadele için yeterli güce sahip olmadığını anlayarak çaresizce yeniden yere çöktü.

'Hayır, onun ikinizden birini öldürmüş olması yeterli,' diye yüksek sesle söylendim. 'Çiftlik'teki herkes biliyor ki Bay Heathcliff olmasaydı, kız kardeşiniz hâlâ yaşıyor olurdu! Demek ki, onun sevgisini kazanmaktansa nefretine mazhar olmak daha iyi! O buralara gelmeden önce sadece bizim değil, Catherine'in de ne kadar mutlu olduğunu düşününce, onun geri geldiği o güne lanet ediyorum.'

Heathcliff, konuşan kişinin ruh halinden çok, ağzından çıkan sözlerin doğru olduğunu fark etmiş olmalıydı ki dikkat kesilmişti. Gözyaşları yağmur gibi küllerin üzerine akıyor ve iç çekerek boğulur gibi nefes alıyordu. Açıkça meydan okuyan bir şekilde ona baktım ve küçümser gibi güldüm. Aynı anda, cehennemin bulutlu pencerelerinden şimşek gibi bir görüntü geçer gibi oldu; ama her daim buralardan bakan iblis, bu kez öylesine silikleşmiş ve gözyaşlarına boğulmuş durumdaydı ki, bir kez daha aynı şekilde gülmekten hiç mi hiç çekinmedim.

'Ayağa kalk ve gözümün önünden defol!' dedi yas içindeki iblis.

Daha doğrusu, sesi pek duyulacak gibi olmadığı için, ağzından çıkan kelimelerin en azından bunlar olduğunu tahmin ettim.

'Özür dilerim ama' dedim, 'ben de Catherine'i severdim; ayrıca onun ağabeyinin bakıma ihtiyacı var ve bu bakımı da

Catherine'in hatırı için ona ben sağlayacağım. Catherine öldü ama ben onu ağabeyinde görmeye devam ediyorum. Hindley'in gözleri tıpkı onunkiler gibi ama siz onları oyup çıkarmaya uğraştığınız için şu anda mosmor olmuş durumdalar... Sonra Catherine'in ...'

'Seni ayaklarımın altında ezip gebertmeden önce kalk ayağa, sefil budala seni!' diye bağırdı Heathcliff. Yerinden kalkmak için davranınca, ben de aynı şekilde davrandım.

Kaçmaya hazır bir vaziyette, tetikte durarak, 'Zavallı Catherine sana güvenip de, o gülünç, aşağılık ve onur kırıcı Bayan Heathcliff unvanını almış olsaydı, kısa süre içinde o da benim düştüğüm duruma düşerdi,' diye devam ettim. Ama o, senin iğrenç davranışlarına kuzu kuzu katlanmaz ve nefretiyle tiksintisini açık açık dile getirirdi.'

Earnshaw ve oturduğu tahta kanepenin yüksek arkalığı, ikimizin arasında kaldığı için Heathcliff beni yakalamaya kalkışmadı, onun yerine masadan bir yemek bıçağını kaparak başıma doğru fırlattı. Bıçak kulağımın tam altına geldi ve lafımı ağzıma tıktı ama bıçağı çıkarıp kapıya doğru atıldığım anda söylediklerim sanırım kendisinin fırlattığı bıçaktan çok daha derin bir yara açmıştı. Kapıdan çıkmadan önce son olarak, Heathcliff'in müthiş bir öfkeyle bana doğru atıldığını ve onu durdurmaya çalışan Earnshaw'la birlikte, birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde şöminenin önündeki taşların üzerine düştüklerini gördüm. Mutfaktan kaçarken, Joseph'e derhal efendisinin yardımına koşmasını söyledim; eşikte durmuş, yeni doğan bir sürü köpek yavrusunu kapı aralığındaki bir sandalyenin arkasına asmaya çalışan Hareton'ı yere yıktım ve Araf'tan kurtulan kutsanmış bir ruh gibi zıplaya hoplaya dik bayırdan aşağı uçarcasına koşmaya başladım. Sonra do-

lambaçlı yoldan çıkarak kendimi kırlara vurdum. Yarlardan yuvarlanarak ve bataklıklardan geçerek Çiftlik'in ışıklarına doğru hiç durmadan, giderek artan bir hızla koştum. Öyle ki, o anda Uğultulu Tepeler'in çatısı altında tek bir gece daha bile geçirmektense, ömrümün sonuna kadar cehennemde kalmaya mutlulukla razı olurdum.'

Isabella burada konuşmasını keserek bir yudum çay aldı, sonra ayağa kalktı ve bana şapkasını giydirmemi ve getirdiğim büyük şalı omuzlarına atmamı söyledikten sonra, bir saat kadar daha kalması için yaptığım ricalara kulak asmadan, bir sandalyenin üzerine çıkarak Edgar ile Catherine'in resimlerini öptü. Bana da aynı şekilde bir öpücükle veda etti ve sahibini yeniden bulmanın mutluluğuyla kesik kesik havlayan köpeği Fanny'yle birlikte arabaya bindi. Artık bir daha buralara geri gelmemek üzere gitmişti ama işler biraz durulunca efendimle onun arasında daha sonra düzenli bir haberleşme başladı. Sanırım güneyde, Londra yakınlarında bir yere yerleşmişti ve gittikten birkaç ay sonra da bir oğlu oldu. Çocuğa Linton adını vererek vaftiz ettiler. Isabella mektuplarında onun doğduğu günden itibaren sürekli mızıldanan, hastalıklı ve asabi bir yaratık olduğunu yazıyordu.

Bir gün Bay Heathcliff'le köyde karşılaştım. Bana Isabella'nın nerede yaşadığını sordu. Ona bilgi vermeyi reddettim. Nerede olduğunun onun için önemli olmadığını ama ağabeyinin yanına gelmekten kaçınmasını, ona kendisinin bakması gerekse bile buna izin vermeyeceğini söyledi. Benden bilgi alamamıştı ama bir süre sonra diğer uşaklardan, hem Isabella'nın nerede yaşadığını, hem de bir çocuğu olduğunu öğrendi. Yine de onu rahatsız etmedi. Heathcliff ondan nefret ettiği için Isabella Tanrı'ya şükretmeliydi, çünkü onu rahatsız et-

memesinin nedeni sanırım bu nefretti. Beni her gördüğünde çocuğu soruyordu. Adını öğrendiğinde, acı bir şekilde gülümsedi ve 'Ondan da nefret etmemi istiyorlar anlaşılan,' dedi.

Ben de, 'Sizin çocukla ilgili herhangi bir şey bilmenizi istediklerini sanmıyorum,' diye cevap verdim.

'Ama istediğim an onu alacağım,' dedi. 'Bundan emin olsunlar.'

Şükür ki o an gelmeden, Catherine'in ölümünden takriben on üç yıl sonra çocuğun annesi öldü. Çocuk o sıralarda on iki yaşlarında olmalıydı veya biraz daha fazla...

Isabella'nın o beklenmedik ziyaretinin ertesi günü, efendimle konuşmaya fırsat bulamamıştım. Zaten sohbet etmekten kaçınıyordu ve herhangi bir şeyi tartışacak halde de değildi. Onu söylediklerimi dinlemeye razı ettiğim vakit ise, kız kardeşinin kocasını terk etmiş olmasından dolayı mutlu olduğunu hissettim. Mizacının yumuşaklığından beklenmeyecek bir yoğunlukla Heathcliff'ten nefret ediyordu. Bu nefret öylesine yoğun ve içtendi ki, Heathcliff'le karşılaşması ya da ondan bahsedilmesi ihtimali olan yerlerden fellik fellik kaçıyordu. Bu nefretin kederle birleşmesi, onu tam anlamıyla bir keşişe dönüştürmüştü. Hâkimlik görevini bırakmış, kiliseye gitmekten bile vazgeçmiş ve köye inmekten kaçınır olmuştu. Günlerini bahçesiyle çiftliğinin sınırları içinde herkesten uzak bir şekilde geçiriyor, arada bir yalnız başına kırlara çıkmakla, genellikle akşamları ya da başkalarının ortalıkta olmadığı sabahın erken saatlerinde karısının mezarını ziyaret etmekle yetiniyordu. Ama uzun süre bu kadar mutsuz olmayı hak etmeyecek kadar iyi bir insandı. Catherine'in hayaletinin onu rahat bırakmaması için dua edecek bir adam da değildi. Nitekim zaman içinde mütevekkil olmayı öğrendi ve ona ale-

lade neşeden daha çok yakışan bir melankoliye girdi. Karısının anısını sıcak ve şefkat dolu bir aşkla yaşatıyor ve onun da girdiğine hiç kuşkusu olmadığı o mutlu âleme geçeceği günü ümitle bekliyordu.

Ayrıca onu bu dünyada teselli eden ve sevgisini yönlendirebileceği şeyler de yok değildi. Ölen kişinin, arkasında bıraktığı o nahif varlığa birkaç gün boyunca pek bir ilgi göstermediğini söylemiştim ama aralarındaki bu soğukluk nisanda yağan karlar gibi hızla eridi ve o minik şey, daha bir iki kelime söylemeyi ya da bir iki adım atmayı öğrenmeden, babasının yüreğine bir despot gibi yerleşiverdi. Bebeğin adı Catherine idi ama babası ona asla bu uzun adla hitap etmedi; Catherine'e Cathy demediği gibi... Bunun nedeni belki de Heathcliff'in Catherine'e kısa adıyla hitap etmeyi huy edinmesiydi. Dolayısıyla küçük kız babası için hep Cathy oldu. Bu ad onu hem annesinden ayırıyor, hem de ona bağlıyordu. Edgar'ın çocuğa olan bağlılığı da esasında onu kendisinin değil, Catherine'in bir parçası olarak görmesinden kaynaklanıyordu.

Zaman zaman onunla Hindley Earnshaw arasında karşılaştırma yapar, benzer olaylar karşısında neden bu kadar farklı davrandıklarını anlayabilmek için tatmin edici cevaplar bulmaya çalışırdım. Aslında her ikisi de karılarını seven, onlara düşkün kocalardı ve her ikisi de çocuklarına bağlılardı. İyi veya kötü, aynı yolu tutturmamalarına bir türlü akıl sır erdiremiyordum. İçimden, dışarıdan bakıldığında daha güçlü gibi görünen Hindley'in ne yazık ki daha zayıf ve daha kötü çıktığını düşünüyordum. Karaya vuran gemisini terk eden bir kaptandı o; tayfaları da gemiyi kurtarmaya çalışmak yerine isyan etmişler ve talihsiz gemi için hiçbir

ümit kalmayacak şekilde karışıklık yaratmışlardı. Linton ise, tam tersine, sadık ve inanç dolu bir ruha sahip olduğunu kanıtlamıştı. Tanrı'ya güveni vardı ve Tanrı'dan teselli buluyordu. O ümidini yitirmiyor, diğeri ise çaresizlik içinde kıvranıyordu. Her ikisi de kaderlerini kendileri seçmişler ve o nedenle de onlara katlanmak zorunda kalmışlardı. Ama benim bütün bu olan bitenden çıkardığım ahlak dersini dinlemek istemezsiniz diye düşünüyorum, Bay Lockwood. Bu anlattıklarımdan, aynen benim gibi, siz de kendi yargılarınıza varabilirsiniz. En azından bunu yapabileceğinizi zannedersiniz, o da aynı kapıya çıkar.

Hindley Earnshaw'un sonu beklenildiği gibi oldu. Kız kardeşinin hemen ardından o da öldü. İki ölüm arasında sadece altı ay kadar vardı. Biz Çiftlik'tekiler onun ölümünden önceki dönemin ayrıntılarını hiç öğrenemedik. Benim bildiklerim de, cenazenin hazırlıklarına yardım için gittiğimde öğrendiklerimle sınırlı kaldı. Bay Kenneth olayı haber vermek için efendime gelmişti. O gün sabah öylesine erken bir saatte geldi ki, onu görür görmez kötü bir haber getirdiğini anlamıştım. Atıyla avluya gelerek bana, 'Eh, Nelly,' demişti. 'Yas tutma sırası şimdi sana ve bana geldi. Bu kez bizi bırakan kim, bil bakalım?'

'Kim?' diye sordum, elim ayağım birbirine dolanarak.

'Tahmin et!' dedi. Atından inerek dizginleri kapının yanındaki halkaya bağladı. 'Önlüğünün ucunu şimdiden tutsan iyi olur. İhtiyacın olacağından eminim.'

'Bay Heathcliff olmasın sakın?' diye haykırdım.

'Ne? Oturup onun için ağlar mıydın yoksa?' dedi doktor. 'Hayır, Heathcliff çok dayanıklı bir delikanlı. Üstelik bugün daha da gençleşmiş gibi duruyor. Az önce gördüm onu. Ruh ikizini yitirdiğinden beri her geçen gün daha da semiriyor!'

'Peki, kim o zaman, Bay Kenneth?' diye tekrarladım sabırsızlıkla.

'Hindley Earnshaw! Senin eski dostun Hindley!' diye cevap verdi. 'Benim de günahkâr ahbabım... Gerçi uzunca bir süreden beri ahbaplık edemeyeceğim kadar vahşileşmişti. Bak işte! Gözlerinin sulanacağını söylememiş miydim sana? Ama üzülme! Tam ona yakışır bir şekilde, fitil gibi sarhoş olarak öldü. Zavallı çocuk! Ben de üzüldüm tabii. Eski bir dostu yitirince insan üzülmeden edemiyor. Gerçi, akla hayale gelebilecek her türlü fesatlık vardı onda. Onca iyiliğime karşın, bana da sayısız kereler kötülük yapmıştı. Olsa olsa yirmi yedi yaşında filandır. Yani senin yaşında! Aynı yılda doğduğunuza kim inanır ki?'

İtiraf etmeliyim ki bu darbe bana Bayan Linton'ın ölümünden daha ağır gelmişti. Bir anda eski anılar yüreğimde kıpırdanmaya başladı. Kenneth'e onu efendimin yanına götürecek başka bir hizmetçi bulmasını söyledikten sonra kapının önüne oturup, aramda kan bağı olan biri ölmüş gibi ağlamaya başladım. Bu arada kendi kendime, 'Acaba eceliyle mi öldü?' diye sormadan edemiyordum. Ne yaptıysam bu düşünceyi kafamdan atmayı başaramadım. Öylesine bıkkınlık veren ve zihnimden çıkıp gitmemekte direnen bir düşünceydi ki, sonunda Uğultulu Tepeler'e giderek ölen kişiye karşı son görevlerimi yerine getirmek için izin istemeye karar verdim. Bay Linton'ın bu izni vermeye hiç gönlü yoktu ama dilim döndüğünce ölünün yanında tek bir arkadaşı olmadığını ve benim sütkardeşim olma hasebiyle, eski efendimin hizmetlerimi beklemeye en az onun kadar hakkı olduğunu vurgulayarak yalvardım. Ayrıca Hareton'un, karısının yeğeni olduğunu ve çocuğun şu anda başka yakın bir akrabası bulunmadığına

göre, ona velilik yapması gerektiğini hatırlattım. Üstelik kalan malların durumunu öğrenmek ve kayınbiraderinin işleriyle ilgilenmek de ona düşüyordu. Linton o sıralarda bu tür şeylerle şahsen ilgilenecek durumda değildi, o yüzden bana gidip avukatıyla konuşmamı söyledi ve gitmeme izin verdi. Earnshaw'la avukatları aynı kişiydi. Hemen köye gidip avukatı buldum ve benimle birlikte gelmesini söyledim ama avukat başını iki yana sallayarak Heathcliff'in işlerine karışmamanın dahi iyi olacağını söyledi. Ona göre, gerçek ortaya çıktığı takdirde, Hareton'ın bir dilenci haline gelmesi kaçınılmazdı.

'Babası gırtlağına kadar borç içinde öldü,' dedi. 'Bütün mal ve mülk ipotek edilmiş durumda. Doğal vârisin tek şansı, alacaklı kişinin yüreğinde bir ilgi kırıntısı yaratarak onun merhametine sığınmak ve onun insaflı olma eğilimi içine girmesini sağlamaktır.'

Tepeler'e vardığımda, her şeyin doğru düzgün yapılıp yapılmadığını görmek için geldiğimi söyledim. Oldukça kederli olduğu görünen Joseph, beni görmekten duyduğu mutluluğu ifade etti. Bay Heathcliff ise orada ne gibi bir işim olduğunu anlamadığını belirtti ama dilersem kalabileceğimi ve cenazeyle ilgili işlerle ilgilenebileceğimi söyledi.

'En doğrusu,' dedi, 'bu budalanın cesedini herhangi bir tören filan yapmadan bir dört yol ağzına götürüp gömmek. Dün öğlenden sonra on dakika kadar yanından ayrılacak oldum, o süre içinde oturma odasının iki kapısını da içeriden kilitlemiş ve bütün geceyi kasıtlı olarak geberene kadar içki içerek geçirmiş! Bu sabah beygir gibi soluduğunu duyarak kapıyı kırdık. İçeride tahta kanepenin üzerine uzanmış yatıyordu. Kafatasını ya da derisini yüzsek bile onu uyandıramazdık. Hemen Kenneth'e haber saldım. Adam koşarak geldi ama bu hayvan

herifin çoktan leşi çıkmıştı. Ölmüş, buz kesmiş ve kaskatı olmuştu. Eh, ondan sonra daha fazla telaşa gerek olmadığını siz de kabul edersiniz sanırım.'

Yaşlı uşak bu sözleri doğruladı ama 'Keşke doktora Heathcliff'in kendisi gitseydi!' diye mırıldandı. 'Ben efendime doktordan daha iyi bakardım. Hem ben buradan ayrıldığımda o yaşıyordu, ölmemişti. Öyle bir şey söz konusu bile değildi!'

Cenaze töreninin gerektiği gibi saygın bir şekilde yapılmasında ısrar ettim. Bay Heathcliff, dilediğim takdirde burada da kendi borumu öttürebileceğimi söyledi; sadece törenin tüm masraflarının kendi cebinden çıktığını görmezden gelmememi istedi. Katı ve duyarsız bir hali vardı. Sevinçli miydi, yoksa kederli mi, belli değildi. Duruşundan sadece, güç bir iş başarmış olmanın zalimce hazzı içinde yüzdüğü belli oluyordu. Nitekim insanlar tabutu taşıyarak evden çıkarırlarken, yüzünden sevinç dalgasına benzer bir ifadenin geçtiğini görür gibi oldum. Yas tutuyor gibi görünecek kadar ikiyüzlüydü. Hareton'la birlikte cenazenin peşine takılmadan önce, zavallı çocuğu masanın üzerine oturttu ve tuhaf bir keyifle ona, 'Güzel çocuk, şimdi artık sen *benim* oldun! Göreceğiz bakalım, aynı rüzgâra maruz kalan iki ağaçtan biri, aynen diğeri gibi eğilip, eğri büğrü olacak mı?' dedi. Dünyadan bihaber olan zavallı çocuk bunun iyi bir şey olduğunu sanıp, Heathcliff'in favorileriyle oynadı ve yanağını okşadı ama ben Heathcliff'in ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Gayet mayhoş bir sesle, 'Bu çocuk benimle birlikte Thrushcross Çiftliği'ne gelmeli, efendim,' dedim. 'Bu dünyada size hiç ait olmayan bir şey varsa, o da bu çocuktur.'

'Bunu Linton mu söylüyor?' diye sordu.

'Elbette... Bana çocuğu ona getirmemi emretti,' diye cevap verdim.

'Eh, o zaman,' dedi alçak herif, 'şimdilik bu konuyu tartışmayalım ama ne zamandır bir çocuk yetiştirmeyi denemek gibi bir hayalim var. O yüzden, efendine söyle, eğer bu çocuğu elimden almaya kalkarsa, onun yerine kendi çocuğumu buraya getirmek zorunda kalırım. Hareton'ı öyle kolay kolay teslim edecek değilim; ayrıca ötekini de buraya getirteceğimden emin olabilir! Bunu söylemeyi sakın unutma!'

Bu sözler elimizi kolumuzu bağlamaya yetmişti. Eve geri döndüğümde Heathcliff'in söylediklerini kısa ve öz olarak anlattım. Bu işin başından beri ilgisiz davranan Edgar Linton bu kez de konuya müdahil olacağına dair bir şey söylemedi. Zaten isteseydi bile, bir şey yapmak elinden gelir miydi, hiç bilmiyorum.

Bir zamanların misafiri, artık Uğultulu Tepeler'in efendisi olmuştu, hem de öyle böyle değil... Avukata Earnshaw'un bütün arazisini kumara olan aşırı tutkusu nedeniyle para karşılığında rehine koyduğunu ve rehin parasını temin eden kişinin kendisi olduğunu kanıtladı. Avukat da aynı şekilde, bunun gerçek olduğunu – yani Earnshaw'un bütün arazisini kumara olan aşırı tutkusu nedeniyle para karşılığında rehine koyduğunu ve rehin parasını temin eden kişinin de Heathcliff olduğunu – Linton'a açıkladı. Bu durumda, babasının ölümünden sonra buranın en zengin adamı olması gereken Hareton, tam anlamıyla babasının müzmin düşmanına bağımlı hale gelmişti. Artık kendi evinde bir uşak gibi yaşıyor ve hizmetinin karşılığında ücret bile alamıyordu. Ne yazık ki, hakkını talep etmesi de imkânsızdı, çünkü tek bir dostu olmadığı gibi, kendisine haksızlık yapıldığının bile farkında değildi.

Bölüm 18

O kasvetli dönemi takip eden on iki yıl, hayatımın en mutlu dönemiydi. Bu süre içinde yaşadığım en büyük sıkıntılar, küçük hanımımızın varlıklı, yoksul bütün çocukların yakalandığı türden geçirdiği ufak tefek hastalıklardan kaynaklandı. Bunların dışında, ilk altı aydan sonra küçük kız bir karaçam ağacı gibi gelişti ve Catherine Linton'ın kemik kalıntılarının üzerindeki fundalıklar ikinci kez tomurcuklanmadan önce yürümeye ve kendince konuşmaya başladı. Bu kasvetli evin içine doğan bir güneş gibiydi bu sevimli yaratık. Yüzü gerçekten de çok güzeldi. Earnshawlar'ın etkileyici, kara gözlerini, Lintonlar'ın da duru beyaz tenini, zarif yüz hatlarını ve kıvırcık sarı saçlarını almıştı. Ateşli bir mizacı vardı ama kırıcı değildi. Son derece duyguluydu ve sevdiğini candan seven bir yüreği vardı. Sevdiklerine bu kadar tutkuyla bağlanması bana annesini hatırlatıyordu ama ona benzemiyordu. Dilediği vakit bir kumru gibi munis ve halim selim olabiliyordu çünkü... Yumuşak bir sesi vardı ve derin düşüncelere dalmış gibi konuşurdu. Öfkesi hiçbir zaman taşkınlık derecesine varmazdı; derin ve yumuşak olan sevgisinde hırçınlığa yer yoktu. Yalnız şunu da söylemek gerekir ki, bu güzel özelliklerini gölgeleyen bazı kötü huyları da yok değildi. Şımarmaya meyilli olması bunlardan biriydi. Sonra, mizacı ne olursa olsun, üstüne aşırı düşülen tüm çocuklarda olan, inadına dikine gitme huyu onda da vardı. Uşaklardan biri kazara canını sıkacak olsa, ilk tepkisi her vakit, 'Babama söylersem görürsün!' demek olurdu. Babası ona biraz sert bakacak

bile olsa, hemen alınıverirdi; o yüzden adamcağızın ağzından ona karşı tek bir kırıcı söz çıkmamıştır diye tahmin ediyorum. Onun eğitimini üstlenmişti ve bunu kendine eğlence edinmişti. Şansımıza, küçük kız kıvrak zekâsı ve öğrenmeye olan merakı sayesinde çok kolay kavrayan bir öğrenciydi. Çabuk ve hevesle öğreniyor, babasının emeklerini boşa çıkarmıyordu.

On üç yaşına gelene kadar koruluğun dışına tek başına adımını bile atmamıştı. Bay Linton, onu çok ender olarak alır ve üç dört kilometre kadar uzağa götürürdü ama onu başkalarına emanet etmezdi. Gimmerton küçük kız için adı var, kendi yok olan bir yerdi. Kendi evi dışında yakınına kadar gidebildiği ya da içine girebildiği tek yer kilise binasıydı. Uğultulu Tepeler'in ve Bay Heathcliff'in varlığından haberi bile yoktu. Tam anlamıyla dört duvar arasında adeta bir keşiş gibi yaşıyor olmasına rağmen mutlu görünüyordu ama odasının penceresinden dışarıyı seyrederken arada bir, 'Ellen, şu tepelere çıkmama daha çok mu var? Onların ötesinde neler olduğunu çok merak ediyorum. Yoksa deniz mi var?' diye sorduğu da oluyordu.

Ben de, 'Hayır, Bayan Cathy,' diye cevap verirdim. 'Onların ötesinde de aynen bunlar gibi tepeler var.'

Bir keresinde de, 'Peki, aşağıdan bakılınca o altın renkli kayalar nasıl görünüyor acaba?' diye sormuştu.

Yalçın Penistone Kayaları, özellikle de batan güneşin ışıkları üstlerine vurduğu, tepeciklerin doruklarını aydınlattığı ve diğer her yer gölgede kaldığı vakit çok ilgisini çekiyordu. Ona bu kayalıkların çıplak taş yığınlarından ibaret olduğunu ve üzerlerinde bodur ağaçların bile büyümediğini anlattım.

'Peki o zaman, buralarda çoktan akşam olduğu halde nasıl bu kadar uzun süre parlak kalabiliyorlar?' diye sordu.

'Onlar bizim bulunduğumuz yerden çok daha yükseklerde

de ondan,' diye cevap verdim. 'Onlara tırmanmak sizin yapabileceğiniz bir iş değil; çok yüksek ve diktirler. Kışın don bizim buralardan önce oralara gelir; kuzeydoğu yönündeki şu kara kovuğu görüyor musunuz? İşte ben yazın ortasında bile orada kar bulduğumu bilirim.'

'Ah, sen oralara gittin demek!' diye bağırdı neşeli bir şekilde. 'O zaman, büyüyüp bir kadın olduğumda ben de gidebilir miyim oraya? Peki, babam gitmiş midir oraya, Ellen?'

'Babanıza sorarsanız, oraların gezilecek yerler olmadığını size söyler küçük hanım,' diye aceleyle cevap verdim. 'Onunla birlikte dolaştığınız kırlar çok daha güzel yerler. Thrushcross Arazisi de dünyanın en güzel yeridir.'

'Ama ben o araziyi zaten biliyorum ama oraları bilmiyorum,' diye kendi kendine mırıldandı. 'Günün birinde şu tepenin en yüksek yerine çıkıp etrafı seyretmek beni öyle mutlu edecek ki... Küçük midillim Minny beni oraya bir gün götürür elbet!'

Hizmetçi kızlardan birinin ona Peri Mağarası'ndan bahsetmesi hevesini kabartmıştı; bu projeyi uygulamayı iyice aklına koyduğu için babasına hiç rahat vermiyordu; babası sonunda dayanamayıp, biraz büyüdüğünde oralara bir gezi yapabileceğine dair ona söz verdi. Şu işe bakın ki, küçük hanımımız büyümeyi yıllarla değil aylarla ölçüyordu. 'Penistone Kayalıkları'na gidecek kadar büyüdüm mü?' sorusunu ağzına sakız yapmıştı. O kayalara giden yol Uğultulu Tepeler'in yakınından da geçtiği için, Edgar'ın yüreği o taraflardan geçmeye dayanamıyordu. O yüzden küçük kıza sürekli olarak, 'Henüz değil, tatlım; henüz değil,' cevabını veriyordu.

Bayan Heathcliff'in kocasını terk ettikten sonra on iki yıl kadar yaşadığını söylemiştim. Linton ailesinin fertleri nahif insanlardı. Ne onda, ne de Edgar'da bu civarda yaşayan in-

sanlarda genellikle gördüğünüz kanlı canlılıktan eser yoktur. Son hastalığının ne olduğundan emin değilim ama iki kardeşin de aynı illetten, ağır seyreden ama sona doğru insanı hızla tüketen, tedavisi mümkün olmayan bir tür hummadan öldüğünü tahmin ediyorum. Ağabeyine bir mektup yazarak dört aydan beri sağlığının iyi olmadığını ve bunun muhtemel sonuçlarını bildirmiş, mümkün olduğu takdirde gelip onu görmesini rica etmişti. Yoluna koymak istediği pek çok iş vardı. Vedalaşmak ve küçük Linton'ı onun güvenli ellerine teslim etmek istiyordu. Linton'ın annesinin yanında kaldığı gibi, dayısının yanında da kalmasına itiraz edilmeyeceğini umuyordu. Heathcliff'in çocuğun bakımıyla ya da eğitimiyle ilgilenmek gibi bir niyeti olmadığına inanmak istiyordu. Efendim bu mektubu alınca kız kardeşinin bu ricasını yerine getirmek için bir an bile tereddüt etmedi. Aslında olağan durumlarda evden ayrılmayı hiç istemediği halde, bu kez uçar gibi evden çıktı. Yokluğunda benim özel bir ihtimam göstereceğimi bildiği için, benimle birlikte bile olsa çiftlik arazisinin dışına çıkmasına izin vermememi defalarca tembih ettikten sonra küçük Catherine'i bana emanet etti. Kızın yalnız başına dışarı çıkabileceği ise aklının ucundan bile geçmiyordu.

Efendim kardeşinin yanında üç hafta kaldı. Sorumluluğum altındaki Catherine, okuyamayacak ya da oynayamayacak kadar kederli olduğu için ilk birkaç gün çalışma odasının bir köşesinde oturdu. Böyle uslu durduğu müddetçe, bana herhangi bir şekilde yük olmuyordu ama bir süre sonra sabırsızlık, huysuzluk ve bıkkınlık belirtileri göstermeye başladı. Ben de o dönemde bir aşağı bir yukarı koşturamayacak ve şaklabanlık yaparak onu eğlendiremeyecek kadar yaşlanmıştım. Üstelik de işim başımdan aşkındı. O yüzden kendimce onu

oyalayacak bir yöntem geliştirdim. Onu bazen yürüyerek, bazen de midillisiyle Çiftlik'in sınırları içinde gezinmeye gönderiyordum. Döndüğü vakit de, onun tüm hayali ve gerçek maceralarını sabırla dinleyip onu mutlu ediyordum.

Yazın en parlak günlerini yaşıyorduk. Küçük Catherine yalnız başına yaptığı bu gezintilerden öyle keyif alıyordu ki, bazen ne yapıp edip kahvaltı saatinden çay saatine kadar dışarıda kalmanın yolunu buluyordu. Akşamları da o hayal mahsulü hikâyelerini tekrar tekrar anlatarak vakit geçiriyordu. Koruluğun sınırlarından dışarı çıkacağına ihtimal vermiyordum, çünkü bahçe kapıları genellikle kilitli olurdu. Ayrıca da, ardına kadar açık olsalar bile, onun yalnız başına daha ilerilere gitme cüretini göstereceğini sanmıyordum. Ne yazık ki, bu güvenim boşa çıktı. Catherine bir sabah saat sekizde bana gelerek, o gün kervanıyla birlikte çölden geçen bir Arap tüccarı olacağını söyledi ve o yüzden hem kendisi, hem de yanındaki hayvanları için bolca yiyecek hazırlamamı istedi. Sözüm ona bir atı ve üç devesi vardı (yanında bunları temsil edecek kocaman bir tazıyla birkaç av köpeği olacaktı). Ben de bunun üzerine bol miktarda ve envai çeşit yiyecek hazırladım ve bir sepete koyup midillisinin eyerinin bir yanına astım. Catherine temmuz güneşinden korunmak için taktığı geniş kenarlı şapkası ve yüzünü örten ince tülle bir melek kadar güzeldi. Neşeyle midillisine atladı ve dörtnala sürmemesi ve eve erken gelmesi için yaptığım ikazlara neşeli bir kahkahayla cevap vererek hayvanı tırısa kaldırdı. Yaramaz çocuk çay vaktine kadar eve dönmedi. Geri gelen yol arkadaşlarından sadece bir tanesi, oldukça yaşlı ve rahatına düşkün bir hayvan olan tazı idi; ama ne Cathy, ne midilli ne de iki av köpeği görünürde yoktu. Oraya buraya adamlar yolladım ve sonunda onu aramaya kendim çıktım. Çiftlik

arazisinin sınırına yakın bir yerdeki ekim alanının etrafını çeviren çitin oralarda bir işçi çalışmaktaydı. Küçük hanımımızı görüp görmediğini ona sordum.

'Sabah görmüştüm,' diye cevap verdi. 'Benden bir fındık dalı kesmemi istedi, daha sonra da küçük atını çitin en alçak olduğu tam şuradan atlattı ve gözden kayboldu.'

Bunu duyduğumda ne hale geldiğimi tahmin edebilirsiniz. Aklıma ilk anda küçük kızın Penistone Kayalıkları'na gitmiş olabileceği geldi. Adamın tamir ettiği çitin aralık kalan yerinden güçlükle geçerken, 'Ya başına bir iş gelirse?' diye feryat etmeye başladım ve doğruca ana yola çıktım. Birileriyle yarışa girmiş gibi, bir dönemeçten dönüp de Tepeler'le karşı karşıya gelene kadar kilometrelerce yürüdüm, hem de koşarcasına... Ama ne yakında, ne de uzakta Catherine'den bir iz yoktu. Kayalıklar Bay Heathcliff'in evinden yaklaşık iki, iki buçuk kilometre, Çiftlik'ten de altı kilometre kadar uzaklıktadır. O yüzden, karanlık basana kadar oraya varamazsam diye korkmaya başlamıştım. 'Ya tırmanırken ayağı kayıp da aşağı düştüyse, ya öldüyse, ya da bir tarafını kırdıysa?' diye aklıma takılıyordu. Endişelerim bana müthiş bir acı veriyordu. O yüzden, Tepeler'deki çiftlik evinin önünden telaşla geçerken, iki av köpeğinin daha yırtıcısı olan Charlie'nin bir pencerenin önünde yattığını görerek ilk anda içime su serpildi; ama köpeğin başı şişmişti ve kulağı kanıyordu. Küçük bahçe kapısını hemen açıp evin kapısına doğru koştum ve içeri girebilmek için olanca gücümle kapıya vurdum. Daha önce Gimmerton'da yaşadığını bildiğim ve tanıdığım bir kadın kapıyı açtı. Bu kadın, Bay Earnshaw'un ölümünden beri orada hizmetçi olarak çalışmaktaydı.

'Ah,' dedi, 'küçük hanımı almaya geldiniz, değil mi?

Korkmayın. Burada güvende ama buraya iyi ki efendiniz değil de siz geldiniz.'

'Efendiniz evde değil, öyle mi?' diye sordum güçlükle nefes alarak. Hızlı yürümekten ve korkudan nefesim kesilmişti.

'Hayır, hayır!' diye cevap verdi. 'O da Joseph de evde değiller. Şu sıralarda, hatta birkaç saate kadar döneceklerini de pek sanmam.'

İçeri girdim ve benim başını alıp giden kuzucuğumu, ocağın önünde, çocukken annesine ait olan küçük bir sandalyeye oturmuş, sallanırken buldum. Şapkası duvara asılıydı ve kendi evindeymiş gibi rahat görünüyordu. Neşesi de yerindeydi, inanılmaz bir keyifle – artık on sekiz yaşında güçlü kuvvetli bir delikanlı olan ve onu büyük bir merak ve hayretle izleyen– Hareton'la gevezelik edip kahkahalarla gülüyordu. Halinden, delikanlının Catherine'in ağzından dur durak bilmeden, akıcı bir şekilde dökülen sözcüklerden ve sorulardan pek azını anladığı belli oluyordu.

'Pekâlâ, küçük hanım!' diye bağırdım, sevincimi yüzümdeki öfke ifadesiyle örtmeye çalışarak. 'Babanız gelene kadar bu sizin son gezintiniz olacak! Bundan böyle size güvenip kapının eşiğine bile çıkmanıza izin vermeyeceğim. Sizi yumurcak sizi!'

'Ah, işte Ellen geldi!' diye sevinçle bağırdı Catherine ve hoplaya zıplaya yanıma geldi. 'Bu gece sana anlatacak çok harika bir hikâyem olacaktı ama sen gelip beni buldun burada. Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?'

'Şu şapkayı geçirin başınıza ve derhal benimle eve gelin!' dedim. 'Sizin için öyle endişelendim ki, Bayan Cathy. Çok hatalı bir iş yaptınız! Şimdi dudak sarkıtmanız da, ağlamanız da bir işe yaramaz ve benim çektiklerimi affettirmez! Sizi

bulmak için bakmadığım delik kalmadı. Bay Linton'ın sizi dışarıya çıkarmamam konusundaki ikazlarını ve sizin de böyle sıvışıp gittiğinizi düşündükçe fena oluyorum! Bu olay sizin nasıl kurnaz bir tilki olduğunuzu bana gösterdi. Bundan böyle kimsenin size güvenmesini beklemeyin!'

Aniden neşesi kaçan Catherine, 'Ben ne yaptım ki?' diyerek ağlamaya başladı. 'Babam bu konuda bana bir şey söylemedi bir kere! Ayrıca o beni hiç azarlamaz, Ellen! O senin gibi aksi değil!'

'Hadi, hadi!' dedim. 'Kurdeleyi ben bağlarım. Huysuzluk yok! Aman aman, ne ayıp! On üç yaşındasınız ve bir bebek gibi davranıyorsunuz!'

Bu son sözleri başındaki şapkayı yere fırlatıp, benim ona erişemeyeceğim bir yere, şöminenin yanına kaçınca söylemiştim.

'Yok, yok,' dedi hizmetçi kadın, 'güzel kızımıza böyle sert davranmayın, Bayan Dean. Onu biz alıkoyduk. Yoksa o sizin merak edeceğinizi söyleyerek, atına atlayıp gitmek istiyordu. Hatta Hareton onunla birlikte gitmeyi bile teklif etti. Aslında ben de bunun doğru olacağını düşünüyordum. Ne de olsa tepelerden geçen yollar çok ıssız.'

Konuşmalara katılamayacak kadar sıkıntılı görünen Hareton bu esnada elleri ceplerinde ayakta dikilmiş duruyor ve benim işe karışmamdan hiç hazzetmemiş gibi görünüyordu.

'Daha ne kadar bekleyeceğim?' diye devam ettim, kadının müdahalesini duymazdan gelerek. 'On dakikaya kadar karanlık çökecek. Midillin nerede, Bayan Cathy? Peki ya Phoenix nerede? Biraz acele etmezseniz sizi burada bırakıp giderim, ona göre! Ondan sonrasını keyfiniz bilir!'

'Midilli avluda,' diye cevap verdi. 'Phoenix'i de şuraya kapattılar. Onu ısırdılar... Charlie'yi de... Sana söyleyecek-

tim ama öyle öfkeliydin ki, beni dinlemeyi hak etmiyordun!'

Şapkasını yerden aldım ve başına oturtmak için ona yaklaştım ama evdeki insanların onun tarafını tuttuklarını gördüğü için odanın içinde hoplayıp zıplamaya, ben arkasından koşunca da işimi güçleştirmek için bir fare gibi eşyaların üzerinden atlamaya ya da aralarından geçmeye başladı. Hareton ve kadın gülüyorlardı, o da onlara katıldı ve giderek daha da küstahlaştı. Sonunda dayanamayıp öfkeyle haykırdım. 'Pekâlâ, Bayan Cathy, bu evin kime ait olduğunu bilseydiniz, hemen dışarı çıkmak için fırsat kollardınız.'

'Burası *senin* babanın evi, değil mi?' diye sordu Hareton'a dönerek.

'Hayır,' dedi Hareton, gözlerini yere indirerek. Utanmış ve yüzü kızarmıştı.

Kızın gözlerini onun üzerine dikmesinden rahatsız olmuştu. Gerçi o gözler tıpatıp kendi gözlerine benziyordu.

'Kimin o zaman? Efendinin mi?' diye sordu Catherine.

Hareton biraz daha kızardı ama bu sefer farklı bir duygudan dolayı kızarmıştı. Homurdanarak bir lanet okudu ve arkasını döndü.

Catherine can sıkıcı olmaya başlamıştı. 'Onun efendisi kim?' diye ısrar etti, bana dönerek. 'Sürekli 'evimiz', 'bizimkiler' filan deyip duruyor. Ne bileyim, ben de evin sahibinin oğlu sandım onu. Ayrıca bana hiç küçük hanım demedi. Eğer burada bir uşaksa, öyle demesi gerekmez miydi?'

Hareton bu çocukça konuşma karşısında bir yağmur bulutu gibi kapkara kesildi. Küçük kızı sessizce dürtükledikten sonra yola çıkmak için gereken kıyafeti üstüne geçirmeyi başardım.

Catherine akrabası olduğunu bilmediği delikanlıya Çiftlik'te olabilecek herhangi bir seyis yamağı muamelesi çekerek,

'Şimdi, git ve atımı getir,' dedi. 'İstersen sen de bizimle gelebilirsin. Gulyabani avcılarının bataklıktan çıktıkları yeri görmek, senin *perimsi* dediğin yaratıkları dinlemek istiyorum. Ama acele et! Neyin var senin? Git, atımı getir dedim sana.'

'*Senin* uşağın olmaktansa, cehennemi boyladığını görürüm daha iyi!' diye homurdandı delikanlı.

'Ne dedin sen? Benim *nereyi* boyladığımı görecekmişsin?' diye sordu Catherine şaşkınlıkla.

'Cehennemi – seni terbiyesiz cadı!'

'Gördünüz mü, Bayan Cathy? Kendinize ne de uygun bir arkadaş bulmuşsun öyle!' diye araya girdim. 'Genç bir hanıma söylenecek sözler mi bunlar? Lütfen onunla tartışmaya girişmeyin. Gelin, Minny'yi kendimiz bulup, bir an önce buradan gidelim!'

'Ama Ellen,' diye bağırdı şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerini bana dikerek, 'benimle böyle konuşmaya nasıl cüret ediyor? Ben ne dersem onu yapması gerekmez mi? Seni aşağılık yaratık! Babama ne dediğini söyleyeceğim. Bakalım o zaman ne yapacaksın?'

Hareton bu tehdide aldırış bile etmedi. Catherine'in gözleri öfkeden bir anda yaşlarla doldu. Kadına dönerek, 'Midilliyi o zaman sen getir ve köpeğimi de hemen şimdi serbest bırak!' dedi.

'Yavaş olun, küçük hanım,' dedi kendisine hitap edilen kadın. 'Biraz medenice davranmakla bir şey kaybetmezsiniz. Bay Hareton efendimizin oğlu değil ama sizin kuzeniniz olur. Ayrıca da, ben size hizmet etmekle yükümlü değilim.'

'O mu benim kuzenim?' diye haykırdı Catherine, küçümseyici bir kahkaha atarak.

'Evet, tam da öyle!' diye cevap verdi onu azarlayan kadın.

Catherine, 'Ah, Ellen! Böyle şeyler söylemelerine izin

verme, ne olur!' diyerek güçlükle konuşmasını sürdürdü. 'Bir kere, babam kuzenimi getirmek için Londra'ya gitti. Benim kuzenim bir beyefendinin oğludur. Benim...' Burada durdu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Böyle bir palyaçoyla akraba çıkmasının bir ihtimal olması bile onu altüst etmişti.

'Şişt, canım sus!' diye fısıldadım. 'İnsanın pek çok kuzeni olabilir, Bayan Cathy. Hem de her türlüsünden... Bundan bir zarar gelmez ki! Hiç akrabası olmamak daha mı iyi? Ama eğer kuzenleri huysuz ve kötü kişilerse, insan onlarla dostluk kurmaz, olur biter!'

'O benim... Benim kuzenim değil, Ellen!' diye devam etti. Düşündükçe kederi artıyor gibiydi. Bu ihtimali zihninden atmak istercesine koşup kollarıma atıldı.

Karşılıklı yaptıkları bu konuşmalarla gerçekleri ortaya döktükleri için hem ona, hem de hizmetçi kadına oldukça içerlemiştim. Catherine'in, Linton'ın eve dönüşüyle ilgili olarak verdiği haberin hiç vakit kaybedilmeksizin Heathcliff'e yetiştirileceğinden emindim. Catherine de hiç şüphesiz hizmetçi kadının o görgüsüz akrabasıyla ilgili olarak söylediklerine babası döner dönmez bir açıklama bekleyecekti. Bir uşak yerine konmanın verdiği öfkeyi atlatan Hareton da küçük kızın kederli halinden etkilenmişti. Midilliyi kapının önüne çektikten sonra onu yatıştırmak için köpek kulübesinden çarpık bacaklı güzel bir av köpeği yavrusu alıp onun eline verdi ve söze dökemediği iyi niyetini bu şekilde göstermek istedi. Bunun üzerine Catherine sızlanmasına birkaç saniye ara verdi ama delikanlıyı korku ve dehşet içinde süzdükten sonra yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Catherine'in zavallı çocuğa bu kadar antipati duyması karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Hareton iri yarı, atletik yapılı bir delikanlıydı. Yakışıklı, güçlü kuvvetli ve sağ-

lıklıydı ama bütün gün çiftlikte çalışıp, kırlarda tavşan ve diğer av hayvanlarının peşinde koştuğu için, yaptığı işe uygun bir kıyafet vardı üzerinde. Yine de, yüzüne baktığımda onda, kafaca babasında bulunmayan bazı üstün niteliklerin varlığını sezebiliyordum. Bunlar, hiç şüphe yok ki, uçsuz bucaksız uzanan yabani otların arasında kaybolmuş ve onların büyüyüp gelişmesi karşısında güdük kalan, ihmale uğramış iyi türden bitkiler gibiydiler. Aslında, değişik ve iyi şartlar altında bol ve iyi ürün verebilecek olan bir toprağın habercisiydiler de... Bay Heathcliff'in onu fiziksel anlamda hırpaladığını sanmıyordum, çünkü oğlan kimseyi böyle bir şeye heveslendirmeyecek kadar gözü pek bir mizaca sahipti. Heathcliff'in değer yargısına göre, karşısındaki kişi ürkek ve çabuk incinir olmadığı takdirde, ona eziyet etmenin ya da işkence çektirmenin tadı olmazdı. Bu çocukta ise o vasıflar yoktu. Dolayısıyla, Heathcliff kötülüğünü çocuğu yarı vahşi gibi yetiştirerek göstermiş ve hıncını o şekilde almıştı zaten. Çocuğa okuma yazma bile öğretilmemişti. Ucu, velisi olan Heathcliff'e dokunmadıkça herhangi bir kötü davranışı için hiç kimse azarlamaya cesaret edemezdi bu oğlanı. Erdemli olması için teşvik edilmemiş ve kötü bir iş yapmaması için herhangi bir kuralla yönlendirilmemişti. Duyduğum kadarıyla, delikanlının bu duruma gelmesinde Joseph'in de büyük bir payı vardı. Sığ görüşlü davranarak, her vakit eski ailenin şimdiki reisi sayıldığı için ondan yana çıkmış, çocukken onun tüm davranışlarına hoşgörü göstermiş ve onu şımartmıştı. Ona kalırsa, sabrı tükenen efendisi Catherine Earnshaw ile Heathcliff'in (kendi tabiriyle) 'mıymıntı' davranışları nedeniyle içkiden medet ummuştu; Hareton'ın tüm hataları da onun malını mülkünü elinden alan adamın omuzlarındaydı. Oğlan küfredecek olsa, ağzını açıp bir şey söylemiyor, ceza gerektiren

davranışları için de haddini bildirmiyordu. Anladığım kadarıyla, yaşlı adam delikanlının günden güne daha da kötü bir insana dönüşmesinden zevk alıyordu. Onun kurtuluşa eremeyeceğini ve ruhunun cehennem azabı çekmeye mahkûm olduğunu peşinen kabul etmişti ama onun tüm yaptıklarının hesabının Heathcliff tarafından verilmesi gerektiğine inanıyordu. Hareton'ın kanının önünde sonunda onun ellerine bulaşacağını düşünüyor ve bundan teselli buluyordu. Joseph, Hareton'a aile adından ve soyundan gurur duymayı öğretmişti. Biraz daha cesur olabilseydi, onunla Heathcliff arasında nefret duyguları yeşertmeyi de göze alacaktı ama Uğultulu Tepeler'in şimdiki sahibinden batıl itikatları nedeniyle korkuyor ve çekiniyordu. O yüzden de duygularını, sadece mırıl mırıl laf sokuşturarak ya da yalnız kaldığında Tanrı'nın günahkârlara karşı öfkesini anlatan dualar okuyarak açığa vurabiliyordu. O günlerde Uğultulu Tepeler'deki yaşantının nasıl olduğuna dair ayrıntılı bilgim olduğunu söyleyecek değilim. Size sadece duyduklarımı anlatıyorum, Bay Lockwood; çünkü kendi gözlerimle gördüğüm pek az şey var. Köylüler Bay Heathcliff'in *pinti* olduğunu, kiracılarına da sert ve acımasız davrandığını söylüyorlardı ama dedikleri kadarıyla evin içindeki durum bir kadın eli değince eski günlerdeki huzuruna kavuşmuştu. Hindley'in zamanında hiç eksik olmayan patırtı ve gürültülere o çatı altında artık pek rastlanmıyordu. Evin efendisi de, iyi ya da kötü herhangi biriyle dostluk kuramayacak kadar kederliydi. Şimdi de öyle değil mi ya!

Neyse, aslında bunlar anlatacaklarımla doğrudan ilgili değil. Bayan Cathy, Hareton'ın barışmak için verdiği küçük ev köpeği yavrusunu kabul etmeyerek, Charlie ve Phoenix adlı kendi köpeklerini istedi. Köpekler başları önde, topallaya topallaya geldiler. Birlikte yola koyulduk. İstisnasız hepimizin

canı sıkkındı. Küçük hanımdan gününü nasıl geçirdiğine dair bir şey öğrenemedim. Bir tek, benim de zaten tahmin ettiğim gibi, Penistone Kayalıkları'na gitme niyetiyle yola çıkmış olduğunu ve başına bir iş gelmeden Tepeler'deki çiftlik evinin önüne geldiğinde, rastlantı eseri oradan çıkan Hareton'ın yanındaki köpeklerin onun kervanına saldırdığını ağzından alabildim. Sahipleri onları ayırana kadar köpeklerin arasında oldukça şiddetli bir boğuşma olmuş. Bu vesileyle Hareton'la tanışmışlar. Ona kim olduğunu ve nereye gittiğini söylemiş ve yolu göstermesini rica etmiş. Sonunda da onu kendisiyle birlikte gelmesi için ikna etmiş. Hareton onu Peri Mağarası'nın ve başka yirmi kadar yerin gizemleriyle tanıştırmış... Ben o anda onun gözünden düşmüş olduğum için, gördüğü o ilginç yerleri bana anlatma lütfunda bulunmadı. Yine de, Hareton'a uşak muamelesi çekip onu rencide edene ve Heathcliff'in kâhya kadınının da Hareton'un onun kuzeni olduğunu söylemesine kadar, delikanlıdan pek hoşlandığını görebiliyordum ama daha sonra oğlanın kullandığı dil içini yakmıştı. Çiftlik'te herkes ona 'aşkım', 'sevgilim', 'kraliçem' ve 'meleğim' diye hitap ederken, Hareton'ın hakaretler içeren dili, Cathy'yi büyük bir şaşkınlığa düşürmüştü. Onun neden öyle davrandığını anlamakta zorlanıyordu. Ben de onu bu olan biteni babasına anlatmaması için ikna edene kadar epeyce bir uğraştım. Babasının Uğultulu Tepeler'de yaşayan hiç kimseden hazzetmediğini ve onun oraya gittiğini öğrendiği takdirde çok üzüleceğini söyledim. En çok da, onun emirlerine uymakta gevşek davrandığımı duyması halinde bana ne kadar kızacağını ve beni belki de evden atacağını vurguladım. İşte, Cathy buna dayanamayarak bana söz verdi ve benim hatırım için verdiği sözü de tuttu. Doğrusu, her şeye rağmen çok tatlı küçük bir kızdı o...

Bölüm 19

Siyah kenarlı bir mektuptan efendimizin eve hangi gün döneceğini öğrendik. Isabella ölmüştü. Efendimiz bu mektupta bana kızı için matem kıyafeti almamı, küçük yeğeni için bir oda ayarlamamı ve gereken hazırlıkları yapmamı istiyordu. Babasının dönüş haberi Catherine'i sevinçten çılgına döndürdü. Hiç durmadan 'gerçek' kuzeninin sayısız mükemmel vasıflarına dair iyimser beklentilerini sayıp dökmeye girişti. Nihayet babasının ve kuzeninin döneceği akşam geldi. Küçük kız sabahın erken saatlerinden itibaren kendi ufak tefek işlerini gördürmek için emirler yağdırmakla meşgul oldu. Zavallı yavrucağın, halasının ölümünden pek etkilendiğini söyleyemeyeceğim! Nitekim yeni siyah matem kıyafetini giyerek, onları karşılamak üzere çiftlik arazisinde gezinmemiz için başımın etini yemeye başladı. Sonunda çaresiz kalıp onunla birlikte yola düzüldüm.

Yosunla kaplı arazide tümsekler ve hendekler aşarak ağaçların gölgesi altında birlikte ilerlerken Catherine hiç durmadan gevezelik ediyordu. 'Linton benden sadece altı ay küçük. Bir oyun arkadaşım olacağı için öyle sevinçliyim ki! Isabella halam babama onun saçından bir tutam yollamıştı. Rengi benim saçımdan daha açık, saman rengine daha yakındı ama benimki kadar yumuşacıktı. Onu minik bir cam kavanoza koyup saklamış ve pek çok kez, bu saçın sahibini görmek ne büyük bir mutluluk olur diye de içimden geçirmiştim. Ah, öyle mutluyum ki! Ve tabii babacığımı, benim canım, canım babacığımı göreceğim için de çok mutluyum! Gel Ellen, koşalım! Hadi, koşalım!'

Ben ölçülü adımlarla bahçe kapısına varana kadar, Catherine defalarca koşup tekrar yanıma geldi. Sonra yolun kenarındaki çimenlik yamaca otururak sabırla beklemeye çalıştı ama bu mümkün değildi. Bir saniye bile yerinde duramıyordu.

'Amma da geciktiler!' diye bağırdı. 'Ah, yolda bir toz bulutunun kalktığını gördüm. Geliyorlar galiba! Yok, değilmiş! Ne zaman burada olurlar acaba? Ne dersin, Ellen, biraz daha gitsek mi? Bir kilometre kadar? Sadece bir kilometre! Lütfen 'evet' de! Şu dönemeçteki kayın ağaçlarının oluşturduğu kümeye kadar gidelim!'

Bu isteğine kesin bir tavır koydum. Nihayet posta arabasının görünmesiyle birlikte endişeli bekleyişi de sona erdi. Küçük hanım arabanın penceresinden bakan babasının yüzünü görür görmez bir çığlık atarak kollarını öne doğru uzattı. En az onun kadar heyecanlı olan babası da arabadan indi. Dünyada kendilerinden başka birilerinin de olduğunu hatırlayana kadar epeyce bir vakit geçti. Onlar kucaklaşırken, ben de arabanın içine bir bakış atıp Linton'ı görmeye çalıştım. Küçük oğlan, kış ortasındaymışız gibi kürk astarlı kalınca bir pelerine sarınmış bir şekilde arabanın bir köşesinde uyumaktaydı. Soluk benizli, narin yapılı, kız gibi bir çocuktu. Görenler onu efendimizin küçük erkek kardeşi sanabilirlerdi, birbirlerine o kadar benziyorlardı... Yine de çocukta, Edgar Linton'da hiç olmayan lanet bir ifade vardı. Bay Linton benim arabanın içine baktığımı görünce, elimi sıktıktan sonra kapıyı kapatmamı rica etti ve yolculuğun çocuğu çok yorduğunu söyleyerek onu rahatsız etmememi istedi. Cathy de onu bir kere görmek için can atıyordu ama babası onu yanına çağırdı ve ikisi birlikte bahçeden yukarıya doğru yürümeye başladılar. Ben de uşaklara haber vermek için aceleyle onların önüne geçtim.

Efendim ve kızı evin önündeki merdivenlere gelince durdular. Efendim kızına hitap ederek, 'Bak yavrum,' dedi. 'Kuzenin senin kadar güçlü değil. Bu aralar senin gibi mutlu da değil... Unutma ki, kısa bir süre önce annesini kaybetti. O yüzden, seninle hemen koşup oynamaya başlayacağını hiç bekleme. Fazla konuşarak da onu rahatsız etme. Hiç olmazsa bu akşam onu rahat bırakalım, olur mu?'

'Olur, tabii olur, babacığım,' diye cevap verdi Catherine, 'onu çok görmek istiyorum ama daha bir kez olsun başını kaldırıp bakmadı!'

Tam o sırada araba durdu ve içinde uyumakta olan çocuk da uyandı. Dayısı onu kucaklayıp aşağı indirdi.

'Linton, bak bu senin kuzenin Cathy,' dedi, ikisinin küçücük ellerini birleştirerek. 'Cathy daha şimdiden seni çok seviyor, sen de bu gece ağlayarak onu üzme, olur mu? Hadi, biraz neşelenmeye çalış bakalım. Yolculuk sona erdi, artık tek yapman gereken şey gönlünce dinlenmek ve eğlenmek.'

Catherine'den kaçan çocuk, 'Bırakın da gidip yatayım o zaman,' dedi ve akmak üzere olan gözyaşlarını silmek için elini gözlerine götürdü.

'Hadi, hadi gel bakalım, uslu çocuklar böyle mi yapar?' diye fısıldadım onu içeri götürürken. 'Onu da ağlatırsın sonra... Bak senin yüzünden nasıl üzüldü!'

Catherine'in kuzeni için üzülüp üzülmediğini bilmiyordum ama onun da yüzünde küçük oğlanınki gibi kederli bir ifade vardı. Yeniden babasının yanına gitti ve üçü birlikte eve girerek çay sofrasının hazırlandığı çalışma odasına çıktılar. Kasketini ve paltosunu çıkardıktan sonra küçük Linton'ı masanın yanındaki bir sandalyeye oturttum ama oturur oturmaz

yeniden bir ağlamadır tutturdu. Efendim ona neden ağladığını sorunca da, 'Ben sandalyede oturamam,' diye cevap verdi.

'O zaman kanepeye git,' dedi dayısı sabırlı bir şekilde. 'Ellen şimdi sana biraz çay getirir.'

Asabi ve keyifsiz halinden, oğlanın yolculuk sırasında gerçekten de çok yorulmuş olduğunu anlayabiliyordum. Ağır ağır, adeta sürüklenircesine kanepeye gitti ve oraya uzandı. Catherine de bir tabureyi onun yanına çekerek çayını eline aldı. İlk başta hiç konuşmadan oturuyordu ama bu pek uzun sürmedi. Küçük kuzenini şımartmayı iyice aklına koymuştu ve öyle de yapacaktı. Onun buklelerini okşamaya ve yanağından öpmeye başladı. Oğlan minik bir bebekmiş gibi çayı kendi çay tabağına döküp ona içirmeye uğraştı. Bütün bunlar Linton'ın hoşuna gitti, çünkü gerçekten de bir bebekten farksızdı. Gözlerini sildi ve yüzünde hafiften bir gülümseme belirdi.

Efendim onları bir süre seyrettikten sonra bana dönerek, 'Sanırım oğlan buraya uyum sağlayabilecek, Nelly,' dedi. 'Onu burada tutmamız mümkün olabilirse, tabii. Kendi yaşlarında bir çocukla arkadaşlık etmesi, Linton'a yeni bir ruh hali kazandıracak ve yeniden güçlü olmayı isteyeceği için de güçlenecek.'

'Evet, onu burada tutmamız mümkün olabilirse!' diye kendi kendime mırıldandım. İçimde bunun gerçekleşemeyeceğine dair güçlü bir his vardı. Sonra, bu nanemolla oğlanın Uğultulu Tepeler'de nasıl yaşayacağını düşünmeye başladım. Babası ve Hareton ona ne oyun arkadaşlığı edebilirler, ne de iyi birer örnek oluşturabilirlerdi! Bu korkularımda haklı olduğum ortaya çıktı, hem de beklediğimden çok daha kısa bir süre sonra. Çay faslı bittikten sonra çocukları yukarı götürdüm ve beni bırakmamakta ısrar eden Linton'ın başında

uyuyana kadar bekledim. Sonra aşağı indim. Tam holdeki masanın yanında durmuş beyefendinin yatak odası için bir mum yakıyordum ki, bir hizmetçi kız mutfaktan gelerek Bay Heathcliff'in uşağı Joseph'in kapıda olduğunu ve efendimle görüşmek istediğini haber verdi.

İçimden bir ürperti geçti. Heyecanla, 'Önce ne istediğini ben bir öğreneyim,' dedim. 'Bu saatte insan rahatsız edilir mi? Efendim o uzun yolculuktan döneli ne kadar oldu ki? Joseph'i görebileceğini hiç sanmıyorum.'

Ben böyle söylerken, Joseph mutfaktan geçip hole girmişti bile... Üzerinde pazar günleri giydiği kıyafet vardı. En sofu ifadesini takındığı yüzünden düşen bin parçaydı. Bir elinde şapkasını, diğer elinde de bastonunu tutarak, ayakkabılarını paspasta temizlemeye koyuldu.

Gayet soğuk bir sesle, 'İyi akşamlar, Joseph,' dedim. 'Seni bu gece hangi rüzgâr attı buraya?'

'Benim görüşmek istediğim kişi Efendi Linton,' diye cevap verdi, aşağılar gibi bir tavırla beni bir kenara ittirerek.

'Beyefendi yatmak üzere... Çok önemli bir sorun yoksa şu anda seninle görüşmek istemeyebilir,' dedim. 'İstersen şuraya bir otur da mesajını önce bana ilet!'

'Onun odası hangisi?' diye üsteledi, kapalı duran kapılara tek tek göz gezdirerek.

Benim aracılığımı kabul etmeyeceğini sezmiştim. Çaresiz kalarak, gönülsüz bir şekilde çalışma odasına çıktım ve bu yersiz misafiri efendime haber verdim. Daha sonra da, gidip onu ertesi güne kadar kabul etmeyeceğini kendisine söylememe izin vermesi önerisinde bulundum. Ne var ki, efendimin buna izin vermeye fırsatı olmadı. Joseph benim peşime takılıp dosdoğru odaya girmiş, ellerini bastonunun tepesinde

kavuşturarak masanın diğer ucuna dikilmişti bile. Söylediklerinin kabul edilmeyeceğini bekliyormuşçasına yüksek perdeden konuşmaya başladı.

'Heathcliff beni oğlunu almam için gönderdi. Onu almadan sakın gelme dedi bana.'

Edgar Linton bir dakika kadar hiçbir şey söylemeden bekledi. Yüzünü büyük bir keder kaplamıştı. Sadece çocuğun akıbetinin ne olacağını düşünmek bile içini sızlatırdı hiç şüphesiz ama bir yandan da Isabella'nın ümitleri ve korkuları aklına takılıyordu. Kız kardeşinin, oğluyla ilgili endişeleri vardı, o yüzden de onu kendisine emanet etmişti. Çocuğu başkasına teslim etme fikri ona büyük bir acı veriyor, böyle bir şeyin olmaması için bir çare bulmaya çalışıyor ama aklına hiçbir çıkar yol gelmiyordu. Çocuğu alıkoyma isteğini belli etmesi bile muhtemelen karşı tarafın eline bir koz verecekti. Boyun eğmekten başka bir çare yoktu ama çocuğu şu anda uykusundan uyandırıp göndermesi söz konusu bile olamazdı.

Sakin bir tavırla, 'Bay Heathcliff'e oğlunun yarın Uğultulu Tepeler'e geleceğini söyleyebilirsin,' dedi. 'Şimdi uyuyor ve o kadar yorgun ki, oraya kadar gidebilmesi mümkün değil. Efendine şunu da söyleyebilirsin: Linton'ın annesi onun benim vasiliğim altında kalmasını istiyordu. Üstelik çocuğun şu anki sağlığı da peki değil.'

'Yok!' diye bağırdı Joseph, dediğim dedik bir hava takınıp bastonuyla yere sertçe vurarak. 'Yok! Bu da 'hayır' anlamına gelir! Çocuğun annesi de siz de Heathcliff'e vız gelirsiniz! Çocuğunu istiyor ve ben de onu alıp götüreceğim! İşte bu kadar!'

Linton kesin bir tavırla, 'Bu gece olmaz,' dedi. 'Doğru

aşağı, hadi bakalım! Söylediklerimi aynen efendine ilet. Nelly, şu adama yolu gösterir misin?'

Sonra öfkeli ihtiyarı kolundan tuttuğu gibi odanın dışına attı ve kapıyı kapattı.

Joseph ağır ağır uzaklaşırken, 'Pekâlâ, öyle olsun!' diye bağırdı. 'Yarın sabah kendisi geldiğinde sıkıysa *onu* da böyle kolundan tutup dışarı atın da görelim bakalım!"

Bölüm 20

Bay Linton yaşlı adamın yaptığı bu tehdidin gerçekleşme tehlikesini bertaraf etmek için bana çocuğu sabah erkenden Catherine'in midillisine bindirip babasına götürme görevini verdi ve şöyle dedi:

'Mademki artık bu çocuğun kaderine iyi ya da kötü bir etkide bulunamayacağız, onun gittiği yeri kızıma söylememelisin. Bundan böyle onunla görüşemeyeceğine göre, bu yakınlarda yaşamakta olduğunu bilmemesi daha iyi olacak. Yoksa içi rahat etmez ve Tepeler'i ziyaret etmeye kalkar. Ona sadece, çocuğun babasının aniden onu istettiğini ve onun da bizi bırakıp gitmek zorunda kaldığını söyle.'

Linton sabahın beşinde yataktan kaldırılmaktan hiç hoşlanmadı ve yeniden yola çıkması gerektiği kendisine söylenince de çok şaşırdı ama bu yolculuğu Bay Heathcliff'le biraz vakit geçirmek için yapacağını söyleyerek durumu kurtardım. Babası onu görmeyi o kadar istiyordu ki, yol yorgunluğunu çıkarmasını bekleyecek kadar bile sabrı yoktu.

'Babam mı?' diye bağırdı çocuk, görülmemiş bir şaşkınlıkla. 'Annem bir babam olduğunu bana hiç söylememişti. Nerede yaşıyor o? Ben dayımın yanında kalmayı tercih ederdim.'

'Çiftlik'in hemen ötesinde yaşıyor baban,' diye cevap verdim. 'Şu tepelerin gerisinde... Pek uzak değil, dilediğin vakit buraya yürüyerek bile gelebilirsin. Hem mutlu olmalısın. Kendi evine gidecek ve babanı göreceksin. Anneni nasıl sevdiysen, babanı da öyle sevmelisin. O zaman o da seni sever.'

Linton, 'İyi de, ben neden daha önce onunla ilgili hiçbir şey duymadım?' diye sordu. 'Annem ve babam neden herkesin yaptığı gibi birlikte oturmuyorlardı?'

'Babanın kuzeyde kalmayı gerektiren bazı işler vardı da, o yüzden,' diye cevap verdim. 'Sağlığı nedeniyle annenin de güneyde yaşaması gerekiyordu.'

Çocuk, 'Peki, o zaman annem neden bana ondan hiç bahsetmedi?' diye üsteledi. 'Hep dayımdan söz ederdi, o yüzden onu sevmeyi çok önceden öğrendim ben. Şimdi babamı nasıl seveceğim? Onu hiç tanımıyorum ki!'

'Ah, annelerini ve babalarını bütün çocuklar severler,' dedim. 'Sanırım annen babandan çok söz ettiği takdirde onun yanına gitmek istersin diye düşünmüştür. Hadi, çabuk olalım. Böyle güzel bir sabahta erkenden ata binerek bir gezinti yapmak, bir saat fazla uyumaktan daha iyidir.'

'Peki, o da bizimle gelecek mi?' diye sordu Catherine'i kastederek.

'Şimdi değil,' diye cevap verdim.

'Ya dayım?'

'Hayır. Seni oraya ben götüreceğim.'

Linton başını yeniden yastığına gömdü ve kara kara düşünmeye başladı. Sonunda, 'Ben oraya dayım olmadan gitmem,' diye ağlamaya başladı.

Babasına gitme konusunda gösterdiği bu isteksizliğin çok ayıp olduğunu söyleyerek onu ikna etmeye çalıştım. Sonunda beyefendiyi çağırmak ve inatla giyinmemekte direnen çocuğu onun yardımıyla yataktan çıkarmak zorunda kaldım. Zavallı çocukcağızı nihayet orada kısa bir süre kalacağı, Bay Edgar ve Cathy'nin onu sık sık görmeye gelecekleri gibi vaatlerde bulunarak yola çıkarabildik. Bütün yol bolunca, aynı şekilde

bir sürü aslı astarı olmayan yalanlar uydurdum. Fundalıkların kokusuyla yüklü tertemiz hava, pırıl pırıl parlayan güneş ve Minny'nin eşkin gidişi çok geçmeden küçük çocuğa umutsuzluğunu bir süre için unutturdu. Daha büyük bir ilgiyle ve heyecanla yeni eviyle, orada kimlerin yaşadığıyla ilgili sorular sormaya başladı.

Masmavi gökyüzünün eteklerine yayılan ve hafif bir sisin üzerini pamuktan bir bulut gibi kapladığı vadiye son bir kez bakarak, 'Uğultulu Tepeler de Thrushcross Çiftliği kadar güzel bir yer mi?' diye sordu.

'Orası Çiftlik gibi ağaçların arasında o kadar kaybolmuş değil,' diye cevap verdim. 'O kadar büyük de değil ama orada kırları her taraftan olduğu gibi görebilirsin. Ayrıca havası da senin sağlığına çok iyi gelecektir. Daha temiz ve kurudur. İlk bakışta binayı eski ve kasvetli bulabilirsin ama çok değerli bir evdir orası. Çevredeki en güzel ikinci ev! Ah, kırlarda ne güzel gezintiler yapacaksın, bir bilsen. Hareton Earnshaw, yani Catherine'in diğer kuzeni (bir anlamda senin de kuzenin sayılır ya), sana en güzel yerleri gösterir. Sen de güzel havalarda yanına kitaplar al ve yemyeşil kovuklardan birini kendini okuma yeri olarak seç, olur mu? Arada bir dayın da seninle birlikte gelir. Zaten o da sık sık tepelerde dolaşmaya çıkıyor...'

'Peki, babam nasıl biri?' diye sordu. 'Dayım gibi genç ve yakışıklı mı?'

'Onun gibi genç,' dedim, 'ama onun saçları ve gözleri siyah ve daha ciddi bir görünümü var. Dayından daha uzun boylu ve daha iri yapılı... İlk bakışta sana nazik ve uysalmış gibi görünmeyebilir, çünkü onun tarzı değildir öyle olmak. Yine de ona karşı dürüst ve samimi ol. Doğal olarak seni bü-

tün dayılardan daha çok sevecektir, çünkü sen onun kanı ve canısın.'

'Siyah saçlı ve siyah gözlü, ha?' diye düşünür gibi mırıldandı. 'Onu hiç gözümün önüne getiremiyorum. O zaman ben ona hiç benzemiyorum demektir, öyle mi?'

Yol arkadaşıma, 'Pek benzemiyorsun,' diye cevap verdim. Onun soluk tenini, narin bedenini ve annesininkilere tıpatıp benzemekle birlikte marazi bir hassasiyetle tutuştukları anlar dışında canlılıktan ve parlaklıktan nasibini almamış, aygın baygın bakan iri gözlerini üzüntüyle inceledikten sonra, içimden 'Hem de hiç mi hiç benzemiyorsun,' diye geçirdim.

'Annemi ve beni görmeye hiç gelmemiş olması ne kadar tuhaf!' diye mırıldandı. 'Beni hiç görmüşlüğü var mı? Gördüyse bile, ben bebekten görmüştür. Onunla ilgili olarak tek bir şey bile hatırlamıyorum!'

'Neden öyle söylüyorsun?' dedim. 'Beş yüz kilometre az buz yol değil. Ayrıca da, on yıl gibi bir süre çocuklara uzun gibi gelebilir ama büyükler için göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Ben Bay Heathcliff'in ha bu yaz gideyim, ha şu yaz derken uygun bir fırsat bulamamış olduğunu düşünüyorum. Şimdi de artık iş işten geçmiş bulunuyor. Bu konuyla ilgili olarak onu pek sıkıştırmasan çok iyi olur. Bakarsın canı sıkılır: Bunun da kimseye faydası olmaz.'

Yolculuğun geri kalan kısmında çocuk, kendi düşünceleri içinde kaybolup gitti. Çiftlik evinin bahçe kapısına geldiğimizde yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalıştım. Evin oymalı yüzünü ve düşük kalite pencere kafeslerini, dağınık bektaşi üzümlerini ve yamuk yumuk köknarları büyük bir ciddiyetle ve pürdikkat gözden geçirdikten sonra başını iki yana sallamaya başladı. Sanırım yeni evinin dış görünüşüyle ilgili duy-

guları hiç olumlu değildi ama şu anda yakınmayacak kadar aklıselim sahibiydi; evin içinin daha iyi olabileceğini düşünüyor da olabilirdi, tabii... Çocuk attan inmeden önce ben gidip kapıyı açtım. Saat altı buçuktu. Bir uşak masayı topluyordu, belli ki evdekiler kahvaltıdan yeni kalkmışlardı. Joseph efendisinin oturduğu koltuğun başında dikilmiş topal bir atla ilgili bir hikâye anlatıyordu; Hareton ise otlağa gitmek üzere hazırlanıyordu.

'Merhaba, Nelly!' diye seslendi Bay Heathcliff beni görünce. 'Malımı gelip kendim almak zorunda kalacağım diye korkmaya başlamıştım. Onu getirdin, öyle değil mi? Neye benziyor, bir işe yarayacak gibi mi, bir görelim.'

Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerledi. Hareton ve Joseph de meraklı adımlarla hemen onun peşine düştüler. Zavallı Linton, bu üçünün yüzüne korku dolu gözlerle bakıyordu.

Joseph çocuğu iyi bir inceledikten sonra, 'Bana kalırsa senin efendin çocukları kesinlikle değiş tokuş etmiş... Bu onun kızı olmalı,' dedi.

Heathcliff ise gözlerini çocuğa öyle bir dikti ki, çocuk bataklık hummasına yakalanmış gibi tir tir titremeye başladı. Nihayet küçümseyici bir kahkaha atarak, 'Aman Tanrım!' diye bağırdı. 'Bu ne güzellik! Bu ne tatlı, ne sevimli şey! Bunu salyangozla ve ekşimiş sütle beslememişler miydi, Nelly? Lanet olsun! Çocuk beklediğimden de beter çıktı! Şeytan biliyor ya, pek matah bir şey olacağını ummuyordum ama bu kadarını da...'

Korkudan titreyen ve afallayan çocuğa atından inmesini ve içeri girmesini söyledim. Babasının sözlerinin ne anlama geldiğini, ya da kime hitaben konuştuğunu tam olarak anla-

mış değildi. Aslında, karşısındaki o ciddi görünümlü, sırıtan yabancının babası olduğundan bile emin değildi. O yüzden gittikçe artan bir korkuyla bana sarıldı ve Heathcliff'in bir koltuğa kurulup 'yanıma gel' diye seslenmesi üzerine, yüzünü omzuma gömerek ağlamaya başladı.

'Cık, cık!' dedi Heathcliff ve bir elini uzatıp çocuğu önce kaba bir tavırla dizlerinin arasına çekti. Daha sonra da çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. 'Böyle saçmalıklar istemiyorum, tamam mı?' dedi. 'Senin canını yakacak filan değiliz, Linton! Adın Linton'dı, değil mi? Ne beklenir ki, tıpatıp annenin oğlusun, elbette! Benden sana hiçbir şey geçmedi mi, sulu gözlü ödlek?'

Çocuğun kasketini çıkarıp gür sarı buklelerini geriye itti. İncecik kollarını ve küçücük parmaklarını şöyle bir yokladı. Linton ağlamayı kesti ve o da kocaman mavi gözlerini kaldırarak kendisini inceden inceye yoklayan bu adamı incelemeye koyuldu.

'Benim kim olduğumu biliyor musun?' diye sordu Heathcliff, çocuğun her yanının zayıflığından ve kırılganlığından emin olduktan sonra.

'Hayır,' dedi Linton, korku dolu boş bir bakışla.

'Ama eminim ki benden bahsedildiğini duymuşsundur.'

'Hayır,' diye cevap verdi çocuk tekrar.

'Hayır mı? Sende bir baba sevgisi uyandırmamakla, annen ne kadar ayıp etmiş! O zaman söyleyeyim sana, sen benim oğlumsun ve annen nasıl bir baban olduğunu senden saklamakla tam anlamıyla kötü niyetli bir kaltak gibi davranmış! Yüzünü buruşturup, kızarıp bozarma bakalım! Ah, damarlarında beyaz kan dolaşmadığını bu şekilde öğrenmiş olduk... Uslu çocuk olursan, ben de sana iyi bakarım. Nelly, eğer yo-

rulduysan, oturabilirsin. Yoksa evine dön. Burada olan biteni ve tüm konuştuklarımızı Çiftlik'teki beş para etmez o herife anlatmak için sabırsızlandığını biliyorum. Üstelik sen durdukça bu çocuk da buraya alışamayacak.'

'Pekâlâ,' dedim. 'Umarım çocuğa iyi davranırsınız, Bay Heathcliff, yoksa onu uzun zaman yanınızda tutmanız mümkün olmayabilir. Unutmayın ki, koca dünyada sahip olduğunuz ve bundan böyle de sahip olabileceğiniz tek yakınınız o...'

'Ona çok iyi davranacağım, hiç korkmayın,' dedi Heathcliff gülerek. 'Ama benden başka kimse ona iyi davranmamalı. Onun sevgisini tekelim altında tutmak isteyecek kadar kıskancım ben. Hemen şimdi başlıyorum, işte! Joseph delikanlıya kahvaltısını getir. Hareton, seni cehennem zebanisi, işin yok mu senin? Defol git buradan!' Hepsi gittikten sonra bana dönerek, 'Evet, Nell,' dedi, 'oğlum ileride sizin evin de sahibi olacak. Malının mülkünün bana kalmasını garanti etmeden önce onun ölmesini istemem doğrusu. Ayrıca da, o bana *ait* ve ben *benim* soyumdan gelen bu çocuğun onların yasal vârisi olduğunu ve onların çocuklarını babalarının arazilerinde ırgat gibi çalıştırdığını görme zevkini tatmak istiyorum. Bu köpek yavrusuna sırf bu yüzden katlanabilirim. Yoksa ondan iğreniyor ve bende uyandırdığı anılardan nefret ediyorum! Ama az önce söylediğim şeyden dolayı, benimle birlikteyken güvende olacak. Senin efendin kendi çocuğuna nasıl bir ihtimamla bakıyorsa, biz de ona burada aynı ihtimamı göstereceğiz. Ona yukarıda bir oda ayırdım ve orayı gayet güzel döşedim. Ta otuz kilometre öteden haftada üç kez gelecek bir hoca da tuttum ona, öğrenmek istediği ne varsa ona öğretsin diye... Hareton'a ona itaat etmesini emrettim; aslına bakacak olursan, onun çevresindekilerden daha üstün ve buranın efendisi olarak yetişmesi ve için-

deki beyefendilik ruhunun korunması için elimden geleni yaptım; ama gördüğüm kadarıyla o bu zahmete değecek bir çocuk değil, ne yazık ki... Oysaki hayatta istediğim tek lütuf, onun koltuklarımı kabartacak bir çocuk olmasıydı. O yüzden soluk benizli ve durmadan ağlayıp sızlayan bu sefil yaratık beni acı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı!'

O böyle konuşurken, Joseph elinde bir tas sütlü yulaf lapasıyla çıkageldi ve bunu Linton'ın önüne koydu. Çocuk bu çirkin bulamaca tiksinerek bakarak şöyle bir karıştırdı ve yiyemeyeceğini söyledi. Yaşlı uşak, tıpkı efendisi gibi, çocuğa onaylamayan bir bakış attı ama Heathcliff evdeki çalışanların ona saygı göstermesi gerektiğini açık açık tembih ettiği için hissiyatını içine gömmek zorunda kaldı.

Daha sonra eğilip Linton'ın yüzüne baktı ve duyulmasından korktuğu için fısıldayarak, 'Yiyemez misin?' diye tekrarladı. 'Ama Efendi Hareton küçükken bundan başka bir şey yemezdi. Bana kalırsa onun için iyi olan şey, senin için de iyidir.'

'*Yemeyeceğim!*' diye cevap verdi Linton, huysuz bir tavırla. 'Al götür onu buradan!'

Joseph yemeği öfkeyle kaptı ve bizim önümüze getirdi.

'Bu yemeğin ne haltı var?' diye sordu, tepsiyi Heathcliff'in burnuna sokarak.

'Ne haltı olacak ki?' dedi Heathcliff.

'Ne haltı mı?' diye cevap verdi Joseph, 'sizin o çıtı pıtı oğlunuz onu yiyemeyeceğini söylüyor. Ama haklı tabii! Annesi de aynen onun gibiydi! Kirletiriz diye yiyeceği ekmeğin mısırını bile bize ektirmezdi!'

'Onun annesinden bana bahsetme,' dedi efendisi öfkeyle. 'Ona yiyebileceği bir şey getir, olsun bitsin! Genellikle ne yer bu, Nelly?'

Çocuğa sıcak süt ya da çay verilmesini önerdim. Bunun üzerine kalfa kadına bunları hazırlaması talimatı verildi. Belki de, diye düşündüm, babasının bencilliği çocuğun işine yarar ve burada rahat ederdi. Sonuçta o da çocuğun zayıf bünyeli olduğunu ve ona hoşgörülü davranılması gerektiğini anlamıştı. Bay Heathcliff'in karakterindeki bu değişikliği Edgar'a anlattığımda, onun da içinin rahat edeceğini biliyordum. Orada daha fazla oyalanmak için bir mazeretim kalmamıştı. Linton, ona doğru gelmekte olan arkadaş canlısı bir çoban köpeğini çekingen bir tavırla geri püskürtmeye çalışırken, ben de sessizce dışarı çıktım; ama çocuk aldatılmamak için tetikte bekliyor olmalıydı ki, kapıyı kapattığım anda bir ağlama sesi duydum. Çılgın gibi aynı sözleri tekrarlıyordu.

'Beni bırakma! Burada kalmayacağım! Burada kalmayacağım!'

Tam o sırada kapının mandalı kalktı ve sonra yerine indi. Çocuğun dışarı çıkıp bana doğru gelmesine engel olmuşlardı. Ben de hemen Minny'e bindim ve atı tırısa kaldırdım. Kısa süreli koruma görevim de böylece sona ermiş oldu.

Bölüm 21

O gün küçük Cathy bize zor anlar yaşattı. Sabah, kuzeniyle birlikte olmaya can attığı için çok neşeli kalkmıştı ama onun gittiğini duyunca öyle kederli gözyaşları döktü ve öyle feryat figan etti ki, onu avutmak için sonunda Edgar çocuğun yakında geri geleceğini söylemek zorunda kaldı. O konuda hiç ümit olmadığını bildiği için de, 'Tabii, onu geri alabilirsem,' diye eklemeyi de unutmadı. Bu sözler Cathy'yi hiç yatıştırmadı ama zaman iyi bir ilaçtı. Arada bir babasına Linton'ın ne vakit döneceğini sormasına rağmen, zaman içinde çocuğun yüzü hafızasından öylesine silindi ki, yeniden gördüğünde onu tanımayacaktı bile...

Gimmerton'a iş için indiğimde, Uğultulu Tepeler'de çalışan kâhya kadınla karşılaşma fırsatı buldukça, küçük beyin nasıl olduğunu soruyordum. O da neredeyse Catherine gibi herkesten uzak yaşıyordu. Kimsenin onu gördüğü yoktu. Kadından öğrenebildiğim kadarıyla, sağlık sorunları devam ediyordu ve bu sorunlarla evdekileri canlarından bezdirmişti. Kadın, belli etmemeye çalışsa da Bay Heathcliff'in çocuktan her geçen gün biraz daha soğuduğunu, sesini bile duymaya tahammül edemediği için onunla aynı odada birkaç dakikadan fazla kalamadığını anlatıyordu. Hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Linton derslerine çalışıyor ve akşamlarını da küçük salon adını verdikleri odada geçiriyordu. Ya da sürekli öksürüp aksırdığı, nezle olduğu ve orası burası ağrıdığı için bütün gün yataktan çıkmıyordu.

'Ben ömrümde bu kadar pısırık, bu kadar kendisini sakınan bir yaratık görmedim,' diyordu kâhya kadın. 'Pencereyi akşamları biraz geç saate kadar açık bırakacak olsam, *kıyametleri* koparıyor. Sanki bir nefeşçik taze hava onu öldürecek! Yaz ortasında bile ille de şömineyi yaktırıyor; ona göre, Joseph'in tütün piposu zehir saçıyormuş. Sonra, şekerlemeleri ve atıştırmalıkları hiç eksik olmayacak. Bir de süt... Her zaman ille de süt içecek. Kışın hepimizin nasıl bir deri bir kemik kaldığımız onun umurunda bile olmaz. Ocak ızgarasının üzerine suyunu, bir parça kızarmış ekmeğini ya da höpürdeterek içeceği lapasını koyar ve kürklü pelerinine sarınmış olarak ocağın karşısındaki koltuğuna kurulur. Şayet Hareton, sırf acıdığından gelip onu eğlendirmeye kalkacak olursa (bu arada yeri gelmişken söyleyeyim, Hareton kaba olmasına rağmen kötü yaratılışta biri değildir), çok geçmeden biri ağlamaya başlar, diğeri küfrü basar ve bozuşurlar. Bana kalırsa, eğer kendi çocuğu olmasaydı, Hareton'un onu iyice bir pataklayıp paçavrasını çıkarması Bay Heathcliff'in çok hoşuna giderdi. Ayrıca onun kendisine nasıl el bebek gül bebek baktığını biraz olsun bilseydi, eminim onu kapı dışarı etmek için bir saniye bile beklemezdi. Ancak, efendim öfkelenme tehlikesinden hep uzak durmaya çalışıyor ve o küçük salona hiç girmediği gibi, oğlan evin içinde onun yanındayken benzer hareketlerde bulunduğunda da onu hemen doğrudan yukarıya gönderiyor.'

Kadının bu anlattıklarından, küçük Heathcliff'i bencil ve sevimsiz kılan şeyin, şayet doğuştan gelen bir durum söz konusu değilse, sevgi eksikliği olduğunu anlamakta gecikmedim ve bunun sonucu olarak da ona olan ilgim zamanla giderek azaldı. Yine de çocuğun kadersizliğine üzülüyor ve keşke bizimle ka-

labilseydi diye düşünüyordum. Bay Edgar yeğeniyle ilgili olarak elimden geldiğince bilgi toplamam için beni teşvik ediyordu; çocuğu sıklıkla düşündüğünü ve onu görebilmek için bazı riskler almaya hazır olduğunu tahmin edebiliyordum. Öyle ki, bir keresinde kâhya kadına köye hiç gidip geliyor mu diye sormamı istedi. Kadın da, çocuğun at sırtında ve babasıyla birlikte sadece iki kez geldiğini ve her seferinde de döndükten sonra üç dört gün yatak döşek yattığını söyledi. Yanlış hatırlamıyorsam, bu kâhya kadın çocuğun gelmesinden iki yıl kadar sonra işten ayrılmış ve onun yerine benim hiç tanımadığım biri gelmişti. O kadın hâlâ orada yaşıyor.

Küçük hanımım Cathy on altı yaşına gelene kadar Çiftlik'teki güzel hava eskisi gibi devam etti. Aynı zamanda hanımımın ölüm günü olduğu için, onun doğum günlerini hiç öyle neşeyle kutlamazdık. Babası o günü istisnasız her zaman çalışma odasında geçirir ve akşam güneş batarken Gimmerton mezarlığına kadar yürür ve vakit gece yarısını geçene kadar orada kalırdı. O yüzden, Catherine doğum günlerinde eğlenmek için kendi kaynaklarına başvurmak zorundaydı. O yılın 20 Mart günü de güzel bir bahar günüydü. Babası yine çalışma odasına çekilince, benim küçük hanımım da dışarı çıkmak üzere giyinmiş olarak aşağı indi ve benimle birlikte kırlarda gezinti yapmak istediğini söyledi. Bay Linton çok uzaklara gitmememiz ve bir saat içinde geri dönmemiz kaydıyla bu gezintiye izin verdi.

'O yüzden acele et, Ellen!' diye bağırdı. 'Ben nereye gitmek istediğimi biliyorum. Oraya sürü halinde orman tavukları geliyor; yuvalarını yaptılar mı acaba diye merak ediyorum.'

'Orası buradan bir hayli uzakta olmalı,' diye cevap verdim. 'Bildiğim kadarıyla onlar kırların en uç köşelerinde bile yavrulamazlar.'

'Hayır, uzak değil,' dedi. 'Babamla oranın çok yakınlarına kadar gittim ben.'

Başlığımı başıma geçirdim ve fazla bir şey düşünmeden dışarı fırladım. Cathy genç bir tazı gibi hoplaya zıplaya önümden gidiyor, sonra yanıma geliyor ve daha sonra yine önüme geçiyordu. Önceleri, tarla kuşlarının uzaklardan ve yakınlardan gelen cıvıltılarını dinlemek ve güneşin tatlı ve ılık ışıklarını hissederek gezinmek bana büyük bir keyif vermişti. Omuzlarında uçuşan altın renkli bukleleri, yeni açmış yaban gülleri gibi yumuşak ve saf yanakları ve katışıksız bir neşeyle parıldayan gözleriyle, canım kadar sevdiğim ve mutluluk kaynağım olan o genç kızı seyretmek apayrı bir mutluluk veriyordu bana... Cathy o günlerde çok mutluydu ve bir melek kadar güzeldi. Ne yazık ki, elindekiyle yetinmeyi bilemeyen bir yaradılıştaydı...

'Pekâlâ,' dedim, 'senin şu orman tavukların nerede bakalım, Bayan Cathy? Oraya çoktan gelmiş olmamız gerekirdi. Çiftlik'in bahçe çitleri epeyce gerilerde kaldı.'

Bana sürekli olarak, 'Ah, biraz ileride, sadece azıcık ötede, Ellen,' diye cevap veriyordu. 'Şu tümseği aşalım, şu bayırı da geçelim... Karşı tarafa ulaşmadan kuşların havalandığını görebiliriz.'

Ama aşılması ve geçilmesi gereken öyle çok tümsek ve bayır vardı ki, sonunda iflahım kesildi. Ona durarak biraz soluklanmamız ve geri dönmemiz gerektiğini söyledim. Benden epeyce uzaklaşmış olduğu için avazım çıktığı kadar bağırdım ama ya beni duymadı ya da duymazlıktan geldi. Hoplayıp zıplayarak ilerlemeye devam ettiği için ben de onun peşinden gitmek zorunda kaldım. Nihayet, bir çukurun içine daldı. Yeniden görüş alanıma girdiğinde, Uğultulu Tepeler'e kendi evine göre en az üç kilometre kadar daha yakın bir yere gel-

mişti. Aniden, bir tanesinin Bay Heathcliff olduğundan emin olduğum iki kişinin onu durdurduğunu gördüm.

Cathy orman tavuklarının yuvalarını talan ederken, daha doğrusu en azından o amaçla yuvaların nerede olduğunu araştırırken suçüstü yakalanmıştı. Tepeler Bay Heathcliff'in özel mülküydü ve o yüzden de bu kaçak avcıya çıkışıyordu.

Güçlükle yanlarına doğru ilerlemeye çalışırken Cathy'nin dediklerini doğrulamak istercesine ellerini açarak, 'Bir tane bile ne buldum, ne de aldım. Zaten bulsam bile almaya niyetim yoktu ama babam onlardan buralarda çok olduğunu söylemişti. Ben de sadece yumurtalarını görmek istiyordum,' dediğini duydum.

Heathcliff, kızın kim olduğunu bildiğini ve ona karşı kötü niyetler beslediğini belli eden bir şekilde gülümseyerek bana bir bakış attı ve o 'baba'nın kim olduğunu sordu.

Cathy, 'Thrushcross Çiftliği'nin sahibi Bay Linton,' diye cevap verdi. 'Sanırım beni tanımadınız, yoksa benimle bu şekilde konuşmazdınız.'

Heathcliff küçümser bir tavırla, 'Demek babanızın çok saygın ve itibarlı biri olduğunu sanıyorsunuz,' dedi.

'Peki, siz kimsiniz?' diye sordu Catherine, kendisiyle konuşan kişiye merakla bakarak. 'Bu adamı ben daha önce de gördüm. Sizin oğlunuz mu o?'

Catherine'in kastettiği kişi Hareton idi. Aradan geçen iki yıl ona hiçbir şey katmamış, yalnızca biraz daha irileştirmiş ve güçlendirmişti. Genç adam, yine eskisi gibi hantal ve kaba görünümlüydü.

'Bayan Cathy,' diye araya girdim. 'Biz eve dönene kadar dışarı çıkalı bir değil tam üç saat olacak. Gerçekten de artık dönmek zorundayız.'

'Hayır, o adam benim oğlum değil,' diye cevap verdi Heathcliff, beni bir kenara ittirerek. 'Ama benim de bir oğlum var ve sen onu da daha önce gördün. Dadının pek bir acelesi var gibi ama ikiniz de biraz dinlenseniz iyi olur sanırım. Şu fundalıktaki yasak av hikâyesini bir kenara bırakıp benim evime gelmeye ne dersiniz? Hem dinlendikten sonra evinize dönmeniz daha kolay olur; ayrıca evimde sizi iyi ağırlayacağımızdan emin olabilirsiniz.'

Catherine'e bu teklifi, hiçbir şekilde kabul etmemesini, bunun kesinlikle söz konusu olamayacağını fısıldadım.

Ama o yüksek sesle bana 'Nedenmiş?' diye sordu. 'Koşmaktan yoruldum, toprak da ıslak. O yüzden yerde de oturamam. Hadi, Ellen. Gel gidelim oraya. Ayrıca, oğlunu gördüğümü söylüyor. Sanırım yanılıyor ama nerede oturduklarını tahmin edebiliyorum. Penistone Kayalıkları'ndan dönerken ziyaret ettiğim çiftlik evinde. Orada oturuyorsunuz, öyle değil mi?'

'Haklısın, orada oturuyorum. Gel, Nelly ve çeneni de tut. Bizi ziyaret etmek onun için bir ödül gibi olacak. Hareton, sen genç bayanla öne geç bakalım. Sen benimle birlikte yürü, Nelly.'

'Hayır, herhangi bir yere gidecek filan değil o!' diye bağırdım ve kolumu Heathcliff'in pençesinden kurtarmaya çalıştım; ama Cathy bütün gücüyle koşarak tepeyi aşmış ve kapının eşiğine neredeyse varmıştı bile. Ona refakat etmesi beklenen kişi ise hiç oralı olmadı ve yolun kenarında bir yerlere sıvışarak ortadan kayboldu.

'Bay Heathcliff, bu yaptığınız doğru değil,' diye devam ettim. 'Niyetinizin iyi olmadığını siz kendiniz de biliyorsunuz. Cathy orada Linton'ı görecek ve eve döner dönmez olan biteni babasına anlatacak. Sonunda olan yine bana olacak.'

'Onun Linton'ı görmesini istiyorum,' diye cevap verdi

Heathcliff. 'Bugünlerde daha iyi görünüyor; her zaman insan içine çıkacak durumda olmuyor da... Ayrıca, kızı buraya gelişini gizlemesi konusunda ikna edebiliriz. Kötülük bunun neresinde?'

'Şurasında: Babası onun sizin eve girmesine göz yumduğumu anlayacak olursa benden nefret eder. Bana öyle geliyor ki, onu o şekilde davranmaya yönlendirmekle kötü niyetinizi de göstermiş oluyorsunuz.'

'Bundan daha iyi niyetli olamazdım. Sana tüm ayrıntılarıyla ne yapmak istediğimi anlatayım,' dedi Heathcliff. 'İki kuzen birbirlerini görüp, evlenebilirler diye düşünüyorum. Efendine karşı cömert davranıyorum. Veledinin ileride herhangi bir şeye sahip olması mümkün değil. Şayet benim bu teklifimi kabul ederse, Linton'la birlikte bütün bu mal ve mülkün ortak mirasçısı olacak.'

'Linton öldüğü takdirde – ki yaşayacağı kuşkulu – onun mirasçısı zaten Catherine olmayacak mı?' diye sordum.

'Hayır, olmayacak,' dedi. 'Vasiyetnamemde bunu sağlayacak bir madde yok. Oğlumun malı mülkü bana geçecek ama bir çekişme olmaması için onların evlenmesini istiyorum ve bunu gerçekleştirmekte de kararlıyım.'

'Ben de, benimleyken onu sizin evinize bir daha asla yaklaştırmamakta kararlıyım,' diye karşılık verdim, Bayan Cathy'nin bizi beklediği bahçe kapısına varınca.

Heathcliff bana susmamı söyledi ve kapıyı açmak için bahçe yolunda aceleyle öne geçti. Küçük hanım, onun hakkında ne düşüneceğine tam olarak karar verememiş gibi, birkaç kaçamak bakış attı ona; Heathcliff de onunla göz göze gelince gülümsüyor ve ona yumuşacık bir sesle hitap ediyordu. Ben ise, annesinin anısının yüzü suyu hürmetine Heathcliff'in kızcağıza bir zarar vermek istemeyeceğini düşünecek kadar

saftım. İçeri girdiğimizde Linton şöminenin önündeydi. O da tarlalarda yürüyüş yapmış olmalıydı, çünkü başında kepi vardı ve Joseph'e kuru ayakkabılar getirmesini söylüyordu. On altı yaşını bitirmesine daha birkaç ay vardı ama yaşına göre uzun boylu bir delikanlıydı. Yüzü hâlâ bir kız gibi güzeldi, gözleri ve teni de benim hatırladığımdan daha parlaktı ama sağlıklı kır havası ve insana hayat veren güneş ışıklarından ödünç alınan geçici bir parlaklıktı bu...

'Hadi, söyle bakalım, kim bu?' diye sordu Bay Heathcliff, Cathy'ye dönerek. 'Söyleyebilir misin?'

'Sizin oğlunuz mu?' dedi Cathy, önce birine, sonra diğerine kuşku dolu bakışlar atarak.

'Evet, aynen öyle,' dedi Heathcliff, 'ama onu ilk kez görüyor değilsin, öyle değil mi? Düşün bakalım! Ah! Hafızan yeterince güçlü değilmiş. Peki, ya sen Linton? Hani, görmek için sürekli başımızın etini yediğin kuzenini sen hatırlıyor musun bari?'

'Ne, Linton mı?' diye bağırdı Catherine, bu adı duyduğu anda neşeyle dolarak. 'O küçük Linton bu mu? Benden daha uzun boylu olmuş! Gerçekten de sen Linton mısın?'

Delikanlı öne çıkarak kendisini tanıttı. Catherine onu coşkuyla öptü. Birbirlerine bakıp, zaman içinde ne kadar değişmiş olduklarına hayret ettiler. Catherine tam boyuna erişmişti artık, daha fazla uzamazdı. Ne şişman, ne de zayıftı. Çelik gibi güçlü ve esnekti. Her yanından enerji ve sağlık fışkırıyordu. Linton'ın genel görünümü ve hareketleri ise çok durgundu. Çok narin bir vücudu vardı ama hal ve tavrında bu kusurları örten ve onu sevimsiz olmaktan kurtaran bir zarafet göze çarpıyordu. Birbirlerine bir dolu iltifatta bulunduktan sonra, Catherine kapıda durarak dikkatini içeridekilerle dışa-

rıdakiler arasında bölmüş havası veren, yani dışarıyı seyrediyor gibi yapıp aslında sadece içeride neler olduğuyla ilgilenen Bay Heathcliff'in yanına gitti.

'O zaman siz de benim eniştem oluyorsunuz!' diye bağırdı ve ona sarılmak için uzandı. 'İlk başta, bana karşı asabi davrandığınızda bile sizden hoşlandığımı düşünmüştüm. Neden Linton'la birlikte Çiftlik'e bizi ziyarete gelmiyorsunuz? Onca yıl bu kadar yakın komşu olarak yaşayıp da birbirimizi hiç görmememiz ne kadar tuhaf! Sahi, neden hiç gelmediniz ki?'

'Sen doğmadan önce oraya çok sık gider gelirdim,' diye cevap verdi Heathcliff. 'Dur, yahu! Öpücüklerinden birkaç tanesini ayırabilirsen, onları da Linton'a ver bari! Bana vererek boşa harcıyorsun onları!'

'Seni gidi, Ellen!' diye bağırdı Catherine, bu kez de öpücüklere boğmak için benim üzerime saldırarak. 'Ne kadar kötüsün, Ellen! Neredeyse benim içeri girmeme bile engel olacaktın! Ama bundan böyle ben her sabah buralardan geçeceğim. Olur mu, enişteciğim? Bazen babamı da getiririm buraya. Bizi gördüğünüze sevinmez misiniz?'

'Tabii ki sevinirim,' dedi enişte bey, sözü edilen iki ziyaretçiye karşı duyduğu derin hoşnutsuzluğu belli etmemeye çalışarak. 'Ama dur bir dakika,' diye devam etti genç kıza dönerek. 'Madem bu konuyu açtın, sanırım sana söylemem gerek. Bay Linton'ın bana karşı bir önyargısı var. Hayatımızın bir döneminde aramızda iki Hıristiyan'a yakışmayacak türden bir münakaşa olmuştu. Şayet buraya geldiğini ona söyleyecek olursan, seni bundan men edebilir. O yüzden, eğer kuzenini tekrar görmek istiyorsan, ona buraya geldiğinden bahsetmemelisin. Buraya dilediğin zaman gelebilirsin ama bunu kimseye söylememelisin.'

'Neden münakaşa etmiştiniz?' diye sordu Catherine, süngüsü düşmüş bir şekilde.

'Benim onun kız kardeşiyle evlenemeyecek kadar yoksul olduğumu düşünüyordu,' diye cevap verdi Heathcliff. 'Ben onu elde edince de gururu incindi ve bunu hiç affetmedi.'

'Ne kadar yanlış davranmış!' dedi genç kız. 'Uygun bir zamanda bunu ona da söyleyeceğim. Ama Linton'ın ve benim bu işte bir suçumuz yok ki! O zaman ben gelmeyeyim buraya, Linton Çiftlik'e gelsin!'

Kuzeni, 'Orası benim için çok uzak,' diye mırıldandı. 'Yedi kilometre yürümek beni öldürür. Hayır, arada bir sizin buraya gelmeniz daha iyi olur, Bayan Catherine. Her sabah değilse de, haftada bir iki kere...'

Babası oğluna öfke dolu bir bakış fırlattı ve bana dönerek, 'Nelly, korkarım ki bütün emeklerim boşa gidecek,' diye mırıldandı. 'Bizim ahmağın Bayan Catherine diye hitap ettiği bu kız, önünde sonunda onun nasıl biri olduğunu anlayacak ve ona cehennem olup gitmesini söyleyecek. Ama onun yerinde Hareton olsaydı! Biliyor musun ki, bütün o aşağılık tavırlarına rağmen ben günde en az yirmi kere Hareton'a imrenerek bakıyorum? Başka birinin oğlu olsaydı, onu sevebilirdim bile... Ama *kızın* onun gibi birini seveceğini hiç sanmam. Eğer benim miskin oğlum bir an önce aklını başına devşirip de canlanmazsa, adam etmek için onu Hareton'la karşı karşıya getireceğim. Tahminimize göre, Linton en fazla on sekiz yaşına kadar yaşayacak. Ah, şu lanet olası ruhsuz yaratığın yaptığına bir bak! Kıza bakacağına ayaklarını kurutmaya çalışıyor! Linton!'

'Efendim, baba,' diye cevap verdi oğlan.

'Çevrede kuzenine gösterebileceğin hiçbir şey yok mu?

Bir tavşan ya da sansar yuvası filan da mı yok? Ayakkabılarını sonra değiştirirsin. Al onu bahçeye çıkar, ahıra götürüp atını göster!'

Cathy'e hitap ederek, 'Burada oturmayı tercih etmez miydiniz?' diye sordu Linton, yeniden hareket etmek istemediğini belli eden bir ses tonuyla.

'Bilmiyorum,' dedi Cathy, kapıya doğru hevesle bakarak. Bir şeyler yapmak istediği gün gibi aşikârdı.

Oğlan oturduğu yerden kalkmadı ve şömineye biraz daha yanaştı. Heathcliff ayağa kalkarak mutfağa gitti, oradan da avluya çıkarak Hareton'a seslendi. Hareton onun çağrısına karşılık verdi. İkisi birlikte içeri girdiler. Yanaklarındaki ışıltıdan ve saçlarının ıslaklığından, genç adamın yıkandığı belli oluyordu.

'Ah, şunu da *size* sorayım, enişteciğim,' diye bağırdı Bayan Cathy, kâhya kadının iddiasını hatırlayarak. 'O da mı benim kuzenim?'

'Evet,' dedi Heathcliff, 'annenin yeğenidir o. Sakın ondan hoşlanayım deme!'

Catherine tuhaf tuhaf baktı.

'Yakışıklı bir delikanlı, öyle değil mi?' diye devam etti Heathcliff.

Küçük yaramaz şey nezaket kurallarını unutarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve Heathcliff'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Heathcliff güldü. Hareton'un yüzü asıldı. Hor görülme kuşkusuyla aşırı alıngan olduğunu ve konumuyla ilgili olarak içinde belli belirsiz bir aşağılık duygusu bulunduğunu anlamıştım. Efendisi ya da koruyucusu olan Heathcliff onun surat astığını görünce bunu engellemek için hemen araya girdi.

'Anlaşılan içimizdeki en gözde kişi sensin, Hareton! Bu genç hanım senin şey olduğunu söylüyor... Dur bakayım, neydi? Ne bileyim, çok pohpohlayıcı bir şeydi. Hadi, o zaman! Onu çiftlikte sen dolaştır. Bir beyefendi gibi davran, ona göre! Ağzından kötü bir söz çıkmasın sakın. Küçük hanım sana bakmadığı vakit, gözlerini dikip onu rahatsız etme. Sana baktığında da sakın yüzünü çevirme. Konuştuğun vakit, tane tane konuş. Ellerini de çıkar şu ceplerinden! Hadi yaylan bakalım! Elinden geldiğince ona iyi vakit geçirtmeye bak.'

Heathcliff iki gencin pencerenin önünden geçmesini izledi. Earnshaw ise yüzünü tamamıyla aksi istikamete çevirmişti. Aşina olduğu manzarayı bu kez bir yabancının ya da bir sanatçının gözüyle seyrediyor gibiydi. Catherine ona, fazla beğeni içermeyen kaçamak bir bakış attı. Sonra da dikkatini kendisini eğlendirecek bir şeyler bulmaya odakladı. Neşeli bir şekilde hoplayıp zıplamaya koyuldu ve sohbet eksikliğini neşeli bir şarkı mırıldanarak gidermeye çalıştı.

'Onun dilini bağladım,' dedi Heathcliff. 'Gezinti sırasında ağzından tek bir sözcük bile çıkmayacak. Nelly, sen benim o yaştaki halimi hatırlıyor musun? Yok, yok, birkaç yaş daha küçüktüm sanırım... O zamanlar ben de bu kadar şapşal mıydım? Yahut Joseph'in dediği gibi 'salağın teki' miydim?'

'Daha da beterdiniz,' diye cevap verdim, 'çünkü üstüne üstlük siz bir de somurtkandınız!'

'O beni mutlu ediyor,' diye devam etti Heathcliff, yüksek sesle düşünür gibi. 'Benim beklentilerimi bütünüyle karşıladı o... Eğer doğuştan salak olsaydı, ondan bu kadar keyif almazdım; ama o aptal değil ve zamanında aynılarını ben de hissettiğim için onun tüm duygularını anlayabiliyorum. Örneğin, şu anda onun nasıl bir ıstırap içinde olduğunu tam

olarak biliyorum ama şimdi çektikleri çekeceklerinin sadece bir başlangıcı. Ayrıca, kabalığının ve cehaletinin ona verdiği sıradanlıktan da asla kurtulamayacak. O alçak babasının beni düşürdüğü duruma düşürdüm onu. Hatta daha da beter bir duruma, çünkü vahşi halinden gurur duyuyor o... Ona hayvanlığın dışındaki her şeyi aptallık ve zayıflık olarak aşağılamayı öğrettim. Hindley görebilseydi, oğluyla gurur duyar mıydı sence? Benim kendi oğlumla gurur duyduğum kadar duyardı belki! Ama arada şöyle bir fark var: Bir tanesi altın olmasına rağmen kaldırım taşı olarak kullanılıyor, teneke olan diğeri ise gümüş niyetine kullanılmak üzere parlatılmış. *Benimkinin* değerli hiçbir tarafı yok ama yine de böyle çürük bir malın idare etmesi için tüm hünerimi gösteriyorum. *Onunkinde* ise pek çok birinci sınıf nitelik var ama onların hepsi yok olup gitmiş, hatta yoktan da beter olmuş durumda. Ben herhangi bir pişmanlık duyuyor değilim ama Hindley hayatta olsaydı herkesten çok yanıp yakılacaktı. İşin en güzel tarafı da ne biliyor musun? Hareton bana çılgın gibi düşkün! Hindley'i bu anlamda esaslı bir mağlubiyete uğrattığımı kabul edersin herhalde! O alçak, mezarından çıkıp da oğlunun yediği haltlar için beni suçlayacak olursa, sözü edilen o oğlun bu dünyadaki tek dostuna saldıran babasına nasıl bir öfkeyle karşı koyduğunu görmek benim için son derece eğlenceli olacak!'

Bu düşünce Heathcliff'in şeytani bir kahkaha atmasına neden oldu. Ben hiç cevap vermedim, çünkü o da bir cevap bekliyormuş gibi durmuyordu. Bu arada, konuştuklarımızı duyamayacak kadar uzakta oturmakta olan genç arkadaşımız, rahatsızlık belirtileri göstermeye başladı. Belki de yorulmamak adına Catherine'le vakit geçirmekten kendisini mahrum ettiği için pişman olmuştu. Sürekli olarak pencereye doğru

tedirgin bakışlar attığını ve elini kararsız bir şekilde kasketine götürdüğünü babası da fark etmişti.

'Kalk ayağa, miskin herif!' diye bağırdı, yapmacık bir içtenlikle. 'Hadi, git arkalarından! Hemen şu köşedeki arı kovanlarının oradalar!'

Linton tüm gücünü toplayıp ocağın başından ayrıldı. Pencere açıktı, o yüzden delikanlı tam kapıdan çıkarken Cathy'nin içine kapanık arkadaşına kapının üzerindeki yazının ne olduğunu sorduğunu duydum. Hareton başını kaldırıp baktı ve tam bir palyaço gibi başını kaşıdı.

'Lanet olası bir yazı işte,' diye cevap verdi. 'Okuyamıyorum.'

'Okuyamıyor musun?' diye bağırdı Catherine. 'Ben okuyabiliyorum. İngilizce yazılmış ama neden orada olduğunu bilmek istiyordum.'

Linton kıkırdadı. O gün gösterdiği ilk neşe belirtisiydi bu. 'O harfleri bile tanımıyor,' dedi kuzenine. 'Dünyada böyle bir mankafa olduğuna inanabilir miydin?'

'Eğitim verilmediği için mi böyle?' diye sordu Catherine, ciddi bir tavırla. 'Yoksa geri zekâlı filan mı? Saftirik mi? Ona iki kez soru sordum ama yüzüme öyle aptal aptal baktı ki, beni anlamadığına hükmettim. Hoş, ben de onu anladığımdan emin değilim ya!'

Linton tekrar bir kahkaha attı ve o anda bile ne olup bittiğini tam olarak anlayamamış olan Hareton'a alay eder gibi baktı.

'Onun miskinlikten başka bir sorunu yok, öyle değil mi, Earnshaw?' dedi. 'Kuzenim senin bir salak olduğunu düşünüyor. Kendi ifadenle 'kitap yalamayı' küçümsersen, olacağı bu işte! Catherine, farkında mısın, ne iğrenç bir Yorkshire aksanı var bunun?'

'Lanet olası okuycan da n'olacak?' diye homurdandı Hareton. Catherine'le değil de, her gün gördüğü arkadaşıyla sohbet etmeyi daha çok istiyor gibiydi. Daha da bir şeyler söyleyecekti ama iki genç kriz geçirir gibi yüksek sesle kahkahalar atıyorlardı. Benim delişmen küçük hanımım da delikanlının tuhaf konuşmasından kendisine bir eğlence çıkarabileceğini keşfedince müthiş keyiflenmişti.

'Pekâlâ,' diyerek kıkırdadı Linton. 'Söyle o zaman, o 'lanet' sözcüğü de ne oluyor? Babam sana kötü sözcükler kullanma demedi mi? Ama sen ağzını açtığın anda öyle bir sözcük kullanmadan edemiyorsun. Bir beyefendi gibi davranmaya çalışsana artık!'

'Erkekten çok kıza benzemeseydin, senin pestilini şu an çıkarırdım, bundan emin ol, seni zavallı hastalıklı sıska seni!' diye söylendi kızgın maganda geri çekilerek. Yüzü aşağılanmanın verdiği öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti! Küçük düşürüldüğünün farkındaydı ve buna nasıl karşılık vereceğini kestirememenin sıkıntısını yaşıyordu.

Bay Heathcliff de, tıpkı benim gibi, bu konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Hareton'ın gittiğini görünce gülümsedi ama hemen sonra kapı eşiğinde gevezelik etmekte olan küstah ikiliye tiksintiyle baktı. Oğlan, Hareton'ın hatalarını ve kusurlarını heyecanla sayıp dökerken ve onunla ilgili maceraları anlatırken canlanmış gibiydi. Kız ise onun laubali ve nispetçi bir tarzda anlattıklarını keyifle dinliyor ve bunların altında kötü bir mizacın olabileceğini hiç aklına getirmiyordu. O anda ben de merhamet etmekten vazgeçip, Linton'dan nefret etmeye ve babasının ona değer vermemesini bir nebze hoş görmeye başladım.

Öğleden sonraya kadar orada kaldık. Bayan Cathy'yi ora-

dan çekip çıkarmaya gücüm yetmedi. Neyse ki, efendim odasından dışarı çıkmamış ve bizim uzayan yokluğumuzu fark etmemişti. Dönüş yolunda yürürken, sorumluluğum altındaki genç kızı az önce birlikte olduğumuz insanların karakterleri hakkında aydınlatmaya kendimi mecbur hissettim ama o benim önyargılı olduğumu söyleyerek tüm dediklerimi kulak arkası etti.

'Hah!' diye bağırdı. 'Sen de babamın tarafını tutuyorsun, Ellen. Öyle olduğunu biliyorum, yoksa onca yıl Linton'ın çok uzaklarda yaşadığını söyleyerek beni kandırmazdın. İşin doğrusu, sana çok kızgınım ama öfkemi belli etmediğim için de kendime aferin diyorum! Eniştemle ilgili olarak çeneni tutsan iyi olur. O *benim* eniştem, bunu unutma! Onunla münakaşa ettiği için babamı da paylayacağım zaten!'

Bu minvalde söylenmeyi kesmediği için, sonunda ben de onu hata yaptığına ikna etme çabalarımdan vazgeçtim. Bay Linton'ı o akşam görmediği için eve gelince o günkü ziyaretimizden bahsetme fırsatını bulamadı. Ertesi gün her şeyi olduğu gibi anlatmasına canım çok sıkıldı ama çok da üzülmedim, çünkü onu benden daha etkili bir şekilde ikaz etme sorumluluğunun babasına düştüğünü düşünüyordum. Ne var ki Bay Linton Tepeler'de yaşayan kişilerle niçin ilişki içine girmemesi gerektiğine dair kızına tatmin edici nedenler sunmakta başarılı olamadı, çünkü el bebek gül bebek Catherine'in, istedikleri yasaklandığında, kendisine akla yatkın nedenler sunulmasını bekleyen bir yapısı vardı.

'Baba!' diye bağırdı, sabah babasıyla selamlaştıktan sonra, 'bilin bakalım dün kırlarda dolaşırken kimi gördüm. Ah, babacığım, neden öyle irkildiniz? O yaptığınız hiç doğru değildi, öyle değil mi? Ben kimi gördüm, biliyor musunuz?

Dinleyin beni, sırrınızı nasıl ortaya çıkardığımı ve sizinle işbirliği yapan ama buna rağmen Linton'ı ümitle beklediğim ve gelmediği için her zaman hayal kırıklığına uğradığımda bana acıyormuş gibi görünen Ellen'in yalanlarını nasıl yakaladığımı size anlatayım!'

Ondan sonra yaptığı gezintiyi ve bilahare olanları gerçeğe sadık kalarak babasına anlattı. O süre boyunca efendim bana bir kereden fazla kötü kötü bakmasına rağmen, kızı sözlerini bitirene kadar ağzını açıp bir şey söylemedi. Sonra onu kendisine doğru çekti ve Linton'ın yakınlarda yaşamakta olduğunu ondan neden sakladığımızı bilip bilmediğini sordu. Zararlı olmayacağını bildiğimiz bir zevkten kasıtlı olarak onu uzak tutmuş olmamız mümkün olabilir miydi?

'Sanırım Bay Heathcliff'ten hoşlanmadığınız için,' diye cevap verdi Catherine.

'O zaman, kendi duygularıma seninkilerden daha çok önem verdiğimi düşünüyor olmalısın, Cathy. Öyle mi?' dedi babası. 'Hayır, bunun nedeni benim Bay Heathcliff'ten hoşlanmamam değil, onun benden hoşlanmaması. O şeytan gibi, acımasız bir adamdır. Kötülük yapmaktan ve en küçük bir fırsat yakaladığında sevmediği kişileri mahvetmekten keyif alır. Kuzeninle onunla karşılaşmadan görüşmenin mümkün olmayacağını ve onun da sırf benim kızım olduğun için senden nefret edeceğini biliyordum. O yüzden, senin iyiliğin ve sadece senin iyiliğin için Linton'ı bir daha görmemen için tedbirler aldım. Bütün bunları sana biraz daha büyüdüğünde anlatacaktım. Geciktiğim için çok üzgünüm.'

'Ama Bay Heathcliff bana çok candan davrandı, babacığım,' dedi Catherine. İkna olmuşa benzemiyordu. 'Ayrıca, bizim görüşmemize itiraz etmedi ve ne vakit istersem onun evine

gidebileceğimi, sadece bundan size bahsetmememi söyledi, çünkü Isabella Halamla evlendiği için kavga edip küsmüşsünüz ve onu affetmemişsiniz. Bu gerçekten de doğru! Burada suçlu olan *sizsiniz*! Linton'la benim hiç olmazsa dost olmama onun bir itirazı yok ama siz buna yanaşmıyorsunuz!'

Efendim bu söyledikleriyle Heathcliff'in ne kadar kötü bir adam olduğuna kızını ikna edemeyeceğini anlayınca, onun Isabella'ya yaptıklarını ve Uğultulu Tepeler'i nasıl kendi mülkü haline getirdiğini aceleyle kısa bir şekilde anlattı. Bu konu üzerinde uzun uzun konuşmayı yüreği kaldırmıyordu. Bundan çok ender söz ettiği halde, eski düşmanına karşı duyduğu o tiksinti ve nefret Bayan Linton'ın ölümünden bu yana şiddetinden bir şey kaybetmemişti. Sürekli olarak, 'Eğer bu adam olmasaydı, o hâlâ yaşıyor olacaktı!' diye düşünüyordu acı acı. Onun gözünde Heathcliff'in bir katilden farkı yoktu. Cathy ise, arada bir öfkeye kapılıp, düşüncesizce yaptığı ufak tefek itaatsizlikler, densizlikler, haksız suçlamalar ve hırçınlıkları dışında, içinde hiçbir kötülük olmayan ve yaptıklarından da anında pişmanlık duyan bir çocuktu. O yüzden babasının yıllar yılı kin besleyen ve uzun uzun düşünüp intikam almayı planlayan ve bu planı da hiç pişmanlık duymadan ve vicdanı sızlamadan adım adım uygulamaya koyan karanlık ruhu karşısında dehşete düşmüştü. İnsan doğasının o güne kadar ne kitaplarda rastladığı, ne de hayal ettiği bu tanımadığı yüzü karşısında öylesine derinden etkilenmiş ve afallamıştı ki, Bay Edgar konuyu daha fazla uzatmayı gereksiz gördü ve ona sadece, 'Artık onun evinden ve ailesinden uzak durmanı neden istediğimi biliyorsun bir tanem. Hadi, şimdi her zamanki işlerine geri dön, eğlenmene bak ve o insanları aklından çıkar,' demekle yetindi.

Catherine babasını öptü ve her zaman olduğu gibi birkaç saat sessizce ders çalıştı. Daha sonra da onunla birlikte arazi gezisine çıktılar. Böylece o gün de her zamanki günler gibi geçti; ama akşam olup da odasına çekilince, üstünü başını çıkarmasına yardım etmek için odasına girdiğimde onu yatağının yanına diz çökmüş ağlarken buldum.

'Ah, ayıp size, aptal çocuk!' diye bağırdım. 'Eğer gerçek kederi tanımış olsaydınız, bu küçük aksilik için bir damla bile gözyaşı dökmezdiniz. Siz gerçek üzüntü nedir hiç bilmediniz, Bayan Catherine. Bir an için efendimizin ve benim öldüğümüzü ve dünyada yapayalnız kaldığınızı düşünün. O zaman nasıl hissederdiniz acaba? Öyle bir felaketle bugünkü durumu bir karşılaştırın ve yeni dostlar edinmeye imreneceğinize sahip olduklarınıza şükredin.'

'Ben kendim için ağlamıyorum, Ellen,' diye cevap verdi Catherine. 'Gözyaşlarım Linton için. Beni yarın yine görmeyi umuyordu; o yüzden öyle hayal kırıklığına uğrayacak ki... Benim gelmemi bekleyecek ve ben oraya gidemeyeceğim!'

'Saçmalamayın!' dedim. 'Sizin onu düşündüğünüz kadar onun da sizi düşündüğünü mü sanıyorsunuz? Hem o, Hareton'la arkadaşlık etmiyor mu? Yüz kişiden biri bile topu topu iki kez, iki öğleden sonra gördüğü bir akrabasını yitirdi diye oturup ağlamaz. Linton da neden gitmediğinizi anlayacak ve bundan böyle sizi düşünüp de üzülmeyecektir.'

'Peki, o zaman iki satır bir şey yazıp ona neden gelmediğimi izah edemez miyim?' diye sordu, ayağa kalkarak. 'Ve ona söz verdiğim kitapları gönderemez miyim? Onun kitapları benimkiler kadar güzel değil, ayrıca benimkilerin ne kadar ilginç olduğunu söylediğimde onları okumayı öyle istemişti ki! Olmaz mı Ellen?'

'Hayır, kesinlikle olmaz! Kesinlikle!' diye cevap verdim kararlı bir şekilde. 'Ondan sonra o size yazar ve bu işin sonu gelmez. Hayır, Bayan Catherine, aranızdaki dostluğa derhal bir son vermelisiniz. Babanız böyle olmasını bekliyor, ben de öyle olduğundan emin olacağım.'

Yalvaran bir yüz ifadesi takınarak, 'Ama birkaç satırlık bir şeyden ne...' diye başladı.

'Susun!' diye sözünü kestim. 'Bir iki satır diye başlamayalım yine... Şimdi derhal yatağa!'

Bana öyle kötü baktı ki, ilkin içimden ona iyi geceler öpücüğü bile vermek gelmedi. Canım çok sıkılmıştı. Üstünü örtüp kapısını kapattım ama yarı yolda pişman oldum. Sessiz adımlarla geri döndüm ve bir de ne göreyim! Bizim küçük hanım, elinde bir kalem ve önünde boş bir kâğıt masanın başında dikilmiş durmuyor mu? Ben içeri girer girmez kâğıtla kalemi bir suçlu gibi benim gözlerimden saklamaya çalıştı.

'Bu mektubu yazsanız bile, küçük hanım,' dedim, 'onu gönderecek birini bulamayacaksınız. Şimdi mumunuzu da söndürüyorum.'

Şamdan külahını alevin üzerine kapattım ama Catherine aynı anda elime bir şaplak indirdi ve öfkeli bir tavırla 'Huysuz kadın!' diye bağırdı. Odasından çıkar çıkmaz kapıyı o güne kadar görmediğim bir hışımla sürgüledi. Gerçi, sonunda ne yapıp yapmış, mektubu yazıp kasabadan gelen sütçüyle yerine ulaştırmayı başarmıştı; ama ben bunu epeyce sonra öğrendim. Aradan haftalar geçti ve Cathy eski haline kavuştu ama tek başına gizli köşelere çekilmekten keyif alması dikkatimi çekmeye başlamıştı. Kitap okurken aniden yanına yaklaştığımda irkiliyor ve ne yaptığını görmeyeyim diye kitabın

üzerine kapanıyordu ama kitap sayfalarının arasından sarkan kâğıtların uçlarını görmemi engelleyemiyordu. Ayrıca, yeni bir huy daha edinmişti. Sabahları erkenden aşağı iniyor ve bir şeyin gelmesini beklermiş gibi mutfakta dolanıyordu. Çalışma odasındaki raflı dolaplardan birinde, önünde zaman zaman saatlerce oyalandığı ona ait küçük bir çekmece vardı. Anahtarı çekmecenin üzerinde bırakmamaya büyük bir özen gösterdiğinin de farkındaydım.

Bir gün, Catherine çekmecesini karıştırırken, yakın zamana kadar orada sakladığı incik boncukların ve ıvır zıvırların yerinde, katlanmış kâğıt parçalarının durduğu dikkatimi çekti. Hem meraklanmış, hem de kuşkulanmıştım. Onun gizemli hazinesine bir bakış atmak şart olmuştu. O ve efendim gece odalarına çekilince, aradım taradım ve evdeki anahtarların arasında bu çekmecenin kilidine uyacak bir tane buldum. Çekmeceyi açıp içinde ne var ne yoksa önlüğümün içine boşaltıp rahat rahat incelemek üzere odama götürdüm. Şüpheleniyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunların Linton Heathcliff'in, Catherine'in gönderdiklerine cevap olarak aksatmadan hemen hemen her gün yazdığı bir deste mektup olduğunu görünce, yine de çok şaşırdım. İlk gönderilenler kısa kısaydı ve mahcup ifadeler içeriyordu ama giderek yazan kişinin yaşı gereği oldukça beceriksizce kaleme alınmış ateşli aşk mektupları haline dönüşmüşlerdi. Üstelik de aralara daha deneyimli bir kaynaktan alındığını düşündüren bazı ayrıntılar serpiştirilmişti. Mektupların bazıları, çok ateşli olmakla birlikte, aynı zamanda da tuhaf bir şekilde karmakarışık ve son derece yavan ifadeler içeren şeylerdi. Güçlü duygularla başlıyorlar ama ancak bir okul çocuğunun cismi olmayan, hayali bir sevgiliye yazacağı türden yapmacık bir laf kalabalığıyla

bitiyorlardı. Cathy bunlarda ne bulmuştu bilemiyorum ama bana göre hiçbiri beş para etmez değersiz şeylerdi. Gerekli gördüğüm kadarını inceledikten sonra, bunları bir mendile sararak bir kenara kaldırıp boş çekmeceyi yeniden kilitledim.

Benim küçük hanımım ertesi sabah her zamanki gibi erkenden aşağı indi ve mutfağı ziyaret etti. Küçük bir oğlan kapıya gelince, o da oraya gitti ve sütçü kız çocuğun elindeki tası dondururken, oğlanın cebine bir şey sıkıştırdı ve oradan da bir şey aldı. Bahçeden dolaşıp bu küçük haberciyi beklemeye koyuldum. Oğlan doğrusu ona gösterilen güveni hak etmek için çok kahramanca direndi ama boğuşurken sütü yerlere dökmemize rağmen mektubu cebinden almayı başardım. Doğruca evine gitmediği takdirde başına iş açmakla tehdit ettikten sonra duvarın dibine çöktüm ve Bayan Cathy'nin sevgi dolu satırlarını okumaya koyuldum. Kuzeninkinden daha yalın ve daha etkileyici bir tarzda yazmıştı; hem çok güzeldi, hem de çok çocukça... Başımı iki yana salladım ve düşüncelere dalarak eve girdim. Hava yağışlı olduğu için Cathy'nin bahçede uzun boylu oyalanması mümkün değildi, o yüzden sabah dersleri bittikten sonra teselli aramak için hemen çekmecesine gitti. Babası masada oturmuş kitap okuyordu ve ben de sözüm ona kendime orada bir iş yaratmış, yırtılıp açılan perde saçaklarıyla uğraşıyor ve bir yandan da gözlerimi ona dikmiş, ne yapacağını izliyordum. Catherine çekmeceye bakınca öyle bir 'Ah!' diye bağırdı ve neşeli yüzü öylesine allak bullak oldu ki, cıvıl cıvıl ötüşen bir dolu yavrusunu bıraktıktan sonra, geri döndüğünde yuvasını bomboş bulan bir kuşun acı çığlıkları ve çırpınışları bile onun kederini böylesine gözler önüne seremezdi. Bay Linton başını kaldırıp baktı.

'Ne oldu, tatlım? Bir yerini mi incittin?' diye sordu.

Catherine, sesinin tonundan ve bakışından gizli hazinesini keşfeden kişinin babası olmadığından emin olmuştu.

'Hayır, babacığım,' dedi tıkanır gibi. 'Ellen! Ellen! Yukarı gel! Midem bulanıyor!'

Emrine uydum ve onunla birlikte odadan çıktım.

Yalnız kaldığımızda dizlerinin üzerine düştü ve hemen, 'Ah, Ellen!' diye başladı. 'Onları sen aldın, değil mi? Ah, onları bana ver, bir daha hiç ama hiç yapmayacağım böyle bir şey! Sakın babama söyleme! Söylemedin, değil mi? Çok büyük bir densizlik ettim ama bir daha hiç yapmayacağım!'

Çok ciddi bir tavır takınarak, ayağa kalkmasını söyledim.

'Küçük hanım,' dedim, 'işi oldukça ilerletmiş gibi görünüyorsunuz. O mektuplardan dolayı ne kadar utanç duysanız yeri var! Boş vakitlerinizde okuyup incelediğiniz bir çuval süprüntü! Her biri bastırılmaya değer şeyler doğrusu! Peki, ben bunları önüne serdiğim vakit babanız ne diyecek, bunu hiç düşündünüz mü? Henüz göstermedim ama sizin o gülünç sırlarınızı saklayacağımdan hiç emin olmayın. Yazıklar olsun! Bu saçma sapan şeyleri yazmayı siz mi başlattınız? Böyle bir şeyi onun akıl bile edemeyeceğinden öyle eminim ki!'

'Ben başlatmadım! Ben başlatmadım!' diye hıçkırdı Catherine, yüreği kırık bir şekilde. 'Onu sevmeyi aklımdan bile geçirmiyordum, ta ki...'

'*Sevmeyi* mi?' diye bağırdım, sesime olabildiğince küçümseyici bir hava vererek. '*Sevmeyi*, ha! Böylesi duyulmuş bir şey mi? O zaman ben de yılda bir kez mısırlarımızı almak için gelen değirmenciyi sevdiğimden söz edeyim sana! Nasıl bir aşk olur ama... Tüm hayatınız boyunca Linton'la topu topu dört saat birlikte olmuşsunuzdur! Bu çocukça bir iş değil de

ne? Ben bunları alıp çalışma odasına gidiyorum. Bakalım babanız sizin bu *sevmenizle* ilgili olarak ne diyecek?'

Değerli mektuplarını elimden kapmak için öne doğru fırladı ama ben onları hemen başımın üzerine kaldırdım. O zaman da çılgın gibi ağlayarak onları yakmam ya da bir şekilde ortadan kaldırmam için yalvarmaya başladı. 'Yeter ki babama gösterme,' diye ağlıyordu. Onun bu hali karşısında onu azarlamakla gülmek arasında bocalamaya başladım. Aslında bütün bunlar genç kızlıkta yaşanması doğal olan şeylerdi. Sonunda biraz yumuşadım ve 'Onları yakmayı kabul edersem, bana bir daha mektup kabul etmeyeceğinize ya da yazmayacağınıza dair söz verir misiniz? Anladığım kadarıyla ona kitap da göndermişsiniz. Bundan böyle ne bir kitap, ne bir tutam saç, ne bir yüzük ve ne de bir oyuncak alıp vermek yok. Tamam mı?'

'Birbirimize oyuncak gönderiyor değiliz herhalde,' diye bağırdı Catherine. Gururu utancına baskın çıkmıştı.

'Hiçbir şey alıp vermek yok, küçük hanım,' dedim. 'Bana söz vermezseniz, hemen dediğimi yapmak üzere buradan gidiyorum.'

'Söz veriyorum, Ellen,' diye bağırdı, eteğimi yakalayarak. 'Hadi, onları ateşe at, hadi, hadi!'

Ben kömür karıştırıcısıyla şöminede yer açarken, hiç olmazsa bir iki tanesini bırakmam için yürek paralayan bir şekilde yalvarmaya başladı. Bu fedakârlık onu çok yaralamış olmalıydı.

'Sadece bir iki tane, Ellen, Linton'dan bir anı kalması için!'

Çıkını çözüp içindekileri uçlarından tuttuğum gibi teker teker ateşe atmaya başladım. Alevler kıvrıla kıvrıla bacadan yukarı tırmanıyordu.

'Seni gaddar cadı! Bir tanesini olsun saklayacağım,' diyerek bağırmaya başladı ve parmaklarının yanmasını göze alarak yarı yanmış parçalardan birkaçını ateşten aldı.

'Pekâlâ... O zaman da ben bazılarını babanıza göstermek için saklayacağım,' dedim ve geri kalanları yeniden çıkının içine doldurup kapıya doğru yöneldim.

Catherine elindeki parçaları yeniden alevlerin içine attı ve diğerlerini yakmam için başıyla işaret etti. İşimi bitirdikten sonra, külleri karıştırdım ve bir kova dolusu kömürü üstlerine boca ettim. Hiç sesini çıkarmadan odasına gitti. Son derece gücenmiş gibiydi. Aşağı inip efendime küçük hanımın bulantısının hemen hemen geçtiğini, ancak biraz yatıp dinlenmesinin onun için iyi olacağını söyledim. Catherine öğle yemeğine inmedi ama soluk bir yüzle ve kıpkırmızı gözlerle çaya geldi. Dıştan bakınca, şaşılacak kadar sakin görünüyordu. Ertesi sabah gelen mektubun cevabını ben yazdım. 'Efendi Heathcliff'in bundan böyle Bayan Catherine'e mektup göndermemesini rica ediyoruz, çünkü kendisi artık onları kabul edemeyecektir.' O günden sonra, o küçük oğlan cepleri boş gelmeye başladı.

Bölüm 22

Yaz sona ermiş, sonbaharın ilk günleri gelmişti. Aziz Mikael yortusu da geçmişti ama o yıl hasat geciktiği için tarlalarımızın birkaçından ekinleri hâlâ toplayamamıştık. Bay Linton ve kızı sık sık hasat toplayan işçilerin arasına girerek tarlaları geziyorlardı. Son ekin demetlerinin taşındığı gün, günbatımına kadar dışarıda kaldılar. O akşam hava bir hayli soğuk ve rutubetli olduğu için efendim fena halde soğuk aldı. Hastalık inatçı bir şekilde ciğerlerine yerleşti ve onun bütün bir kış boyunca bir gün bile dışarı çıkmamacasına eve kapanmasına neden oldu.

Yaşadığı o küçük duygusal maceradan bir hayli sarsılmış olarak çıkan zavallı Cathy, bu iş sona erdiğinden beri gitgide daha kederli bir görünüme bürünmüş ve iyiden iyiye durgunlaşmıştı. Babası onun daha az kitap okumasında ısrar ediyor ve daha çok gezip dolaşmasını istiyordu. Cathy, zaman içinde babasıyla pek vakit geçiremez oldu. Durum böyle olunca, ben bu boşluğu elimden geldiğince doldurmayı kendime görev bildim. Gün boyu çok işim olduğundan ve onunla gezinmek için sadece birkaç saat ayırabildiğimden, babasının yerini tutmam mümkün değildi. Üstelik benim arkadaşlığımdan babasınınki kadar keyif almadığı da gün gibi aşikârdı.

Ekim, ya da kasım ayının başlarında bir öğleden sonraydı. Yağmur yağacakmış gibi rutubetli ve serin bir hava vardı. Solmuş ve buruşmuş, ıslak sonbahar yaprakları çayırların ve patikaların üzerinde hışırdıyordu. Donuk ve mavi gökyüzü bol yağmurların habercisi olan ve koyu gri şeritler halinde hız-

la batıdan yükselen bulutlarla yarı yarıya kaplanmış gibiydi. Birazdan korkunç bir sağanağın geleceğinden emin olduğumdan, küçük hanımdan gezintisinden vazgeçmesini rica ettim; ama beni dinlemedi. Bunun üzerine, hiç içimden gelmediği halde sırtıma bir pelerin geçirdim, şemsiyemi aldım ve arazinin diğer ucuna kadar ona eşlik etmek üzere dışarı çıktım. Aslında bu onun da genellikle keyifsiz olduğu vakitlerdi; âdet yerini bulsun diye yapmak istediği türden bir gezintiydi. Aslında Bay Edgar'ın hastalığı ne vakit artsa, Catherine böyle durgunlaşıyordu. Efendim kendisini daha kötü hissettiğini bize hiç hissettirmemeye çalışırdı ama giderek sessizleşmesinden ve yüzünü kaplayan keder ifadesinden, ben ve Catherine hastalığının ilerlediğini hemen anlayabiliyorduk. Gezintimizi yaparken, Catherine çok isteksizce adım atıyor ve insanı ısınmak için hareket etmeye zorlayan buz gibi rüzgâra rağmen eskisi gibi ne hopluyor, ne de zıplıyordu. Üstelik de ona ne vakit gözümün ucuyla baksam, elini yanağına götürüp sildiğini görüyordum. Etrafa bakınıp düşüncelerinin yönünü değiştirecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Yolun bir kenarında, kökleri yarı yarıya açıkta kaldığı için her an devrilecekmiş gibi duran fındık ağaçlarıyla ve bodur meşelerle kaplı dik ve engebeli bir yokuş yükseliyordu. Toprak, köklerini tutamayacak kadar gevşek olduğu için meşelerin bazıları şiddetli rüzgârlara boyun eğip neredeyse yere yapışacak kadar yan yatmıştı. Bayan Catherine yaz aylarında bu kütüklerin üzerine tırmanıp, yerden beş altı metre yükseklikteki dallarına oturup sallanmaya bayılırdı. Ben de onun bu çevikliğini ve tasasız çocuksu halini görünce mutlu olmakla birlikte, bu kadar yükseklerde sallandığı için her seferinden onu azarlamayı görev bilir ama sesimin onu aşağı inmeye zorlayacak kadar sert çıkmaması-

na özen gösterirdim. Catherine, öğle yemeğinden çay vaktine kadar meltemlerin salladığı beşiğinde yatar ve kendi kendine ona küçükken öğrettiğim şarkıları söyler, ya da arazinin ortak kiracıları olan kuşların yavrularını beslemesini ve onlara uçmayı öğretmesini izlerdi. Dalların arasına gömülerek gözlerini kapatır ve konuşarak ifade edemeyeceği bir mutluluğa kapılarak kâh düşüncelere dalar, kâh hayaller kurardı.

'Bakın, küçük hanım!' diye bağırdım, eğri büğrü bir ağacın köklerinin altındaki kuytuluğu göstererek. 'Buraya kış henüz gelmemiş gibi. Şu küçük çiçek, basamak basamak uzanan bu çayırları temmuz ayında leylak rengi bir bulutla kaplayan bir yığın yaban sümbülünden geriye kalan son tomurcuk. Gidip onu koparmak ve babanıza götürmek ister misiniz?' Cathy topraktan sığınağının içinde titreyen o tek çiçeğe uzun uzun baktıktan sonra, 'Hayır,' dedi. 'Ona dokunmayacağım. Ne kadar kederli bir görünümü var, değil mi, Ellen?'

'Evet,' dedim. 'Sizin rengi solmuş yanaklarınız gibi, o da aç ve susuz kalmış. Hadi, el ele tutuşup koşalım biraz. O kadar halsizsiniz ki, size ayak uydurmamın pek zor olmayacağından bu kez eminim.'

Bu teklifimi de 'Hayır,' diyerek geri çevirdi ve tembel tembel yürümeye ve arada bir, bir parça yosunun, rengi gitmiş bir ot yığınının ya da kahverengi yaprakların arasında kendini gösteren parlak turuncu renkli bir mantarın önünde durarak derin düşüncelere dalmaya devam etti. Elini de hiç durmadan diğer yana çevirdiği yüzüne götürüyordu.

Yanına gittim ve kolumu omzuna dolayarak, 'Catherine, neden ağlıyorsunuz, tatlım?' diye sordum. 'Babanız bir soğuk algınlığı geçiriyor diye böyle ağlanır mı? Daha kötü bir rahatsızlığı olmadığı için şükretmelisiniz.'

Bunun üzerine gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve tıkanır gibi hıçkırmaya başladı.

'Ah, daha kötü olacak,' dedi. 'O ve sen gittikten sonra, tek başıma kalacağım. O zaman benim halim ne olacak? Senin söylediklerin aklımdan çıkmıyor, Ellen. Onları her zaman duyar gibi oluyorum. Sen ve babam ölüp gittikten sonra, hayatım kim bilir ne kadar değişecek ve dünya ne kadar çekilmez olacak!'

'Sizin bizden önce ölmeyeceğinizi kim garanti edebilir ki?' dedim. 'Ortada fol yok, yumurta yokken kötü şeylerin olacağını düşünmek hiç doğru değil. Hepimizin önünde daha pek çok yıllar olduğunu umalım. Efendim henüz genç ve ben de daha kırk beş yaşını bile bitirmemiş güçlü ve sağlıklı bir kadınım. Annem seksenine kadar yaşamış ve son anına kadar da neşesinden bir şey kaybetmemişti. Diyelim ki Bay Linton altmışına kadar yaşadı ve ben de o günleri gördüm. Bu bile sizin düşündüğünüzden çok daha uzun bir süre, öyle değil mi, küçük hanımım benim? Eh, yirmi yıl sonra gelebilecek bir felaket için şimdiden matem tutmak sizce de aptallık olmaz mı?'

'Ama Isabella halam öldüğünde babamdan daha gençti,' diye cevap verdi Catherine, gözlerini daha çok teselli edilmeyi bekler gibi bana çevirerek.

'Ne yazık ki, hastalandığı vakit Isabella halanızın yanında ona bakacak ne siz vardınız, ne de ben,' dedim. 'O, efendim kadar mutlu da değildi ve ağabeyi kadar onu hayata bağlayan hemen hemen hiçbir şeyi yoktu. Sizin yapmanız gereken şey, babanıza göz kulak olmak ve mutlu olduğunuzu belli ederek, onun da mutlu olmasını sağlamak. Ayrıca da, onu hiçbir konuda endişelendirmemelisiniz, Cathy hanım! Sizden saklayacak değilim, asilik edip düşüncesizce davranışlarda bulunursanız

ya da babanızı mezarda görmekten büyük mutluluk duyacak olan bir adamın oğluna aptalca ve olmayacak bir sevgi besler ve en önemlisi, babanızın da tasvip edeceğini bildiğimiz bir ayrılık nedeniyle üzüntü çektiğinizi ona belli ederseniz, onun ölümüne bile yol açabilirsiniz.'

'Şu dünyada beni babamın hastalığından fazla üzen ve ilgilendiren başka bir şey yok,' dedi Catherine. 'Babama olan sevgimi hiçbir şeyle kıyaslayamam. Ve aklım başımda olduğu sürece de asla ama asla, gerçekten de asla, ne onu üzecek bir davranışta bulunacağım, ne de bir söz söyleyeceğim. Ben onu kendimden bile çok seviyorum, Ellen. Bunu da şuradan anlıyorum: Her gece Tanrı'ya beni ondan sonra yanına alması için dua ediyorum, çünkü onun benim arkamdan üzülmesindense, benim üzülmem daha iyi olur diye düşünüyorum. Bu da benim onu kendimi sevdiğimden daha çok sevdiğimi gösteriyor.'

'Çok güzel sözler bunlar,' diye cevap verdim, 'ama bunları davranışlarınızla da desteklemelisiniz. Sizi korkutan anlarda aldığınız bu kararların arkasında babanız iyileştikten sonra da durmalısınız.'

Böylece, konuşa konuşa yola açılan bir kapının yakınlarına kadar geldik. Yeniden canlanan küçük hanımım kapının üzerindeki duvara çıktı ve oraya oturdu. Anayoldan tarafa gölgeleri düşen yabangüllerinin en üst dallarında kırmızı kırmızı parlayan kuşburnu yemişlerinden toplamak için uzandı ama alt dallarda hiç yemiş kalmamıştı. Yukarıdaki dallara ise, Catherine'in durduğu yerin dışında, sadece kuşlar erişebilirdi. O dalları kendine doğru çekmek isterken şapkasını düşürdü. Kapı kilitli olduğundan, şapkasını almak için kendisini sarkıtarak aşağı inmeyi düşündüğünü söyledi. Ona, 'Dikkat

edin, sakın düşeyim filan demeyin!' diye seslendim ama bir çırpıda gözden kayboldu. Ne var ki, geri dönüş pek kolay bir iş değildi. Tırmanması gereken taşlar pürüzsüzdü ve araları da çimentoyla doldurulmuştu. Gül ağaçları ve böğürtlen çalılıkları da tırmanmaya elverişli değildi. Ben de aptal gibi bunları hiç düşünmemiştim. Catherine gülerek, 'Ellen!' diye bağırdı. 'Gidip kapının anahtarını getirmelisin, yoksa kapıcı kulübesine kadar koşmam gerekecek. Duvarı bu taraftan aşmama imkân yok!'

'Siz olduğunuz yerde kalın!' diye cevap verdim. 'Cebimde bir sürü anahtar var, belki de uyan bir tane bulabilirim. Olmazsa, gider getiririm.'

Anahtarların büyükçe olanlarını arka arkaya denerken, Catherine de kapının önünde bir aşağı bir yukarı hoplayıp zıplayıp dans ediyordu. Sonuncu anahtarı da deneyip uymadığını görünce, Catherine'e tekrar yerinde kalmasını söyledim. Eve doğru bir koşu tutturmak üzereyken, duyduğum bir ses üzerine durup bekledim. Bu, tırısa kalkmış bir atın nal sesiydi. Aynı anda Cathy de dans etmeyi bıraktı.

'Kim acaba?' dedim alçak sesle.

'Ellen, şu kapıyı açsan iyi olacak,' dedi yol arkadaşım endişeyle.

Atın üzerindeki kişi, 'Vay! Bayan Linton!' diye seslendi kalın sesiyle. 'Sizi gördüğüme sevindim. İçeri girmek için acele etmeyin. Sizden açıklama beklediğim bir iki konu var.'

'Sizinle konuşmayacağım, Bay Heathcliff,' dedi Catherine. 'Babam sizin kötü bir insan olduğunuzu söylüyor. Hem benden, hem de ondan nefret ediyormuşsunuz. Ellen de aynı şeyleri söylüyor.'

'Bunun konumuzla bir ilgisi yok,' dedi Heathcliff. (Ge-

len kişi oydu!) 'Oğlumdan da nefret ediyor değilim ya! Soracağım şey zaten onunla ilgili! Evet, kızarmakta haklısınız. İki üç ay öncesine kadar Linton'a mektup yazmıyor muydunuz? Yoksa sever gibi yapıp oyun mu oynuyordunuz? İkiniz de bu yüzden kırbaçlanmayı hak ediyorsunuz! Özellikle de siz! Anlaşıldığı kadarıyla ondan daha büyük olmanıza rağmen, daha duyarsız çıktınız. Mektuplarınızın tamamı benim elimde. Bana karşı çıkacak olursanız onların hepsini babanıza gösteririm. Onunla eğlenmekten bıktığınız için mi mektup yazmaktan vazgeçtiniz? Evet, siz vazgeçtiniz ama Linton 'Umutsuzluk Bataklığı'na saplanmış durumda. Oysaki onun duyguları gerçekti; gerçekten âşıktı size. Şu anda aldığım nefes ne kadar gerçekse, senin için ölüp bittiği de o kadar gerçek. Döneklik edip onun kalbini kırdınız; bunu mecazi anlamda da söylemiyorum, gerçekten de kalbi paramparça oldu. Hareton son altı haftadır onu şamar oğlanına döndürdü ve ben de gözünü korkutup onu bu budalalıktan vazgeçirmek için her zamankinden daha ciddi tedbirler almak zorunda kaldım ama o, günden güne daha da kötüye gidiyor. Eğer onu yeniden hayata döndüremezseniz, yaza kadar kara toprağın altına girmesi işten bile değil!'

'Nasıl olur da bu zavallı çocuğa böyle tumturaklı yalanlar söylersiniz?' diye bağırdım diğer taraftan. 'Lütfen atınıza binin ve yolunuza gidin! Göz göre göre nasıl bu kadar saçma sapan yalanlar uydurabiliyorsunuz? Bayan Cathy, bekleyin. Taşla vurup kilidi kıracağım. Siz sakın bu rezil saçmalıklara inanayım demeyin. Bir kişinin doğru dürüst tanımadığı birinin aşkı yüzünden ölebileceğine siz de hiç ihtimal vermiyorsunuzdur, öyle değil mi?'

'Bizi gizlice dinleyenler olduğunu bilmiyordum doğrusu,'

diye mırıldandı foyası ortaya çıkan alçak herif. Sonra da, 'Saygıdeğer Bayan Dean, ben seni severim ama ikili oynamandan hiç hazzetmiyorum,' diye ekledi. 'Asıl *sen* göz göre göre şu 'zavallı çocuk'tan nefret ettiğim gibi bir yalanı nasıl uydurabiliyorsun? Ve hangi hakla umacı masalları anlatarak onun benim evimin eşiğinden uzak durmasına neden oluyorsun? Catherine Linton (bu ad bile benim içimi ısıtmak için yeterli), benim güzel kızım, ben bu bir hafta boyunca evden uzakta olacağım. Git, kendi gözlerinle gör bakalım, sana yalan mı söylemişim. Sen iyi bir kızsın, gidersin! Babanın benim yerimde olduğunu farz et, Linton'ın da senin yerinde... Sen olsan, babanın bizzat gidip yalvarmasına rağmen, senin için kılını bile kıpırdatmayan bir sevgili için ne düşünürdün? Lütfen aptallık edip de aynı hataya düşme. Tanrı adına yemin ederim ki, oğlum mezara gidiyor ve onu senden başka kurtarabilecek kimse yok!'

Tam o sırada kilit kırıldı ve ben de dışarı fırladım.

Heathcliff bana uzun ve dikkatli bir bakış atarak, 'Yemin ederim ki, Linton ölüyor,' diye tekrarladı. 'Üzüntü ve hayal kırıklığı ölümünü çabuklaştırıyor onun. Nelly, eğer Catherine'in gitmesine izin vermezsen, kendin git bak. Ben haftaya bugüne kadar eve dönmüş olmayacağım. O yüzden kızının kuzenini ziyaret etmesine efendinin bir itirazı olacağını hiç sanmıyorum.'

Cathy'yi kolundan tutup, 'Girin içeri,' dedim ve girmesi için biraz da zorladım. O ise durmuş kederli gözlerle içinin kötülüğünü dışa vurmayacak kadar kalpsiz olan adamı inceliyordu.

Heathcliff atını ona yaklaştırıp öne doğru eğildi ve 'Bayan Catherine,' dedi. 'Linton'a karşı ben de çok sabırlı olamadığımı itiraf etmeliyim. Hareton ve Joseph ise benim kadar bile

sabır gösteremiyorlar. Onun zor kişilerin arasında kaldığını kabul ediyorum. Biraz şefkatin ve sevginin özlemini çekiyor. Sizin söyleyeceğiniz güzel bir söz ona ilaç gibi gelecektir. Bayan Dean'in acımasız sözlerine kulak vermeyin. Yüce gönüllü olun ve onu görmek için elinizden geleni yapın. Gece gündüz sizin hayalinizle yaşıyor. Ona yazmadığınız ve onu aramadığınız için de sizin ondan nefret etmediğinize bir türlü ikna olamıyor.'

Kapıyı kapattım ve kırılan kilit yerinde dursun diye kapının dibine bir taş yuvarladım. Şemsiyemi açtım ve sorumluluğum altındaki kızı onun altına çektim. Yağmur, ağaçların inler gibi sesler çıkaran dallarının arasından üzerimize inmeye ve bizi geç kalmamamız için ikaz etmeye başlamıştı bile. Eve doğru müthiş bir telaş içinde yürüdüğümüz için, Heathcliff'le karşılaşmamızla ilgili olarak birbirimize herhangi bir yorumda bulunamadık ama içimden bir ses bana Catherine'in yüreğinin o anda eskiye göre iki misli karanlık bulutlarla kaplanmış olduğunu söylüyordu. Yüzünde öyle bir keder ifadesi vardı ki, sanki o yüz onun yüzü değildi. Belli ki duyduklarının harfiyen doğru olduğuna inanmıştı.

Eve döndüğümüzde efendimi istirahate çekilmiş bulduk. Cathy babasının nasıl olduğuna bakmak için odasına gitti ama o çoktan uyumuştu. Geri döndüğünde bir süre çalışma odasında oturmamızı istedi. Birlikte çayımızı içtik. Daha sonra halının üzerine uzandı. Bana da yorgun olduğunu ve hiç konuşmamamı söyledi. Ben de elime bir kitap alıp okuyormuş gibi yaptım. Benim kitap okumaya daldığımı düşündüğü anda, yeniden sessizce ağlamaya başladı. Görünüşe bakılacak olursa, son zamanlarda ağlamak en büyük eğlencesi olmuş

gibiydi. Bir süre bağrıma taş basarak gözyaşlarının keyfini çıkarması için sesimi çıkarmadım ama sonra sanki o da benimle aynı duyguları paylaşabilecekmiş gibi, Bay Heathcliff'in oğluyla ilgili söyledikleriyle alay etmeye başladım. Heyhat! Heathcliff'in onun üzerinde yarattığı etkiyi yok etmeyi başaracak kadar bu işin ustası değildim. Heathcliff yapacağını yapmıştı!

Sözlerime, 'Haklı olabilirsin, Ellen,' diye karşılık verdi, 'ama işin aslını öğrenmeden içim asla rahat etmeyecek. Ayrıca, mektup yazmamamın benim suçum olmadığını Linton'a söylemem ve değişmediğime onu ikna etmem gerek.'

Onun bu budalaca saflığı karşısında öfkenin ya da itirazın ne gibi bir yararı olabilirdi ki? O gece, birbirimizden düşman gibi ayrıldık; ama ertesi sabah inatçı küçük hanımımın midillisinin yanında Uğultulu Tepeler'in yolunu tutmuştum bile... Onun üzülmesini içim hiç kaldırmıyordu. Solgun ve mahzun yüzüne ve şiş gözlerine dayanamamıştım. Ona teslim bayrağını çekmemin tek bir nedeni vardı: Çok ümitli olmamakla birlikte, Linton'ın bizi şahsen kapıda karşılayacağını ve hakkında anlatılanların nasıl bir masal olduğunu bize kanıtlayacağını umuyordum.

Bölüm 23

Yağmurlu geceyi puslu bir sabah izlemişti. Yerler kırağıyla kaplıydı ve hafif hafif yağmur çiseliyordu. Yolda önümüze, tepelerden çağıldayarak inen sulardan oluşan gelip geçici ırmaklar çıkıyordu. Ayaklarım tamamıyla su içinde kalmıştı. Öfkeliydim ve moralim bozuktu. Anlayacağınız, can sıkıcı işler yapmak zorunda kalan bir kişinin hiç ihtiyacı olmayan bir ruh hali içindeydim. Bay Heathcliff'in sözlerine pek itimat etmediğimden, onun gerçekten de oralarda olmadığından emin olabilmek için çiftlik evine mutfak tarafından girmeyi uygun buldum.

Joseph kendi cennetine dalmış bir halde, gürül gürül yanan ateşin yanında tek başına oturuyordu. Yanı başındaki masanın üstünde litrelik bir maşrapa içinde birası ve kızartılmış kocaman yulaf kurabiyelerinin üzerinde de ringa balığı dilimleri vardı. Siyah renkli kısa piposu da ağzındaydı. Catherine ısınmak için hemen ocağın başına çöktü. Joseph'e efendisinin evde olup olmadığını sordum. Uzunca bir süre bana cevap vermedi, öyle ki görüşmeyeli yaşlı adamın iyice sağırlaşmış olabileceğini düşünerek sorumu bu kez daha yüksek bir sesle sordum.

'Yo-o-ok!' diye hırlayarak, daha doğrusu burnundan soluyarak cevap verdi. 'Yo-o-ok! Nereden geldiyseniz oraya geri dönün!'

Aynı anda öfkeli bir ses içerideki odadan 'Joseph!' diye seslendi. 'Gelmen için seni kaç kez çağırmam gerek? Ocakta bir avuç kırmızı külden başka bir şey kalmadı. Joseph! Derhal gel buraya!'

Piposunu hırsla üflemesinden ve kararlı bakışlarını ocak

ızgarasından çekmemesinden, Joseph'in bu çağrıya cevap vermeye niyeti olmadığı belli oluyordu. Kâhya kadın ve Hareton ortalarda yoktu; biri getir götür işine gönderilmiş olmalıydı, diğeri de işine gücüne dalmıştı mutlaka. Linton'ın sesini tanıdığımız için içeri daldık.

Odaya lakayt uşağının girdiğini sanan delikanlı, 'Ah, umarım tavan arasındaki odanda açlıktan geberirsin!' diye bağırdı ama hatasını fark edince duraladı. Kuzeni uçarak onun yanına gitti.

Linton uzanmış olduğu koltuğun kenarından başını kaldırarak, 'Siz misiniz, Bayan Linton?' dedi ve Catherine'in kollarından kendini kurtararak, 'Hayır! Beni öpmeyin, nefesim daralıyor,' diye devam etti. 'Aman Tanrım! Babam geleceğinizi söylemişti.' Catherine adeta bir suç işlemiş gibi ayakta dikilip duruyordu. 'Lütfen kapıyı kapatır mısınız? Onu açık bıraktınız. O – o *iğrenç* yaratıklar ocağa kömür atmıyorlar bir türlü. O kadar soğuk ki...'

Ocaktaki korları karıştırdıktan sonra gidip bir kova kömür getirdim. Hasta delikanlı, kül içinde kaldığını söyleyerek şikâyet etti; ama inatçı bir öksürüğü vardı ve halinden gerçekten de ateşli ve hasta olduğu belli oluyordu. O yüzden bu aksi davranışı için ona çıkışamadım.

Oğlan kaşlarını çatmaktan vazgeçince Catherine, 'Ee, Linton,' diye mırıldandı. 'Beni gördüğünüze sevindiniz mi? Sizin için bir şey yapabilir miyim?'

'Neden daha önce gelmediniz?' diye sordu Linton. 'Mektup yazacağınıza kendiniz gelseydiniz ya... O mektupları yazmak beni öyle yoruyordu ki! Sizinle konuşmayı tercih ederdim. Şimdi ise ne konuşmaya gücüm kaldı, ne de başka bir şeye... Şu Zillah da nerede kaldı?' Sonra, bana baktı ve 'Mutfağa kadar gidip bir bakar mısın?' dedi.

Az önce yaptığım iş için bir teşekkür bile almamıştım. Onun emirleriyle oraya buraya koşmaya hiç niyetim olmadığından, 'Orada Joseph'ten başka kimse yok!' dedim.

Başını öteki tarafa çevirerek öfkeli bir tavırla, 'Su istiyorum!' diye bağırdı. 'Babam gittiğinden beri Zillah sürekli Gimmerton'da sürtüp duruyor. Ne acınası bir durum bu! Ve ben de o zaman alt kata inmek zorunda kalıyorum. Yukarıdan seslendiğim zaman da sanki beni duymamaya karar vermiş gibi hepsi!'

Catherine'in delikanlıya soğuk davranmaya başladığını ve konuşmaya niyetli olmadığını hissettiğim için, 'Babanız sizinle ilgileniyor mu, efendim?' diye sordum.

'İlgilenmek mi? Hiç olmazsa evdekilerin benimle biraz daha fazla ilgilenmesini sağlıyor diyelim,' diye bağırdı. 'Alçaklar! O sefil Hareton'ın bana gülüp durduğunu biliyor musunuz, Bayan Linton? Ondan nefret ediyorum! Aslında hepsinden nefret ediyorum ya! Hepsi de iğrenç yaratıklar!'

Catherine biraz su aramaya koyuldu. Raflı dolabın içinde bir sürahi buldu. Büyükçe bir bardağı suyla doldurup getirdi. Linton ondan suyun içine masanın üzerinde duran şişeden bir kaşık şarap koymasını istedi. Birkaç yudum içtikten sonra sakinleşir gibi oldu ve Catherine'e bu nazik davranışından dolayı teşekkür etti.

Catherine, delikanlının yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi görünce az önceki sorusunu bir kez daha tekrarladı. 'Peki, beni gördüğünüze sevindiniz mi?'

'Evet, sevindim. Sizin sesinizi duymak benim için güzel bir değişiklik oldu!' diye cevap verdi Linton. 'Ama gelmediğiniz için çok üzüldüm. Babam buna benim neden olduğuma dair yeminler etti. Benim sorumluluk alamayan, acınası ve beş para etmez bir mahlûk olduğumu söyledi. Benim yerimde olsaymış, çoktan babanızın yerine Çiftlik'in sahibi olur-

muş... Ama siz beni küçük görmüyorsunuz, değil mi, Bayan...'

Küçük hanımım, 'Bana Catherine ya da Cathy demenizi tercih ederim,' diyerek onun sözünü kesti. 'Sizi küçük görmek mi? Hayır! Babamdan ve Ellen'den sonra tüm dünyada en çok sevdiğim kişi sizsiniz. Ama Bay Heathcliff'i hiç sevmiyorum. O geri döndükten sonra da buraya adım atmaya bile cesaret edemem. Gittiği yerde çok kalacak mı?'

'Çok değil,' diye cevap verdi Linton, 'ama av sezonu başladığı için kırlara çok sık gidiyor. O yokken gelip birkaç saatinizi benimle geçirebilirsiniz. Lütfen geleceğinizi söyleyin. Bundan böyle size öfkelenmeyeceğim. Siz de beni kızdıracak şeyler söylemezsiniz ve hep yardıma hazır olursunuz, tamam mı?'

'Olur,' dedi Catherine, oğlanın yumuşak uzun saçlarını okşayarak. 'Babamın rızasını bir alabilseydim, vaktimin yarısını burada sizinle geçirirdim. Güzel Linton! Keşke benim kardeşim olsaydınız!'

'O zaman beni de babanızı sevdiğiniz kadar sever miydiniz?' dedi Linton neşelenerek. 'Ama babam diyor ki, benimle evlendiğiniz takdirde beni hem babanızdan, hem de dünyadaki tüm insanlardan daha çok severmişsiniz. O yüzden de benim karım olmanızı daha çok isterdim.'

'Hayır,' diye cevap verdi ciddi bir tavırla Catherine. 'Kimseyi babamdan daha çok sevemem ben. Hem karılarından nefret eden erkekler de var; ama kız ya da erkek kardeşinden nefret edene hiç rastlamadım bugüne kadar. Üstelik de benim kardeşim olsaydınız, hep bizimle birlikte yaşardınız ve babam da sizi en az beni sevdiği kadar severdi.'

Linton erkeklerin karılarından asla nefret etmediklerini söyleyince, Catherine kendi söylediklerinde ısrar etti ve Linton'ın babasının Isabella halasından nefret etmesini ör-

nek olarak göstermek gibi bir düşüncesizlikte bulundu. Onu durdurmak istedim ama bildiği her şeyi ortaya dökene kadar bunu başaramadım. Çok öfkelenen Linton, onun anlattıklarının doğru olmadığını söyledi.

Catherine de aynı öfkeyle, 'Bunları bana babam söyledi ve benim babam asla yalan söylemez,' diye karşılık verdi.

'*Benim* babam da sizinkini adamdan saymıyor!' diye bağırdı Linton. 'Ve onun sinsi bir budala olduğunu söylüyor!'

'Sizin babanız kötü bir insan,' dedi Catherine, 've siz de onun söylediklerini tekrarlayacak kadar münasebetsizsiniz. Kötü bir adam olmasaydı, Isabella halam onu terk eder miydi?'

'Babamı o terk etmedi,' dedi delikanlı. 'Her dediğimin aksini söyleyip durmasanıza!'

'Terk etti, işte!' diye bağırdı küçük hanımım.

'Peki, o zaman size bir şey söyleyeyim!' dedi Linton. 'Sizin anneniz de babanızdan nefret ediyordu. Hadi bakalım, buna ne buyrulur?'

'Ah!' diye haykırdı Catherine. Cevap veremeyecek kadar öfkelenmişti.

'Çünkü benim babamı seviyordu!' diye ekledi Linton.

'Seni küçük yalancı! Artık senden nefret ediyorum!' diye soludu Catherine. Öfkesinden yüzü pancar gibi olmuştu.

'Se-vi-yordu! Evet, se-vi-yordu! Sevi-yordu işte!' diye şarkı söyler gibi tutturdu Linton. Koltuğuna iyice gömüldü ve arkasında durmakta olan küçük hanımın öfkeli halini seyretmek için başını arkaya yasladı.

'Susun, Efendi Heathcliff!' diye bağırdım, 'bana kalırsa, bu da sizin babanızın masallarından biri!'

'Masal filan değil! Sen de kes sesini!' diye cevap verdi

Linton. 'Se-vi-yordu, se-vi-yordu, Catherine! Sevi-yordu, sevi-yordu işte!'

Catherine kendini kaybetti ve Linton'ın oturduğu koltuğa bütün gücüyle vurmasıyla birlikte, onun bir kolu üzerine düşmesine neden oldu. Linton akabinde öyle boğulur gibi öksürmeye başladı ki, genç kız zafer kutlamalarına ara vermek zorunda kaldı. Öksürük nöbeti çok uzun sürdü. Öyle ki, ben bile korkmaya başladım. Kuzeni ise, konuşacak durumda değildi. Yaptığı işin korkunçluğuna kendisi de inanamayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nöbet geçene kadar Linton'ı tuttum ama az sonra beni itip kendisinden uzaklaştırdı ve sessizce başını öne eğdi. Catherine da ah vah etmeyi bırakarak kuzeninin karşısına geçti ve kederli bir şekilde şömineye bakmaya başladı.

Bir on dakika kadar bekledikten sonra, 'Kendinizi şimdi nasıl hissediyorsunuz, Efendi Heathcliff?' diye sordum.

'*Onun* da şu anda kendisini benim gibi hissetmesini isterdim,' diye cevap verdi Linton. 'Kinci, gaddar yaratık! Hareton bile bana el sürmedi, bir kere olsun bana vurmadı. Üstelik bugün kendimi iyi hissettiğim bir gündü! Alın, görün işte, ne...' Konuşması bir iniltiyle kesildi.

'Ben sana vurmadım!' diye mırıldandı Cathy, yeni bir duygu patlamasını önlemek için dudağını ısırarak.

Linton iç geçirdi ve tam on beş dakika boyunca korkunç bir ıstırap içindeymiş gibi inleyip durdu. Bunu kuzenini üzmek için yaptığı belliydi, çünkü ne zaman onun hıçkırdığını duysa, sesine çok acı çektiğini belli eden ve daha da fazla acıma duygusu uyandıracak bir ton veriyordu.

Catherine daha fazla acı çekmeye dayanamayarak nihayet, 'Canınızı yaktığım için özür dilerim, Linton,' dedi. 'Ama şu kadarcık bir itmeyle benim canım acımazdı, sizin için de aynı

şeyin geçerli olduğunu düşünmüştüm. Çok canınız yanmadı, değil mi, Linton? Lütfen sizi incittiğimi düşünerek eve dönmeme izin vermeyin! Cevap verin bana! Konuşun benimle!'

'Sizinle konuşamam,' diye mırıldandı Linton, 'canımı öyle acıttınız ki, bütün gece öksürmekten gözümü kırpmayacağım. Sizde de olsaydı, bu öksürüğün nasıl bir şey olduğunu bilirdiniz; ne var ki, ben yanımda kimsecikler olmadan, tek başıma ıstıraplar içinde kıvranırken *siz* yatağınızda rahat bir uyku çekiyor olacaksınız. Sizin başınıza gelseydi, o korkunç geceleri nasıl geçirirdiniz acaba?' Linton bunları söyledikten sonra, kendi kendine acırmış gibi yüksek sesle feryat etmeye başladı.

'Mademki berbat geceler geçirmeye alışıksınız,' dedim, 'o halde sizin rahatınızı bozan kişi Bayan Catherine olamaz. O buraya gelmemiş olsaydı da, siz aynı durumda olacaktınız. Merak etmeyin, bundan sonra sizi bir daha rahatsız etmeyecek; umarım biz gittikten sonra siz de biraz sakinleşirsiniz.'

Catherine delikanlının üzerine doğru eğilerek kederli bir sesle, 'Gideyim mi? Gitmeni istiyor musunuz, Linton?' diye sordu.

Linton kendisini ondan uzaklaştırarak hırçın bir alınganlıkla, 'Yaptığınız şeyi düzeltmeniz mümkün değil,' dedi. 'Daha da kötüsü, beni yine kızdırabilir ve üstüne üstlük bir de ateşimin yükselmesine neden olabilirsiniz...

'O zaman gideyim mi?' diye tekrar sordu Catherine.

'En azından beni rahat bırakın,' dedi Linton. 'Sizin konuşmanıza bile artık dayanamıyorum.'

Catherine oradan ayrılmamız için yaptığım telkinleri kulak arkası edip uzunca bir süre daha orada oyalandı; ancak, delikanlı ne başını kaldırıp ona baktı, ne de bir şey söyledi. Küçük hanımım sonunda kapıya doğru bir hamle yaptı ve ben de onun peşinden gittim. Tam o sırada bir çığlık koptu. Hemen geri

döndük. Linton oturduğu yerden şöminenin önündeki taşların üzerine yuvarlanmıştı. Çevresine bela olmaktan ve elinden geldiğince üzüntü ve sıkıntı vermekten başka bir şey düşünmeyen bu şımarık çocuk, yerde kıvranıp duruyordu. Onun bu halini görünce, niyetinin ne olduğunu hemen anladım. Onun kapris-lerine boyun eğmek büyük bir budalalık olacaktı. Ne var ki, bizim küçük hanım aynı fikirde değildi. Dehşet içinde gerisin geri gelip, onun yanına çömeldi ve ağlayarak susması için yalvarmaya başladı. Sonunda oğlanın sesi kesildi ama kuzenini üzdüğü için utandığından değil, nefesi tükendiği için...

'Onu tahta kanepenin üzerine yatıracağım,' dedim, 'orada yere düşmeden dilediği kadar dönüp dursun. Sabaha kadar başında durup bekleyemeyiz ya... Umarım siz de tatmin olmuşsunuzdur, Bayan Cathy. Ona yardım edebilecek biri varsa da, o siz değilsiniz. Onun sağlık durumunun da sizinle olan ilişkisinden kaynaklanmadığını anlamışsınızdır herhalde. Hadi bakalım, oldu işte! Şimdi gelin benimle! Yanında onun saçmalıklarına ilgi gösterecek biri olmadığını anladığı anda, hiç kıpırdanmadan yatacaktır burada.'

Catherine onun başının altına bir yastık koydu ve biraz da su verdi. Linton suyu geri çevirdi. Yastık sanki taştan ya da keresteden yapılmış gibi, başını bir oraya bir buraya döndürdü durdu.

'Bununla yatamıyorum,' dedi. 'Yeterince yüksek değil.'

Catherine bir yastık daha getirerek diğerinin üzerine koydu.

'Şimdi de çok yüksek oldu,' diye mırıldandı huysuz mahlûk.

'Pekâlâ, nasıl koyayım?' diye sordu Catherine çaresizlik içinde.

Linton, tahta kanepenin yanında yarı diz çökmüş vaziyette durmakta olan Catherine'e tutunarak doğruldu ve başını onun omzuna dayadı.

Hemen, 'Hayır, öyle olmaz,' dedim. 'Yastıkla yetinmelisiniz, Efendi Heathcliff. Küçük hanım sizinle çok vakit kaybetti zaten; artık burada beş dakika bile kalamayız.'

'Yo, hayır, kalırız!' diye cevap verdi Catherine. 'Bak, artık uslu duruyor ve sabırsızlık göstermiyor. Buraya geldiğim için hastalığının arttığını düşündüğüm takdirde, bu geceyi ondan bin kat daha kötü geçireceğimi ve bir daha da buraya gelmeye cesaret edemeyeceğimi o da anlamış durumda. Bana gerçeği söyleyin, Linton, çünkü eğer canınızı acıttıysam bir daha gelmeyeceğim buraya.'

'Beni iyileştirmek için gelmelisiniz,' diye cevap verdi delikanlı. 'Gelmeniz gerek, çünkü benim canımı yaktınız. Hem de çok... Bunu siz de biliyorsunuz. Siz bu kapıdan içeri girdiğinizde, şimdikinden daha hasta değildim. Yalan mı?'

Bunun üzerine kuzeni, 'Ama siz ağlayarak ve hırslanarak kendi kendinizi hasta ettiniz. Bütün olan bitenden de ben sorumlu olamam ki!' diye cevap verdi. 'Neyse, bundan böyle dost olalım. Beni istiyorsunuz, değil mi? Arada bir de olsa beni görmeyi de... Öyle değil mi?'

Linton sabırsız bir şekilde, 'İstediğimi söyledim ya,' dedi. 'Şu tahta kanepeye oturun. Biraz dizinizin üzerine yaslanayım. Annemle de hep öyle yapardık. Öğleden sonraları hep bu şekilde otururduk onunla. Hiç kıpırdamayın ve konuşmayın ama eğer öyle bir beceriniz varsa bir şarkı söyleyebilirsiniz; güzel, uzun ve ilginç bir aşk şarkısı olabilir, hani bana öğreteceğinize söz verdiğiniz türden. Ya da bir hikâye anlatın. Yok, yok. Sanırım aşk şarkısını tercih ederim. Hadi, başlayın.'

Catherine hatırladığı en uzun şarkıyla başladı. Bu, ikisini de çok mutlu etmişti. Linton, benim şiddetle itiraz etmeme rağmen bir şarkı daha istedi, arkasından bir tane daha... Böylece saat on

ikiyi çalana kadar bu şekilde devam ettiler, ta ki öğle yemeği için gelen Hareton'ın ayak seslerini avludan duyana kadar...

'Ya yarın, Catherine? Yarın da buraya gelecek misiniz?' diye sordu genç Linton, isteksiz bir şekilde ayağa kalkan küçük hanımımın eteğine yapışarak.

'Hayır,' diye cevap verdim. 'Yarın da, yarından sonra da gelmeyecek.' Ama Catherine eğilerek onun kulağına fısıldadığında farklı bir cevap vermiş olmalıydı ki, oğlanın yüzü aydınlandı.

Evden çıktığımızda, 'Unutmayın, küçük hanım,' diye başladım. 'Yarın bir yere gitmiyorsunuz! Böyle bir şeyi hayal dahi etmiyorsunuzdur umarım!'

Catherine gülümsedi.

'Ah, hiç şüpheniz olmasın. Ben gereğini yapacağım,' diye devam ettim. 'Kilidi hemen tamir ettireceğim; kaçacak başka bir yer de yok zaten.'

'Duvardan atlarım,' dedi Catherine gülerek. 'Çiftlik bir zindan değil, Ellen. Sen de benim gardiyanım filan değilsin. Ayrıca, ben artık on yedi yaşındayım. Bir kadınım, yani. Onunla ben ilgilendiğim takdirde Linton'ın kısa zamanda iyileşeceğinden de eminim. Ben ondan hem yaşça büyüğüm, hem de daha akıllıyım. Onun kadar çocuksu da değilim, öyle değil mi? Biraz huyuna gidersem, kısa zaman içinde ona sözümü geçirecek duruma gelebilirim. Aslında, iyi olduğunda çok şeker oluyor. Bana ait olsaydı, onu bir şımartırdım ki... Birbirimize alıştıktan sonra hiç kavga etmezdik gibi geliyor, ne dersin? Sen ondan hiç hoşlanmıyor musun, Ellen?'

'Hoşlanmak mı?' diye bağırdım. 'Ömrümde onun kadar huysuz, hastalıklı bir yeniyetme görmedim ben! Neyse ki, Bay Heathcliff'in tahmini doğru çıkarsa yirmili yaşlarını gör-

meyecek! Hoş, ben onun bahara bile çıkacağını sanmıyorum, ya... Göçüp gittiğinde ailesi için büyük bir kayıp olmayacak. Şansımız varmış ki babası aldı onu yanına, çünkü bu çocuk iyi davranıldıkça daha da can sıkıcı ve bencil olacak türden biri. Onu koca olarak almak gibi bir talihsizlik yaşamayacağınız için çok seviniyorum, Bayan Catherine.'

Benim bu sözlerim üzerine yol arkadaşımın yüzünde iyice ciddi bir ifade belirdi. Oğlanın ölümünden bu kadar umursamazca söz etmem sanırım duygularını incitmişti.

Uzun uzun düşündükten sonra, 'O benden daha genç,' diye cevap verdi Catherine, 'o yüzden de benden daha çok yaşamalı. En azından benim kadar yaşamalı. Şu anda sağlığı kuzeye ilk geldiği zamanki kadar iyi; bundan eminim. Biraz üşütmüş, o kadar... Tıpkı babam gibi... Babamın iyileşeceğini söylüyorsun bana. O vakit o niye iyileşmesin ki?'

'Her neyse,' diye bağırdım, 'şimdi bunları bir kenara bırakalım. Dinleyin küçük hanım, şu dediğimi yapacağımdan hiç kuşkunuz olmasın: Şayet yanınızda ben varken ya da yokken, bir kere daha Uğultulu Tepeler'e gidecek olursanız, Bay Linton'ı durumdan haberdar ederim ve o izin vermediği takdirde kuzeninizle yeniden yakınlık kurmanız bir hayal olur.'

'O yakınlığı kurdum bile,' diye mırıldandı Cathy, suratını asarak.

'O halde sürdürmeyeceksiniz!' dedim.

Cevabı, 'Göreceğiz,' oldu. Sonra ıkına sıkına yürümeye çalışan beni geride bırakarak midillisini dörtnala koşturmaya başladı.

İkimiz de eve akşam yemeğinden önce vardık. Efendim bizim çiftlik arazisinde dolaştığımızı sanıyordu, o yüzden de nerede olduğumuza dair hiçbir şey sormadı. İçeri girer gir-

mez, sırılsıklam olan ayakkabılarımı ve çoraplarımı aceleyle değiştirmeye koyuldum ama Tepeler'de uzun süre o şekilde oturmak için yapacağını yapmıştı bana. Ertesi sabah yataktan çıkamadım ve tam üç hafta boyunca görevlerimi yerine getiremeyecek derecede elden ayaktan düştüm. Böyle bir felaketi daha önce hiç yaşamamıştım. Tanrı'ya şükürler olsun ki, o günden sonra da bir daha yaşamadım.

Benim küçük hanımım bana bir melek gibi baktı ve beni hiç yalnız bırakmayarak oyaladı ve neşelendirdi. Evde hapis kalmak moralimi çok bozmuştu. Gerçekten de hareket halinde olmaya alışık bir beden için dayanılmaz bir şeydi bu... Yine de şikâyet etmeye hakkım olduğunu pek söyleyemem. Catherine, babasının odasından çıkar çıkmaz benim başucumda beliriveriyordu. Günlerini ikimizin arasında pay etmişti sanki. Özel keyifleri için tek bir dakika bile ayırmıyor, yemek saatlerini aksatıyor, derslerini çalışmıyor ve oyun oynamayı aklından bile geçirmiyordu. Gördüğüm en şefkatli hemşireydi. Babasına olan tüm düşkünlüğüne rağmen, bana karşı da çok vericiydi. O yüzden onun altın gibi bir kalbi olduğunu düşünüyordum. Günlerini babasıyla bana hasrettiğini söylemiştim ama efendim akşam erkenden odasına çekiliyordu ve benim de saat altıdan sonra pek bir bakıma ihtiyacım olmuyordu. Dolayısıyla akşamlar kendisine kalıyordu. Zavallı yavrucak! Çay saatinden sonra kendi kendine ne yapıyor diye hiç aklıma getirmiyordum. Her ne kadar iyi geceler dilemek için yanıma geldiğinde yüzündeki parlaklık ve ince parmaklarındaki pembelik dikkatimi çekiyor idiyse de, ben bunu soğuk havada kırlarda at koşturmasına değil, çalışma odasındaki şöminenin sıcak ateşine veriyordum.

Bölüm 24

Üçüncü haftanın sonundan odamdan çıkabilecek ve evin içinde dolaşabilecek hale gelmiştim. Oturabilecek duruma geldiğim ilk akşam, gözlerim iyi görmediği için Catherine'den bana kitap okumasını istedim. Çalışma odasındaydık ve efendim odasına çekilip yatmıştı. Bana sanki bu ricamı gönülsüzce kabul etti gibi geldi. Benim sevdiğim tür kitapların ona pek hitap etmediğini bildiğim için, ona kendi seçtiği bir şeyler okumasını söyledim. O da kendi favori kitaplarından birini seçti ve bir saat boyunca hiç durmadan okudu. Sonra da arka arkaya bir sürü soru sormaya başladı.

'Ellen, yorulmadın mı? Artık yatsan daha iyi olmaz mı? Bu kadar geç vakte kadar yatmazsan hastalanırsın, Ellen.'

O böyle dedikçe ben de ona, 'Ah, hayır canım, yorgun değilim,' diye cevap veriyordum.

Benim kımıldamaya niyetim olmadığını anlayınca, yaptığı işten hoşlanmadığını belli eden başka bir yöntem denedi. Önce esnedi ve sonra gerinerek, 'Ellen, yoruldum ben,' dedi.

'O zaman kitap okumaya bırak da biraz konuşalım,' diye cevap verdim.

Bu onu daha da kötü yaptı. Sürekli kıpırdanıyor ve iç çekiyordu. Akşam sekiz olana kadar durmadan saatine baktı ve sonunda odasına çekildi. Sinirli bir hali vardı ve hiç durmadan gözlerini ovuşturuyordu. Adeta uykusuzluktan bitkin düşmüş gibiydi. Ertesi gece, sabırsızlığı daha da artmış gibiydi. Üçüncü gece ise, baş başa kaldığımızda başının ağrıdığını söyleyip yanımdan ayrıldı. Bu davranışının tuhaf olduğunu

düşündüğüm için uzunca bir süre kendi başıma oturduktan sonra, gidip nasıl olduğuna bakmaya karar verdim. Niyetim ona yukarıda karanlıkta yatmak yerine, gelip kanepenin üzerine yatmasını söylemekti. Ne var ki, Catherine ne yukarıdaydı, ne de aşağıda... Çalışanların hiçbiri de onu görmemişti. Bay Edgar'ın kapısını dinledim; oradan da hiçbir ses gelmiyordu. Tekrar onun odasına gittim, elimdeki mumu söndürdüm ve pencerenin yanına geçip oturdum.

Harika bir mehtap vardı. Yerler ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Aklına esip, hava almak için bahçede dolaşmaya çıkmış olabileceğini düşündüm. Tam o sırada bahçedeki çit boyunca sürünerek giden birini fark eder gibi oldum ama o kişi benim küçük hanımım değildi. Işığın altına geldiğinde, bu kişinin seyislerden biri olduğunu gördüm. Seyis uzunca bir süre arazinin içinden geçen araba yolunu gözlemek için orada dikildi. Sonra bir şey görmüş gibi telaşla koşmaya başladı ve daha sonra da küçük hanımın midillisinin yuları elinde, geri döndü. Küçük hanım da oradaydı. Midillisinden inmiş, hayvanın yanında yürüyordu. Adam çimenlerden geçerek hayvanı ağır ağır ahıra doğru götürdü. Cathy ise oturma odasının penceresinden içeri girdi ve sessizce benim onu beklediğim yere doğru süzüldü. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra, karla kaplı ayakkabılarını çıkarttı, şapkasının bağcıklarını çözdü ve benim onu gizlice izlediğimden habersiz, pelerini çıkarıp bir kenara bırakmak üzereyken, birden ayağa kalkıp orada olduğumu belli ettim. Bu sürpriz karşısında, bir an için adeta taş kesildi, ağzından anlaşılmayan birtakım sözcükler çıktı ve olduğu yerde kalakaldı.

'Sevgili küçük hanımım,' diye giriştim. Son zamanlardaki nazik hal ve tavrı beni öylesine etkilemişti ki, hemen azarla-

maya gönlüm razı olmadı. 'Bu saate kadar atınızla nerelerde dolaştınız acaba? Masal anlatarak beni kandırmak istemenizin nedeni neydi? Neredeydiniz? Konuşur musunuz?'

'Çift-liğin ö-öbür u-u-cuna kadar gittim,' diye kekeledi. 'Sana masal filan da anlatmadım.'

'Başka bir yere gittiniz mi?' diye sordum.

'Hayır,' diye mırıldanarak cevap verdi.

'Ah, Catherine!' diye bağırdım üzüntüyle. 'Yanlış bir iş yaptığınızı siz de biliyorsunuz, yoksa bana yalan söylemek zorunda kalmazdınız. Bu bana büyük bir keder veriyor. Keşke üç ay hasta yatsaydım da, şu kulaklarım sizin bana bile bile yalan söylediğinizi hiç duymasaydı.'

Bana doğru atıldı ve hıçkırıklara boğularak boynuma sarıldı.

'Şey, Ellen, seni kızdırmaktan öyle korktum ki,' dedi. 'Lütfen bana söz ver kızmayacağına dair. O zaman sana tüm gerçeği anlatırım. Zaten saklamaktan nefret ediyorum.'

Pencerenin kenarına iliştik. Gizlediği şey her ne idiyse, azarlamayacağıma dair ona söz verdim. Aslında sırrının ne olduğunu tabii ki tahmin edebiliyordum. Anlatmaya başladı:

'Uğultulu Tepeler'e gittim, Ellen. Ve sen yatağa düşeli beri, bir gün olsun gitmemezlik etmedim; sen ayağa kalkmadan önce üç gün, iyileştikten sonra da iki gün dışında... Minny'yi her akşam hazırlaması ve döndüğümde ahıra koyması için de Michael'a kitaplar ve resimler verdim. Lütfen onu sakın azarlama, olur mu? Saat altı buçuk gibi Tepeler'de oluyor, genellikle sekiz buçuğa kadar orada kalıyor ve daha sonra da dörtnala eve dönüyordum. İnan ki oraya eğlenmek için gitmiyordum; zaten her gittiğimde çok üzülüyordum. Ender de olsa, ara sıra mutlu olduğum da oluyordu; belki haftada bir

gün... İlk başlarda, Linton'a verdiğim sözü tutabilmek için zor da olsa senin onayını almayı düşünmüştüm, çünkü onun yanından ayrıldığımızda ertesi gün geleceğime dair ona söz vermiştim; ama ertesi gün sen hastalanıp yukarıda yatmaya başlayınca, izin alma derdinden kurtulduğumu düşündüm. Michael öğleden sonra arazideki o kırılan kilidi tamir ederken, anahtarı ondan aldım ve hasta olan kuzenimin Çiftlik'e kendisi gelemediği için benim onu ziyaret etmemi ne kadar istediğini, babamın ise bu ziyaretleri yasakladığını söyleyip, onunla midillimi benim için hazırlamasıyla ilgili olarak bir uzlaşma sağladım. Michael okumayı seviyor ve yakında evlenip buradan ayrılacak. O yüzden ona kütüphanedeki kitaplardan ödünç verdiğim takdirde, istediğim her şeyi yapacağını söyledi; ama ben yine de ona kendi kitaplarımdan vermeyi tercih ettim. Bu da onun daha çok hoşuna gitti.

İkinci gidişimde Linton'ın neşesi çok yerindeydi. Zillah (onların kâhyası olur), bizim için temiz bir oda hazırlayıp güzel bir ateş yaktı ve bize Joseph'in bir dua toplantısına gittiğini, Hareton Earnshaw'un da köpekleriyle sülün avına (daha doğrusu, daha sonra öğrendiğim kadarıyla bizim arazilerimizde sülün hırsızlığına) çıktığını söyledi. 'Siz de ne isterseniz onu yapın,' dedi. Bana ısıtılmış şarap ve zencefilli kurabiyeler getirdi. Son derece nazik davranıyordu. Linton koltukta oturuyordu, ben de şöminenin önündeki küçük sallanan sandalyede... O kadar eğlendik, keyifle konuştuk ve öyle çok konuşacak şey bulduk ki... Yazın nereye gideceğimizi ve neler yapacağımızı planladık. Şimdi bütün bunları sana anlatmayayım, çok aptalca bulursun çünkü...

Ama bir ara neredeyse birbirimize giriyorduk. Bana sıcak bir temmuz gününü geçirmenin en iyi yolunun, kırlarda

fundalıklarla kaplı bir yamaçta, vızıldayarak hayal dünyasına dalmış gibi çiçekten çiçeğe konan arıların ve yüksekte ötüşen tarlakuşlarının arasında, sabahtan akşama kadar bulutsuz, masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlayan güneşin altında sere serpe yatıp dinlenmek olduğunu söylemişti. Ona göre, bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı ve cennetteki mutluluk da böyle bir şey olmalıydı. Benim düşüncem ise farklıydı. Bana göre sonsuz mutluluk, batı rüzgârları eserken ve parlak, bembeyaz bulutlar başımın üzerinden hızla geçerken bir ağacın hışır hışır sesler çıkaran yemyeşil dallarında sallanmaktı. Ayrıca, sadece tarlakuşlarının değil, ardıç kuşlarının, karatavukların, ketenkuşlarının ve guguk kuşlarının da dört bir yanda hep bir ağızdan şakımalarını duyabilmeliydim. Uzaklarda serin ve gölgeli vadilere bölünen kırları ve yanı başımdaki meltemle dalgalanan upuzun otları, ağaçları ve çağlayarak akan suları görebilmeliydim. Tüm yeryüzü uyanık ve mutluluktan coşup taşmış olmalıydı. O, her şeyin coşkun bir huzurun içinde kalmasını, ben ise her şeyin muhteşem bir şenlik havası içinde parlamasını ve hoplayıp zıplayarak dans etmesini istiyordum. Ona onun cennetinin yarı ölü olacağını söyledim; o da benimkinin sarhoşluktan farksız olacağını... Onun cennetinde uyuyup kalabileceğimi söyledim; o ise benimkinin içinde tıkanıp kalacağını, nefes bile alamayacağını söyledi ve giderek gıcıklaşmaya başladı. Sonunda, havalar istediğimiz kıvama geldiğinde ikisini de denemeye karar verdik, birbirimizi öptük ve yeniden dost olduk.

Bir saat kadar bir şey yapmadan oturduktan sonra, halısı olmayan, düzgün zeminli büyük odaya şöyle bir baktım ve masayı kaldırdıktan sonra orada oynamanın ne kadar güzel olabileceğini düşündüm. Linton'a bize yardım etmesi için Zillah'ı

çağırmasını söyledim. Böylece körebe oynayabilecektik. O bizi yakalamaya çalışacaktı, eskiden senin yaptığın gibi, Ellen. Ama Linton bu oyundan hiç zevk almadığını söyleyerek bu teklifimi reddetti ama benimle top oynamaya razı oldu. Dolaplardan birinin içinde, bir yığın eski oyuncağın, topacın, çemberin, oyuncak askerin ve bedminton topunun arasında iki top bulduk. Bir tanesinin üzerinde C, diğerinin üzerinde de H harfi vardı. Ben Catherine'in baş harfi olduğu için üzerinde C harfi yazanı seçtim; H harfinin de onun soyadı olan Heathcliff'e uygun düştüğünü düşünmüştüm ama içinden samanlar döküldüğü için Linton onu beğenmedi. Oyunda hep ben galip geldim. Öfkelendiği için öksürüğü tuttu ve oturduğu yere döndü. Neyse ki, o gece eski neşesi hemen yerine geldi, söylediğim iki üç güzel şarkıyla büyülenmiş gibi oldu. (Onların hepsini bana sen öğretmiştin, Ellen.) Gitme vaktim gelince, ertesi akşam yine gelmem için ricalar etti, yalvardı. Ben de söz verdim. Minny ve ben adeta rüzgâr gibi uçarak eve döndük; o gece sabaha kadar rüyamda Uğultulu Tepeler'i ve sevgili kuzenimi gördüm.

Ertesi sabah kendimi üzgün hissediyordum; çünkü hem sen çok iyi değildin, hem de içimden bir ses babamın yaptığım bu ziyaretleri bilmesi ve onaylaması gerektiğini söylüyordu. Ama çay saatinden sonra dışarıda muhteşem bir mehtap olduğunu görünce ve midillime binince tüm üzüntüm geçti. Kendi kendime yine mutlu bir akşam geçireceğim diye düşünüyordum; ama bana asıl mutluluk veren şey Linton'ın da iyi vakit geçirecek olmasıydı. Bahçelerinden eve doğru tırısta gittim, tam arka tarafa gitmek üzereydim ki, Hareton Earnshaw denen o adamla karşılaştım. Atımın yularını tuttu ve eve ön kapıdan girmemi söyledi. Minny'nin boynunu okşadı ve 'Bu ne güzel bir hayvan,' dedi. Onunla sohbet etmemi

istiyor gibi bir hali vardı. Ona bir tek, atımı rahat bırakmasını, aksi takdirde onu çifteleyebileceğini söyledim. O bayağı aksanıyla, 'Onun çiftesi bana vız gelir,' dedi ve sırıtarak atın bacaklarına bir göz attı. İçimden 'Minny bir denese ne iyi olur,' diye geçirdim ama Earnshaw kapıyı açmak için yanımızdan ayrıldı. Mandalı kaldırırken, kapının üzerindeki yazıya baktı ve dik başlı, budalaca bir kurumla, 'Bayan Catherine! Artık ben de bunu okuyabiliyorum,' dedi.

'Harika!' diye bağırdım. 'Bir okusanız da duysak – demek o kadar ustalaştınız!'

Harfleri tek tek söyleyerek ve ağır ağır heceleyerek 'Hareton Earnshaw' adını okudu.

Birden durakladığını görünce, onu yüreklendirmek için, 'Peki, ya rakamlar?' diye sordum.

'Onları henüz okuyamıyorum,' diye cevap verdi.

Onun bu beceriksizliği karşısında kendimi tutamayarak gülmeye başladım ve 'Seni odun kafalı!' diye bağırdım.

Salak şey, benim kahkahama katılsın mı katılmasın mı bilemediği için dudaklarındaki sırıtmaya rağmen kaşlarını çatarak bakışlarını bana dikti. Söylediklerim samimiyetimden kaynaklanan hoş şeyler miydi, yoksa onunla alay mı ediyordum – ki gerçek buydu – bir türlü kestiremiyordu. Ben de bunun üzerine, yanımdan bir an önce ayrılmasını istediğim için, yeniden ciddi bir tavır takınarak, oraya onu değil Linton'ı görmeye geldiğimi söyleyerek kuşkularını giderdim. Kıpkırmızı kesildi – bunu ay ışığında bile fark edebilmiştim – ve elini mandaldan çekerek aşağılanmış ve gururu incinmiş bir şekilde çekip gitti. Adını heceleyebildiği için, sanırım kendisinin Linton gibi donanımlı olduğunu düşünüyordu ve benim aynı düşüncede olmadığımı görünce de çok bozulmuştu.

'Sevgili küçük hanımcığım, durun bir dakika,' diye araya girdim. 'Sizi azarlayacak değilim ama bu davranışınızdan hoşlanmadığımı söylemek zorundayım. Hareton'ın da Bay Heathcliff kadar sizin kuzeniniz olduğunu hatırlamış olsaydınız, bu şekilde davranmanın ne kadar yakışıksız olduğunu anlardınız. Onun Linton gibi donanımlı olmayı arzu etmesi bile takdire şayan bir şey; ayrıca da gösteriş olsun diye okuma öğrenmeye çalıştığını da sanmıyorum. Cehaletinden dolayı onu daha önce de aşağılamış olduğunuzdan eminim. O da bu durumu düzeltmek ve sizi memnun etmek istemiştir. Onun sonuca tam olarak ulaştıramadığı bu çabasıyla alay etmek sizin almış olduğunuz terbiyeye hiç yakışmıyor. Aynı şartlar altında büyümüş olsaydınız, acaba siz ondan daha mı kibar ve görgülü olurdunuz? O da sizin kadar cevval ve zeki bir çocuktu; sırf o alçak Heathcliff haksızlık edip bu duruma düşürdü diye onu bu şekilde aşağılamanız beni çok üzdü doğrusu.'

Benim olayı bu kadar önemsemem karşısında şaşkınlık geçiren Catherine, 'Tanrım, Ellen, şimdi bunun için ağlayacak değilsin herhalde, değil mi?' diye bağırdı. 'Ama dur biraz! Alfabeyi beni mutlu etmek için mi öğrenmiş ve bu hayvana nazik davranmaya değer miymiş, şimdi öğreneceksin. Ne diyordum? Hah, ben içeri girdim. Linton tahta kanepenin üzerinde yatıyordu. Beni görünce merhaba demek için hafifçe yerinde doğruldu.

'Catherine, aşkım,' dedi. 'Bu gece hastayım. O yüzden sadece siz konuşun, ben dinleyeyim. Gelin, yanıma oturun. Sözünüzü tutacağınızdan emindim ve buradan ayrılmadan evvel de yarın yine geleceğinize dair söz alacağım sizden.'

Hasta olduğu için canını sıkmamam gerektiğini biliyordum, o yüzden yumuşak bir sesle konuşuyordum. Ayrıca,

öfkelenmesine neden olabilecek her türlü şeyden kaçınmak istediğim için ona hiçbir şey sormadım. En güzel kitaplarımdan birkaçını yanımda götürmüştüm. Benden bir tanesini biraz okumamı istedi. Tam bu isteğini yerine getirmek üzereydim ki, Earnshaw aniden kapıyı hızla çarparak açtı. Az önce söylediklerimi düşündükçe içinde zehir biriktirmiş olmalıydı. Doğrudan üzerimize geldi, Linton'ı kolundan tuttuğu gibi alaşağı ederek, kanepeden yere savurdu.

Hırsından anlaşılmaz hale gelen bir sesle, 'Defol git kendi odana!' diye bağırdı. Yüzü öfkeden şişmiş gibiydi. 'Madem seni görmeye gelmiş, al onu da götür oraya! Beni bu odadan çıkaramazsınız. Defolun ikiniz de!'

İkimize birden küfürler savurduktan sonra, ağzını bile açmaya fırsat bulamayan Linton'ı mutfağın içlerine doğru savurdu. Ben peşinden gidince de, beni de yere yıkmak ister gibi yumruklarını sıktı. Bir an korktum ve kitaplardan birini yere düşürdüm. Kitabı arkamdan tekmeledi ve kapıyı da üzerimize kapattı. Tam o anda, şöminenin yanından kulağıma gevrek ve kötücül bir kahkaha geldi. O tarafa baktığımda, o uğursuz Joseph'in kemikli ellerini ovuşturarak sarsıla sarsıla gülmekte olduğunu gördüm.

'İkinizi de oradan kışkışlayacağından emindim! O yaman bir oğlan! Yavaş yavaş gerçek kıvamına giriyor! O biliyor – evet, sizin kadar o da buranın efendisinin kimin olması gerektiğini çok iyi biliyor. Cık, cık, cık! Sizi nasıl da kovaladı! Cık, cık, cık!'

Kuzenime 'Nereye gidelim?' diye sordum, ihtiyar alçağın alaylarını duymazdan gelerek.

Linton bembeyaz kesilmişti ve tir tir titriyordu. Bu haliyle hiç de sevimli filan değildi, Ellen. Ah, hayır! Korkunç görü-

nüyordu. O zayıf yüzünde ve kocaman gözlerinde çılgınca ama zavallı bir öfke ifadesi vardı. Kapının tokmağını yakaladı ve salladı ama kapı dışarıdan kilitlenmişti.

'Kapıyı açmazsan, seni gebertirim! Kapıyı açmazsan seni gebertirim!' diyordu. Daha doğrusu, bas bas bağırıyordu. 'Şeytan! Şeytan! Geberteceğim seni! Geberteceğim seni!'

Joseph gevrek bir kahkaha daha attı ve 'İşte, aynı babası gibi!' diye bağırdı. 'Babası gibi! Hepimiz ya annemize ya da babamıza çekmiyor muyuz? Hareton, hiç sallama onu oğlum; hiç merak etme, oraya gelemez!'

Linton'ın ellerini tuttum ve onu oradan uzaklaştırmaya çalıştım ama öyle korkunç bir çığlık attı ki, üsteleyemedim. Sonunda bu çığlığı bir öksürük nöbeti bastırdı. Ağzından kanlar gelmeye başladı ve yere yıkıldı. Korkudan dehşete kapılarak avluya koştum ve avazım çıktığı kadar bağırarak Zillah'ı çağırdım. Ahırın arkasındaki bir barakada süt sağmakta olan Zillah sesimi hemen duydu. İşini bırakıp koşarak yanıma geldi ve 'Ne oluyor?' diye sordu. Öyle nefes nefese kalmıştım ki, konuşamadım. Onu içeri sürükledim ve gözlerimle etrafı tarayarak Linton'ı bulmaya çalıştım. Earnshaw ettiği kötülüğün derecesini anlamak için geri gelmiş ve zavallı Linton'ı yukarı taşımaya uğraşıyordu. Zillah ve ben onun peşine takılarak yukarı çıktık. Earnshaw merdivenlerin başında beni durdurdu. İçeri girmememi, eve geri dönmemi söyledi. Ben de ona haykırarak Linton'ı öldürdüğünü, o yüzden içeri *bal gibi* gireceğimi söyledim. Joseph hemen kapıyı kilitledi ve bana 'öyle bir halt edemeyeceğimi' söyledi ve 'sen de onun gibi kafayı mı yedin?' dedi. Kâhya kadın yeniden görünene kadar durup orada ağladım. Kadın, Linton'ın çok geçmeden iyileşeceği-

ni söyledi ama böyle çığlık atıp şamata yaparsa olmaz tabii, dedi. Sonra beni aldı ve adeta kucağında taşıyarak oturma odasına götürdü.

Ellen, inan ki o sırada tam anlamıyla saçımı başımı yolacak haldeydim! Hıçkıra hıçkıra ağladım. Öyle gözyaşı döktüm ki, gözlerim kör olacak sandım. Senin o sempati gösterdiğin alçak ise karşıma geçmiş, ikide bir 'Şşş, şşş!' diyerek beni susturmaya çalışıyor ve bütün bu olan bitenin kendi suçu olduğunu kabul etmiyordu. Sonunda, her şeyi babama anlatacağımı, onu hapse attıracağımı ve darağacında sallandıracağımı söyleyince korktu. Ağlamaya başladı ve bu korkaklığını bana göstermemek için dışarı kaçtı. Yine de ondan kurtulamadım. Beni zorla oradan ayrılmaya zorladılar ama daha evden yüz metre bile uzaklaşmamışken, ansızın yol kenarındaki gölgeliklerden çıktı ve Minny'yi durdurup beni yakaladı.

'Ah, Bayan Catherine, çok üzgünüm,' diye başladı, 'ama çok kötü...'

Beni öldürmesinden korktuğum için kırbacımı ona doğru şaklatarak sözünü kestim. Bunun üzerine o korkunç küfürlerinden birini savurarak beni bıraktı. Ben de korkudan aklım başımdan gitmiş bir halde dörtnala eve döndüm.

O gece sana iyi geceler demeye gelemedim. Ertesi gün de Uğultulu Tepeler'e gitmedim. Aslında gitmeyi deli gibi istiyordum ama içimde tuhaf bir heyecan vardı. Kâh Linton'ın öldüğünü duymaktan korkuyor, kâh da Hareton'la karşılaşacağım diye ödüm kopuyordu. Nihayet üçüncü gün biraz cesaretimi topladım; böyle belirsizlik içinde beklemeye daha fazla dayanamadım ve bir kere daha gizlice oraya gittim. Saat beşte yürüye yürüye yola koyuldum. Eve kimseye görünmeden girebilmeyi ve Linton'ın odasına gizlice çıkabilmeyi umuyordum ama kö-

pekler geldiğimi fark edip havlamaya başladılar. Zillah beni karşıladı ve 'Delikanlımız gayet güzel bir şekilde iyileşmekte,' diyerek beni küçük, derli toplu, zemini halıyla kaplı bir odaya aldı. Linton'ı orada küçük bir divana uzanmış, benim kitaplarımdan birini okurken bulunca ne kadar sevindiğimi anlatamam... Ama tam bir saat boyunca bana ne baktı, ne de benimle bir kelime konuştu, Ellen. Öyle kötü huyları var ki... Ama beni en çok şaşırtan şey, ağzını açar açmaz bütün o şamataya benim neden olduğumu ve Hareton'ın bu işte bir suçu olmadığını söyleyerek gerçeği saptırmasıydı! Konuştuğum takdirde çok kötü şeyler söyleyeceğimden korktuğum için ayağa kalkarak odadan dışarı çıktım. Arkamdan güçsüz bir sesle, 'Catherine!' diye seslendi. Benim ona bu şekilde tepki koyacağımı hiç tahmin etmiyor olmalıydı ama geri dönmedim. Ertesi gün oraya gitmediğim ikinci gün oldu. Bir kere daha onu ziyaret etmemeye neredeyse kararlıydım. Yalnız, ondan hiçbir haber almadan yatıp kalkmak ertesi sabah beni öyle perişan etti ki, verdiğim karar daha kesinleşmeden buhar olup uçtu. Bir zamanlar oraya gitmekle hata ettiğimi düşünüyordum, şimdi ise gitmemek yanlış gibi geliyordu bana. Michael gelip de Minny'yi hazırlayayım mı diye sorunca, 'Evet' dedim. Atımın sırtında tepelere doğru giderken, bir görevi yerine getirmek için yola çıktığımı düşünüyordum. Avluya girebilmek için ön taraftaki pencerelerin önünden geçmem gerekiyordu, zaten geldiğimi gizlemenin de artık bir anlamı yoktu.

'Küçük bey evde,' dedi Zillah, benim oturma odasına doğru seğirttiğimi görünce. İçeri girdim; Earnshaw da oradaydı ama beni görür görmez odayı terk etti. Linton büyük bir koltukta yarı uyur bir halde oturmaktaydı. Şömineye kadar ilerledim ve söylediklerime kendim de inanmaya çalışarak ciddi bir tonla konuşmaya başladım.

'Linton,' dedim, 'benden hoşlanmadığına, buraya kasıtlı olarak seni incitmek için geldiğime inandığına ve davranışlarınla da bunu teyit ettiğine göre, bu bizim sonuncu görüşmemiz olsun. Vedalaşalım ve Bay Heathcliff'e senin benimle görüşmeye niyetinin olmadığını söyleyelim. O da bundan böyle bu konuda daha fazla yalan uydurmaya kalkmasın.'

'Oturun ve şapkanızı çıkarın, Catherine,' diye cevap verdi Linton. 'Sizin benden çok daha mutlu bir hayatınız var, o yüzden de güzel huylara sahip olmanız çok doğal. Benim durumum ise farklı. Babam hatalarımı yeterince ön plana çıkarıyor ve beni her fırsatta aşağılıyor. Eh, benim de bu koşullar altında kendimden kuşku duymam ve değersiz biri olduğumu düşünmem çok doğal değil mi? O zamanlar içimi öyle bir öfke ve acı kaplıyor ki, herkesten nefret etmeye başlıyorum. Evet, ben beş para etmeyen, kötü mizaçlı ve kötü ruhlu biriyim. Dilerseniz tabii ki bana veda edebilirsiniz. Böylece tüm sıkıntılarınızdan da sonsuza dek kurtulmuş olursunuz. Sizden sadece tek bir iyilikte bulunmanızı istiyorum, Catherine. Şunu bilmenizi istiyorum ki, sizin kadar tatlı, sevimli ve iyi bir insan olabilmek sadece benim elimde olan bir şey olsaydı, olurdum. Üstelik de bunu, sizin kadar sağlıklı ve mutlu olmaktan bile daha çok isterdim. Şunu da bilin, o kadar iyi bir insansınız ki, sevginize lâyık olmuş olsaydım bile daha fazla sevemezdim sizi. Ne yazık ki, kötü huylarımı sizden gizlemeyi beceremedim, hâlâ da beceremiyorum. O yüzden de çok pişman ve çok üzgünüm. Öleceğim güne kadar da pişman ve üzgün olacağım!'

Linton'ın yalan söylemediğini hissetmiş ve onu affetmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım. İki dakika sonra belki yine bir kavgaya tutuşacaktık ama onu yine affedeceğimi bi-

liyordum. Sonunda barıştık ve ben orada olduğum süre boyunca ikimiz de durmadan ağladık. Sadece üzüntüden ağlıyor değildik ama Linton'ın böyle kötü huylara sahip olması beni gerçekten de çok üzüyordu. O asla kendisiyle barışık olamayacak ve dostlarına da asla rahat vermeyecekti! O günden sonra hep onun küçük oturma odasına gittim, çünkü babası ertesi gün eve dönmüştü.

Sanırım sadece üç kez birlikte ilk geceki gibi mutlu olduk ve gelecek için hayaller kurduk. Daha sonraki ziyaretlerim kâh onun bencilliği ve inadı, kâh da hastalığı nedeniyle hem sıkıntılı, hem de üzücü geçti; ama ben onun huysuzluklarına da, hastalığına da gücenmeden katlanmayı öğrenmiştim. Bay Heathcliff ise kasıtlı olarak benden kaçıyordu. Onu ortalıkta hiç görmedim bile diyebilirim, ancak geçen pazar günü her zamankinden erken gittiğim için, önceki geceki davranışından dolayı Linton'ı acımasızca fırçaladığına şahit oldum. Konuştuklarımızı nasıl öğrenmişti bilmiyorum, belki de gizlice dinlemişti bizi. Evet, Linton beni biraz kışkırtacak şekilde davranmıştı ama bu sadece beni ilgilendiren bir olaydı. O yüzden hemen araya girerek nutuk çekmekte olan Bay Heathcliff'in sözlerini yarıda kestim ve bu düşüncemi ona da söyledim. Konuyu o şekilde algıladığıma sevindiğini söyleyip kahkahalarla güldü ve oradan ayrıldı. Ondan sonra, kötü bir şeyler söyleyeceği vakit bunları fısıldayarak söylemesi için Linton'ı ikaz ettim. İşte, Ellen, artık her şeyi biliyorsun. Uğultulu Tepeler'e gitmemi kimse engelleyemez. Öyle bir şey iki kişinin sonsuz bedbahtlığına neden olur. Öte yandan, eğer babama bir şey söylemezsen, benim bu ziyaretlerimin kimseye bir zararı dokunmayacaktır. Söylemeyeceksin, değil mi? Eğer söylersen, ne kadar kalpsiz olduğunu anlarım.'

'Yarına kadar bu konuda bir karar veririm, küçük hanım,' diye cevap verdim. 'Biraz düşünmem gerek. Hadi, şimdi gidip biraz dinlenin, ben de düşüneyim.'

Evet, düşündüm ama yüksek sesle ve efendimin huzurunda... Catherine'in odasından çıkıp doğruca efendimin odasına geçtim ve bütün hikâyeyi, kuzeniyle olan sohbetlerinin ayrıntıları dışında ve Hareton'dan hiç bahsetmeden, baştan sona anlattım. Bana belli etmemeye çalışmasına rağmen Bay Linton hem paniklemiş, hem de kahırlanmıştı. Sabah olunca, Catherine bana olan güvenine ihanet ettiğimi ve bundan böyle gizli ziyaretlerinin sona erdiğini öğrendi. Bu yasak karşısında, çaresizlik içinde ağladı durdu, acılar içinde kıvrandı. Linton'a acıması için babasına yalvardı. Tek tesellisi, babasının Linton'a istediği vakit Çiftlik'e gelebileceğini bildiren bir mektup göndereceğini söylemesiydi; ama delikanlının Catherine'i Uğultulu Tepeler'de görme ümidini kesmesi gerekiyordu. Bana öyle geliyor ki, Bay Linton yeğeninin o kötü huylarından ve sağlık durumundan haberdar olsaydı, kızına belki de bu minik teselliyi vermek için bile durup bir düşünürdü."

Bölüm 25

"Bütün bunlar geçen kış oldu, efendim," diye devam etti Bayan Dean. "Yani bir yılı biraz geçti. Geçen kış, on iki ay sonra aileye yabancı olan birine sıkılmasın ve hoşça vakit geçirsin diye bunları anlatacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Gerçi, aileye daha ne kadar süreyle yabancı kalacağınızı kim bilebilir ki? Sürekli yalnız yaşamakla yetinmeyecek kadar gençsiniz; üstelik de Catherine Linton'ı görüp de âşık olmayacak birini hayal dahi edemiyorum. Gülümsemekle yetiniyorsunuz, demek! Pekâlâ, o zaman, neden ondan bahsettiğim vakit canlanıp ilgi gösteriyorsunuz? Onun resmini şöminenin üzerine asmamı neden istediniz? Ve neden..."

"Durun, sevgili dostum!" diye bağırdım. "Onu sevmem elbette ki mümkün ama acaba o beni sever mi? Bundan kuşkuluyum, o yüzden de şeytana uyup huzurumu bozmaya kalkışacak değilim. Üstelik buralar bana göre yerler değil. Ben bir şehir adamıyım ve yeniden onun kollarına dönmeliyim. Siz devam edin, lütfen. Catherine babasının sözlerine itaat etti mi?"

"Etti," diye devam etti kâhya kadın. "Babasına olan sevgisi, yüreğindeki en güçlü duygu olmayı sürdürüyordu çünkü... Üstelik de babası ona öfkelenmeden, hazineler kadar değerli olan bir varlığı türlü tehlikeler ve düşmanlar arasında bırakıp gitmek üzere olan bir kimsenin derin sevecenliğiyle konuşmuştu. Kızının ileride hatırlayacağı bu sözlerin, tutacağı yolda ona rehberlik ve yardım edecek bir miras olmasını

umuyordu. Efendim birkaç gün sonra bana, 'Keşke yeğenim iki satır yazsa ya da kendisi gelse,' demiş ve şöyle sormuştu: 'Bana onun hakkında ne düşündüğünü içtenlikle söyler misin? Büyüyüp bir erkek olduğunda daha iyi bir insan olması, kendisini geliştirmesi mümkün mü bu delikanlının?'

'Çok kırılgan bir sağlığı var, efendim,' dedim. 'Onun bir erkek olana kadar yaşayacağını sanmıyorum. Ama şunu söyleyebilirim ki, babasına hiç benzemiyor. O yüzden, onunla evlenmek gibi bir bahtsızlığa uğrayacak olsa bile, küçük hanımın onu çekip çevirebileceğini sanıyorum. Tabii, onu aşırı şımartmak gibi bir aptallık ederse, o başka! Yine de onunla tanışmak ve kızınız için uygun olup olmadığına karar vermek için bol bol vakit var, efendim. Oğlan ancak dört yıl sonra reşit olacak.'

Edgar içini çekti ve pencerenin yanına gelerek Gimmerton Mezarlığı'na doğru baktı. Puslu bir öğleden sonraydı ama şubat güneşi belli belirsiz parlamaktaydı. Mezarlıktaki iki köknar ağacını ve birbirinden uzak uzak serpiştirilmiş olan mezar taşlarını görebiliyorduk.

Kendi kendine konuşur gibi, 'Yaklaşmakta olan sonun bir an önce gelmesi için sık sık dua etmişimdir,' dedi. 'Ama şimdi ondan ürkmeye ve korkmaya başladım... Şu vadiden bir damat olarak geçtiğim günün hatırası, birkaç ay, hatta belki de birkaç hafta sonra aynı vadiden geçirilip onun kuytu yalnızlığı içine bırakılma beklentisi kadar asla hoş olamaz diye düşünürdüm hep... Ben küçük Cathy'yle çok mutlu oldum, Ellen. Uzun kış gecelerinde ve yaz günlerinde her zaman yanı başımda canlı bir umuttu o... Ama eski kilisenin dibindeki şu taşların arasında kendi kendime derin düşüncelere daldığım zaman da hep çok mutlu oldum. Uzun haziran gecelerinde

annesinin yemyeşil mezarının üzerine uzanıp, o toprağın altında yatacağım günü arzuladığımda, hatta sabırsızlıkla beklediğimde de aynı mutluluğu duydum. Cathy için ne yapabilirim? Onu bırakıp giderken neler yapmalıyım? Linton'ın Heathcliff'in oğlu olması umurumda bile değil. Benim yokluğumu ona hissettirmeyecekse, Cathy'yi benden alması beni üzmez... Heathcliff'in amaçına ulaşarak, Tanrı'nın verdiği son lütfu da çalarak beni yoksun kılmayı başarmış olması da vız gelir bana! Ama şayet Linton kızımın dengi değil de, babasının kukla gibi kullandığı bir oyuncak ise, Cathy'yi onun ellerine bırakamam! Onun o canlı ve neşeli halini mahvetmek bana müthiş bir acı verse de, onu korumak uğruna, yaşadığım sürece ona üzüntülü günler yaşatmayı ve öldüğüm gün onu yapayalnız bırakmayı göze alıyorum. Canım yavrum benim! Onu kendimden önce Tanrı'ya teslim ederek kara toprağa gömmeyi bile tercih ederim.'

'Onu Tanrı'ya teslim ve emanet edin elbette, efendim,' diye cevap verdim. 'Ancak şunu bilin ki, Tanrı korusun, şayet sizi kaybedecek olursak, ben her daim onun dostu ve rehberi olarak yanında olacağım. Küçük hanım iyi bir kız; bilerek ve isteyerek yoldan çıkar diye bir korkum yok. Tanrı ona karşı görevlerini yerine getiren kişileri, er geç mutlaka ödüllendirir.'

Bahar gelip geçmek üzereydi ama arazide kızıyla birlikte gezintiler yapmaya devam etmesine rağmen efendim gücünü hâlâ tam olarak toplayamamıştı. Bu yürüyüşler elbette, hayat tecrübesi olmayan Cathy için babasının iyileştiğini gösteren birer kanıttı. Babasının alev alev yanan yanaklarını ve gözlerindeki parlaklığı gördükçe, onun gerçekten de iyileşmekte olduğuna dair umutları artıyordu. Bay Linton kızının on yedinci doğum gününde mezarlığa gitmedi. O gün yağmur

yağdığı için ben de zaten, 'Umarım bu gece dışarıya çıkmıyorsunuzdur, efendim,' diye uyarıda bulunmuştum.

'Hayır, bu yıl bu işi biraz ertelemeye karar verdim,' dedi. Linton'a bir mektup daha yazmış ve onu ne kadar çok görmek istediğini belirtmişti. Delikanlının sağlığı elvermiş olsaydı, babasının bize gelmesi için ona izin vereceğinden emindim. Ne var ki, Linton muhtemelen talimat üzerine yazdığı bir mektupta, Bay Heathcliff'in onun Çiftlik'e gelmesine izin vermediğini ifade ediyordu. Mektuba ayrıca dayısının nazik bir şekilde onu hatırlamasından mutluluk duyduğunu ve gezintileri sırasında ona rastlayabilmeyi ve kuzenini ondan daha fazla ayırmaması için şahsen ricada bulunmayı umduğunu da eklemişti.

Mektubun bu bölümü daha yalın bir dille yazılmıştı. Belli ki onun kaleminden çıkmıştı. Heathcliff oğlunun Catherine'i görebilmek için yeterince dokunaklı ve güzel ifadeler kullanabileceğinden emin olduğu için bu bölümü onun yazmasına izin vermiş olmalıydı.

Delikanlı mektubuna, 'Onun ille de buraya gelmesini istiyor değilim,' diye devam ediyordu. 'Ama babam benim onun evine gitmemi, siz de onun benim evime gelmesini yasaklıyorsunuz diye, onu bir daha hiç mi görmeyeceğim? Lütfen arada bir de olsa atınıza atlayın ve onunla birlikte Tepeler'e gelin ve onunla sizin gözetiminiz altında bir çift laf edeyim! Bu ayrılığı hak edecek hiçbir şey yapmadık biz. Sizin de bana kızgın olmak ya da benden hoşlanmamak için bir nedeniniz olduğunu sanmıyorum. Sevgili dayıcığım! Lütfen bana yarın bir iki satırlık bir mektup gönderin ve Thrushcross Çiftliği dışında her yerde buluşmayı kabul ettiğinizi bildirin. Sanırım tek bir görüşme bile, karakter olarak babamla uzaktan ya da

yakından benzeşmediğimi görmeniz için yeterli olacaktır. Zaten onun oğlu olmaktan çok sizin yeğeniniz olduğumu o da kabul ediyor. Catherine'e layık olmadığımı düşündüren pek çok kusurum olduğunu biliyorum ama Catherine bunların hepsini hoş görüyor ve kabulleniyor. Onun hatırı için siz de onları görmezden gelmelisiniz. Sağlığımı sormuşsunuz. Daha iyiyim ama ümitlerim elimden alındığına ve yalnızlığa, daha doğrusu benden hoşlanmayan ve hiçbir zaman da hoşlanmayacak olan kişilerle birlikte olmaya mahkûm edildiğime göre, iyi ve mutlu olmayı nasıl umabilirim ki?'

Edgar delikanlı için üzülse de, kendi sağlığı Catherine'e eşlik etmeye elvermediği için, onun bu talebini kabul edemedi. Cevabında, belki yazın buluşabileceklerini ama bu süre zarfında Linton'ın arada bir de olsa ona yazmasını mutlulukla karşılayacağını söyledi. Ailesiyle ilişkilerinde yaşadığı güçlükleri bildiği için, bir mektupla ne kadar yapılabilirse o ölçüde tavsiyelerde bulundu ve onu rahatlatmaya çalıştı. Linton da, dayısının ricası üzerine ona yazmaya devam etti. Rahat bırakılmış olsaydı, muhtemelen mektuplarının her sayfasını şikâyetlerle, ahlarla vahlarla doldurması ve her şeyi mahvetmesi işten bile değildi ama babası onu sürekli olarak göz hapsinde tutuyor ve tabii ki, efendimin yazdığı her bir satırı kendisine göstermesinde ısrar ediyordu. O yüzden, o da düşüncelerini her daim esir alan şahsi sıkıntılarını ve ıstıraplarını anlatmak yerine, sadece kendisinin arkadaşı ve biricik aşkı olan Catherine'den zorla ve insafsızca ayırdıkları için çektiği acılardan söz ediyordu. Ayrıca Bay Linton'ın yakında görüşebileceklerine dair verdiği sözü tutmasını beklediğini, aksi takdirde boş vaatlerle onu bilinçli olarak oyaladığını düşünmek zorunda kalacağını ima ediyordu.

Linton'ın bizim evdeki en güçlü müttefiki tabii ki, Cathy

idi. Uzun süren bir mücadeleden sonra ikisi haftada bir kez, benim gözetimim altında, çiftliğin yakınlarındaki kırlarda birlikte ata binme ya da yürüme konusunda Bay Linton'ı razı etmeyi başarmışlardı. Efendim gelirinin belirli bir bölümünü her yıl kızının geleceği için bir kenara ayırmaktaydı ama yine de doğal olarak, bir zamanlar kendi atalarına ait olan evi geri alabilmesini ya da en azından kısa bir süre içinde oraya yerleşmesini her şeyden çok istiyordu. Bunun gerçekleşmesinin ancak ve ancak Cathy'nin bu evin vârisiyle evlenmesine bağlı olduğunu da biliyordu. Ne var ki, yeğeninin neredeyse onun kadar hızla çöküşe geçtiğinin farkında değildi. Aslında, sanırım bunu bilen kimse de yoktu. Tepeler'e bir doktorun ayak bastığını gören, ya da Bay Heathcliff'in kendisini görüp de sağlığı hakkında bize bir şeyler anlatan kimse de yoktu. Linton'ın mektuplarında ısrarla tek başına kırlarda atla ya da yürüyerek dolaştığını yazmasına bakarak, kendi açımdan ben de önceki tahminlerimde yanıldığımı düşünmeye ve delikanlının gerçekten de iyileşmekte olduğuna hükmetmeye başlamıştım. Bir babanın ölmekte olan çocuğuna, zorbaca ve acımasızca davranabileceğini aklımın ucundan bile geçirmiyordum ama sonradan öğrendiğime göre, çocuğu duygularını açıklarken yapay bir coşku sergilemeye zorlayan Heathcliff'in kendisiymiş. Anlaşıldığı kadarıyla alçak adam, oğlunun ölmek üzere olduğunu fark edince, emellerinin gerçekleşmesi için büyük bir hırsla ve duygusuzca yürüttüğü planlarını uygulama çabalarına hız vermişti.

Bölüm 26

Edgar kendisinden ricada bulunan gençlere gönülsüzce de olsa boyun eğdiğinde, yazın en güzel günleri çoktan geride kalmıştı. Catherine'le birlikte kuzeniyle buluşmak üzere atlarımıza binerek ilk kez yola koyulduk. Kapalı ve bunaltıcı bir gündü; güneş yoktu ama gökyüzü benek benek bulutlarla kaplı ve puslu olduğu için yağmur tehlikesi yok gibiydi. Buluşma yeri olarak yol kavşağındaki işaret taşını belirlemiştik ama oraya vardığımızda Linton'ın haberci olarak bize yolladığı küçük çoban çocuğu, 'Efendi Linton Uğultulu Tepeler'in az ötesinde. Siz de oraya gelirseniz çok memnun olacağını söyledi,' dedi.

'O vakit efendi Linton dayısının birinci şartını unutmuş olmalı,' dedim. 'Dayısı bizim Çiftlik arazisinin dışına çıkmamamızı söylemişti. Bu durumda biz hemen geri dönüyoruz.'

'Şey, o zaman biz de buluşunca atların başlarını aksi tarafa çevirir, gezintimizi bizim evin yönüne doğru yaparız,' dedi yol arkadaşım. Ancak, evinin kapısından sadece dört yüz metre kadar uzaklıkta olan o yere varınca, Linton'ın yanında atının filan olmadığını gördük. O yüzden biz de atlarımızdan indik ve onları otlamaya bıraktık. Linton fundaların arasında uzanmış yatıyor ve bizim yaklaşmamızı bekliyordu. Bir iki adım yakınına gidene kadar da ayağa kalkmadı. Yürümeye başladığında öyle bitkin bir hali vardı ve yüzü de öyle solgundu ki, 'Efendi Heathcliff, öyle gezinti filan yapacak bir haliniz yokmuş bugün,' dedim hemen. 'Ne kadar hasta görünüyorsunuz!'

Catherine de onu kederli bir bakışla ve şaşkınlıkla izliyordu. Dudaklarındaki sevinç çığlığının yerini dehşet dolu bir haykırış aldı ve onca zamandan beri ertelenen kavuşmalarıyla ilgili mutluluğunu anlatmak yerine, delikanlıya eskisine göre daha mı kötü olduğunu sormak zorunda kaldı.

'Hayır, daha iyiyim – daha iyiyim!' diye cevap verdi Linton. Titriyor ve güçlükle nefes alıyordu. Destek almadan ayakta durması mümkün değilmiş gibi Catherine'in eline yapışmıştı. İri mavi gözleri çekingen bakışlarla onu süzüyordu. Gözlerinin etrafındaki çukurlar bir zamanki güçsüz bakışlara bezgin bir vahşilik katmıştı.

'Ama daha kötü olmuşsunuz,' diye ısrar etti kuzeni, 'sizi son gördüğümden beri daha kötülemişsiniz. Bir kere, daha zayıflamışsınız ve...'

Linton aceleyle, 'Sadece yorgunum,' diyerek onun sözünü kesti. 'Yürümek için fazla sıcak bir hava var. Biraz burada durup dinlenelim. Sabahları genellikle kendimi iyi hissetmiyorum. Babam bunun hızlı büyümemle ilgili olduğunu söylüyor.'

Cathy hiç tatmin olmamıştı. Yere oturdu. Linton da onun yanına uzandı.

'Burası sizin hayalinizdeki cennete benziyor, öyle değil mi?' dedi, ortama biraz neşe katma umuduyla. 'Sizin ve benim cennete benzettiğimiz yerlerde ve dilediğimiz şekilde birer gün geçirme planımızı hatırlıyor musunuz? İşte burası neredeyse tam da sizin tarif ettiğiniz yer! Sadece biraz bulut var ama onlar da o kadar yumuşacık ve pamuk gibi ki... Bence güneş ışığından da güzeller. Gelecek hafta, eğer gelebilirseniz çiftliğin arazisinde dolaşır ve benim cennetimi de ziyaret ederiz.'

Linton, küçük hanımın neden bahsettiğini hatırlamış gibi görünmüyordu, ayrıca herhangi bir sohbete girişecek gücü kalmamış gibiydi. Cathy'nin açtığı konulara olan ilgisizliği ve aynı şekilde, onu eğlendirmek için gösterdiği çabanın yetersizliği o kadar belirgindi ki, Catherine yaşadığı hayal kırıklığını saklayamadı. Delikanlının tüm kişiliği ve davranış biçimi bütünüyle bir değişimden geçmiş gibiydi. Okşamalarla, pohpohlamalarla sevgiye dönüştürülebilen huysuzluğun yerini, kayıtsız bir uyuşukluk almıştı. Sırf ilgi görmek için haşarılık yapan çocuk gitmiş, onun yerine teselliyi reddeden ve başkalarının iyi niyetli sevinçlerini hakaret olarak algılamaya eğilimli ve müzmin hastalığı yüzünden sadece kendine odaklanan, suratsız biri gelmişti. Catherine de, tıpkı benim gibi, çok geçmeden Linton'ın bizimle birlikte olmaya katlanmayı bir armağan değil de bir ceza olarak gördüğünü fark etmişti. O yüzden, hemen kalkıp gitmeyi teklif etmekte hiç tereddüt etmedi. Nasıl olduysa onun bu tutumu Linton'ı aniden canlandırdı ve miskinliğinden sıyırarak onu tuhaf bir heyecana sevk etti. Korku içinde Tepeler'e doğru bakmaya başladı ve Catherine'e hiç olmazsa yarım saat daha kalması için yalvarmaya başladı.

'Ama' dedi Catherine, 'burada böyle oturmaktansa evinizde çok daha rahat edersiniz. Gördüğüm kadarıyla sizi bugün hikâyelerimle, şarkılarımla ve gevezeliklerimle hiç eğlendiremiyorum. Bu altı ay içinde umduğumdan da daha akıllanmışsınız ve beni eğlendiren şeyler sizin canınızı sıkmaya başlamış. Sizi neşelendirebileceğime kani olsaydım, inanın ki seve seve kalırdım.'

'O zaman dinlenmek için kalın,' diye cevap verdi Linton. 'Catherine, lütfen benim *çok* kötü bir durumda olduğumu ne

düşünün, ne de kimseye söyleyin. Bugünkü sıcak hava beni durgunlaştırdı. Ayrıca, siz gelmeden önce de, benim için fazla sayılabilecek kadar çok yürüyüp dolaştım. Dayıma beni iyi gördüğünüzü söylersiniz, değil mi?'

'Ona *sizin* öyle söylediğinizi söyleyeceğim, Linton; ama sizi iyi gördüğümü söyleyemem,' dedi küçük hanımım. Delikanlının gerçek olmadığı bir bakışta belli olan bir şeyi bu kadar ısrarla savunması karşısında afallamıştı.

'Önümüzdeki perşembe günü yine gelin!' diye devam etti Linton, onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. 'Dayıma da sizin gelmenize izin verdiği için teşekkür ettiğimi, en içten şükranlarımı sunduğumu söyleyin, Catherine. Babamla karşılaşırsanız ve beni sorarsa, sakın ona benim sessiz sedasız oturup aptalca davrandığımı düşünmesine neden olacak şeyler söylemeyin. Ayrıca, onun karşısında şu anda olduğunuz gibi, üzgün ve süngüsü düşmüş gibi durmayın. Biliyorsunuz, hemen öfkelenir...'

'Onun öfkesi umurumda bile değil,' diye bağırdı Cathy, eniştesinin öfkesinin kendisiyle ilgili olduğunu varsayarak.

'Ama benim umurumda,' dedi kuzeni, titreyerek. 'Sakın *onu* bana karşı kışkırtayım demeyin, Catherine. O çok gaddar olabiliyor.'

'Babanız size sert mi davranıyor, Efendi Heathcliff?' diye sordum. 'Hoşgörü göstermekten vazgeçip, içindeki nefreti artık alenen dışa vurmaya başladı demek ki!'

Linton bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Catherine on dakika kadar daha Linton'ın yanında oturarak onu seyretmeye koyuldu. Delikanlının başı göğsüne düşmüştü. Uyuklarken bitkinlikten ya da ağrılarından dolayı belli belirsiz inliyordu. Cathy oyalanmak için yabanmersini aramaya başladı.

Bulduklarını getirip benimle bölüşüyordu. Aşırı ilgi göstermenin onu daha çok yoracağını ve sinirlendireceğini bildiği için Linton'a ikram etmedi.

Sonunda, 'Geldiğimizden beri yarım saat oldu mu, Ellen?' diye kulağıma fısıldadı. 'Bana kalırsa burada daha fazla oturmanın bir anlamı yok. Linton uyuyor ve babam da bizim dönmemizi bekliyordur.'

'Ama onu böyle uyurken bırakamayız,' diye cevap verdim. 'Biraz sabırlı olup, uyanana kadar bekleyelim bence. Buraya gelmek için ne kadar sabırsızlanıyordunuz! Zavallı Linton'ı görme isteğiniz nasıl da sönüverdi birden!'

'Peki ama beni neden bu kadar görmek istemişti ki?' diye karşılık verdi Catherine. 'Onun önceki sıkıntılı halini şimdiki bu tuhaf halinden daha çok seviyordum. Buraya bir görevi yerine getirmeye zorlandığı ve babasından azar işitmemek için gelmiş gibi; ama Linton'ı bu cezayı vermesi için ne gibi bir nedeni olursa olsun, Bay Heathcliff'i zevkten dört köşe etmeye hiç niyetim yok. Linton'ın sağlığının daha iyi olmasına seviniyorum ama eskisi gibi sevimli değil ve bana da eskisi kadar ilgi göstermiyor.'

'Sağlığının gerçekten de daha mı iyi olduğunu düşünüyorsunuz?' diye sordum.

'Evet,' diye cevap verdi, 'çünkü eskiden sürekli olarak hastalığından yakındığını siz de biliyorsunuz. Babasına söylememi istediği kadar iyi değil belki ama bana kalırsa eskisine göre daha iyi.'

'Ben sizinle aynı fikirde değilim, Bayan Cathy,' dedim. 'Ben onun eskisinden daha kötü durumda olduğunu düşünüyorum.'

Tam o sırada Linton dehşet ve şaşkınlık içinde sıçrayarak uykusundan uyandı ve birinin onu çağırıp çağırmadığını sordu.

'Hayır,' dedi Catherine. 'Belki de rüya görmüşsünüzdür. Bu arada, sabahın köründe açık havada nasıl uyuyabiliyorsunuz, aklım almıyor.'

Linton üzerimizde uçuşan sevimsiz kargalara bakarak, 'Sanki babam beni çağırıyormuş gibi geldi bana,' dedi. 'Kimsenin seslenmediğinden emin misiniz?'

'Çok eminim,' diye cevap verdi kuzeni. 'Ellen ve ben sizin sağlığınız hakkında konuşuyorduk sadece. Kışın birbirimizden ayrıldığımız zamankinden daha güçlü müsünüz sahiden? Öyle olsa bile, sizdeki bir başka şeyin daha az güçlü olduğundan kesinlikle eminim ben! O da bana olan saygınız. Söyleyin! Gerçekten de daha güçlü müsünüz?'

Cevap verirken Linton'ın gözlerinden yaşlar fışkırdı. 'Evet, güçlüyüm! Güçlüyüm!' diye bağırdı. Ancak hâlâ o hayali sesin etkisi altında olduğu için sürekli etrafına bakınıyor, etrafta sesin sahibini arıyordu.

Cathy ayağa kalktı. 'Bugün vedalaşmamız gerekiyor,' dedi. 'Bu buluşmadan beklediğimi bulamadığımı da üzülerek söylemem gerekir. Merak etmeyin, bunu kimseye söylemeyeceğim ama Bay Heathcliff'ten korktuğum için değil...'

'Susun,' dedi Linton, 'Tanrı aşkına, susun! Geliyor!' Gitmesini engellemek için Catherine'in koluna asıldı ama onun dediklerini duyan genç kız kendisini hemen kurtardı ve ıslık çalarak Minny'yi çağırdı. Hayvan bu çağrıya bir köpek gibi itaat etti.

'Haftaya perşembe gelirim,' diye bağırdı, eyerin üzerine sıçrarken. 'Hoşça kal. Hadi, Ellen! Çabuk ol!'

Böylece onu orada bıraktık. Linton öylesine babasının geleceği beklentisi içindeydi ki, bizim ayrıldığımızın farkında bile olmadı.

Eve daha varmadan önce, Catherine'in hoşnutsuzluğu azalmış ve yerini acıma ve pişmanlık arasında gidip gelen, Linton'ın sağlığı ve içinde yaşadığı ortamla ilgili belli belirsiz endişelerin de yer aldığı, tuhaf bir duyguya bırakmıştı. Aslında ben de aynı duygular içindeydim ama ona bu konuda fazla konuşmamasını söyledim. İkinci buluşmamızdan sonra daha sağlıklı bir yargıya varabileceğimizi umuyordum.

Efendim bu buluşmada olan bitenleri öğrenmek istedi. Ona yeğeninin teşekkürlerini ilettik. Gerisini de Catherine fazla bir ayrıntı vermeden anlattı. Bana gelince, efendimin sorduğu birkaç şeye pek aydınlatıcı cevaplar veremedim, çünkü neyi saklamam ve neyi söylemem gerektiğini kendim de bilmiyordum.

Bölüm 27

Yedi gün göz açıp kapayana kadar gelip geçti ve Edgar Linton'ın sağlığı her geçen gün daha da kötüleşmeye başladı. Daha önce ayların yaptığı yıkım, artık saatlerin işi olmuştu. Durumu Catherine'e belli etmemeye çalışıyorduk ama onun kıvrak zekâsını alt etmek mümkün değildi. Yavaş yavaş kesinlik kazanmakta olduğunu gördüğü o korkunç ihtimali çoktan sezmişti. Perşembe günü geldiğinde, yapmayı planladığı at gezisinden babasına bahsetmeye içi elvermedi. Bu işi onun yerine ben yaptım ve dışarı çıkması için izin koparmayı başardım. Son günlerde bütün dünyasını, gücü olmadığı için babasının her gün ancak kısa süreler oturabildiği çalışma odası ile yatak odası oluşturuyordu. Babasının baş ucundan ya da yanı başından uzakta geçirdiği her saniyeye lanet ediyordu. Onu sürekli izlemenin verdiği yorgunluktan ve üzüntüden beti benzi solmuştu, o yüzden de efendim onun bir hava değişikliği yaşamasına, değişik insanlar görmesine memnuniyetle göz yumuyor ve ölümünden sonra onun büsbütün yalnız kalmayacağını düşünerek teselli buluyordu.

Arada bir ağzından kaçırdığı sözlerden anladığım kadarıyla, efendimin zihninde tek bir düşünce vardı. Kendisine fiziki olarak çok benzeyen yeğeninin, huy olarak da benzediğine inanıyordu, çünkü Linton'ın yazdığı mektuplarda onun bozuk karakterini belli edecek hemen hemen hiçbir ipucu yoktu. Ben de, efendime karşı duyduğum mazur görülmesi gereken bir zaaftan olsa gerek, onun bu hatalı görüşünü düzeltme yo-

luna girmiyordum. Kendi kendime, 'Bunları düzeltmek için ne gücü ne de vakti olan adamcağızın son saatlerini zehir etmenin ne anlamı var,' diye düşünüyordum.

Gezintimizi öğleden sonraya ertelemiştik. Her yerin altın sarısı renklere büründüğü bir ağustos günüydü. Dağdan gelen esinti öylesine hayat vericiydi ki, bu havayı bir kere soluyan biri ölüm döşeğinden bile kalkabilirdi. Catherine'in yüzü de çevremizdeki manzarayı yansıtıyordu sanki... Gölgeler ve güneş ışığı hızla birbirini kovalıyordu ama gölgeler daha kalıcı, güneş ışıkları ise daha geçiciydi. Tasalarını böyle geçici bir süre için unutmak bile onun o zavallı kalbinin üzülmesine engel olamıyordu.

Linton'ın az ileride, önceden saptanan yerde bizi beklediğini fark ettik. Küçük hanımımın yüzü onu görünce aydınlandı ve bana orada kısa bir süre kalacağını, o yüzden at üstünde beklememi ve midillisine mukayyet olmamı söyledi; ama ben buna itiraz ettim. Sorumluluğum altındaki emaneti bir dakika bile gözümün önünden ayırmaya niyetim yoktu. O yüzden fundalarla kaplı yokuşu birlikte tırmanmaya başladık. Efendi Heathcliff bu kez bizi daha büyük bir heyecanla karşıladı. Ama bu canlılık mutluluktan ya da sevinçten değil, daha çok korkudan kaynaklanıyor gibiydi.

'Geç kaldınız!' dedi. Kesik kesik ve güçlükle konuşuyordu. 'Babanız çok hasta diye gelmezsiniz sanmıştım.'

Catherine selamı sabahı es geçerek, '*Neden* dürüst olamıyorsunuz?' diye bağırdı. 'Beni artık istemediğinizi neden hemen söylemiyorsunuz? Doğrusu, bu çok tuhaf, Linton! Beni ikidir ısrarla buraya çağırıyorsunuz ama her seferinde tek yaptığınız şey ikimizi de üzmek... Üstelik hiçbir neden yokken!'

Linton ürperdi ve yarı yalvarır, yarı utanır gibi Catherine'e baktı, ancak kuzeninin onun bu gizemli davranışlarına katlanacak sabrı kalmamıştı.

'Babam *gerçekten* de çok hasta,' dedi Catherine. 'Beni onun başucundan neden ayırdınız ki? Madem gelmemi istemiyordunuz, birisini gönderip verdiğim sözü tutmamı beklemediğinizi haber veremez miydiniz? Hadi! Sizden bir açıklama bekliyorum. Oyun oynamak ve saçma sapan şeylerle vakit geçirmek benim için bütünüyle bitti artık! Şu anda sizin önünüzde el pençe divan durup, numaralarınıza katlanacak halde de hiç değilim, bunu bilesiniz!'

'Numaralarım mı?' diye mırıldandı Linton. 'Neymiş onlar? Tanrı aşkına, Catherine, öyle kızgın durmayın! Beni dilediğiniz kadar aşağılayabilirsiniz. Evet, ben beş para etmeyen, korkak bir zavallıyım. Beni ne kadar küçük görseniz yeridir ama sizin şu öfkenizi hiç hak etmiyorum. Nefretinizi babama saklayın ama yalvarırım beni hor görmekle yetinin!'

'Saçmalamayın!' diye bağırdı Catherine, öfkeyle. 'Aptal, budala çocuk! Şu halinize bir bakın! Sanki size elimi sürecekmişim gibi nasıl da titriyorsunuz! Sizi hor görmem gerektiğini tekrar tekrar söylemenize hiç gerek yok, Linton. Sizi kim görse zaten bunu anında yapacaktır. Gidin buradan! Ben eve dönüyorum! Sizi o şöminenin başından kaldırıp buralara sürüklemek bile delilik zaten! Yaptığımız sadece, bir şeyler yaparmış gibi yapmak... Hepsi bundan ibaret! Bırakın eteğimi, çekip durmayın! Böyle korkup ağladığınız için size acıyorum, siz de bunun için üzülmelisiniz! Ellen, bu davranışının ne kadar utanç verici olduğunu söylesene ona! Ayağa kalkın ve kendinizi aşağılık bir sürüngen seviyesine indirmeyin! *Yapmayın* bunu!'

Linton takatsiz bedenini yere attı. Gözyaşları dereler gibi akıyordu ve yüzünde çok acı bir ifade vardı. İnanılmaz bir dehşet içinde kasılmış kalmıştı.

'Ah!' diyerek hıçkırmaya başladı. 'Buna katlanamam! Catherine! Catherine, ben bir hainim! Bunu size açıkça söylemeye cesaret edemedim! Eğer beni terk ederseniz, ben yaşayamam! *Sevgili* Catherine, hayatım sizin elinizde. Beni sevdiğinizi söylemiştiniz. Beni sevmekten size bir zarar gelmez. Gitmeyeceksiniz, değil mi? Benim tatlı, nazik, iyi kalpli Catherine'im! Razı olursanız, o da sizinle beraberken ölmeme ses çıkarmaz!'

Linton'ın çektiği bu yoğun acıyı gören küçük hanımım, onu yerden kaldırmak için eğildi. Eski hoşgörüsü ve sevecenliği öfkesini bastırmıştı. Linton'ın bu hali onu duygulandırmış ve bir o kadar da endişelendirmişti.

'Neye razı olacakmışım?' diye sordu. 'Kalmaya mı? Bu tuhaf konuşmanın ne anlama geldiğini açıklayın bana, belki o zaman kalırım. Kendi kendinizle çelişiyor ve benim de aklımı karıştırıyorsunuz! Şimdi biraz sakinleşin ve yüreğinizi daraltan şeyin ne olduğunu bana dürüstçe itiraf edin. Beni incitmek istemezsiniz, öyle değil mi, Linton? Elinizden geldiği takdirde, düşmanlarımın da beni incitmesini istemezsiniz! Kendi adınıza korkak biri olabilirsiniz, bunu kabul edebilirim ama en iyi arkadaşına ihanet edecek biri olmadığınızı çok iyi biliyorum.'

Linton incelmiş parmaklarını kavuşturarak, 'Ama babam beni tehdit etti,' dedi. Güçlükle nefes alıyordu. 'Ondan çok korkuyorum, çok korkuyorum! O yüzden size söyleyecek cesaretim yok!'

'Peki, o zaman,' dedi Catherine, küçümseyici bir öfkeyle.

'Tutun sırrınızı, kimseye söylemeyin; ama *ben* korkak değilim. Siz kendinizi kurtarmaya bakın, ben korkmuyorum!'

Onun bu yüce cesareti karşısında Linton hıçkırıklara boğuldu. Çılgınca ağlayarak küçük hanımın ellerine kapandı ve onları öpmeye başladı ama konuşacak cesareti bir türlü kendinde bulamıyordu. Delikanlının bizden ne sakladığını ben de merak ediyordum ve bütün iyi niyetimle Catherine'in ne onun, ne de bir başkasının yüzünden acı çekmesine izin vermemekte kararlıydım. Tam o sırada süpürge otlarının arasından bir hışırtı geldi. Başımı kaldırıp baktığımda Bay Heathcliff'in, Tepeler'den aşağı indiğini ve neredeyse yanımıza kadar gelmiş olduğunu gördüm. Linton'ın hıçkırıklarını duyabileceği yakınlıkta olmasına rağmen, yanımdakilere hiç bakmadı, ancak o güne kadar hiç şahit olmadığım ama içtenliğinden kuşku duymaktan kendimi alamadığım bir yakınlıkla beni selamladı.

'Seni böyle evimin yakınlarında görmek, az buz şey değil, Nelly,' dedi. 'Çiflik'te işler nasıl gidiyor? Bir anlat da dinleyelim.' Sonra sesini alçaltarak, 'Dedikodulara bakılacak olursa,' diye devam etti. 'Edgar Linton ölüm döşeğindeymiş. Tabii, abartıyor da olabilirler...'

'Hayır, abartmıyorlar. Dedikleri gerçek,' diye cevap verdim. 'Efendim ölmek üzere. Onun için bir kurtuluş olacak belki ama biz çok üzüleceğiz.'

'Ne kadar yaşar, sence?' diye sordu.

'Bilmiyorum,' dedim.

'Çünkü...' dedi iki gence doğru bakarak. İkisi de onun bu bakışı altında donup kalmışlardı. Linton kımıldanmaktan ya da başını bile kaldırmaktan korkar gibiydi. Catherine de onun başına bir iş gelir korkusuyla yere çakılmış gibi duruyordu.

'Çünkü şu oğlan var ya, benim tüm planlarımı bozmaya ant içmiş gibi. Bari dayısı elini çabuk tutsa da ondan önce gitse, ne kadar minnettar kalacağım! Hey! Bu küstah herif ne zamandan beri bu numarayı çekiyor size? Ona böyle ağlayıp sızladığında başına neler geleceğini pek güzel göstermiştim. Bayan Linton'la birlikteyken hep böyle neşeli mi oluyor?'

'Ne neşelenmesi?' dedim. 'Hayır, bilakis çok üzüntülü oluyor. Haline bakıyorum da, sevdiği kızla böyle tepelerde dolaşmak yerine, bir doktor nezaretinde yatağında yatıyor olması gerekir diye düşünüyorum.'

Heathcliff, 'Bir iki gün içinde öyle olacak zaten, merak etme!' diye mırıldandı ve sonra da 'Ama önce, ayağa kalk, Linton!' diye bağırdı. 'Yerlerde öyle sürünmeyi bırak da ayağa kalk. Hem de hemen şimdi!'

Linton, babasının şöyle bir bakmasıyla bile yeni bir çaresizlik ve korku nöbetine tutulmuş olmalıydı ki, yeniden yere çöktü, çünkü o anda kendisini öyle küçültmesine yol açacak başka bir neden yoktu ortada. Babasının emrine itaat etmek için bir iki kere davrandı ama hiç gücü kalmadığı için her seferinde inleyerek yere yıkıldı. Bay Heathcliff ilerleyerek yanına geldi ve oğlunu yerden kaldırarak sırtını yosun bağlamış bir tümseğe yasladı.

'Artık kızmaya başlıyorum,' dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. 'Şu beş para etmez beynine söz geçir de ayağa kalk. *Lanet* olasıca! Kalk diyorum sana!'

'Kalkıyorum, baba,' diye güçlükle cevap verdi Linton. 'Sadece kendi halime bırak beni, yoksa bayılmak üzereyim. Senin dediğin gibi yaptım! İstersen Catherine de söylesin sana. Onun yanındayken hep... Hep neşeli davrandım! Ah, Catherine, yanımda kalın! Elinizi verin bana!'

'Benim elimi tut,' dedi babası, 'Ayağa kalk. Hah, işte böyle! Catherine de sana kolunu uzatacak. Evet, tam da öyle... Onun yüzüne bak. Onu bu kadar dehşete düşürdüğümü görünce, benim şeytanın teki olduğumu düşünmüşsünüzdür, öyle değil mi, Bayan Linton? Onunla birlikte eve kadar yürüme nezaketini gösterebilir misiniz acaba? Ona dokunduğum anda tir tir titriyor!'

'Linton, canım!' diye fısıldadı Catherine, 'ben Uğultulu Tepeler'e gidemem. Babam bunu yasakladı bana, biliyorsunuz. Babanız size zarar veremez, ondan neden bu kadar korkuyorsunuz?'

'O eve asla tekrar giremem ben,' diye cevap verdi Linton, 'oraya yanımda siz olmadan giremem.'

'Sus!' diye bağırdı babası. 'Catherine'in iyi evlat olma çabasına saygı göstermeliyiz. Nelly, onu eve sen götür. Ben de senin tavsiyene uyarak vakit kaybetmeden doktoru çağırayım.'

'İyi edersiniz,' diye cevap verdim. 'Ama benim küçük hanımın yanında kalmam gerek. Sizin oğlunuzla ilgilenmek benim işim değil.'

'Çok katısın,' dedi Heathcliff. 'Bunu biliyorum ama bu durumda acıma duygularını harekete geçirmek için oğlanın canını yakıp bağırtmam gerekecek herhalde. Pekâlâ, gel bakalım benim kahraman oğlum. Eve benimle birlikte gitmeye hazır mısın?'

Bir kere daha oğlunun yanına yaklaştı ve o narin vücudunu tutacakmış gibi yaptı ama Linton geri çekilerek kuzenine yapıştı ve onunla birlikte gitmesi için insan yüreğinin kayıtsız kalamayacağı bir şekilde çılgınca bir ısrarla yalvarmaya başladı. Küçük hanımın gitmesine karşıydım ama onu

engelleyemedim. Linton'ın yakarışlarını nasıl duymazdan gelebilirdi ki? Delikanlıyı bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu ama işte onun etkisi altında çaresiz kalmış bir şekilde orada duruyordu. Öyle ki, korkusu biraz daha arttığı takdirde beyni bile dumura uğrayabilirdi. Evin eşiğine geldiğimizde, Catherine içeri girdi. Ben de, onun hemen dışarı çıkacağını sanıp hasta genci bir sandalyeye oturtana kadar oracıkta bekledim. Tam o sırada, Bay Heathcliff beni öne doğru ittirerek, 'Evimde veba hastalığı filan yok, Nelly,' diye bağırdı. 'Üstelik canım bugün misafir ağırlamak istiyor. Lütfen geçin oturun, ben de kapıyı kapatayım.'

Kapıyı kapatmakla kalmayıp, bir de kilitledi. Bakakalmıştım.

'Evinize dönmeden önce, bir çay da içersiniz herhalde,' dedi. 'Evde benden başka kimse yok. Hareton sığırları alıp Lees'e gitti. Zillah ve Joseph ise bir keyif yolculuğuna çıktılar. Yalnız kalmaya alışık olmama rağmen, mümkün olduğu takdirde ilginç kişilerle birlikte olmak bana büyük bir haz veriyor. Bayan Linton, siz *onun* yanındaki yere oturun. Size elimde ne varsa, onu vereceğim. Gerçi bu hediyem size layık değil ama elimde size sunabileceğim bir tek o var. Yani, Linton... Ah, nasıl da bakıyorsunuz! Benden korkan kişilere karşı içimde böyle vahşi duyguların uyanması ne tuhaf! Yasaların bu kadar sıkı ve zevklerin bu kadar ince olmadığı bir yerde doğmuş olsaydım, şu ikisini alır, canlı canlı dilimler ve kendime güzel bir akşam eğlencesi yaratırdım.'

Derin bir nefes çektikten sonra masaya vurdu ve kendi kendine, 'Kahretsin! Nefret ediyorum bunlardan!' diye homurdandı.

Bay Heathcliff'in son söylediklerini duymamış olan Catherine, 'Ben sizden korkmuyorum!' diye bağırarak adama iyice yaklaştı. Siyah gözleri öfke ve kararlılıkla çakmak çakmak parlıyordu. 'Bana verin o anahtarı! İstiyorum onu!' dedi. 'Açlıktan ölsem dahi burada ne yer, ne de içerim!'

Heathcliff anahtarı masanın üzerinde duran elinde tutuyordu. Başını kaldırıp baktı. Kızın bu cesareti karşısında şaşırmış gibiydi; daha doğrusu muhtemelen sesini ve bakışlarını miras aldığı kişiyi hatırlamış olmalıydı. Catherine anahtarı yakaladı. Onu eniştesinin gevşeyen parmaklarının arasından çekip almayı neredeyse başarıyordu ama onun bu hareketi adamı geçmişten bugüne getirerek, kendisini hızla toparlamasını sağladı.

'Şimdi, Catherine Linton,' dedi, 'çekil oradan, yoksa seni bir vuruşta yere yıkarım. Bu da Bayan Dean'i zıvanadan çıkarır!'

Catherine bu ikaza kulak asmadı ve onun yumruk haline getirdiği elini ve anahtarı bir kez daha yakaladı. 'Gideceğiz buradan!' diye bağırarak tekrarladı ve olanca gücüyle o demirden adaleleri gevşetmeye çalıştı. Tırnaklarının bir işe yaramadığını görünce, keskin dişlerine başvurdu. O anda Heathcliff bana öyle bir baktı ki, olduğum yere mıhlanıp kaldım. Catherine adamın parmaklarına odaklandığı için onun yüzünü göremiyordu. Heathcliff parmaklarını aniden açtı ve paylaşılamayan nesneyi serbest bıraktı. Ancak Catherine anahtarı daha eline geçiremeden, genç kızı serbest eliyle yakaladı ve dizlerine doğru çekerek öbür eliyle başının iki tarafına öyle korkunç darbeler indirmeye başladı ki, diğer eliyle onu tutmuyor olsaydı, bu darbelerden her biri az önce söylediği gibi kızı yere yıkmaya yeter de artardı bile...

Bu şeytanı bile aratmayan şiddet karşısında öfkeyle onun üzerine yürüdüm. 'Seni alçak herif!' diye bağırdım. 'Seni alçak herif!' Ama göğsüme inen bir yumruk beni susturdu. Şişmanca olduğum için nefesim kolaylıkla kesilir. Hem o yüzden, hem de göğsüme yediğim yumruk nedeniyle sersemleyerek geri geri gittim. Boğuluyormuş gibi oldum. Damarlarımdan biri her an patlayacakmış gibiydi. Bu sahne sadece iki dakika kadar sürdü. Catherine kendini kurtarınca ellerini şakaklarına götürdü. Kulaklarının hâlâ yerinde olup olmadığından emin olmak ister gibi bir hali vardı. Zavallıcığım, yaprak gibi zangır zangır titriyordu. Büsbütün afallamış bir şekilde masaya yaslandı.

Alçak herif, yüzünde ciddi bir ifadeyle, 'Gördüğün gibi, çocukların nasıl yola getirildiğini çok iyi bilirim,' dedi ve yere düşen anahtarı almak için eğildi. 'Şimdi sana dediğim gibi, Linton'ın yanına git ve dilediğin kadar ağla! Yarın senin baban ben olacağım, birkaç gün sonra baba olarak benden başka kimsenin yüzünü görmeyeceksin zaten. Sana iyi babalık edeceğimden ve bol bol sopa yiyeceğinden emin olabilirsin. Sanırım güçlü kuvvetli olduğun için buna dayanabilirsin. Gözlerindeki o şeytanca öfkeyi gördüğüm an, dayağımın tadına bakacaksın! Hem de gerekirse her gün!'

Cathy, Linton'a gideceği yerde bana doğru koştu. Dizlerinin üzerine çökerek alev alev yanan yanağını kucağıma gömdü ve yüksek sesle ağlamaya başladı. Kuzeni tahta kanepenin bir köşesine büzüşmüş, bir sıçan gibi sessiz duruyordu. O anda eminim ki, kabak başkasının başına patladığı için kendisini tebrik etmekle meşguldü. Hepimizin serseme döndüğümüzü gören Bay Heathcliff, ayağa kalktı ve telaş içinde kendi elleriyle çay yaptı. Zaten çay fincanları ve fincan altları hazır

durumda bekliyordu. Doldurduğu fincanlardan bir tanesini de bana uzattı.

'İç de öfken yatışsın,' dedi, 've senin yaramaz yumurcakla benimkine de içir biraz. Ben hazırladım ama inan ki zehirli filan değil. Bu arada, ben gidip atlarınıza bir bakayım.'

O gider gitmez, ilk düşündüğümüz şey, kaçabileceğimiz bir yer bulmaktı. Önce mutfak kapısını zorladık ama o da dışarıdan kilitliydi. Pencerelere baktık, hepsi de Cathy'nin narin vücudunun bile geçemeyeceği kadar dardı.

Enikonu hapsedildiğimizi anlayınca, 'Efendi Linton,' diye bağırdım. 'Siz iblis babanızın neyin peşinde olduğunu biliyorsunuz ve bunu bize söyleyeceksiniz; yoksa aynen onun kuzeninize yaptığı gibi ben de size beşkardeşleri yapıştıracağım.'

'Evet, Linton,' dedi Catherine. 'Bize anlatmalısınız. Ben sizin hatırınız için buraya geldim. O yüzden eğer söylemezseniz, bana karşı büyük bir nankörlük etmiş olursunuz.'

Linton, 'Bana biraz çay verin, çok susadım. Sonra anlatırım,' diye cevap verdi. 'Bayan Dean, siz buradan gidin. Öyle tepemde dikilip durmanızdan hiç hoşlanmıyorum. Hadi, Catherine, gözyaşlarınız çay fincanıma damlayıp duruyor. O çayı artık içmem ben. Bana başka bir fincan verin.' Catherine başka bir fincanı doldurup ona doğru itti ve yüzünün terini sildi. Bu küçük serserinin hal ve tavrı midemi bulandırmıştı, çünkü artık kendisi için herhangi bir şeyden korkuyor değildi. Uğultulu Tepeler'e adım attığı anda, kırlarda dolaşırken sergilediği endişeli tavırdan eser kalmamıştı. Bizi oraya gitmeye kandıramadığı takdirde korkunç bir gazabın kurbanı olmakla tehdit edildiğini işte o anda anladım; bunu başardığı için artık korkması için bir neden kalmamıştı.

'Babam bizim evlenmemizi istiyor,' diye devam etti, çayından bir yudum aldıktan sonra. 'Ama sizin babanızın buna izin vermeyeceğini bildiği ve fazla beklediğimiz takdirde benim ölebileceğimi düşündüğü için bizi bu sabah evlendirmeye karar verdi. Bütün bir gece boyunca burada kalacaksınız ve eğer onun dediğini yaparsanız, ertesi sabah beni de alıp yanınızda götürmek kaydıyla evinize döneceksiniz.'

'Sizi de almak mı, acınası hain!' diye bağırdım. '*Siz* mi evleneceksiniz? Bu adam deli! Ya da bizi, daha doğrusu herkesi aptal sanıyor galiba. Bu genç ve güzel, sağlıklı ve neşe dolu kızın sizin gibi bir ayağı çukurda olan bir maymunla evleneceğini mi sanıyorsunuz? Bırakın Bayan Catherine Linton'ı, sizi kim koca olarak almak ister ki? Adi ağlama numaralarınızla bizi buraya sürüklediğiniz için kırbaçlanmayı hak ediyorsunuz. Öyle bön bön bakıp durmayın! İçimden, alçakça hıyanetiniz ve budalaca kibriniz için sizi iyi bir pataklamak geliyor.'

Sonra da onu biraz tartakladım ama hemen öksürmeye başladı. Daha sonra da her zamanki çaresine başvurarak inlemeye ve ağlamaya koyuldu. Catherine bunun üzerine beni azarlamaya başladı.

'Bütün gece burada kalmak mı? Hayır,' diye bağırdı yavaşça etrafına bakınarak. Sonra da, 'Ellen, ben gerekirse o kapıyı yakarım, yine de dışarı çıkarım,' dedi.

Bu söylediğini yapmasına ramak kalmıştı ki, bunu duyan ve her zamanki gibi çok sevdiği canını düşünen Linton devreye girdi. Güçsüz kollarıyla hıçkırarak ona sarıldı ve 'Benimle evlenip, beni kurtarmayacak mısınız? Beni de yanınızda Çiftlik'e götürmeyecek misiniz? Ah, sevgili Catherine! Gidemezsiniz. Beni terk edemezsiniz. Babama *itaat* etmelisiniz, buna *mecbursunuz*.'

Catherine, 'Hiç de değil, ben ancak kendi babama itaat etmeli ve onu bu acımasız belirsizlikten kurtarmalıyım,' diye cevap verdi. 'Bütün gece burada kalmak mı? Babam ne der bu işe? Daha şimdiden merak etmeye başlamıştır. Dışarı çıkmak için bu evi ya yıkacağım ya da yakacağım! Siz de sesinizi kesin! Şimdilik bir tehlike altında değilsiniz! Ama şayet beni engellemeye kalkarsanız, Linton, şunu bilin ki babamı sizi sevdiğimden daha çok sevdiğim için gereğini de ona göre yaparım!' Linton Bay Heathcliff'in öfkesinden öyle korkuyordu ki, korkusundan yeniden dili açıldı. Catherine'in ise aklı başından gitmiş gibiydi. Bir yandan eve gitmesi gerektiğinde diretiyor, diğer yandan da Linton'a bencilce can derdine düşmemesi ve güçlü olması için yalvarıyordu. İkisi birbiriyle bu şekilde çekişirken, bizim gardiyan bey geri döndü.

'Sizin atlar alıp başlarını gitmişler,' dedi. Sonra Linton'a bakarak, 'Nedir bu halin, Linton?' diye sordu. 'Yine mi salya sümük oldun? Bu kız sana yine ne yaptı? Tamam, tamam, hadi olan olmuş bir kere. Gel de yatağına yat. Bir iki ay içinde güçleneceksin oğlum ve onun şimdi sana yaptığı zulmü ona misliyle ödeteceksin. Gerçek ve saf bir aşkın özlemini çekiyorsun, değil mi? Dünyada hasretini çekecek başka bir şey kalmamış gibi... Ama merak etme, Catherine seninle evlenecek! Hadi, şimdi git yat! Zillah bu gece burada olmayacak, kendin soyunup giyinmelisin. Sus artık! Sesini kes! Sen odana girdikten sonra yanına gelmem, korkmana gerek yok. Şans eseri, bugün iyi bir iş başardın. Geri kalanını da ben halledeceğim.'

Bu sözleri söylerken kapıyı oğlunun geçmesi için açık tutuyordu. Zavallı çocuk kendisini köşeye sıkıştırıp acımasızca döveceklerinden korkan bir spanyel köpek gibi sinerek ka-

pıdan geçti. Heathcliff kapıyı tekrar kilitledi ve küçük hanımımla birlikte yanında ayakta dikilmekte olduğumuz şömineye yaklaştı. Catherine başını kaldırıp ona baktı ve içgüdüsel olarak elini kaldırıp yanağına götürdü. Heathcliff'i yakınında görmek, ona canının nasıl yandığını hatırlatmıştı. Kim olsa bu masumane hareketi mazur görürdü ama o hemen Catherine'e terş ters baktı ve 'Hah! Sevsinler benden korkmayanı!' diye mırıldandı. 'Cesaretini gerçekten de iyi gizliyorsun demek ki, çünkü şu anda altına edecekmişsin gibi duruyorsun!'

'Şu anda gerçekten korkuyorum da ondan,' diye cevap verdi Catherine, 'çünkü burada kaldığım takdirde babam çok mutsuz olacak. Onu mutsuz etmeye benim yüreğim dayanmaz, hem de tam... tam... Bay Heathcliff, lütfen bırakın beni, evime gideyim! Linton'la evlenmeye söz veriyorum. Babam da bunu ister, ayrıca ben Linton'ı seviyorum. Gönüllü olarak yapabileceğim bir şey için beni neden zorlamak istiyorsunuz?'

'Hele bir zorlasın sizi!' diye bağırarak araya girdim. 'Şükürler olsun ki bu ülkede yasalar var! Evet, var! Böyle sapa, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşıyor olsak da o yasalar her yerde geçerli. Sizi evlendirmek istediği kişi benim kendi oğlum olsaydı bile gidip ihbarda bulunurdum. Din adamlarının bile yardımcı olamayacağı kadar büyük bir suç bu!'

'Kes sesini!' diye bağırdı alçak herif. 'Şamatanı da al ve cehennem ol git! *Senin* konuşmanı istemiyorum, anladın mı? Bayan Linton, babanızın üzüleceğini düşünerek öyle seviniyorum ki, bu gece sevinçten belki de uykularım kaçacak! Bu çatı altında yirmi dört saat kalmanızı garanti etmek için bana bundan daha iyi bir bilgi veremezdiniz. Linton'la evlenmek için verdiğiniz söze gelince, bunu tutmanız için gerekeni ya-

pacağımdan şüpheniz olmasın, çünkü o sözünüzü tutana kadar bu evden dışarı bir adım bile atmayacaksanız!'

'O zaman lütfen Ellen'i babama gönderin de iyi olduğumu söylesin ona,' diye bağırdı Catherine, acı acı ağlayarak. 'Yahut da bizi şimdi evlendirin... Zavallı babacığım! Ellen, babam bizim kaybolduğumuzu sanacak. Ne yapacağız şimdi?'

'Hiç de öyle düşünmeyecek! Ona bakmaktan bıktığınız için biraz eğlenmeye çıktığınızı sanacak,' diye cevap verdi Heathcliff. 'Babanızın aksine talimatları olmasına rağmen, benim evime tıpış tıpış kendi isteğinizle girdiniz: Bunu inkâr edemezsiniz. Ayrıca, sizin yaşınızdaki kızların eğlence peşince koşması, hasta bir adama – bu adam sizin *öz* babanız da olsa – bakmaktan bıkmanız da doğal bir şeydir. Catherine, siz dünyaya geldiğiniz gün babanızın en mutlu günleri sona ermişti zaten. Öyle ki, sizin dünyaya gelişinize lanetler yağdırmış olduğundan bile eminim. En azından ben öyle yapmıştım! Şimdi de kendisi bu dünyayı terk etmek üzereyken bir kere daha size lanet okusa ne çıkar ki? Ben de ona katılırdım. Sizi sevmiyorum. Nasıl sevebilirim ki? İstediğiniz kadar ağlayın. Görebildiğim kadarıyla, bundan sonraki tek eğlenceniz bu olacak! Linton size dertlerinizi unutturamazsa, tabii. Pek ihtiyatlı olan babanız da bunun mümkün olabileceğini hayal ediyor gibi... Linton'a yazmış olduğu nasihat ve teselli mektuplarını okurken nasıl eğlendiğimi bilemezsiniz. Hele, en son mektubunda benim pırlanta evladıma kendi pırlantasına iyi bakmasını ve evlendiklerinde ona iyi davranmasını yazmıştı. İyi bakmak ve iyi davranmak! Tam bir baba nasihati! Aslına bakacak olursanız, Linton sadece kendisine iyi bakar ve kendisine iyi davranır. Zaman zaman da çok acımasız olabilir. Küçücük kedilere işkence etmekte üstüne yoktur; dişleri

ve tırnakları sökülmüş olması şartıyla elbette... Evinize gittiğinizde dayısına onun ne kadar *nazik* olduğuyla ilgili sürüyle hikâye anlatabilirsiniz, bundan emin olun!'

'İşte bu harika!' diye bağırdım. 'Oğlunuzun karakterini anlatmakla ne iyi ettiniz... Size ne kadar benzediğini gösterin. Umarım Bayan Cathy de bu canavarı koca olarak almadan önce iyice bir düşünür!'

'Oğlumun sevimli yönlerini anlatmaktan artık çekinmiyorum,' diye cevap verdi Heathcliff, 'çünkü kız onu ya kabul edecek ya da burada hapis kalacak. Tabii, efendin ölene kadar onunla birlikte sen de... Sizi burada kimsenin bulamayacağı bir şekilde hapsedebilirim. Eğer bundan şüphe duyuyorsan, Catherine'i sözünden döndürmeye çalış, o zaman ne olacağını görürsün.'

'Sözümden dönmeyeceğim,' dedi Catherine. 'Daha sonra Thrushcross Çiftliği'ne geri dönebileceksem, onunla hemen şimdi evlenmeye hazırım. Bay Heathcliff, siz zalim bir adamsınız ama herhalde bir iblis değilsiniz; sizin *sırf* kötülük olsun diye benim mutluluğumu bozacağınızı sanmıyorum. Babam onu kasten terk ettiğimi düşünür ve ben dönmeden önce ölürse, buna dayanabileceğimi mi sanıyorsunuz? Bakın, artık ağlamıyorum. Şuracıkta diz çöküp yalvarıyorum size ve siz benim yüzüme bakana kadar gözlerimi sizinkilerden ayırmayacağım. *Lütfen bana bakın!* Gözlerimde sizi kışkırtacak hiçbir şey görmeyeceksiniz. Ben sizden nefret etmiyorum. Bana vurduğunuz için de kızgın değilim. Siz hayatınızda *hiç kimseyi* sevmediniz mi, enişteciğim? *Hiç* mi sevmediniz? Ah, lütfen bir kez olsun bakın! Öyle berbat bir haldeyim ki, benim için üzülmemeniz ve bana acımamanız mümkün değil.'

'Çek o kertenkele parmaklarını üzerimden; defol git, yok-

sa tekmelerim seni!' diye bağırdı Heathcliff, kızı kaba bir tavırla ittirerek. 'Vücuduma bir yılan sarılsa daha çok hoşuma gider. Nasıl olur da yaltaklanarak bana yaranacağını düşünebilirsin? Senden *iğreniyorum.*'

Omuzlarını silkti. Daha doğrusu vücudu nefretten ürperiyormuş gibi sarsıldı. Sonra da sandalyesini geriye itti. Ben de aynı anda ayağa kalktım, tam ağzıma geleni söylemek ve onu baştan aşağı sıvamak üzereyken, daha ilk cümlemi bitirmeden, tek bir kelime daha söylediğim takdirde yalnız başıma bir odaya kapatılacağım tehdidiyle karşılaşınca susmak zorunda kaldım. Hava kararmak üzereydi. Bahçe kapısının oradan birtakım sesler geliyordu. Ev sahibimiz telaşla dışarı fırladı. Onun aklı başındaydı ama bizimki değildi. Bir iki dakikalık bir konuşmadan sonra, yalnız başına geri döndü.

'Kuzenin Hareton'un geldiğini düşünmüştüm,' dedim Catherine'e dönerek. 'Keşke gelen o olsaydı! Kim bilir, belki de bizden yana çıkardı!'

Benim dediklerimi duyan Heathcliff, 'Çiftlik'ten üç uşak yollamışlar sizi sordurmak için. Keşke pencereleri açıp da imdat diye bağırsaydın, Nelly; ama bu küçük yumurcağın bunu yapmanı istemediğine yemin bile edebilirim. Burada kalmak zorunda olmak onu mutlu ediyor, bundan adım gibi eminim.'

Bir fırsat kaçırdığımızı anlayınca, ikimiz de duyduğumuz kederi dışa vurmaktan kendimizi alamadık. Heathcliff feryat figan olmamıza saat dokuza kadar izin verdi. Sonra mutfaktan geçip yukarıya, Zillah'ın odasına gitmemizi söyledi. Cathy'ye itaat etmesini fısıldadım. Belki oradaki pencereden, ya da tavan arasındaki tepe camından kaçmamız mümkün olabilirdi. Ne yazık ki, Zillah'ın odasındaki pencere de aşağıdakiler gibi çok dardı; tavan arasındaki tepe camı ise dışarıdan

kilitliydi. Dolayısıyla çabalarımız boşa gitti. Gece ikimiz de yatmadık. Catherine pencerenin önünde nöbet tuttu ve sabah olmasını bekledi. Ona biraz yatıp dinlenmesi için sık sık yaptığım ricalara, sadece derin derin iç çekerek cevap veriyordu. Ben bir sandalyeye oturmuş, ileri geri sallanıp duruyor ve o güne kadar görevimi yerine getirme konusundaki ihmalkârlıklarımı düşünüp kendime kızıyordum. Aniden, efendimin çektiği tüm sıkıntıların bunlardan kaynaklandığı gibi bir hisse kapıldım. Bunun gerçek olmadığının farkındaydım tabii ama o kasvetli gece nedense bana öyle gelmişti. Öyle ki, Heathcliff'in bile benden daha az suçlu olduğunu düşünüyordum.

Heathcliff saat yedide geldi ve kapıdan seslenerek Bayan Linton'ın kalkıp kalkmadığını sordu. Catherine hemen kapıya koştu ve 'Evet, kalktım,' dedi. 'Gel, o halde,' dedi Heathcliff ve kapıyı açıp onu dışarı çekti. Peşlerinden gitmek için ayağa kalktım ama kapıyı hemen yeniden kilitledi. Beni serbest bırakmasını söyledim.

'Sabırlı ol,' dedi. 'Az sonra kahvaltını göndereceğim.'

Kapıyı yumruklamaya ve mandalı öfkeyle sallamaya başladım. Catherine, Heathcliff'e beni neden kilit altında tuttuğunu sordu. Heathcliff, bir saat kadar daha buna katlanmam gerektiğini söyledikten sonra kapının önünden ayrıldılar. Bu duruma iki üç saat boyunca katlanmam gerekti, nihayet bir ayak sesi duydum ama gelen Heathcliff değildi.

'Sana yiyecek bir şeyler getirdim,' dedi bir ses. 'Kapıyı aç!'

Söyleneni derhal yerine getirdim ve gelen kişinin bana bütün bir gün yetecek kadar yiyecek getiren Hareton olduğunu gördüm.

'Al bunları,' dedi, tepsiyi eline tutuşturarak.

'Bir dakika durur musun?' diye giriştim.

'Hayır,' diye bağırarak geri çekildi. Onu alıkoymak için ne kadar yalvardıysam da, kulak asmadı.

Böylece, bütün gün ve bütün gece, sonra bir gece ve bir gece daha derken, tam beş gece dört gün boyunca orada tek başıma hapis kaldım. Her sabah bir kere uğrayan Hareton dışında tek bir Tanrı'nın kulunu görmedim. O da örnek bir gardiyandı. Adalet ve merhamet duygularını harekete geçirmek için yaptığım tüm çabaları somurtarak duymazdan geliyor ve tek bir kelime bile etmiyordu.

Bölüm 28

Beşinci günün sabahında, daha doğrusu öğleden sonrasında, farklı – daha hafif ve daha kısa adımlar atan birine ait olan – bir ayak sesi kapıya yaklaştı. Bu kez gelen Zillah idi; kan kırmızısı şalını omuzlarına almış ve siyah ipek başlığını takmıştı. Kolunda da söğüt dallarından örülmüş bir sepet vardı.

'Aman, sevgili Bayan Dean!' diye bağırdı. 'Nasıl desem, Gimmerton'da sizden bahsedip duruyorlar. Efendim sizi bulup buraya getirdiğini söyleyene kadar, sizin küçük hanımla birlikte Blackhorse bataklıklarına saplanıp kaldığınızı sanıyordum. Aman Tanrım! Bir adacığa filan mı çıktınız? O çukurda ne kadar kaldınız? Sizi efendim mi kurtardı, Bayan Dean? Ama pek o kadar zayıflamamışsınız, demek ki pek sıkıntı çekmediniz!'

'Sizin efendiniz tam bir alçak!' diye cevap verdim. 'Ama bu yaptıklarının hesabını verecek. Neden öyle bir masal uydurmuş ki? Gerçek nasıl olsa su yüzüne çıkacak!'

'Ne demek istiyorsunuz?' diye sordu Zillah. 'Efendim masal filan uydurmuş değil ki... Bütün köy bu haberle çalkalanıyor. Herkes bataklıkta kaybolduğunuzu söylüyor. Eve gelince Earnshaw'a, 'Ben gittikten sonra buralarda pek tuhaf şeyler olmuş, öyle mi Bay Hareton?' diye sordum ve 'O güzelim tazeyle ikiyüzlü Nelly'ye çok yazık olmuş,' dedim de, Hareton yüzüme bakakaldı. Durumdan haberi olmadığını sanıp, ona bu söylentiden bahsettim. Efendim de o sırada bizi dinliyormuş. Kendi kendine gülümsedi ve 'Bataklığa saplanıp kalmış iseler

bile, şu anda orada değiller, Zillah,' dedi bana. Nelly Dean şu anda senin odanda kalıyor. Yukarı çıktığında pır diye uçup gitmesini söyleyebilirsin ona; al, anahtar şurada. Bataklığın suyu beynine kaçmıştı, bıraksaydım evine tam bir budala gibi dönerdi. Aklı başına gelsin diye birkaç gün burada tuttum onu. Gidebilecek gibiyse, Çiftlik'e hemen gitsin ve beyefendinin cenazesine küçük hanımın yetişebileceği mesajımı da oradakilere iletsin.'

Nefesim kesilerek, 'Bay Edgar öldü mü yoksa?' diye bağırdım. 'Ahh! Zillah! Zillah!'

'Hayır, hayır! Lütfen oturun, benim iyi kalpli kadıncağızım,' diye cevap verdi. 'Gerçekten de daha iyileşmemişsiniz. Merak etmeyin. Efendiniz hayatta. Doktor Kenneth bir gün daha dayanabileceğini söylüyor. Yolda gelirken kendisini görüp sordum da...'

Hiç oturmadan, sokak kıyafetimi aldığım gibi aceleyle aşağıya indim. Beni engelleyecek hiçbir şey yoktu. Oturma odasına girdiğimde bana Catherine'le ilgili bir haber verecek birilerini aradım. Evin içine güneş ışıkları dolmuştu ve kapı da ardına kadar açıktı ama görünürlerde kimse yoktu. Hemen yola mı çıkayım, yoksa geri dönüp küçük hanımı mı arayayım bilemedim. Tereddüt içinde bocalarken şömine tarafından gelen hafif bir öksürük sesi dikkatimi çekti. Linton tahta kanepenin üzerinde uzanmıştı. Elindeki çubuk şekeri emiyor ve duygusuz bakışlarla benim hareketlerimi izliyordu. Tek başına olduğu için, korkuttuğum takdirde bana bilgi vereceğini umuyordum. 'Bayan Catherine nerede?' diye sert bir sesle sordum. Masum masum şekerini emmeye devam etti.

'Gitti mi?' dedim.

'Hayır,' diye cevap verdi. 'Yukarıda. Gitmeyecek. İzin vermiyoruz.'

'İzin vermiyorsunuz demek, küçük budala!' diye bağırdım. 'Hemen beni onun odasına götürün, yoksa sizi fena pataklarım.'

'Oraya gitmeye çalışırsan, asıl babam seni iyi pataklar,' diye cevap verdi. 'Catherine artık benim karım; babam, ona karşı sakın yumuşak davranma dedi bana. Beni bırakıp gidersе bu utanç verici bir şey olurmuş. O benden nefret ediyormuş ve öleyim diye bakıyormuş, böylece parama konacakmış. Ama bir kuruş bile alamayacak! Evine de gitmeyecek! Asla gitmeyecek! İstediği kadar ağlasın ve istediği kadar hastalansın!'

Linton, uyumak istermiş gibi gözlerini kapattı ve yeniden şekerini emmeye koyuldu.

'Efendi Heathcliff,' diye giriştim, 'Catherine'in size geçen kış gösterdiği yakınlığı unuttunuz galiba... Size kitaplar getirdiğinde ve şarkılar söylediğinde, onu sevdiğinize yeminler ediyordunuz. Yağmur, çamur, kar demeden kaç kez sizi görmeye geldi, bir hatırlasanıza. Bir akşam gelemeyecek olsa, sizi hayal kırıklığına uğratacağını düşünerek oturup ağlıyordu. O zamanlar onun sizden binlerce kez daha değerli olduğunu, ona layık olmadığınızı düşünüyordunuz. Şimdi ise, ikinizden de nefret ettiğini bile bile babanızın yalanlarına inanıyor ve Catherine'e karşı cephe alıyorsunuz. Buna nankörlük denmez de ne denir?'

Linton dudaklarını sarkıttı ve çubuk şekeri ağzından çekti.

'Uğultulu Tepeler'e sizden nefret ettiği için mi geliyordu?' diye devam ettim. 'Bir düşünün! Paranıza gelince, Catherine sizin paranız olup olmadığını bile bilmez... Hem onun hasta

olduğunu söylüyorsunuz, hem de onu yukarıda tek başına, hiç tanımadığı bir evde yapayalnız bırakıyorsunuz. Üstelik de ihmal edilmenin ne demek olduğunu bilmenize rağmen! Kendi kendinize acıyıp duruyordunuz, o da size acıyordu ama *siz* ona acımıyorsunuz, öyle mi? Yaşlı bir kadın ve basit bir hizmetçi olan ben bile size acıyıp gözyaşı döktüm ama siz onu çok sevdiğinizi söylemenize rağmen ve hatta ona tapmanız gerekirken, gözyaşlarınızı kendinize saklıyor ve orada rahat rahat oturuyorsunuz. Ah! Ne kadar acımasız, kalpsiz ve bencil bir çocukmuşsunuz!'

Linton aksi tavırla, 'Ben onunla kalamam,' diye cevap verdi. 'Hele yalnızken... Ağlayıp duruyor ve ben de buna katlanamıyorum. Babamı çağıracağım diyorum, susmuyor. Bir keresinde dayanamayıp babamı çağırdım bile; babam da onu eğer susmazsan seni boğarım diye tehdit etti; ama babam odadan çıkar çıkmaz yine ağlamaya başladı ve uyuyamıyorum diye ona öfkeyle bağırmama rağmen bütün gece boyunca inleyip sızlanmaya devam etti.'

'Bay Heathcliff dışarıda mı?' diye sordum. Bu alçak yaratığın, kuzeninin çektiği manevi işkenceyi idrak edecek yetenekte olmadığını sezmiştim.

'Avluda,' diye cevap verdi. 'Doktor Kenneth'le konuşuyor. Dayım sonunda gerçekten ölüyormuş. Buna seviniyorum, çünkü o gittikten sonra Çiftlik'in sahibi ben olacağım. Catherine oradan hep kendi eviymiş gibi bahsediyor ama orası onun değil; benim! Babam onun nesi var nesi yoksa benim olduğunu söylüyor. Bütün o güzel kitapları da benimmiş. Catherine, odanın anahtarını ona vermem karşılığında kitaplarını, güzel kuşlarını ve Minny'yi bana vermeyi teklif etti, ben de ona verecek bir şeyin yok ki, onların hepsi, hepsi zaten

benim dedim. Bunun üzerine ağladı ve boynundan küçük bir madalyon çıkardı ve 'Bu da senin olsun o zaman,' dedi. Altın bir çerçeve içinde iki fotoğraf vardı madalyonda. Bir tanesi annesinin, diğeri ise dayımın gençken çekilmiş fotoğraflarıydı. Bu olay dün oldu. Ben bu durumda, sadece madalyonun değil, fotoğrafların da bana ait olması gerektiğini söyledim ve onları ondan almaya çalıştım; ama o cadaloz buna izin vermedi. Beni ittirdi ve canımı yaktı. Ben de avazım çıktığı kadar bağırdım – öyle bağırınca çok korkuyor. Babamın geldiğini görünce, madalyonu oynak yerinden kırarak annesinin fotoğrafını çerçeveden çıkardı ve bana verdi ama diğerini saklamaya çalıştı. Babam bunu fark edince ne oluyor diye sordu; ben de durumu anlattım. Catherine'in bana verdiği fotoğrafı aldı ve vermeyip elinde tuttuğunu bana vermeye zorladı. Catherine bunu kabul etmedi. Bunun üzerine babam ona... ona... vurup yere yıktı. Çerçeveyi zincirinden koparıp yere attı ve ayağıyla ezdi.'

'Onun dayak yediğini görmek sizi mutlu etti mi bari?' diye sordum. Amacım onu konuşturarak mümkün olduğunca bilgi almaktı.

'Gözlerimi yumdum,' diye cevap verdi. 'Babam bir köpeğe ya da bir ata vurduğu vakit, öyle kötü vurur ki, o zaman da ben zaten hep gözlerimi yumarım. Yine de önce sevindim doğrusu, çünkü Catherine beni ittiği için bunu hak etmişti; ama babam gidince beni pencerenin önüne çağırdı. Dişleri yanağının içini kesmiş ve kan içinde bırakmıştı. Daha sonra fotoğraf parçalarını yerden aldı ve yüzünü duvara dönüp oturdu. O zamandan beri de ağzını açıp bana tek bir kelime bile söylemedi. Arada bir acaba çok ağrısı olduğu için mi konuşamıyor diye aklıma takılıyor. Umarım öyle değildir ama öyle

durmadan ağlıyor ve solgun yüzünde öyle vahşi bir ifade var ki, ondan korkuyorum.'

'O zaman, eğer isterseniz anahtarı ele geçirebilir misiniz?' diye sordum.

'Yukarı çıkarsam, evet,' diye cevap verdi, 'ama şu anda yukarıya yürüyerek çıkmam imkânsız.'

'Hangi odada olduğunu biliyor musunuz?' diye sordum.

'Aa!' diye bağırdı. 'Bunu size söyleyecek değilim. Bu bir sır! Kimse, ne Zillah ne de Hareton anahtarın yerini biliyor! Aman! Beni çok yordun. Hadi, artık git, git!' Bunları söyledikten sonra da başını koluna dayayarak gözlerini kapadı.

Bay Heathcliff'e görünmeden toz olmanın ve küçük hanımımı kurtarmak için Çiftlik'ten yardım istemenin daha iyi olacağını düşündüm. Çiftlik'e varınca, beni gören hizmetçi ve uşaklar hem çok şaşırdılar, hem de sevinçten deliye döndüler. İçlerinden iki üç tanesi, küçük hanımın sağ olduğunu duyunca müjdeyi vermek için hemen Bay Edgar'ın odasına koşmak için davrandı ama haberi kendim vereceğimi söyleyip onları durdurdum. Efendim şu birkaç gün içinde bile öyle değişmişti ki! Ölümünü bekleyen bir hüzün ve tevekkül abidesi gibiydi! Gerçek yaşı otuz dokuz olmasına rağmen, çok genç görünüyordu. Ona bakan en azından on yaş daha genç olduğunu sanırdı. Catherine'i düşünüyor olmalıydı, çünkü onun adını sayıklıyordu. Eline dokunup, 'Catherine geliyor, sevgili efendim,' diye fısıldadım. 'O hayatta ve sağlığı da iyi. Bu gece burada olacağını umuyorum.'

Verdiğim bu haberin onda yarattığı etkiyi görünce tüylerim ürperdi. Yatağın içinde biraz doğruldu, bakışlarını heyecanla odanın içerisinde gezdirdi ve tekrar kendinden geçti. Az sonra yine kendine gelince, bizi nasıl zorla Tepeler'e götür-

düklerini ve orada hapsettiklerini anlattım. Doğru olmamasına rağmen Heathcliff'in beni de zorla içeri aldığını söyledim. Linton aleyhinde fazla bir şey söylememeye özen gösterdim. Babasının canavarca davranışlarından da bahsetmedim. Onun acılarla dolup taşmış olan yüreğine, yeni acı damlaları eklemek en son istediğim şeydi.

Edgar, düşmanının bir amacının da, onun şahsi mal varlığını ve arazilerini oğlunun, daha doğrusu kendisinin üzerine geçirmek olduğunu anlamıştı; ama yeğeninin de hemen hemen aynı zamanda onunla birlikte dünyaya veda edeceğini bilmediği için, Heathcliff'in neden onun ölümünü beklemediğini ve bu kadar acele ettiğini anlamıyordu. Yine de içinden bir ses, vasiyetini değiştirmesinin iyi olacağını söylüyordu. Mirasını doğrudan Catherine'e bırakmak yerine, onun adına bir yediemine bırakmaya karar vermişti. Catherine'in, yaşadığı süre boyunca bu yediemin vasıtasıyla kullanabileceği bu servet o ölünce çocuklarına geçecekti. Yani, Linton ölse bile, Heathcliff Bay Edgar'ın malına mülküne sahip olamayacaktı.

Verdiği talimat üzerine avukatı getirmek için bir adam yolladım. Dört uşak da, yanlarına gerekli silahları alarak, küçük hanımı Tepeler zindanından kurtarmak üzere yola çıktılar. Her iki iş için gönderdiğim adamların dönüşü epeyce gecikti. İlk olarak avukata gönderdiğim uşak geri geldi. Evine gittiği avukat Green'in dışarıda olduğunu, onun geri dönmesi için iki saat beklemek zorunda kaldığını söyledi. Bay Green evine geldiğinde ona kasabada ufak tefek işleri olduğunu ama Çiftlik'e sabah olmadan geleceğini söylemiş. Tepeler'e gönderdiğim dört adam ise elleri boş döndüler; Catherine odasından çıkamayacak kadar hasta olduğu için Heathcliff onu görmelerine izin vermemiş. Bu masala inandıkları için o aptal

herifleri iyi bir fırçaladım ama efendime bu konuda bir şey söylemedim. Şafak sökerken Tepeler'e kalabalık bir grupla gitmeyi ve hapis tuttukları küçük hanımımı olay çıkarmadan bize teslim etmedikleri takdirde orayı kelimenin tam anlamıyla tarumar etmeyi planlamıştım. Kendi kendime tekrar tekrar yemin ettim: Babası *onu* görecek! Bana engel olmaya çalıştığı takdirde, o iblisi kendi evinin kapısının önünde öldürmeyi bile göze almıştım!

Neyse ki, bu yolculuğu yapmama ve onca sıkıntıyı çekmeme gerek kalmadı. Gece saat üçte bir sürahi su almak için aşağı inmiştim. Elimde sürahi koridordan geçerken, ön kapının hızlı hızlı vurulması üzerine tüylerim diken diken oldu. 'Ah!' dedim kendimi toparlayarak, 'herhalde Avukat Green geldi. Ondan başka kim olabilir ki?' Kapıyı açması için birini göndermeyi düşünürken, kapıya bir kere daha vuruldu. Bu kez güçlü olmamakla birlikte ısrarlı bir şekilde vuruluyordu. Sürahiyi tırabzan küpeştesine bırakarak aceleyle kapıya gittim. Dışarıda güzel bir yaz sonu mehtabı parlıyordu ama gelen avukat değil, benim küçük hanımımdı. Boynuma atılarak ağlamaya başladı. 'Ellen, Ellen! Babam yaşıyor mu?'

'Evet, yaşıyor,' dedim, ben de ağlayarak. 'Evet, meleğim, yaşıyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki sen de sağ ve salim bize geri döndün.'

Hemen yukarıya, Bay Linton'ın odasına koşmak istedi ama onu zorla bir sandalyeye oturttum, biraz su verdim ve yüzünü yıkadıktan sonra da önlüğümün ucuyla ovalayıp solgun yanaklarına biraz renk getirmeye çalıştım. Sonra da benim önden gidip, onun gelişini efendime haber vereceğimi söyledim ve yanına gittiğinde babasına genç Heathcliff'le mutlu olduğunu söylemesini tembih ettim. Önce yüzüme şöyle bir baktı ama

sonra yalan söylemesini neden istediğimi anladı ve babasına hiçbir konuda asla şikâyet etmeyeceğine dair söz verdi.

Onlar bir araya geldiklerinde yanlarında bulunmaya içim dayanmadı ve ancak yatak odasının kapısının önünde on beş dakika kadar bekledikten sonra yatağın yanına gitmeye cesaret edebildim. İkisi de son derece sakindi, Catherine'in kederi de babasının sevinci kadar sessizdi. İçinde fırtınalar esmesine rağmen, görünüşte babasına sakince destek oluyordu. Babası da heyecandan büyüyen gözlerini onun yüzünden ayırmıyordu.

Efendim huzur içinde son nefesini verdi, Bay Lockwood... İşte böyle öldü. Kızının yanağını öperek, 'O'na gidiyorum. Benim sevgili yavrum, zamanı gelince sen de bize geleceksin!' dedi. Ondan sonra da ne kımıldadı, ne de bir şey söyledi. Nabzının atışı sezilemeyecek bir hale gelene ve ruhu bedenini terk edene kadar, o mest olmuş ve parıldayan gözlerle kızına bakmaya devam etti. O kadar mücadele gerektirmeyen ve huzurlu bir ölümdü ki, öldüğü anı anlayabilmek mümkün değildi...

Bilemiyorum, Catherine'in gözlerinde ya akacak yaş kalmamıştı, ya da acısının büyüklüğü onların akmasına mani oluyordu ama güneş doğana kadar pınarları kurumuş gözlerle babasının başucunda oturdu. Öğle vakti geldi ama o hâlâ aynı şekilde oturmaya devam etti. Eğer ben artık gelip biraz dinlenmesi için diretmeseydim, ölünün yanı başında durup düşünmeye devam edecek ve yerinden hiç kalkmayacaktı. İyi ki de öyle yapmayı başarmışım, çünkü yemek saatinde avukat çıkageldi. Daha önce Uğultulu Tepeler'e uğramış ve nasıl davranması gerektiğine dair Heathcliff'ten talimat almıştı. Efendimin çağrısına vaktinde gelmemesinin nedeni kendisini Heathcliff'e satmış olmasıydı. Şükür ki Bay Linton kızı geldikten sonra ona sıkıntı verecek tüm dünya işleriyle ilişiğini kesmişti.

Bay Green evdeki herkese emirler vermeye ve her şeyi kendine göre ayarlamaya başladı. Benim dışımdaki tüm çalışanlara işten ayrılmaları için mühlet verdi. Aldığı yetkiyi, Edgar Linton'ın karısının yanında değil de, kilise avlusundaki aile mezarlığına gömülmesini istemeye vardıracak kadar ileri götürme niyetindeydi ama şükürler olsun ki ortada bir vasiyetname vardı ve ben de buna aykırı olan her işleme şiddetle itiraz ediyordum. Cenaze töreni alelacele yapıldı; artık Bayan Linton Heathcliff olan Catherine'e, babasının naaşı evden çıkarılana kadar Çiftlik'te kalma izni verildi.

Küçük hanımın bana daha sonra anlattığına göre, Linton sonunda onun çektiği eziyete dayanamamış ve onu serbest bırakma riskini göze almış. Catherine benim onu kurtarmak için oraya gönderdiğim dört adamın kapı önündeki tartışmalarını ve Heathcliff'in onlara verdiği cevabı duyarak büyük bir ümitsizliği kapılmış. Ben evden ayırdıktan sonra oturma odasına getirilen Linton, onun bu durumundan dehşete kapılarak babası tekrar yukarı çıkmadan önce gidip anahtarı getirmiş. Kilidi açmış ve kapıyı iyice kapatmadan tekrar kilitliyor gibi yapmış. Yatma vakti geldiğinde de Hareton'un odasında yatmak için yalvarmış. Hareton da onun bu ricasını bir kereye mahsus olmak üzere kabul etmiş. Catherine gün ağarmadan gizlice odadan çıkmış. Köpeklerin havlayıp ortalığı ayağa kaldırmasından korktuğu için kapılardan birinden çıkmamayı akıl etmiş. Evdeki boş odaları tek tek dolaşıp pencereleri kontrol etmiş. Annesinin odasındaki pencereyi gözüne kestirmiş ve pencerenin yanındaki köknar ağacına tutuna tutuna kolayca aşağı inebilmiş. Eh, suç ortağının, korka korka aldığı birkaç tedbire rağmen, Catherine'in kaçmasına verdiği destek nedeniyle ceza almaktan kurtulamadığını da burada söylemem gerekir.

Bölüm 29

Cenaze töreninin yapıldığı akşam, küçük hanımım ve ben çalışma odasında oturuyorduk. İkimiz de büyük bir keder içinde – Catherine çaresizlikten kıvranarak – acı kaybımızı düşünüyor, önümüzdeki karanlık günlerde başımıza neler geleceğini kestirmeye çalışıyorduk.

Catherine'i bekleyen en iyi kaderin, en azından Linton hayatta olduğu sürece Çiftlik'te yaşamasına izin verilmesi olduğunda hemfikirdik. Linton da orada onunla birlikte yaşar, ben de onlara kâhya olarak hizmet ederdim diye düşünüyorduk. Bu gerçekleşemeyecek kadar iyi bir çözümdü ama ben ümitsiz değildim. Çok sevdiğim işimden ve çalıştığım yerden olmayacağımı, onun da ötesinde, sevgili küçük hanımımdan ayrılmayacağımı düşünerek neşelenmeye çalışıyordum. Tam o sırada, işten atılmasına rağmen henüz evden ayrılmamış olan uşaklardan biri telaşla gelip de, 'İblis Heathcliff avludan geçti. Buraya geliyor; kapıyı yüzüne kapayıp sürgüleyeyim mi?' diye sordu.

Böyle bir delilik yapacak olsak bile, buna vakit yoktu. Heathcliff kapıyı vurma ve geldiğini haber verme zahmetine bile katlanmadı. Artık bu evin efendisi oydu. Tek kelime bile söylemeden bu hakkını kullanarak, dosdoğru içeri daldı. Haberi ileten uşağın sesini takip ederek çalışma odasına girdi, uşağa dışarı çıkmasını işaret etti ve kapıyı kapattı.

Burası, onun on sekiz yıl önce bir misafir olarak içeri alındığı odaydı. Pencereden içeri giren yine aynı ay ışığıydı ve dışarıdaki manzara yine aynı sonbahar manzarasıydı. Daha

mumlarımızı yakmamıştık ama duvardaki portrelerden Bayan Linton'ın muhteşem başına ve kocasının zarif yüzüne kadar, odanın içindeki her şey rahatlıkla seçiliyordu. Heathcliff şömineye doğru ilerlerdi. Geçen zamanın onun üzerinde yarattığı değişiklik de pek fazla değildi. Aynı adamdı o da... Esmer yüzü biraz daha solgun ve sakindi belki. Biraz da kilo almış gibiydi, o kadar. Başka bir değişiklik yoktu. Catherine onu görür görmez, dışarı kaçmak için bir hamle yaptı.

'Dur!' diye bağırdı Heathcliff ve Catherine'i kolundan yakaladı. 'Artık bir yere kaçmak yok! Hem nereye gideceksin ki? Seni eve götürmeye geldim. Umarım iyi bir gelin olursun da, oğlumu bana itaatsizlik etmeye bir daha teşvik etmezsin. Senin kaçman olayında parmağı olduğunu öğrendiğimde, onu nasıl cezalandıracağıma bir türlü karar veremedim. Örümcek ağı gibi sanki, dokunsan elinde kalır ama onu gördüğünde hak ettiği cezayı nasıl çektiğini gözlerinle göreceksin. Önceki akşam onu aşağı indirdim, bir sandalyeye oturttum ve kılına bile dokunmadım. Hareton'ı dışarı yolladım, böylece odada ikimiz yalnız kaldık. İki saat sonra, Joseph'e onu tekrar yukarı taşımasını söyledim. O günden sonra beni görünce hortlak görmüşe dönüyor ve sinirleri bozuluyor. Ben yakınlarında olmasam bile hayalimi görüyor sanırım. Hareton onun geceleri saat başı uyanıp çağlık attığını ve onu benden koruması için senin adını haykırdığını söylüyor. Eh, durum böyle olunca, değerli kocanı sevsen de sevmesen de, bizim eve gelmen şart oluyor. Bundan böyle o senin sorumluluğun altında. Onunla ilgilenme görevimi bütünüyle sana devrediyorum.'

'Catherine burada kalsa ne olur?' diye yalvarmaya başladım. 'Efendi Linton'ı da buraya gönderirsiniz... İkisinden de

nefret ettiğinize göre, onları özlemezsiniz bile. Bana kalırsa, sizin taştan kalbinize her gün sıkıntı yaratmaktan başka bir şeye yaramazlar...'

'Çiftlik için bir kiracı arıyorum,' diye cevap verdi. 'Eh, çocuklarımın da yanımda olmasını istiyorum, tabii ki... Ayrıca, yediği ekmeği hak etmesi için gelin hanımın çalışması gerekiyor. Linton gittikten sonra onu lüks içinde, bir eli yağda bir eli balda tutacak değilim. Hadi, acele edin ve çabuk hazırlanın. Beni zor kullanma durumunda bırakmayın!'

'Geleceğim, merak etmeyin,' dedi Catherine. 'Bu dünyada Linton'dan başka sevebileceğim bir kişi kalmadı zaten. Onun benden, benim de ondan nefret etmemiz için elinizden geleni yapmanıza rağmen, bunu asla başaramayacaksınız. Benim yanımdayken onu incitemeyeceksiniz! Beni de korkutamayacaksınız!'

'Kendini matah biri sanıyorsun, değil mi, sahte kahraman?' diye cevap verdi Heathcliff. 'Sırf seni sevmiyorum diye ona eziyet edecek değilim ama elimden geldiğince sana işkence edeceğimden emin olabilirsin! Senin ondan nefret etmeni ben değil, onun kendi güzelim huyları sağlayacak. Onu terk ettiğin için ve daha sonra olanlar nedeniyle safra kadar acı bir adam oldu. Bu asil davranışın nedeniyle, eve döndüğünde ondan teşekkür almayı bekleme sakın. Benim gibi güçlü olsaymış sana neler yapacağını Zillah'a güzel güzel anlatırken duydum. Neyse ki, öyle şeyler yapmaya hevesi var ama gücü yok. Yine de güçsüzlüğünün zekâsını bileyebileceğini aklından çıkarmasan iyi olur.'

'Kötü huyları olduğunu biliyorum,' dedi Catherine. 'Ne de olsa sizin oğlunuz. Şükürler olsun ki, ben affetmesini bilecek kadar iyi ruhlu biriyim. Onun beni sevdiğini biliyorum,

o yüzden ben de onu seviyorum. Ne yazık ki, Bay Heathcliff, *sizi* seven *tek bir kişi* bile yok. Bize dilediğiniz kadar işkence edebilirsiniz ama şunu bilin, bize yaşattığınız bütün sıkıntıların aslında sizin kendi kederinizden kaynaklandığını biliyoruz. İşte, biz de intikamımızı sizden bu şekilde alıyoruz. Çok *mutsuzsunuz*, değil mi? Bir şeytan kadar yalnızsınız, bir o kadar da hasetsiniz! Sizi *kimse* sevmiyor. Öldüğünüz vakit de *kimse* arkanızdan ağlamayacak! Sizin yerinizde olmayı hiç istemezdim!'

Catherine kendisine acı veren bir zafer kazanmış gibi konuşuyordu. Bundan böyle parçası olacağı ailenin özel durumunu kabullenmeye de kararlı görünüyordu ve düşmanlarının çektiği acılardan keyif alıyormuş gibiydi.

'Bir dakika daha orada dikilmeye devam edersen seni sen olduğuna pişman edeceğim, ona göre,' diye bağırdı kayınpederi. 'Defol git, cadı! Eşyalarını hazırla!'

Catherine surat asarak odadan çıktı. Heathcliff'e, Zillah'ın yerine beni işe alması için yalvarmaya başladım. İkimizin yer değiştirmesini teklif ettim ama Heathcliff buna hiçbir şekilde yanaşmadı. Çenemi kapamamı söyledi. Sonra da, geldiğinden beri ilk kez etrafına bir göz gezdirdi ve duvardaki portrelere baktı. Bayan Linton'ınkini uzun uzun inceledikten sonra, 'Bunu da alıp eve götüreceğim. İhtiyacım olduğundan değil, ama...' Sonra aniden ocağın başına geldi ve dudaklarında (daha uygun bir kelime bulamadığım için 'gülümseme' demek zorundayım) bir gülümsemeyle, 'Ah, sana dün ne yaptığımı anlatayım,' dedi. 'Edgar Linton'ın mezarını kazan zangocu buldum ve ona Cathy'nin mezarını kazdırdım. Sonra da tabutunun kapağını açtırdım. Yüzünü tekrar gördüğüm anda, sonsuza dek orada, onun yanında kalabilmeyi istedim. Oydu,

yüzü hiç değişmemişti. Zangoç beni oradan uzaklaştırmaya çalıştı ve en küçük bir hava akımının ölünün yüzünü bozabileceğini söyledi. O yüzden tabutun bir tarafındaki çivileri gevşettim ve üzerine yeniden toprak attırdım. Lanet olası Linton'ın yattığı tarafı değil elbette! Keşke herifin tabutunu lehimleselerdi! Zangoca, ben öldüğüm vakit beni onun yanına gömmesi, Catherine'in tabutunun kapağını çıkarması ve benim tabutumun kapağını da aynı şekilde sökmesi için rüşvet verdim. Kendi tabutumu tıpkı öyle yaptıracağım. Böylece Edgar Linton'ın cesedi toprak olana kadar biz çoktan birbirimize karışmış olacağız!'

'Yaptığınız çok korkunç bir şey, Bay Heathcliff,' diye bağırdım. 'Bir ölüyü rahatsız etmeye utanmıyor musunuz?'

'Kimseyi rahatsız etmedim ki, Nelly,' diye cevap verdi, 'üstelik de böyle yapmakla kendi içimi rahatlatmış oldum. Bundan böyle, daha huzurlu olacağım. Ayrıca, beni bir kere toprağın altına koyduktan sonra, mezarımdan dışarı çıkarım diye korkmanıza da gerek kalmayacak. Catherine'i rahatsız etmek mi? Hayır! Asıl tam on sekiz yıl boyunca gece gündüz bana rahat yüzü göstermeyen onun kendisidir! Hem de hiç durmadan ve hiç acımadan! Dün geceye kadar! Dün gece çok sakindim. Rüyamda kendimi, uykuya dalmış olan o bedenle yan yana yatarken ve son uykuma dalmış olarak gördüm. Kalbim durmuş, onunkine dayanan yanağım buz gibi olmuştu.'

'Peki, tabutu açtığınızda onun toprağa karışmış olduğunu görseydiniz, ya da daha da korkunç bir manzarayla karşılaşsaydınız nasıl bir rüya görecektiniz?' diye sordum.

'Onunla birlikte çürüdüğümü ve yine de çok daha mutlu olduğumu,' diye cevap verdi. 'Öyle bir değişmenin beni yıldıracağını mı sanıyorsun? O kapağı kaldırdığımda, bu ihtimal

benim de aklımdan geçti elbette ama şimdi onun da benimle birlikte çürümeye başlayacağını düşünerek seviniyorum. Ayrıca onun kederden arınmış o huzurlu, dingin yüzünü iyice görmüş olmasaydım, içimdeki o tuhaf duygudan kurtulmam mümkün olamazdı. O duygu bende şöyle başladı: O öldükten sonra çıldırmış gibiydim, bunu biliyorsun. Ruhu bana geri gelsin diye gece gündüz dua ediyordum. Hayaletlere çok inanıyorum. Onların bizim aramızda yaşayabildiklerine, daha doğrusu yaşadıklarına olan inancım sonsuz! Onun gömüldüğü gün kar yağıyordu. Akşam olunca mezarlığa gittim. Kışı aratmayan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Kocası olacak o ahmak adamın o saatte evinden çıkıp ve vadiden geçip oralara geleceğini hiç sanmıyordum. Başka kimsenin de orada işi olamazdı. Yalnız başımaydım ve Cathy ile aramda sadece iki metre derinliğinde yumuşak topraktan başka bir engel olmadığının bilinciyle kendi kendime, 'Onu tekrar kollarımın arasına alabileceğim,' diye düşünmeye başladım. 'Bedeni buz gibi olsa da, beni üşütenin kuzey rüzgârı olduğunu düşünür, hiç hareket etmezse de, uyuyordur derim. Aletlerin durduğu yere gidip bir kürek aldım ve bütün gücümle kazmaya başladım. Kürek tabuta değince, ellerimle kazmaya devam ettim. Kapağı kaldırırken çiviler gıcırdamaya başladı. Tam amacıma ulaşmak üzereyken, mezarın kenarında, tam tepemde dikilen birinin eğilerek iç geçirdiğini hissettim. 'Şunu bir kaldırabilsem,' diye mırıldandım, 'keşke o attıkları toprak ikimizi birden örtseydi.' Kapağı ümitsizce ve daha güçlü bir şekilde zorlamaya başladım. Aynı iç çekişi bu kez kulağımın tam dibinde duydum. Öyle ki, onun sulu kara eşlik eden rüzgârın dondurucu soğuğunu hafifleten ılıklığını ensemde bile hissedebiliyordum. Yakınlarda etten

kemikten canlı bir varlığın olmadığını biliyordum ama hani insan karanlıkta yürürken görmediği halde varlığını hissettiği somut bir şeyin kendisine doğru geldiğini nasıl bilirse, ben de Catherine'in toprağın altında değil, üstünde olduğunu aynen öyle hissediyordum. Bir anda içimden tüm uzuvlarıma doğru müthiş bir huzurun yayıldığını hissettim. Yaptığım ıstıraplı işi bıraktım, çünkü aniden teselli bulmuştum. Hem de kelimelerle ifade edilemeyecek ölçüde... O benim yanımdaydı. Kazdığım mezarı yeniden toprakla doldururken yanımda durdu ve eve giderken de yanımdan ayrılmadı. Gülebilirsin, elbette; ama eve dönerken onu orada bulacağımdan emindim. Yanımda olduğundan emindim, o yüzden da onunla konuşmaktan kendimi alamıyordum. Tepeler'e varınca heyecanla kapıya koştum. Kilitliydi. O anda, o lanet olası Hareton Earnshaw ve melun karımın beni içeri almamak için kapıyı kilitlediklerini hatırladım. Hareton'ı tekmeleyerek öldürme fikrimden vazgeçmek için bir süre kendimle mücadele ettim. Yıldırım gibi yukarı, önce kendi odama, sonra da Cathy'nin odasına çıktım. Etrafı sabırsız bakışlarla taradım; onun hemen yanımda olduğunu hissedebiliyordum, onu *neredeyse* görebiliyordum ama yine de *göremiyordum*! Ona olan hasretim öylesine güçlüydü ve onu yalnızca bir kez daha görebilmek için öylesine kendimden geçerek dualar ediyordum ki, kan ter içinde kalıyor ama yine de onu göremiyordum! Cathy, aynen hayattayken yaptığı gibi bana şeytanca oyunlar oynuyordu. O zamandan beri, bazen artan, bazen de hafifleyen o dayanılmaz işkencelerin esiri haline geldim ve tam bir cehennem azabı yaşadım. Öyle gergindim ki, sinirlerim kiriş gibi sağlam olmasaydı, aynen Linton gibi gevşeyip işe yaramaz hale gelmem işten

bile değildi. Evde Hareton'la birlikte oturduğum vakitler, dışarı çıktığım anda Cathy'yi göreceğimi, kırlarda dolaştığımda da, eve döndüğümde onunla karşılaşacağımı sanıyordum. Dışarıda olduğum vakitler aceleyle eve dönüyordum. Cathy, mutlaka orada, Tepeler'de beni *bekliyor* diye düşünüyordum. Bundan emindim! Onun odasında uyumak istediğimde, dayak yemiş gibi oluyor, orada yatamıyordum, çünkü gözümü kapadığım an ya pencerenin dışında beliriyor, ya odadaki ahşap kaplamaları açıp kapıyor, ya da odanın içine giriyordu. Hatta çocukken yaptığı gibi o güzel başını getirip benimle aynı yastığa koyduğu bile oluyordu. Onu görmek için gözkapaklarımı kaldırmam gerektiği için gece boyunca belki yüzlerce kez onları açıp kapıyor ve her seferinde de hayal kırıklığına uğruyordum. Acılar içindeydim! Çoğu zaman öyle yüksek sesle inliyordum ki, o rezil ihtiyar Joseph kesinlikle benim vicdan azabından kıvrandığımı sanıyordu. Ama şimdi onu gördüğüm için rahatladım – yani birazcık! Birini öldürmek için ne tuhaf bir yöntemdi bu! Catherine tam on sekiz yıl beni boş bir ümit peşinde koşturarak aldatmış, beni santim santim değil, milim milim öldürmüştü!'

Bay Heathcliff sustu ve alnını sildi. Saçları terden sırılsıklam olmuş, alnına yapışmıştı. Gözleri ocaktaki kırmızı korlara dikiliydi. Uçları şakaklarına doğru kıvrılan kaşları çatık değildi. Bu da yüzündeki ciddi ifadeyi biraz olsun yumuşatıyor ama ona tuhaf bir şekilde sıkıntılı bir hava veriyordu; sanki tüm benliği onu esir alan tek bir düşünceye odaklanmış ve onun acısı altında eziliyor gibiydi. Benimle mi konuşuyordu, yoksa başkasıyla mı, belli değildi; ben de o yüzden sessizliğimi korumayı tercih ettim. Konuşmasını istemiyordum! Çok geçmeden yeniden duvardaki portreye bakarak düşüncelere

daldı, sonra onu indirdi ve daha iyi incelemek için tahta kanepeye dayadı. Tam o sırada Catherine içeri girdi ve midillisine eyer vurulur vurulmaz gitmeye hazır olduğunu haber verdi.

Heathcliff bana hitap ederek, 'Midilliyi yarın gönderirsin bana,' dedi. Sonra Catherine'e döndü ve 'Sen de midillin olmadan da idare edersin. Bu akşam hava çok güzel ve Uğultulu Tepeler'de midilline ihtiyacın olmayacak; her yere tabana kuvvet gidebilirsin. Hadi, gel bakalım,' diye ekledi.

'Hoşça kal, Ellen!' diye fısıldadı benim sevgili küçük hanımım.

Beni öpen dudakları buz gibiydi. 'Arada bir beni görmeye gel, Ellen, beni unutma!'

'Öyle bir şeyi sakın yapayım deme, Bayan Dean,' dedi Catherine'in yeni babası. 'Seninle konuşmam gerektiğinde buraya ben gelirim. Benim evime gelip işlerime burnunu sokmanı istemiyorum!'

Catherine'e öne düşmesi için işaret etti. Catherine içimi parçalayan bir bakışla dönüp bana baktıktan sonra ona itaat etti. Bahçeden aşağı doğru yürürlerken pencereden onları izledim. Heathcliff, başta itiraz etmesine rağmen, kızın kolunu kendi kolunun altına sıkıştırdı ve onu hızlı adımlarla ağaçlıklı yola doğru sürükledi. Az sonra da ağaçların arasında gözden kayboldular.

Bölüm 30

Uğultulu Tepeler'e daha sonra bir kez gittim. Buradan ayrıldığından beri Catherine'i hiç görememiştim. Onu görmeye gittiğimde, Joseph kapıyı azıcık aralamış ve içeri girmeme mani olmuştu. Dediği kadarıyla Bayan Linton'ın 'işi' vardı ve efendisi de evde değildi. Zillah bana evde neler olup bittiğinden biraz bahsetmeseydi, öldüler mi kaldılar mı, onu bile bilemeyecektim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla, Catherine'i kibirli buluyor ve ondan pek hoşlanmıyordu. Küçük hanımım bu eve ilk geldiği günlerde, ondan yardım istemiş ama Bay Heathcliff kâhya kadına kendi işiyle uğraşmasını ve gelininin kendi başının çaresine bakmasını söylemiş... Dar görüşlü ve bencil bir kadın olan Zillah da bunu bayıla bayıla kabul etmiş. Catherine ihmâl edildiği için bir çocuk gibi üzülmüş. O yüzden de kadını hor görmeye başlamış ve ona çok büyük bir kötülükte bulunmuş gibi düşman bilmiş. Ben Zillah'la yaklaşık altı hafta kadar önce, yani siz gelmeden kısa bir süre önce, kırlarda karşılaşmış ve onunla uzun uzun konuşmuştum. O gün bana şunları söylemişti:

'Tepeler'e geldiği gün, Bayan Linton'ın ilk yaptığı şey, bana ve Joseph'e iyi akşamlar bile demeden yukarı koşmak ve kendini Linton'ın odasına kapayarak sabaha kadar orada kalmak oldu. Sonra, efendim ve Hareton kahvaltıdayken, o da aşağı indi ve oturma odasına gelerek titreyen bir sesle kuzeninin çok hasta olduğunu ve doktoru çağırmamız gerektiğini söyledi.

Heathcliff onu, 'Biliyoruz hasta olduğunu,' diyerek tersledi. 'Ama onun hayatının beş paralık değeri yok, o yüzden de onun sağlığı için kuruş bile harcamayacağım.'

'İyi ama ben ne yapacağımı bilmiyorum,' diye sızlandı Catherine. 'Biri bana yardım etmezse, Linton ölecek.'

Heathcliff, 'Çık odadan dışarı!' diye bağırdı. 'Onun hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum! Ona ne olduğu buradaki kimsenin umurunda bile değil. Eğer senin umurundaysa, git ona hemşirelik yap. Değilse, kapısını kilitle ve bırak ne hali varsa görsün!'

Bayan Linton sonra beni didiklemeye başladı. Ben de ona o baş belasından zaten yeterince çektiğimi söyledim. 'Hepimizin kendine göre işi var, sizinki de Linton'a bakmak,' dedim. Bay Heathcliff de zaten onun bakımını hanımı yapsın demişti.

İkisinin nasıl idare ettiklerine ben de şaşıyordum aslında. Oğlanın çok huysuzluk ettiğini tahmin ediyordum, çünkü gece gündüz inliyordu. Solgun yüzüne ve şiş gözlerine bakılacak olursak, kızın da doğru dürüst dinlendiğini sanmıyordum. Bazen şaşkın bir halde mutfağa geliyordu. Yardım istemek için kıvrandığını anlıyordum ama efendime itaatsizlik etmem mümkün değildi. Onun sözünden asla çıkamam, Bayan Dean. Bana göre de, Doktor Kenneth'in çağrılmaması yanlış ama konumum itibarıyla tavsiyede bulunmak ya da şikâyet etmek bana düşmez, o yüzden de bu gibi şeylerden hep uzak duruyorum. Odalarımıza çekildikten sonra, birkaç kez bir şey beni dürttü ve odamın kapısını açıp baktığımda onu merdivenlere oturmuş ağlarken gördüm ama haline acır da bu işe bulaşırım diye korktuğum için hemen içeri kaçtım. Onu öyle görünce çok acıdım ama bilirsiniz, işimden de olmak istemiyorum.

Nihayet, bir gece odama gelmeye cesaret etti ve 'Bay Heathcliff'e söyleyin, oğlu ölmek üzere,' diyerek ödümü koparttı. 'Bu kez, tamam,' dedi. 'Çabuk kalkın ve babasına haber verin!'

Böyle söyledikten sonra yine ortadan kayboldu. Bir çeyrek saat boyunca yatağımda seslere kulak vererek ve titreyerek bekledim. En küçük bir hareket yoktu ve evin içinde çıt çıkmıyordu.

Kendi kendime, 'Herhalde yanıldı,' diye düşündüm. 'Linton tehlikeyi atlatmış olmalı. Kimseyi bu saatte rahatsız etmeyeyim.' Sonra dalmışım. Ama uykum az sonra acı bir çıngırak sesiyle yeniden bölündü. Evde tek bir çıngırağımız var, onu da Linton kullanıyordu. Efendim beni çağırarak, 'Git bir bak, ne oluyor... Hem onlara söyle, o sesi bir daha duymak istemiyorum,' dedi.

Ona Catherine'in söylediğini tekrarladım. Bir küfür salladı ve birkaç dakika sonra elinde bir mumla odasından çıkarak onların odasına doğru gitti. Ben de peşinden gittim. Bayan Heathcliff, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, yatağın yanında oturuyordu. Kayınpederi yaklaşıp elindeki ışığı Linton'ın yüzüne tuttu, baktı, ona dokundu ve sonra Catherine'e dönerek, 'E, Catherine,' dedi, 'kendini şimdi nasıl hissediyorsun?'

Catherine'in dili tutulmuştu.

'Kendini nasıl hissediyorsun?' diye tekrarladı Heathcliff.

'O kurtuldu, ben de serbestim!' diye cevap verdi Catherine. 'Kendimi iyi hissetmem gerek,' diye devam etti gizlemeyi başaramadığı bir acıyla. 'Ama beni ölümle yaptığım bu mücadelede o kadar yalnız bıraktınız ki, şu anda ondan başka hiçbir şey görmüyor ve hissetmiyorum! Şu anda sanki ben de ölmüş gibiyim!'

Gerçekten de ölü gibiydi! Ona biraz şarap verdim. Çıngırak sesine ve ayak seslerimize uyanan Hareton ve Joseph de dışardan konuşmalarımızı duyarak içeri girdiler. İhtiyar Joseph oğlanın aradan çıkmış olmasına sevinmiş gibiydi.

Hareton ise sıkıntılı görünüyordu ama Linton'ı düşünmekten çok Catherine'i seyretmeye dalmıştı. Efendim ona, gidip yatmasını söyledi, kimsenin onun yardımına ihtiyacı yoktu. Efendim daha sonra Joseph'e oğlunu kendi odasına taşımasını söyledi. Bana da, 'Sen de kendi odana git,' dedi. Böylece, Bayan Heathcliff orada tek başına kaldı.

Efendim ertesi sabah beni yollayıp Catherine'in kahvaltı için aşağı inmesini istedi. Bayan Heathcliff soyunmuştu ve daha yeni yatağına girip uyumaya hazırlanıyor gibiydi. Hasta olduğunu söyledi. Buna hiç şaşırmadım. Durumu Bay Heathcliff'e haber verince, 'Pekâlâ, törenin sonuna kadar bırak yatsın. Şimdi yukarı çık ve bir şeye ihtiyacı var mı, bir bak bakalım. Kendisini iyi hisseder hissetmez de bana haber ver,' dedi.

Zillah'a göre, Cathy tam on beş gün yukarıda kalmıştı. Zillah onu günde iki kez ziyaret etmiş ve onunla yakınlık kurmaya çalışmış ama Cathy onun bu iyi niyetli çabalarını mağrur bir tavırla anında geri çevirmiş.

Heathcliff ise, Linton'ın vasiyetnamesini göstermek için gelininin odasına bir kez çıkmış. Linton, taşınır mal olarak kendisine ait olan ve Cathy'den ona geçen ne var ne yoksa babasına bırakmıştı. Zavallı genç, dayısı öldüğünde Catherine'in evden uzak olduğu o bir hafta içinde, gerek tehdit edilerek, gerekse kandırılarak vasiyetini bu şekilde hazırlamaya zorlanmıştı. Yaşı küçük olduğu için taşınmaz mallara karışması mümkün değilmiş. Buna rağmen, Bay Heathcliff bunlara da karısının ve kendisinin hakkı olduğu gerekçesiyle el koymuştu. Sanırım yasalar buna izin veriyordu. Her neyse, zaten dostsuz ve parasız kalan Catherine'in onun malına mülküne karışacak imkânı da yoktu.

'O bir kere dışında,' dedi Zillah, 'benden başka kimse onun kapısına uğramadı. Kimse onun halini hatırını sormadı. Oturma odasına ilk defa bir pazar günü öğleden sonra indi. Yemeğini odasına götürdüğümde, artık böyle soğukta kalmaya dayanamadığını söyleyerek bağırıp çağırmıştı. Ben de ona efendimin Thrushcross Çiftliği'ne gitmek üzere olduğunu ve ne benim, ne de Earnshaw'un onun aşağıya inmesine bir itirazımız olmadığını söyledim. Heathcliff'in atının nal sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz siyahlar giymiş ve sarı buklelerini tarayıp düzeltememiş, bir Kuveykır* gibi sade bir şekilde kulaklarının arkasına atmıştı.'

Zillah, 'Joseph ve ben pazar günleri genellikle şapele gideriz, biliyorsunuz şu anda büyük kilisede rahip yok. Gimmerton'da Metodistlerin ya da Baptistlerin gittiği kiliseye şapel diyorlar,' diyerek bir açıklamada bulundu. Sonra, 'Joseph şapele gitmek üzere evden çıkmıştı,' diye devam etti. 'Ama ben evde kalmayı tercih ettim. Gençlerin yanında onlara göz kulak olan bir büyüğün olması her zaman daha iyi olur diye düşünürüm. Bütün utangaçlığına rağmen, Hareton'ın da pek örnek davranışlarda bulunduğunu söyleyemem. Kuzeninin de muhtemelen bizimle birlikte oturacağını ve kutsal pazar günü iş yapılmasını istemediğini, o nedenle de aşağıda olduğu sürece tüfek temizlemek gibi evde yapması gereken ufak tefek işleri bir kenara bırakmasını söyledim. Bu haberi duyunca yanakları kızardı ve hemen ellerine ve kıyafetine baktı. Bir dakika içinde makine yağını ve barutu ortadan kaldırdı. Catherine'le birlikte oturmaya niyetlendiğini ve üstüne başına özen göstermek istediğini anlamıştım. O yüzden, efendimin

* Kuveykır: Bir Protestan tarikatı üyesi (Çev. N.)

de ortalıkta olmamasından cesaret alarak, gülerek ona yardım etmeyi teklif ettim ve o şaşkın haliyle biraz dalga geçtim. Hemen suratını asarak küfretmeye başladı.'

Zillah bu davranışımdan hoşlanmadığımı fark edince, 'Her neyse, Bayan Dean,' diye devam etti. 'Siz elbette sizin küçük hanımınızın Hareton için fazla iyi olduğunu düşünüyorsunuzdur. Sanırım bunda da haklı olabilirsiniz ama ben onun kibrinin biraz kırılması gerektiğini düşünüyorum. O bilgisinin, zarafetinin ve görgüsünün artık ona ne faydası var, bir düşünsenize. Şimdi o da bizim kadar, hatta belki de bizden bile daha fakir... Siz hep düşünerek para harcadığınızı söylersiniz. Eh, ben de az da olsa biraz biriktirebiliyorum.'

Neyse, Hareton Zillah'ın ona yardım etmesi için izin vermiş. Zillah da onu biraz pohpohlamış ve cesaretlendirmiş. Zillah'ın anlattığına göre, Catherine aşağı indiğinde, onun vaktiyle yaptığı tüm hakaretleri unutan Hareton kendisini ona sempatik göstermek için elinden geleni yapmış.

Zillah bundan sonra olanları şöyle anlattı: 'Küçük hanım içeriye, prensesler gibi mağrur ve bir buz parçası kadar soğuk bir tavırla girdi. Ben hemen ayağa kalkıp koltuktaki yerimi ona vermek istedim ama benim bu nezaketim karşısında burun kıvırdı. Earnshaw da ayağa kalktı ve soğuktan donmuş olacağını tahmin ettiği için tahta kanepeye gelmesini ve ateşe yakın bir yerde oturmasını söyledi.

'Ben bir aydır, belki de bir aydan fazla bir zamandır soğuktan donuyorum zaten,' diye bağırdı Catherine. 'Donuyorum' kelimesini elinden geldiğince aşağılayıcı bir havayla vurgulamıştı.

Sonra bir koltuk çekerek ikimizden de uzak bir noktaya yerleşti. Isınıncaya kadar orada oturduktan sonra etrafına bakın-

maya başladı ve raflı dolaptaki kitapları keşfetti. Hemen ayağa fırladı ve onlara erişmeye çalıştı. Ancak kitaplar çok yüksekteydiler. Bir süre onun çabalarını izleyen kuzeni nihayet ona yardım teklif edecek cesareti kendinde buldu. Cathy eteğini açınca o da eline geçirdiği kitapları onun eteğine doldurdu.

Hareton adına bu, büyük bir ilerlemeydi. Catherine ona teşekkür etmedi; buna rağmen yardımını kabul ettiği için oğlan çok mutlu olmuştu. Küçük hanım kitapları incelerken onun arkasında dikilme ve hatta gözüne çarpan eski resimleri eğilerek ona gösterme cesaretini bile gösterdi. Catherine'in sayfaları saygısızca onun elinden çekmesi bile onu yıldırmadı. Biraz geriye gitti ve bu kez kitapları değil de onu seyretmekle yetinmeye çalıştı. Catherine okumaya, daha doğrusu okuyacak bir şeyler aranmaya devam ediyordu. Hareton'un dikkati gittikçe onun gür ve ipeksi buklelerine odaklanmaya başladı. Catherine'in yüzünü göremiyordu, Catherine de onunkini... Ama öyle bir an geldi ki, seyretmekle yetinmeyip elini muma uzatan bir çocuk gibi, ne yaptığının farkında olmadan ona dokunmak geldi içinden. Elini uzatarak buklelerden birini, bir kuşa dokunurmuşçasına yavaşça okşadı. Ama bir bıçakla dürtmüş olsaydı, Catherine'i ancak bu kadar yerinden sıçratabilirdi.

'Hemen buradan defol! Bana nasıl dokunabilirsin? Neden hâlâ orada duruyorsun?' diye iğrenir gibi bağırdı. 'Sana katlanamıyorum! Yanıma geldiğin takdirde yukarı çıkacağım!'

Bay Hareton yüzünde olabildiğince şapşal bir ifadeyle geri çekildi. Catherine elindeki kitap ciltlerini yarım saat kadar daha evirip çevirirken, o da sessizce tahta kanepeye oturarak bekledi. Nihayet karşıya geçip yanıma geldi ve eğilerek kulağıma fısıldadı.

'Zillah, bize biraz okumasını söyler misin ona? Burada

elim kolum bağlı oturmaktan çok sıkıldım. Onu okurken dinlemeyi... Onu dinlemeyi çok istiyorum! Benim istediğimi söyleme ama... Sen kendin istiyormuş gibi söyle.'

'Bay Hareton bize biraz okumanızı istiyor, hanımefendi,' dedim hemen. 'Bu nezaketiniz onu çok mutlu edecekmiş ve size minnettar kalacakmış.'

Catherine kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve cevap verdi.

'Bay Hareton, siz ve bu evde yaşayan herkesin şunu iyi anlaması gerekir ki, bana yapmacık bir nezaket göstermek gibi bir ikiyüzlülük sakın yapmayın! Hepinizden iğreniyorum ve sizlere söyleyecek tek bir şeyim bile yok! Tek bir nazik kelime duymak, birinizden birinizin yüzünü görmek için can atarken, yanımda kimse yoktu. Ama şikâyet etmeyeceğim! Buraya soğuktan kaçmak için geldim, sizleri eğlendirmek ya da oturup birinizle sohbet etmek için değil.'

'Ben ne yaptım ki?' diye sızlanmaya başladı Earnshaw. 'Benim ne suçum var?'

'Ah! Elbette. Sen bir istisnasın,' dedi Bayan Heathcliff. 'Sen çok umurumdaydın da sanki...'

'Ama ben birkaç kere gelip yardım etmeyi teklif ettim,' dedi Hareton, Catherine'in küstahlığı karşısında öfkelenerek. 'Bay Heathcliff'e hastanın başınızda ben nöbet tutayım diye...'

'Kes sesini! Kulağımın dibinde senin o karga gibi sesini dinleyeceğime başımı alıp neresi olursa gitmeye razıyım!' dedi küçük hanımım.

Hareton bunun üzerine ona cehenneme kadar yolu olduğunu, nereye giderse gitsin ona vız geldiğini söyledi ve tüfeği askıdan indirerek her zamanki pazar meşgalesine geri döndü. Şimdi artık ağzına geleni söylüyordu. Hanımım o yüzden

odasına çekilerek orada yalnız başına kalmayı seçti ama hava gün geçtikçe daha da ayaza çalınca daha sonraki günler gururunu yutup bizimle giderek daha sık birlikte oturmaya tenezzül etmekten başka çaresi kalmadı. Bense ona iyi davranıp da aşağılanmamak için çok dikkat ediyordum. Ben de ona, onun bana davrandığı kadar sert davranmaya başladım. Aramızda ondan hoşlanan ya da seven biri yok; zaten o bunu hak etmiyor, çünkü birisi ona en ufak bir şey söylese, onu hemen saygısızca tersliyor. Cevap yapıştırarak efendimin bile sinirlerini oynattığı oluyor ve ona 'Sıkıysa döv beni,' diyerek meydan okuyor. Dayağı yedikçe de içindeki zehri daha fazla kusuyor.'

Bütün bunları Zillah'tan duyduğumda, ilk tepkim işimden ayrılıp küçük bir kulübe satın almayı düşünmek oldu. Catherine'i de yanıma alıp onunla birlikte yaşayacaktım; ama Bay Heathcliff böyle bir şeye asla izin vermezdi. Bu, Hareton'ın ayrı bir ev açmasına izin vermek gibi bir şeydi. Bu durumdan kurtulması için Catherine'in yeniden evlenmesinden başka bir çare göremiyordum. O da benim elimde olan bir şey değildi."

Bayan Dean'in hikâyesi bu şekilde sona erdi. Doktorun tahminlerinin aksine ben de hızla sağlığıma yeniden kavuşuyorum. Henüz ocak ayının ikinci haftasında olmamıza rağmen, birkaç gün içinde atıma atlayıp Uğultulu Tepeler'e gitmeye niyetliyim. Önümüzdeki altı ayı da Londra'da geçirmeye karar verdiğimi ev sahibime söyleyeceğim. Dilerse ekim ayından sonra evi tutacak başka birini arayabilir, çünkü bana dünyayı da verseler burada bir kış daha geçirmek istemem.

Bölüm 31

Dün hava açık, sakin ve çok soğuktu. Niyet ettiğim gibi Tepeler'e gittim. Kâhyam küçük hanımına kısa bir not götürmemi rica etmişti ve ben de onu reddedememiştim, çünkü iyi yürekli kadıncağız bu ricasında bir tuhaflık olduğunun farkında bile değildi. Ön kapı olduğu gibi açıktı ama bahçe kapısı son gelişimde olduğu gibi sıkı sıkıya kapalıydı. Kapıya vurdum ve bahçedeki çiçek tarhları arasında çalışmakta olan Earnshaw'a seslendim. Gelip zincirleri çözdü, ben de içeri girdim. Earnshaw, köylü bir delikanlının olabileceği kadar yakışıklıydı. Bu kez onu iyice inceledim, bana iyi yanlarını elinden geldiğince gizlemeye çalışıyor gibi geldi.

Bay Heathcliff'in evde olup olmadığını sordum. "Yok," diye cevap verdi ama yemek vaktinde geleceğini söyledi. Saat on bir idi, içeri girip onu beklemek istediğimi belirtince elindeki aletleri yere atarak bana eşlik etti. Anladığım kadarıyla amacı ev sahipliği yapmak değil, çoban köpeği gibi bana bekçilik etmekti.

İkimiz birlikte eve girdik. Catherine de oradaydı. Yaklaşan öğle yemeği için sebze ayıklayarak ev işlerine yardım ediyordu. Onu ilk gördüğümden daha somurtkan ve daha mutsuz gibiydi. Başını kaldırıp da bana doğru dürüst bakmadı bile ve eskiden olduğu gibi basit nezaket kurallarına bile uymadan işini yapmaya devam etti. Selamıma ve günaydın dememe de en küçük bir karşılık vermedi.

'Bayan Dean'in beni inandırmaya çalıştığı gibi cana yakın durmuyor,' diye düşündüm. 'Evet, güzel olmasına güzel... Ama bir melek değil!'

Earnshaw, aksi bir tavırla Catherine'e elindekileri kaldırıp mutfağa götürmesini söyledi. Catherine de işini bitirir bitirmez önündekileri ittirip, "Al, sen kendin götür!" dedi ve pencerenin yanındaki bir tabureye geçerek kucağındaki şalgam kabuklarından kuş ve hayvan figürleri yapmaya başladı. Bahçeye bakma bahanesiyle, onun yanına gittim. Hareton farkına varmadan bir pundunu bulup, Bayan Dean'in mektubunu kucağına atıverdim ama Catherine yüksek sesle, "Bu da ne?" diye sordu ve mektubu yere atıverdi.

"Eski bir ahbabınızdan, Çiftlik'teki kâhya kadından bir mektup," diye cevap verdim. Yaptığım iyiliği böylesine kaba bir tavırla açığa çıkarmasına canım sıkılmıştı. Ayrıca mektubu benim yazdığım sanılır diye de korkmuştum. Benim cevabım üzerine Catherine mektubun üzerine hevesle atlamak üzereydi ki, Hareton ondan çevik davrandı ve önce Bay Heathcliff'in görmesi gerektiğini söyleyerek onu yerden kaptığı gibi yeleğinin cebine attı. Bunun üzerine Catherine başını sakince öteki tarafa çevirdi ve bize çaktırmadan cebinden bir mendil çıkararak gözlerini kuruladı. Hareton, yufka yürekli olmamak için bir süre içten içe bir mücadele verdiyse de, sonunda dayanamadı ve mektubu cebinden çıkarıp, elinden geldiğince kaba bir tavırla Catherine'in yanına, yere fırlattı. Catherine onu yakalayıp büyük bir heyecanla okudu. Sonra bana eski evinde yaşayanlarla ilgili yerli yersiz bir iki soru sordu ve tepelere doğru bakarak kendi kendine söylenmeye başladı:

"Ah, Minny'yle oralarda dolaşmayı ne kadar isterdim! Oralara tırmanmayı... Ah, öyle yorgunum ki! *Pes ettim*, Hareton!" Böyle dedikten sonra yarı esneyerek, yarı iç çekerek o güzel başını arkaya atıp, pencerenin pervazına dayadı ve de-

rin bir kedere daldı. Bizim onu seyrettiğimizin farkında bile değildi, bunu umursamıyordu da...

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Bayan Heathcliff," dedim. "Sanırım sizi iyi tanıyan biri olduğumu bilmiyorsunuz. Gelip benimle konuşmamanızı tuhaf karşılayacak kadar iyi tanıyorum sizi. Evimdeki kâhya kadın bana bıkmadan usanmadan sizi anlatıp methediyor. Ona sizden bir haber götürmez ve mektubunu almanıza rağmen hiç konuşmadığınızı söylemekle yetinecek olursam, eminim ki çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır!"

Bu sözlerim karşısında üzülmüş gibiydi. "Ellen sizi seviyor mu?" diye sordu.

"Evet, hem de çok," diye cevap verdim, biraz tereddütle.

"O zaman ona mektubuna cevap vermek istediğimi söyleyin ama yazmak için ne kâğıdım var, ne de kalemim... İçinden bir sayfa yırtabileceğim tek bir kitabım bile yok!"

"Hiç kitabınız yok mu?" diye bağırdım. "Sorduğum için affedin ama böyle bir yerde kitaplarınız olmadan nasıl yaşayabiliyorsunuz? Büyük bir kütüphanem olmasına rağmen, ben bile Çiftlik'te zaman zaman çok sıkılıyorum. Kitaplarım olmasaydı sıkıntıdan ölürdüm herhalde!"

"Kitaplarım olduğu vakit, ben de hep okurdum," dedi Catherine, "ama Bay Heathcliff eline kitap almaz bile. O yüzden de benim kitaplarımı ortadan kaldırmayı aklına koymuş durumda! Haftalardır okumuyorum. Sadece bir kez, Joseph'in ilahiyat kitaplarına şöyle bir göz gezdirdim; fark edince küplere bindi... Heraton, bir kere de senin odandaki zulada durmakta olan kitapları buldum. Latince ve Yunanca kitaplar ile masal ve şiir kitapları vardı aralarında. Onların hepsi benim eski dostlarımdı. Şiir kitaplarını buraya getirmiştim ama sen

sırf yürütmüş olmak için, gümüş kaşıkları araklamaya meraklı bir saksağan gibi onları çalıp götürmüşsün! Onların hiçbiri senin işine yaramaz ama büyük bir ihtimalle eğer ben keyif alamıyorsam başkaları da almasın diye düşünüp fesatlığından onları ortadan kaldırmış olmalısın. Kim bilir, belki de *kıskanıp* beni en kıymetli hazinemden mahrum etmesini Heathcliff'e sen söylemişsindir! Ama hiç merak etme, onların tamamı zaten benim beynimde yazılı, yüreğimde de basılı duruyor. Ne yapsan, beni onlardan yoksun bırakamazsın!"

Özel edebi eser koleksiyonculuğu kuzeni tarafından böyle uluorta ortaya dökülen Earnshaw kıpkırmızı kesildi ve kekeleyerek bütün suçlamaları öfkeyle reddetti.

Ben dayanamayıp genç adamın yardımına koşmak istedim. 'Bay Hareton bilgi dağarcığını zenginleştirmek istiyor besbelli," dedim. "*Kıskanç* olduğunu, ya da sizin başarılarınıza rakip olmayı düşündüğünü sanmam. Birkaç yıl içinde akıllı bir bilim adamı olabilir..."

"Bu arada da benim tam bir salak olmamı istiyor," diye cevap verdi Catherine. "Evet, ben de onun heceleyerek bir şeyler okumaya çalıştığını duyuyorum. Öyle çok yanlış yapıyor ki! Şu Chevy Chase'i dün yaptığın gibi bir tekrarlasana, ne olur! Öyle komikti ki! Seni duydum, zor kelimeleri sözlükten araştırdığını da duydum! Açıklamaları anlamadığın için küfürler ettiğini de!"

Delikanlının cehaletinden ve bundan kurtulmak için gösterdiği çabalar nedeniyle alay konusu olmaktan dolayı çok üzüldüğü belli oluyordu. Ben de aynen onun gibi üzülmüştüm. Birden Bayan Dean'in karanlıklar içinde yetiştirilen delikanlının bu durumdan kurtulmak için attığı ilk adımlara dair anlattıkları aklıma geldi ve "Ama Bayan Heathcliff," dedim.

"Hepimiz bir yerlerden başlamadık mı? Hepimizin ayağı bir yerlerde takılmadı mı? Öğretmenlerimiz bize hoşgörü gösterip yardımcı olmasalardı, bizler de tökezler ve eşiği atlayamazdık, öyle değil mi?"

"Ah!" dedi, "ben onun ilerlemesine engel olmak istemiyorum ki; ama benim olan şeylere el koyması ve onları okuyayım derken korkunç hatalar yapması ve kendini gülünç duruma düşürmesi de hiç doğru değil! İster düz yazı, ister şiir olsun o kitaplar birtakım şeyler hatırlattıkları için benim için çok değerliler. Kitaplarımın onun ağzında değerlerini ve kutsallıklarını yitirmelerinden nefret ediyorum! Ayrıca, hepsinden de öte, sanki kasıtlı olarak kötülük etmek istercesine benim tekrar tekrar okumaktan hiç bıkmadığım en gözde kitaplarımı seçmiş."

Hareton'un göğsü bir dakika boyunca sessiz sessiz inip kalktı. Bir türlü bastıramadığı korkunç bir aşağılık ve öfke duygusu içinde kıvrandığı belliydi. Ayağa kalktım ve delikanlının daha fazla mahcup olmaması için bir beyefendi gibi incelik göstermeye karar verip kapıya gittim ve dışarısını seyreder gibi yaptım. O da aynen benim gibi yaptı ve odayı terk etti ama az sonra eli kolu kitaplarla dolu olarak geri geldi. Kitapları Catherine'in kucağına fırlattı ve "Al kitaplarını! Bundan böyle onları değil okumak, düşünmek bile istemiyorum!"

"Ben de onları artık istemiyorum!" dedi Catherine, "çünkü okudukça aklıma sen geleceksin ve o yüzden de onlardan nefret edeceğim."

Sayfalarının epeyce karıştırılmış olduğu belli olan bir taneyi alarak açtı ve okumayı yeni söken birini taklit eder gibi kitaptan bir bölüm okumaya başladı; sonra kahkahayla güldü ve kitabı elinden fırlatıp attı.

"Dinleyin," diye bağırdı ve eski bir baladın bir dizesini Hareton'un çileden çıkarırcasına aynı şekilde okumaya devam etti.

Genç adamın özsaygısı bu kadarını kaldıramadı. Bir el hareketiyle Catherine'in küstah dilini susturuverdi. Aslına bakacak olursanız, haksız da değildi hani! Küçük cadı, kuzeninin o işlenmemiş ama hassas duygularını rencide etmek için elinden geleni yapmıştı. Hareton'un kuzeniyle ödeşmek ve onu cezalandırmak için yapabileceği tek şey ise, fiziki güç kullanmaktı. Daha sonra kitapları aldığı gibi ateşe attı. Öfkesini bastırmak için kitapları kurban etmenin ona ne kadar büyük bir acı verdiğini yüzünden anlayabiliyordum. Kitaplar yanıp giderken büyük bir ihtimalle onları okurken aldığı ve giderek artacağını bildiği zevki ve onlardan neler öğreneceğini düşünüyordu. Onun bunları neden gizli gizli okumaya çalıştığını da o anda anlamıştım sanırım. Catherine karşısına çıkana kadar, Hareton günlük işleriyle uğraşmaktan mutluydu ve kaba saba eğlencelerle yetiniyordu. Ama daha sonra Catherine'in kendisini hiçe saymasından duyduğu utanç ve ne yapıp edip onun beğenisini kazanma ümidi, onu daha büyük amaçlar peşinde koşmaya yöneltmişti. Ne var ki, hor görülmekten kurtulamamış ve bu çabaları Catherine'in beğenisini kazanacağı yerde tam tersi bir sonuç vermişti.

"İşte!" diye bağırdı Catherine, kanayan alt dudağını hırsla emip, öfke dolu gözlerle harıl harıl yanan ateşe bakarken. "İşte! Senin gibi bir haydut onlardan ancak bu şekilde yararlanabilir!"

"Şu çeneni kapatsan *iyi* edersin, anladın mı?" diye bağırdı Hareton sert bir sesle.

Heyecanı daha fazla konuşmasını engelledi. Kapıya doğru hızla geldiğini görünce yana doğru çekilip ona yer verdim;

ama eşiği ancak geçmişti ki yoldan yukarı doğru gelen Bay Heathcliff'le karşılaştı. Heathcliff elini delikanlının omzuna koyarak, "Yine ne var, oğlum?" diye sordu.

"Yok bir şey, yok bir şey," dedi Hareton ve kendini adamın elinden kurtararak, öfkesini ve kederini yalnız başına yaşamak için yoluna devam etti.

Heathcliff onun arkasından bir süre bakıp bir iç geçirdi.

Sonra, benim arkasında olduğumu fark etmeyerek, "Kendi yoluma taş koymam, ne kadar tuhaf bir durum olur,' diye mırıldandı. "Ama yüzüne bakıp da babasını görmek istedikçe, her geçen gün *halasına* daha çok benzediğini fark ediyorum! Ne halt etmeye bu kadar ona çekti bilmem ki! Yüzünü bile görmeye tahammül edemiyorum!"

Gözlerini indirdi ve bedbin bir şekilde içeri girdi. Yüzünde huzursuz ve endişeli bir ifade vardı. Böyle bir ifadeyi onun yüzünde ilk kez görüyordum. Ayrıca, biraz da zayıflamış gibiydi. Pencereden onun geldiğini gören gelini anında mutfağa kaçtı. Böylece ben orada yalnız kaldım.

"Yeniden dışarı çıkabildiğinizi görerek mutlu oldum, Bay Lockwood," diyerek selamıma karşılık verdi. "Biraz da bencillikten, tabii... Biliniz ki, bizi bırakıp gittiğinizden beri bu ıssız yerlerde sizin eksikliğinizi çok hissettim. Sizi buralara getiren nedenlerin ne olduğunu da çok sıklıkla düşündüm."

"Korkarım ki, buralara geliş nedenim yersiz ve yararsız bir hevesti, efendim," diye cevap verdim. "Ve bir kere daha benzer bir hevesle buradan gitmeye karar verdim. Önümüzdeki hafta Londra'ya gideceğim, o yüzden de on iki ay için kiraladığım Thrushcross Çiftliği'ni sürem sona erdikten sonra kullanmayacağımı size bildirmek istedim. Sanırım artık orada daha fazla yaşamak istemiyorum."

"A, öyle mi? Dünyadan soyutlanmış olmaktan bıktınız demek ki!" dedi. "Artık kullanmayacağınız bir yere daha fazla kira ödememek için ricada bulunmaya geldiyseniz, boşuna zahmet etmişsiniz. Ben alacağımı kimsede bırakmadım bugüne kadar, bundan dolayı da hiç pişman olmadım."

"Öyle bir ricada bulunmak gibi bir düşüncem yok," dedim ama epeyce sinirlenmiştim. Daha sonra, "Arzu ederseniz, hesabı hemen şimdi bile görebiliriz," diyerek cebimden defterimi çıkardım.

"Hayır, hayır," diye cevap verdi, sakin bir tavırla. "Eğer dönmeyecek olursanız, borçlarınızı kapayacak kadar eşyanız var, nasıl olsa. Benim bir acelem yok. Buyurun oturun, yemeği birlikte yiyelim. Bir kere daha gelmeyeceği belli olan bir misafir her zaman iyi ağırlanır. Catherine tabak çanakları buraya getir! Neredesin sen?"

Catherine üzerinde çatal bıçak olan bir tepsiyle birlikte yeniden göründü.

"Sen yemeğini Joseph'le birlikte ye," diye fısıldadı Heathcliff başını ona doğru eğerek. "Misafirimiz gidene kadar da mutfakta kal."

Catherine onun dediğini hemen yaptı. Belki de itaatsizlik etmek artık içinden gelmiyordu. Bu palyaçoların ve insanlardan nefret eden kişilerin arasında yaşaya yaşaya, karşısına çıkan daha kaliteli insanların değerini belki de artık anlayamaz olmuştu.

Somurtkan ve kasvetli Bay Heathcliff bir yanımda, salağın teki olan Hareton da diğer yanımda olduğu halde, son derece sıkıntılı bir yemek yedim ve erken bir saatte veda ederek ayrıldım. Arka taraftan çıkarak Catherine'i son bir kez görebilir ve ihtiyar Joseph'i sinir edebilirdim ama Hareton atımı ön ta-

rafa çekme talimatını almıştı ve ev sahibim de beni bizzat kapıya kadar geçirdi. O yüzden bu isteğimi yerine getiremedim.

Atımın üzerinde yoldan aşağı giderken, "Tanrım! Bu evde yaşayan insanların ne kadar sıkıcı bir hayatı var!" diye düşünmekten kendimi alamadım. "İyi kalpli dadısının istediği gibi Bayan Heathcliff'le aramızda bir bağ kurulsaydı ve şehrin o karmaşasına birlikte göç etseydik... Öyle bir şey onun için bu peri masalının ne kadar da ötesinde bir romantizm olurdu!"

Bölüm 32

1802 yılının Eylül ayında bir dostumun kuzeydeki arazilerinde gönlümce gezip tozmak üzere bir davet almıştım. Oraya giderken, kendimi aniden Gimmerton'un yirmi, yirmi beş kilometre yakınlarında buldum. Yol üzerindeki bir handa, bir seyis bir kova suyla atlarımı sularken, önümüzden yeni biçilmiş yemyeşil renkli yulaf başaklarıyla dolu bir araba geçti. Seyis, "Ah, bunlar kesin Gimmerton'dandır!" diye bağırdı. "Hasadı bunlar diğerlerinden üç hafta sonra toplarlar hep!"

"Gimmerton," diye tekrarladım. Bir zamanlar yaşadığım yeri gözlerimin önüne artık hayal meyal getirebiliyordum. "Ah, evet, biliyorum," dedim. "Buradan ne kadar uzaklıkta orası?"

"Tepelerden gidersek yirmi kilometre kadar ama yol epeyce kötüdür," diye cevap verdi seyis.

Aniden içimden bir şey gidip Thrushcross Çiftliği'ni görmek için beni dürttü. Daha öğle olmamıştı. Bir handa kalacağıma geceyi kendi evimde geçiririm diye düşündüm. Ayrıca, hazır bu kadar yakına gelmişken, ev sahibimle de işlerimi yoluna koymak için bir günümü ayırabilirdim. Böylece bu taraflara bir kez daha gelme zahmetinden de kurtulmuş olurdum. Biraz dinlendikten sonra, uşağıma kasabaya giden yolu öğrenmesini söyledim. Atların canı çıktı ama üç saat süren bir yolculuktan sonra Gimmerton'a vardık.

Uşağımı arabada bırakarak vadiden aşağı tek başıma yü-

rümeye başladım. Gri renkli kilise daha da kararmış gibi duruyordu, mezarlık ise eskisinden de ıssızdı sanki. Bir saz koyunu mezarların üzerinde biten kısa otları yiyordu. Hava yumuşacık ve ılıktı, hatta yolculuk etmek için biraz fazla bile sıcaktı; ama bu, önümdeki ve arkamdaki manzaranın güzelliğinden keyif almama mani değildi. Eğer ağustos ayına yakın bir tarihte oralarda olsaydım, bu manzara eminim ki bir ayımı o ıssızlıkta harcamak için beni rahatlıkta baştan çıkarırdı. Kışın, tepelerin arasına sıkışmış bu küçük vadiler ve cesur funda yığınlarıyla kaplı uçurumlardan daha kasvet verici, yazın ise onlardan daha muhteşem bir şey olamazdı.

Çiftlik'e gün batmadan vardım ve içeri girebilmek için kapıya vurdum; ama mutfak bacasından ince, mavi bir şerit halinde çıkan dumandan ve beni duymamalarından, aile efradının arka odalara çekilmiş olduğunu anladım. Atımı avluya sürdüm. Sundurmanın altında dokuz, on yaşlarında örgü ören bir kız çocuğu ve merdiven basamaklarına yaslanarak düşüncelere dalmış, çubuk tüttüren yaşlı bir kadın duruyordu.

Yaşlı kadına, "Bayan Dean içerde mi?" diye sordum.

"Bayan Dean mi? Hayır!" diye cevap verdi, "artık burada oturmuyor; Tepeler'de yaşıyor."

"Buranın kâhyası siz misiniz, o zaman?" diye devam ettim.

"Öyle. Eve ben bakıyorum," dedi.

"Ben Bay Lockwood'um. Yani bu evin efendisi... Kalabileceğim bir oda var mı, acaba? Geceyi burada geçirmek istiyorum."

Yaşlı kadın, "Efendimiz mi?" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Geleceğinizden kimsenin haberi yoktu. Bir haber uçursaydınız keşke. Evde oturulabilir tek bir kuru yer yok şu anda!"

Tüttürdüğü çubuğu fırlattığı gibi telaşla içeri girdi. Küçük

kız da onun peşinden gitti, arkadan da ben... Çok geçmeden kadının söylediklerinin doğru olduğunu ve dahası, aniden çıkıp gelişimin onu neden bu kadar şaşkına döndürdüğünü anladım. Ona telaş etmemesini, bir gezintiye çıkacağımı, o süre içinde oturma odasında yemek yiyebileceğim bir köşe ve yatabileceğim bir de oda hazırlamasını söyledim. Süpürmesine ya da toz almasına gerek yoktu; şömineyi yakması ve temiz ve kuru çarşaflar hazırlaması yeterli olacaktı. Elinden geleni yapmaya çalıştıysa da, telaşından ocak süpürgesini maşa niyetine ızgaradan içeri soktu ve işi için gerekli olan çoğu şeyi nasıl kullanacağını bilemedi. Yine de onun bu enerjisine güvenebileceğime ve döndüğümde de doğru düzgün bir yer bulabileceğime kanaat getirdim.

Niyetim Uğultulu Tepeler'e gitmekti. Avludan tam çıkmak üzereydim ki, aklıma bir şey takıldığı için geri döndüm.

"Tepeler'de her şey yolunda mı?" diye sordum kadıncağıza.

"Bildiğimiz kadarıyla, evet!" diye cevap verdi, elinde bir kova dolusu közle koşuştururken.

Bayan Dean'in Çiftlik'ten neden ayrıldığını sormak istiyordum ama böyle bir kriz anında kadını meşgul etmenin âlemi yoktu. O yüzden dönüp dışarı çıktım ve batan güneşin kızıl ışıklarını arkama, yükselmekte olan ayın yumuşacık aydınlığını da önüme alarak yürümeye başladım. Güneş iyiden iyiye solarken ve ay da giderek parlarken, çiftliğin arazisinden çıkıp Bay Heathcliff'in evine giden taşlı yan yola saptım. Köşk daha görünmeden, günden geriye sadece batıdaki solgun kehribar renkli bir ışık kalmıştı; ama o muhteşem mehtap sayesinde patikadaki taşların ve otların

her birini hâlâ tek tek seçebiliyordum. Bahçe kapısına tırmanmak ya da vurmak zorunda kalmadım, çünkü kapı hemen açılıverdi. Bu da bir gelişme, diye düşündüm. Burnum sayesinde başka bir gelişmenin daha farkına vardım. Farklı renkte şebboyların gösterişsiz meyve ağaçlarının arasından yükselen muhteşem kokusu...

Kapılar da pencereler de açıktı, buna rağmen kömür bölgelerinde âdet olduğu üzere, güzel bir kırmızı ateş şömineyi aydınlatıyordu. Gözün bu manzaradan aldığı keyif, şömineden gelen aşırı sıcağı çekilir hale getirir. Ama Uğultulu Tepeler'in oturma odası öyle geniştir ki, ev halkından ateşin sıcağından kaçmak isteyenler için bol bol yer vardır. Bu kez de öyle olmuş, o gün evde olanlar pencerelerden birinin yakınlarına çekilmişlerdi. Daha eve girmeden bile onları görebiliyor ve konuşmalarını duyabiliyordum. Giderek artan merak ve kıskançlıkla karışık bir duygu beni bulunduğum yerden onları hem izlemeye, hem de dinlemeye sevk etmişti.

Gümüş bir çıngıraktan çıkan sese benzeyen tatlı bir ses, 'Ter-Sİ-NE!" dedi. "Üçüncü kez tekrarlıyorum, seni mankafa! Bir daha söyleyecek değilim! Hatırlamaya çalış, yoksa saçını çekerim!"

Kalın ama yumuşak bir ses, "Pekâlâ, 'tersine'!" dedi. "Şimdi düzgün okuduğum için bana bir öpücük verecek misin?"

"Hayır, hepsini tek bir yanlış yapmadan baştan aşağı doğru oku önce!"

Erkek okumaya başladı. Bu, doğru düzgün giyinmiş bir delikanlıydı. Önünde bir kitapla masanın başında oturmuştu. Yakışıklı yüzü mutlulukla parlıyordu. Gözleri sabırsız bir şekilde kitabın sayfalarından omzunu tutan küçük beyaz ele doğru kayıyordu. Bu el, dikkatini dağıttığını fark ettiği anda

yanağına şakacıktan bir tokat yapıştırıyordu. Elin sahibi delikanlının arkasında duruyordu. Arada bir onun yazdıklarını kontrol etmek için öne doğru eğildiğinde, pırıl pırıl parlayan altın sarısı bukleleri delikanlının kumral saçlarına karışıyordu. Oğlan kızın yüzünü iyi ki göremiyordu, yoksa kendisini çalışmaya vermesi asla mümkün olamazdı... Ama ben o yüzü görebiliyordum. Vaktiyle bu öldürücü güzelliği seyretmekten başka bir şey yapmamıştım. Nasıl bir fırsat kaçırdığımı düşünerek öfkeyle dudağımı ısırdım.

Ders sona erdi. Öğrenci ufak tefek hatalar yapmaya devam etti ama sonunda ödülünü istemeyi ihmâl etmedi ve en azından beş öpücük aldı. Aldığı bu öpücüklere de cömert bir şekilde karşılık verdi. Sonra kapıya geldiler. Konuşmalarından dışarı çıkmak üzere olduklarını ve kırlarda gezineceklerini anladım. O an, kısmetsiz varlığımla karşısına çıkacak olduğum takdirde, Hareton Earnshaw'un beni diliyle olmasa bile kalbiyle lanetleyeceğinin ve cehennemin yedi kat dibine göndereceğinin farkındaydım. Keyfim kaçmıştı. Kendimi habis bir ur gibi hissediyordum. Mutfağa sığınmak üzere arka taraftan dolandım. Orada da kapı baca açıktı. Kapıda eski dostum Nelly Dean oturmaktaydı. Dikiş dikiyor ve bir şarkı mırıldanıyordu ama şarkısı ikide bir içeriden gelen son derece ahenksiz bir sesin söylediği sert ve aşağılayıcı sözlerle sık sık kesiliyordu.

Nelly'nin işitemediğim bir sözüne karşılık mutfaktan gelen o ses, "Senin saçmalıklarını duymaktansa, birileri sabahtan akşama kadar bana lanet okusun, onları dinlemeye razıyım," dedi ve inleyerek devam etti. "Ne utanç verici bir şey! Ne vakit kutsal kitabı önüme açsam, şeytana övgüler yağdırır, olmayacak kötü şeyler söylersin! İşe yaramazın tekisin sen!

O da aynen senin gibi! O zavallı çocuk ikinizin arasında heba olup gidecek. Zavallı delikanlı! Onu büyülediniz! Bundan eminim! Ah, Tanrım! Onları yargıla ve cezalarını ver, çünkü bu dünyada ne yasa kaldı, ne de adalet!"

"Doğru diyorsun!" diye karşılık verdi şarkı söyleyen kadın. "Yoksa cayır cayır yanan o odunların üzerinde kebap olmamız işten bile değil! Ama yeter be artık, moruk herif! Sen oku kutsal kitabını, iyi bir Hıristiyan gibi. Beni boş ver! Söylediğim şarkının adı 'Peri Kızı Anine'nin Düğünü'... Çok güzeldir, dans etmeye de pek uygundur!"

Bayan Dean şarkısına yeniden başlamak üzereyken, öne doğru bir adım attım. Beni görür görmez tanıdı ve hemen ayağa fırlayarak bağırmaya başladı. "Aman, Bay Lockwood! Hangi rüzgâr attı sizi buralara? Thrushcross Çiftliği'nde her yer kapalı! Bize bir haber verseydiniz keşke!"

"Orayı kaldığım süre boyunca rahat edecek şekilde ayarladım," diye cevap verdim. "Zaten yarın tekrar yola çıkacağım. Peki ama siz nasıl buraya yerleştiniz, bana onu anlatın..."

"Zillah işten ayrıldı. Siz Londra'ya gittikten sonra da, Bay Heathcliff siz geri dönene kadar olmak üzere beni buraya aldı. Ama içeri girin lütfen! Gimmerton'dan buraya bütün akşam yürüyerek mi geldiniz?"

"Çiftlik'ten buraya kadar yürüdüm," dedim. "Yatacak yerim hazırlanana kadar, efendinle hesabı kapatmak istiyorum, bundan sonra yapacak onca iş arasında belki bir fırsat olmayabilir diye..."

Nelly beni içeri sokarken, "Ne hesabı bu?" diye sordu. "Efendim şu anda evde değil, hemen geleceğini de sanmam."

"Kirayla ilgili hesap," diye cevap verdim.

"Ah, o zaman bunu Bayan Heathcliff'le, daha doğrusu be-

nimle halledebilirsiniz. Bayan Heathcliff işlerini kendi başına halletmeyi hâlâ öğrenemedi. Bu tür işleri onun yerine ben yapıyorum. Başka kimse yok çünkü."

Şaşırdığımı görünce, "Ah! Bay Heathcliff'in öldüğünü duymadınız, demek ki?" diye devam etti.

"Heathcliff öldü mü?" diye bağırdım, hayretle. "Ne zaman?"

"Üç ay kadar oluyor; ama otursanıza! Durun, şapkanızı alayım, sonra hepsini anlatırım. Bir dakika! Sizin karnınız da açtır, öyle değil mi?"

"Hiçbir şey istemiyorum. Dönünce yemeğim evde hazır olacak. Siz de oturun. Onun öleceği aklıma bile gelmezdi! Nasıl olduğunu dinlemek isterdim. Onların hemen dönmeyeceklerini söylemiştiniz. Yani gençlerin..."

"Evet. Gezintilerinden hep geç döndükleri için onları sürekli azarlıyorum ama dinleyen kim? Hiç olmazsa şu bizim dinlendirilmiş biramızdan içseniz... İyi gelir, yorgun görünüyorsunuz."

İtiraz etmeme fırsat kalmadan bira getirmek için fırladı. İçeriden Joseph, "Bu yaştaki bir kadının eve erkek alması tam bir skandal," diye bağırdı. "Üstelik de onlara efendimizin mahzeninden içki veriyor! Burada olsaydı da bu rezaleti görseydi, kim bilir nasıl utanırdı?"

Bayan Dean bu sözlere karşılık vermek için durmadı ve bir dakika kadar sonra elinde köpükler taşan gümüş bir kupayla geri geldi. Kupanın içindekini hak ettiği bir heyecanla yudumlamaya başladım. Kadıncağız daha sonra bana Heathcliff'in hikâyesini anlattı. Dediği kadarıyla, pek 'tuhaf' bir sonu olmuştu adamın.

Bayan Dean, "Siz bizden ayrıldıktan on beş gün kadar son-

ra beni Uğultulu Tepeler'den çağırdılar," diye başladı. "Tabii, Catherine'in hatırına bu daveti severek kabul ettim; ama onunla ilk karşılaştığımda çok üzüldüm ve büyük bir şaşkınlık yaşadım. Ayrıldığımızdan beri öyle değişmişti ki... Bay Heathcliff beni çağırma konusunda neden fikir değiştirdiğini açıklamadı, sadece benim orada çalışmamı istediğini ve Catherine'i ortalarda görmekten usandığını söylemekle yetindi. Küçük salonu yaşam alanım haline getirip, Catherine'i de yanıma almamı istedi. Onu günde bir iki kez görmek zorunda kalmak bile yeter de artarmış, öyle dedi. Catherine bu yeni uygulamadan memnun kalmış gibiydi. Ben de zaman içinde ona gizli gizli çok sayıda kitap ve Çiftlik'teyken onu oyalayan başka eşyalar kaçırıp getirdim. Birlikte, iyi vakit geçireceğimizi, rahat edeceğimizi düşünüp seviniyordum. Meğer yanılmışım. Önceleri mutlu gibi görünen Catherine, çok geçmeden huzursuzluk belirtileri göstermeye ve hırçınlaşmaya başladı. Bir kere, bahçenin dışına çıkması yasaktı. Özellikle de bahar yaklaştıkça o daracık sınırlar içinde kalmak onu üzüyor ve sıkıyordu. Ben de evin işlerine bakmak zorunda olduğum için onu sık sık yalnız bırakmak zorundaydım. O yüzden de yalnızlıktan şikâyet etmeye başlamıştı. Mutfakta Joseph ile kavga etmeyi, tek başına odasında oturmaya tercih ediyordu. Onların birbiriyle dalaşması umurumda değildi ama efendimiz oturma odasında yalnız kalmak istediğinde Hareton'ın da sık sık mutfağa gelmesi gerekiyordu. İlk başlarda Catherine onu görür görmez ya kaçıyor, ya da ev işlerine yardım etmek için benim yanıma geliyor ve delikanlının genellikle sessiz ve bir karış suratla bir köşede oturmasına rağmen, onunla konuşmaktan ya da ona hitap etmekten kaçınıyordu. Ama zamanla davranışını değiştirdi ve ona rahat vermemeye başladı. Onun aptallığına ve tembelliğine laf atar oldu.

Böyle bir hayata nasıl tahammül ettiğine, akşamlarını hiçbir iş yapmadan gözlerini ateşe dikerek ya da uyuklayarak nasıl geçirdiğine hayret ettiğini söylemeye başladı.

Bir keresinde bana, 'O tam bir köpek gibi, öyle değil mi, Ellen?' diye sormuştu. 'Ya da bir araba beygiri? İşini yapıyor, yemeğini yiyor ve sonsuza kadar uyuyor! Eminim ki, kafasının içinde bomboş ve kasvetli bir karanlık vardır bunun... Hareton, sen hiç rüya görüyor musun? Görüyorsan, ne tür rüyalar görüyorsun? Ah, doğru ya! Sen benimle konuşmazsın ki!'

Sonra ona baktı ama Hareton ne ağzını açıp bir kelime söyledi, ne de ona baktı.

'Belki de şu anda bile rüya görüyordur," diye devam etti Catherine. 'Aynı Juno'nun yaptığı gibi omzunu kıpırdattı. Sorsana ona, Ellen.'

'Eğer uslu durmazsanız, Bay Hareton efendimizden sizi yukarı göndermesini isteyecek!' dedim, çünkü Hareton'ın omzunu kıpırdatmakla yetinmeyip, kullanmaya niyetlenmiş gibi yumruklarını da sıktığını fark etmiştim.

Catherine, bir keresinde de 'Ben mutfaktayken Hareton'ın neden benimle hiç konuşmadığını biliyorum,' dedi. 'Hâlâ ona güleceğimi sanıyor da ondan... Ellen, ne dersin? Bir kere okuma yazma öğrenmeyi denemişti ve ben güldüğüm için kitaplarını yakıp bu işten vazgeçmişti. Çok aptalca değil miydi bu sence?'

'Seninki de şımarıklık değil miydi?' dedim. 'Hadi, cevap ver bakalım!'

'Belki de öyleydi,' diye devam etti. 'Ama onun o aptallığı yapmasını doğrusu hiç beklemiyordum. Hareton, sana şimdi bir kitap versem, onu alır mıydın? Deneyeyim mi?'

Okumakta olduğu kitaplardan birini Hareton'un eline sı-

kıştırdı. Hareton kitabı bir kenara fırlattı ve homurdanarak, sesini kesmediği takdirde Catherine'in boynunu kırmakla tehdit etti.

'Pekâlâ, o zaman kitabı şöyle bırakayım,' dedi Catherine, 'şu çekmecenin içine... Ben de yatmaya gideyim.'

Bana oğlanın kitaba dokunup dokunmadığına dikkat etmemi fısıldadıktan sonra oradan ayrıldı. Hareton kitabın yanına bile gitmedi. Ertesi sabah durumu Catherine'e anlattım. Çok şaşırdı. Oğlanın somurtkanlıkta ve küstahlıkta ısrar ediyor olmasına üzülmüş gibiydi. Hareton'un kendi kendini yetiştirmesine engel olduğu için vicdan azabı çekiyordu herhalde. Onun gözünü yıldırmayı doğrusu iyi başarmıştı. Yine de verdiği zararı telafi etmek için tüm zekâsını kullanmaktan çekinmedi. Ben ütü yaparken ya da küçük salonda yapmam mümkün olmayan başka işlerim olduğunda, mutfağa güzel bir kitap getirmeye ve bunu yüksek sesle bana okumaya başladı. Hareton orada olduğu vakitler, okumayı genellikle en ilginç yerde kesiyor ve kitabı onun görebileceği bir yere bırakıyordu. Bunu defalarca yaptı ama Hareton katır gibi inatçıydı. Oltadaki yemi yutmuyor, yağmurlu günlerde Joseph'le birlikte pipo tüttürmeyi sürdürüyordu. Şöminenin bir yanında o, diğer yanında Joseph, makineden iki adam gibi karşılıklı geçip oturuyorlardı. Neyse ki ihtiyar Joseph, kendi tabiriyle Catherine'in o 'habis' sözlerini duyamayacak kadar sağırdı. Hareton ise onları duymazdan gelmeyi gayet güzel başarıyordu. Hava güzel olduğunda av gezintilerine çıkıyordu. Catherine o zaman sıkıntıdan esniyor, iç çekiyor, beni konuşmaya zorluyor ve ağzımı açtığım anda da ya avluya ya da bahçeye kaçıyordu. Hiçbir şey yapamazsa, son çare olarak ağlamaya başlıyor, yaşamaktan bıktığını söylüyordu. Ona göre, hayatı bomboştu.

İnsanlardan gittikçe daha çok kaçmaya başlayan Bay Heathcliff, kendi yaşam alanından Hareton'ı bütünüyle uzaklaştırmıştı. Mart ayının başında meydana gelen bir kaza nedeniyle, Hareton birkaç gün mutfağın demirbaşı haline gelmişti. O gün yalnız başına tepelerde dolaşırken, tüfeği parçalanmış ve kopan parçalardan biri kolunu yaralamıştı. Eve gelene kadar çok kan kaybettiği için, birkaç gün şöminenin başında oturup dinlenmek zorunda kaldı. Onun orada olması Catherine'in çok işine gelmişti; yukarıdaki odasından her zamankinden çok nefret eder haldeydi. Mutfağa inebilmek için benden sürekli olarak aşağıda yapabileceği işler istiyordu.

Paskalya yortusunun kutsal pazartesi günü, Joseph birkaç büyükbaş hayvan alarak Gimmerton panayırına gitti. Öğleden sonra ben de mutfakta çamaşır yıkamakla meşguldüm. Earnshaw ise her zaman olduğu gibi ocağın bir köşesinde somurtmuş oturuyordu. Küçük hanımım da bir saatten beri pencerenin camına resimler çizerek oyalanıyor, kâh usulca bir şarkı tutturuyor, kâh laf atar gibi kendi kendine fısıltı halinde bir şeyler söylüyordu. Arada bir de oflayıp pufluyor ve durmadan tütün içip gözlerini şömine ızgarasından ayırmayan kuzeninin olduğu tarafa sıkıntılı bakışlar atıyordu. Ben ışığın önünden çekilmesini söyleyince şömineye doğru ilerledi. Hareketlerine pek dikkat etmiyordum ama şöyle dediğini duydum. 'Hareton, düşündüm de senin benim kuzenim olmanı istediğimi fark ettim. Bu beni mutlu edecek ama sen bana öyle sert ve kaba davranıyorsun ki...'

Hareton hiç cevap vermedi.

'Hareton, Hareton, Hareton! Duyuyor musun beni?' diye ısrar etti Catherine.

'Defol git buradan!' diye homurdandı Hareton, uzlaşmaya hiç niyeti yokmuş gibi tersçe.

'Şu pipoyu alayım bir,' dedi Cathrine, temkinli bir şekilde elini uzatıp pipoyu yavaşça Hareton'un ağzından çekti.

Ama Hareton onu geri almaya fırsat bulana kadar, Catherine pipoyu parçalayıp ateşe atmıştı bile. Hareton okkalı bir küfür sallayıp, yeni bir pipo aldı.

'Dur!' diye bağırdı Catherine, 'önce beni bir dinle. Burnuma o dumanları savurdukça rahat konuşamıyorum.'

'Cehenneme kadar yolun var!' diye haykırdı Hareton vahşi bir tavırla. 'Beni rahat bırak!'

'Hayır,' diye diretti Catherine, 'bırakmayacağım. Benimle konuşman için ne yapman gerektiğini bilemiyorum ve sen de anlamamakta direniyorsun. Sana aptal dediğim vakit, kötü bir maksatla söylemiyorum. Seni hor görmeyi aklımdan bile geçirmem. Hadi, Hareton, artık bana kulak ver. Sen benim kuzenimsin ve ben de senin... Bunu kabul et artık.'

'Benim ne seninle, ne o pis gururunla ve ne de lanet olası alaylarınla bir işim olamaz, anlıyor musun? Sana yan gözle bile bakarsam eğer, vücudum da ruhum da cehennem ateşinde yansın! Şimdi çekil kenara bakalım, hem de hemen şimdi!'

Catherine dudaklarını ısırdı ve homurdanarak pencerenin yanındaki yerine geçti. Sonra, ağlamak üzere olduğunu belli etmemek için eksantrik bir melodi mırıldanmaya başladı.

'Bay Hareton, kuzeninizle arkadaş olmalısınız,' diye araya girdim. 'Baksanıza, kendisi de küstahlığından pişmanlık duyuyor. Bu sizin için iyi olur. Onunla dost olmak, sizi apayrı bir insan haline getirebilir.'

'Dost mu?' diye bağırdı. 'O benden nefret ederken ve beni ayağının tozunu bile aldırmayacak kadar hor görürken mi?

Hayır, bana bir krallık bile verse, bundan böyle onun iyi niyetinden emin olamam.'

'Senden nefret eden ben değilim, asıl sen benden nefret ediyorsun!' diye ağlamaya başladı Catherine. Artık üzüntüsünü gizlemeye gerek duymuyordu. 'Benden Bay Heathcliff'in nefret ettiği kadar nefret ediyorsun, belki de daha bile fazla!'

'Sen lanet olası bir yalancısın,' diye girişti Earnshaw. 'Ben neden onun öfkesini hep üzerime çektim, biliyor musun? Senin tarafını tuttuğum için! Hem de yüzlerce kere! Ve beni sürekli azarlamana ve aşağılamana rağmen! Pekâlâ, benim başıma bela olmaya devam et. Ben de içeri gidip mutfakta beni rahatsız ettiğini ona söyleyeyim!'

'Benim tarafımı tuttuğunu bilmiyordum!' diye cevap verdi Catherine, gözlerini kurularken. 'Çok mutsuzdum, herkesten nefret ediyordum ama şimdi sana teşekkür ediyorum ve beni affetmen için yalvarıyorum. Daha başka ne yapabilirim ki?'

Catherine bunları söyledikten sonra tekrar ocağın başına geldi ve elini açık kalplilikle kuzenine uzattı. Hareton tam bir fırtına bulutu gibi kapkara kesildi, kaşlarını çattı ve yumruklarını sımsıkı kapalı tutarak yere bakmaya devam etti. Catherine, bu dik kafalı davranışın oğlanın ondan hoşlanmamasından değil, kırılamayan bir inattan ileri geldiğini içgüdüsel olarak sezmişti, o yüzden bir anlık bir tereddütten sonra eğildi ve Hareton'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu. Küçük yaramaz, onu izlediğimin farkında değildi. Geri çekilerek gayet soğukkanlı bir tavırla tekrar pencerenin yanındaki yerine geçti. Başımı iki yana doğru ayıplarcasına salladığımı görünce, kıpkırmızı kesildi ve 'Ne yani!' diye fısıldadı. 'Ne yapsaydım, Ellen? Ne elimi sıkıyor, ne de yüzüme bakıyor...

Ondan hoşlandığımı, onunla arkadaş olmak istediğimi bir şekilde göstermem gerekirdi, öyle değil mi?'

Bu öpücük Hareton'ı ikna etti mi bilemiyorum ama bir iki dakika boyunca yüzünü göstermemek için özel bir gayret gösterdi. Başını kaldırdığı vakit de, ne tarafa bakacağını bilemiyor gibiydi.

Bu sırada Catherine güzel bir kitabı beyaz bir kâğıtla itinayla sarmakla meşguldü. Paketini bir kurdeleyle bağladıktan sonra, üzerine 'Bay Hareton Earnshaw' diye yazdı. Benden elçisi olarak paketi delikanlıya iletmemi istedi.

'Ona de ki, eğer kabul ederse, ona bu kitabı doğru düzgün okumayı öğreteceğim. Kabul etmezse, yukarı çıkacağım ve onu bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim.'

Hanımımın endişeli bakışları altında kitabı götürdüm ve mesajını tekrarladım. Hareton parmaklarını açmamakta direndi, onun üzerine paketi dizlerinin üzerine bıraktım. Kitabı alıp bir kenara fırlatmadı. Ben de işimin başına döndüm. Catherine paketin açılırken çıkardığı hışırtıyı duyana kadar başını ve kollarını masaya dayayarak bekledi. Sonra usulca kalkıp yürüdü ve kuzeninin yanına oturdu. Hareton heyecandan titriyordu ama yüzü mutluluktan parlıyordu. Bütün kabalığı, somurtkanlığı ve huysuzluğu bir anda onu terk etmiş gibiydi. İlk başta, kuzeninin soran bakışlarına ve mırıldanarak yaptığı ricalara tek bir heceyle olsun cevap verecek cesareti bulamadı.

'Beni affettiğini söyle, Hareton, lütfen! O küçücük kelimeyi söyleyerek beni dünyanın en mutlu kişisi yapabilirsin.'

Hareton anlaşılması zor bir şeyler mırıldandı.

'Ve benim dostum olacaksın, değil mi?' diye sordu Catherine.

'Hayır, çünkü sen yaşadığın süre boyunca benden utanırsın sonra,' diye cevap verdi Hareton. 'Üstelik de beni daha iyi tanıdıkça, benden daha çok utanacaksın. Ben de buna katlanamam.'

'Öyleyse, benim dostum olmayacaksın, öyle mi?' diye sordu Catherine, baldan tatlı bir sesle ve ona iyice sokularak.

Daha sonra neler konuştuklarını duyamadım ama etrafıma tekrar baktığımda kabul edilen kitabın üzerine eğilmiş öylesine hayat dolu iki yüz gördüm ki, her iki tarafın da benimsediği bir uzlaşmaya vardıklarından emin oldum. İki düşman, bundan böyle yeminli dost olmaya karar vermişlerdi nihayet.

Baktıkları kitap çok değerli resimler içeriyordu. Hem bu resimlerden, hem de böyle yan yana olmaktan öylesine hoşnutlardı ki, Joseph gelene kadar yerlerinden kıpırdamadılar. Zavallı Joseph, Catherine'in Hareton'la aynı kanepede oturmuş, üstelik de bir kolunu onun omzuna atmış halde görünce, küçük dilini yuttu. Kızın bu kadar yakınına oturmasına gözdesi Hareton'ın nasıl izin verdiğine akıl sır erdiremedi. Bu manzara onu öyle derinden etkilemişti ki, o gece ağzını açıp da herhangi bir yorum yapmadı. Sadece derin derin iç çekerek kocaman İncil'ini ciddi bir tavırla masanın üzerine koydu. Kirli banknotlardan oluşan günlük hasılatı cebinden çıkararak kitabın üzerine dizdikten sonra, oturduğu yerden Hareton'a seslendi.

'Al bunları, efendiye götür ve orada bekle, oğlum,' dedi. 'Ben kendi odama çıkıyorum. Bizim burada oturmamız doğru değil, yakışık da almaz. Çıkıp başka bir yer aramalıyız kendimize.'

'Catherine, gel,' dedim. 'Biz de çıkalım buradan. Ütü yapmayı bitirdim ben. Sen de gitmeye hazır mısın?'

'Saat daha sekiz bile değil!' diye sızlandı Catherine, gönülsüzce yerinden kalkarak. 'Hareton, kitabı şöminenin üzerine koyuyorum, yarın başka kitaplar da getiririm.'

Joseph, 'Burada bıraktığın her kitabı oturma odasına götürüm, ona göre,' dedi. 'Onları bir daha bulabilirsen çok şaşarım. Tabii, yine de kendin bilirsin!'

Bunun üzerine Cathy, öyle bir şey yaptığı takdirde bunun bedelini kendi kitaplarıyla ödeyeceğini söyleyerek Joseph'i tehdit etti. Hareton'un yanından geçerken, ona bir gülücük attı ve şarkı söyleyerek basamaklara çıkmaya başladı. Linton'a yaptığı ilk ziyaretlerin dışında, bu evin çatısı altında hiç olmadığı kadar tasasız ve neşeli görünüyordu.

Aralarında böylece başlayan yakınlık, arada bir meydana gelen geçici duraklamalara rağmen böylece giderek gelişti. Earnshaw'un uygar bir delikanlı haline gelmesi sadece istemekle olmuyordu ve küçük hanımım da ne bir sabır abidesiydi, ne de bir filozof; ama ikisinin de düşünceleri aynı noktada buluşuyordu. Biri sevdiği kişiyi beğenebilmeyi, öbürü de sevdiği kişi tarafından beğenilmeyi istiyordu. İkisi de aynı şeyin peşinde oldukları için, başarılı oldular.

Gördüğünüz gibi, Bay Lockwood, Bayan Heathcliff'in kalbini kazanmak aslında hiç de zor değildi; ama şimdi, bu işe sizin kalkışmadığınıza seviniyorum. Benim bundan sonraki en büyük hayalim bu ikisinin birleşmesidir. Onların evlendiği gün, dünyada kıskanacağım tek bir kişi olmayacak, çünkü bütün İngiltere'de benden daha mutlu bir kadın olmayacak!

Bölüm 33

Pazartesi sabahı, Earnshaw gündelik işlerine girişecek halde değildi. Evin civarında dolandığı için, sorumluluğum altındaki küçük hanımı önceleri olduğu gibi yanımda tutmanın artık mümkün olmadığını çok geçmeden anladım. Catherine benden önce aşağı indi ve kuzeninin birtakım hafif işlerle uğraştığını gördüğü bahçeye çıktı. Kahvaltının hazır olduğunu söylemek için yanlarına gittiğimde, onun Hareton'ı genişçe bir toprak parçasını frenk üzümlerinden ve bektaşi üzümlerinden temizlemek için ikna ettiğini gördüm. Anladığım kadarıyla ikisi oraya Çiftlik'ten getirecekleri fideleri dikmeyi planlıyorlardı.

Yarım saat gibi kısa bir süre içinde meydana getirdikleri bu yıkım beni dehşete düşürmüştü. Siyah frenk üzümü ağaçlarına Joseph gözü gibi bakıyordu ve Catherine çiçek tarhı yapmak için bula bula burayı bulmuştu.

'Şu hale bakın!' diye bağırdım. 'Pundunu bulduğu an gidip efendiye ne yaptığınızı yumurtlayacak. Pekâlâ, bahçeyi keyfinize göre bu hale getirmek için ne gibi bir gerekçeniz var acaba, öğrenebilir miyim? Bu kabak sizin başınıza fena patlayacak, görürsünüz! Bay Hareton, onun aklına uyup da bu rezaleti yapmayacak kadar sağduyulu olduğunuzu sanırdım!'

'Bunların Joseph'in olduğunu unutmuşum,' diye cevap verdi Earnshaw, şaşkın bir tavırla. 'Ama merak etmeyin, bu işten benim sorumlu olduğumu ona söylerim.'

Yemeklerimizi her zaman Bay Heathcliff'le birlikte yerdik. Çay hazırlamaktan ve eti kesip dağıtmaktan evin hanımıymışım gibi ben sorumluydum; dolayısıyla sofranın vaz-

geçilmeziydim. Catherine genellikle benim yanımda otururdu ama o gün Hareton'ın yanına biraz daha fazla yanaşmıştı. O an anladım ki, küçük hanımın dostluğu da düşmanlığı kadar sağduyudan uzak olacaktı.

Odaya girerken kulağına, 'Kuzeninizle fazla konuşmasanız ve onunla fazla ilgilenmeseniz iyi olur,' diye fısıldamıştım. 'Bay Heathcliff çok sinirlenir ve ikinizin de burnundan fitil fitil getirir.'

'Pekâlâ, anladım,' diye cevap verdi.

Ne var ki, aradan daha bir dakika bile geçmeden iyice delikanlının yanına yanaşmış ve lapasının içine çuha çiçekleri serpiştirmeye başlamıştı bile.

Hareton ise onunla orada konuşmaya cesaret edemediği gibi, onun tarafına bile bakamıyordu. Catherine yine de onu rahatsız etmeyi sürdürdü, öyle ki iki kere onu neredeyse kahkahayla gülecek hale getirdi. Ben kaşlarımı çatınca da, yüzündeki ifadeden zihninin odadakilerden başka şeylerle meşgul olduğunu anlaşılan efendiye doğru bir bakış attı. Bir an ciddileşti ve bu yüzü ısrarla incelemeye başladı. Sonra başını çevirdi ve az önceki saçmalıklarına devam etmeye başladı. Hareton nihayet kendini tutamayıp boğuk bir kahkaha attı. Bay Heathcliff irkilerek hepimizin yüzünü hızla tek tek inceledi. Catherine bu bakışlara her zamanki gibi, onun nefret ettiği o tedirgin ama meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi.

'İyi ki şu anda elimin erişebileceği bir yerde değilsin,' dedi Heathcliff. 'Bana ne demeye o lanet olası gözlerini kırpmadan bakıp duruyorsun? O kahrolası bakışlarını indir yere! Orada olduğunu bana hatırlatmasan çok iyi olur! Senin o gülme hastalığını iyileştirdiğimi sanıyordum!'

'Gülen bendim!' diye mırıldandı Hareton.

'Ne diyorsun sen?' diye sordu efendimiz.

Hareton bakışlarını tabağına dikti ve itirafını tekrarlamadı. Bay Heathcliff bir süre daha ona baktı, sonra sessiz sedasız kahvaltısını yapmaya devam etti ve yarıda kalan düşüncelerine geri döndü. Kahvaltımızı neredeyse bitirmiştik. İki genç de ihtiyaten birbirlerinden biraz daha uzakta duruyorlardı. O yüzden orada oturduğumuz süre boyunca başka bir sıkıntı yaşayacağımıza ihtimal vermiyordum. Tam o sırada Joseph kapıda belirdi; dudaklarının titremesinden ve öfke saçan gözlerinden değerli çalılarının başına gelenleri fark etmiş olduğu belli oluyordu. Frenk üzümlerinin ve bektaşi üzümlerinin olduğu yere gitmeden önce Catherine ve Hareton'ı o civarda görmüş olmalıydı, çünkü çenesi geviş getiren bir ineğinki gibi hareket ediyor ve konuşmasını anlaşılmaz kılıyordu.

'Bana paramı verin ve buradan çekip gideyim!' dedi. 'Burada tam altmış yıldır çalışıyorum ve niyetim hayatımın sonuna kadar burada kalıp burada ölmekti. Şu mutfak onlara kalsın da kafamı dinleyeyim diye kitaplarımı ve tüm eşyalarımı bile tavan arasına taşıdım. Ocak başından ayrılmam kolay mıydı sanıyorsunuz, ona bile *katlanabileceğimi* düşündüm! Ama hayır, bahçemi elimden aldılar, beni yüreğimden vurdular. Efendim, buna nasıl dayanırım ben? Siz onların boyunduruğu altına girebilirsiniz ama ben öyle bir şeye alışkın değilim. Benim gibi yaşlı bir adam yeni şeylere öyle kolayca alışamaz. Yollarda çalışırım, ekmeğimi taştan kazanırım daha iyi!'

'Sen sus, sersem!' diye araya girdi Heathcliff. 'Kısa kes! Derdin ne senin? Nelly'yle aranızdaki kavgaya ben karışamam. Seni kömürlüğe tıksa da kılımı kıpırdatmam!'

'Nelly değil!' diye bağırdı Joseph. 'Nelly yapsaydı ağzımı bile açmazdım... Hoş, o da lanetin tekidir ama Tanrı'ya şükür-

ler olsun ki, kimseyi ayartacak göz yok onda! Bir kere, yüzüne bakılır bir yanı yok; onun işvelerine hangi budala kanar ki? Benim derdim sizin o korkunç ve terbiyesiz gelininizle ilgili. Cüretkâr bakışları ve yılışık halleriyle oğlana resmen büyü yaptı. Öyle ki... Yok, yok! Anlatmaya yüreğim dayanmıyor! Onun için yaptığım her şeyi, verdiği tüm emekleri bir anda unutuverdi ve gitti bahçedeki en güzel frenk üzümlerimin bir sırasını yerinden söktü!' Joseph bunları söyledikten sonra iyiden iyiye feryat etmeye başladı; bu kadar aşağılanmaya dayanamayacağını söylüyor, kontrolden çıkmış bir şekilde nankör Earnshaw'un tehlike içinde olduğunu haykırıyordu.

'Bu herif sarhoş mu?' diye sordu Heathcliff. 'Hareton, senden mi şikâyet ediyor bu?'

'İki üç kök frenk üzümü sökmüştüm de,' diye cevap verdi genç adam, 'ama şimdi hemen yerlerine dikerim onları.'

'Peki, neden söktün onları?' dedi efendisi.

Catherine akıllı davranarak araya girdi:

'Oraya biraz çiçek dikmek istiyorduk,' diye bağırdı. 'Bu işte tek bir suçlu var, o da benim. Ona öyle yapmasını ben söyledim.'

'Öyle mi? Peki, bu bahçedeki tek bir çubuğa bile elini sürme hakkını *sana* kim verdi?' diye sordu kayınpederi, büyük bir şaşkınlıkla. Sonra Hareton'a dönerek, 'Peki, *sana* onun sözüne uymayı kim söyledi?' dedi.

Hareton dilini yutmuş gibiydi. Onun yerine kuzeni cevap verdi. 'Elimdeki tüm araziye el koyduktan sonra, süslemek istediğim bir karış toprağı bana çok mu görüyorsunuz?'

'Senin arazin mi? Seni küstah şırfıntı! Ne arazisiymiş? Senin arazin mi varmış?' dedi Heathcliff.

'Parama da el koydunuz!' diye devam etti Catherine, onun

öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek. Bu arada, kahvaltısından kalan ekmek kabuğunu kemirmekle meşguldü.

'Kes sesini!' diye haykırdı Heathcliff. 'Zıkkımlan ve defol git buradan!'

'Sadece benimki mi? Hareton'un da arazisine ve parasına el koydunuz,' diye devam etti gözü kara kız. 'Hareton ve ben artık arkadaş olduk. O yüzden sizinle ilgili her şeyi ona anlatabilirim!'

Heathcliff bir an şaşırmış gibi kalakaldı. Sapsarı kesildi ve gözlerini Catherine'den ayırmadan ve yüzünde korkunç bir nefret ifadesiyle ayağa kalktı.

'Bana vurursanız, Hareton da size vurur,' dedi Catherine, 'o yüzden yerinize otursanız daha iyi olur.'

'Hareton seni bu odadan kışkışlamazsa, asıl ben onu eşek sudan gelinceye kadar döverim,' diye gürledi Heathcliff. 'Lanet olası cadı! Ne cesaretle onu bana karşı kışkırtıyorsun? Alın götürün şunu! Duyuyor musunuz? Mutfağa atın onu! Gözüme bir kere daha görünecek olursa onu gebertirim, anladın mı, Ellen Dean?'

Hareton kısık bir sesle Catherine'i odadan çıkması için ikna etmeye çalıştı.

Heathcliff kudurmuş gibiydi. 'Gerekirse sürükleyerek götür!' diye bağırdı Hareton'a. 'Burada onunla sohbet etmek için mi bekliyorsun?' Sonra kendi verdiği emri yerine getirmek üzere ilerledi.

'Artık sana itaat etmeyecek, anladın mı, aşağılık adam?' dedi Catherine. 'Çok yakında da en az benim kadar nefret edecek senden!'

'Şişt! Şişt, sus!' diye mırıldandı genç adam azarlar gibi. 'Onunla böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Yeter artık!'

'Ama bana vurmasına izin vermezsin, öyle değil mi?' diye bağırdı Catherine.

'Gel, gidelim,' dedi Hareton fısıltı halinde.

Ama geç kalmışlardı. Heathcliff Catherine'i yakalamıştı bile.

'Şimdi, sen toz ol bakalım!' diye bağırdı Earnshaw'a. 'Lanet olası cadı! Bu sefer sabrımı iyice taşırdın! Bunu yaptığına ölünceye kadar pişman olacaksın!'

Elini kızın saçlarına geçirmişti. Hareton kızın buklelerini kurtarmaya çalıştı ve bu seferlik onu bağışlaması için Heathcliff'e yalvardı. Heathcliff'in gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. Catherine'i parça parça doğramak ister gibiydi. Ben de her ne pahasına olursa olsun kızın yardımına koşmak üzereydim ki, Heathcliff aniden parmaklarını gevşetti, kızın başını bırakarak koluna yapıştı ve gözlerini onun gözlerine dikti. Sonra, elleriyle gözlerini kapadı, kendisini toparlamak için bir an durdu ve tekrar Catherine'e dönerek göstermelik bir soğukkanlılıkla, 'Beni öfkelendirmemeyi öğrenmen gerek, yoksa günün birinde gerçekten de elimde kalacaksın!' dedi. 'Şimdi Bayan Dean'le birlikte git ve onun yanında kal. O küstah sözlerini bir tek o duysun. Hareton Earnshaw'a gelince, bir kere daha senin sözünü dinlediğini görürsem, kapı dışarı ederim onu. Gitsin, ekmeğini nerede çıkarırsa çıkarsın. Sana olan sevgisi onu buradan kovduracak ve onu bir dilenci yapacak! Nelly, al götür şu kızı. Şimdi hepiniz çıkın gidin buradan. Beni rahat bırakın!'

Küçük hanımımı alıp dışarı çıkardım. Catherine, yakayı kurtardığı için çok mutluydu. Öteki de peşimizden geldi. Böylece Bay Heathcliff yemek vaktine kadar odada yalnız başına kaldı. Catherine'e yemeğini odasında yemesini tavsiye ettim ama efendi masada yerinin boş kaldığını görünce gi-

dip onu çağırmamı emretti. Yemekte hiçbirimizle konuşmadı, çok az yedi ve yemek biter bitmez akşama kadar dönmeyeceğini söyleyerek çıkıp gitti.

İki yeni arkadaş o gittikten sonra oturma odasına kuruldular. Bir ara Catherine, kayınpederinin Hareton'ın babasına yaptıklarını anlatmak isteyince, genç adam ciddi bir tavırla azarlayarak onu susturdu. Heathcliff'in aleyhinde tek bir kelime bile duymak istemediğini söyledi. Şeytanın ta kendisi olsa bile, bunun bir önemi yoktu. Yine de onun yanında yer alırdı. Heathcliff'e dil uzatmaktansa, Catherine'in eskisi gibi kendisini aşağılamasına razıydı. Catherine ise onun bu tutumuna giderek sinir olmaya başlamıştı ama Hareton onu susturmanın yolunu buldu. Kendisi *onun* babası aleyhinde konuşsaydı hoşuna gider miydi diye sordu ona. Catherine işte o zaman, Earnshaw'un efendisinin onurunu kendi onuru gibi gördüğünü anladı. Genç adam, Heathcliff'e, alışkanlığın örsünde dövülmüş zincirleri aklın ya da mantığın kıramayacağı kadar güçlü bağlarla bağlıydı. Zaten bunları kırmaya çalışmak da gaddarlık olurdu. O günden sonra da yüce bir kalbi olduğunu Hareton'a kanıtladı. Heathcliff'ten ne şikâyet etti, ne de ona olan nefretini sözleriyle ya da davranışlarıyla belli etti. Hatta bir ara bana Hareton ile Heathcliff arasında bir soğukluk yaratmaya çalıştığı için ne kadar pişman olduğunu bile açıkça söyledi. Hareton'la birlikteyken ona hayatı zindan eden o adamın aleyhinde ağzından o günden sonra tek bir kelime bile çıktığını sanmıyorum.

Bu küçük anlaşmazlık ortadan kalkınca, iki genç yeniden arkadaş oldular ve biri öğretmen, diğeri de öğrenci olarak kendilerini olabildiğince meşgul ettiler. Bir ara, işlerimi bitirdikten sonra gelip yanlarına oturdum. Onları seyretmek bana öyle bir huzur veriyor, içimi öyle bir mutlulukla doldu-

ruyordu ki, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordum bile... Biliyorsunuz, ikisi de bir bakıma benim çocuğum sayılır. Bir tanesi her zaman benim gurur kaynağım olmuştu, diğerinin beni aynı şekilde mutlu edeceğinden emindim. Nitekim dürüstlüğü, içtenliği ve zekâsı sayesinde içinde büyüdüğü cehaletten kaynaklanan o aşağılık durumdan kolaylıkla kurtuldu. Catherine'in içten gelen övgüleri de onun çalışkanlığını ve gayretini körükledi. Zihninin aydınlığı, yüzünü de aydınlatmaya ve yüz hatlarına bir canlılık ve asalet vermeye başladı. Onun, küçük hanımımın Kayalıklar'a kaçtığı gün Uğultulu Tepeler'de gördüğüm aynı çocuk olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Onlar böyle canla başla çalışır ve ben de onları hayran hayran izlerken, akşam oldu ve efendimiz eve geldi. Hiç haberimiz olmadan ön kapıdan girerek aniden odaya daldı. Daha biz başımızı bile kaldıramadan, üçümüzün de odada olduğumuzu görmüştü. Sanırım, bundan daha hoş ya da daha zararsız bir manzara olamazdı. Gençleri azarlarsa çok ayıp ederdi doğrusu. Şömineden yükselen kızıl ışıklar ikisinin güzel başlarına vuruyor ve çocuksu bir ilgiyle ve merakla tutuşan yüzlerini aydınlatıyordu. Hareton yirmi üç, Catherine ise on sekiz yaşındaydı ama ikisi de düş kırıklıkları yaşanan, akıllı uslu o olgunluk çağının deneyimlerinden henüz nasiplerini almamışlardı ve tatmaları gereken pek çok yeni duygu ve öğrenmeleri gereken pek çok yeni şey vardı.

İkisi birden aynı anda bakışlarını kaldırıp Bay Heathcliff'le göz göze geldiler. Belki siz fark etmemişsinizdir ama iki gencin gözleri birbirinin aynı gibidir ve tıpatıp Catherine Earnshaw'un gözlerine benzerler. Şimdiki Catherine'in ise, alnının genişliği ve burun kanatlarının ona – öyle olsun, ya da olmasın – kibirli bir hava veren kıvrımı dışında annesine benzer bir yanı yoktur.

Asıl benzerlik Hareton'dadır, hem de şaşılacak derecede... Ama o anda çarpıcı bir şekilde halasına benziyordu, çünkü bütün duyuları ayaktaydı ve zihinsel melekeleri de alışkın olmadığı bir hareketlilik içindeydi. Sanırım bu benzerlik, Bay Heathcliff'in süngülerinin düşmesine neden oldu. Çok belirgin olan bir gerginlikle ateşin önüne geldi ama bu gerginlik genç adama bakar bakmaz sönüp gitti, daha doğrusu farklı bir hal aldı, çünkü tedirginliğini üzerinden atamamıştı. Kitabı Hareton'un elinden aldı, açık duran sayfaya baktı ve hiçbir yorumda bulunmadan geri verdi. Catherine'e dışarı çıkması için işaret etti. Hareton da onun peşinden gitmek için fazla beklemedi. Ben de kendimi dışarı atmak üzereyken, bana yerimde kalmamı emretti.

Az önce şahit olduğu sahne üzerine bir süre derin derin düşündükten sonra, 'Ne kadar hayal kırıklığı yaratan bir sonuç, değil mi?' dedi. 'Canla başla çalışmalarımı gülünç bir şekilde hiçe indirgeyen bir sonuç! O iki aileyi kökünden kazımak için denemediğim şey kalmadı; Herkül gibi olmayacak işler başardım. Tam her şeyi kontrolüm altına almışken, bir de bakıyorum ki içimde bir şeyler yapma arzusu kalmamış! Eski düşmanlarım beni yenmeyi henüz başaramadılar; intikamımı onların temsilcilerinden almanın tam zamanı... Bunu yapmak elimde ve hiç kimse de bunu yapmaktan beni alıkoyamaz. Ama bunun ne faydası olacak ki? Öldürücü bir darbe vurmak bir yana, parmağımı bile kıpırdatma zahmetine girmek içimden gelmiyor. Sanki bunca zaman onlara ne kadar yüce gönüllü biri olduğumu göstermek için çabalayıp durmuşum. Halbuki durum hiç de öyle değil! Onları mahvetmek artık bana keyif vermiyor ve bunu ortada bir neden yokken yapmaya da üşeniyorum artık.

Nelly, yakında bende tuhaf bir değişikliğin olacağını hissediyorum. Şu anda onun sıkıntısını yaşamaktayım. Günlük hayatla

ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Yemeyi içmeyi bile bazen unutuyorum. Az önce odadan çıkan o ikisi, zihnimde onlardan başka somut bir görüntü yok sanki. O görüntü de bana ıstıraba yakın bir acı veriyor. *Kızla* ilgili olarak konuşmayacağım; onu düşünmek bile istemiyorum; görünmez olmasını nasıl da isterdim, bir bilsen... Onun varlığı beni çıldırtıyor. *Oğlana* gelince, durum farklı... Yine de, arkamdan deli demeyeceklerini bilsem, inan ki onun da yüzünü görmek istemezdim.' Sonra, gülümsemeye çalışarak, 'Onun bende uyandırdığı ya da gözümün önünde canlandırdığı binlerce anı ve düşünceyi anlatacak olsam,' diye devam etti, 'belki sen de benim delirdiğimi zannedersin. Anlatacaklarımı başkalarına söylemeyeceğinden eminim ama zihnim öylesine uzun bir süreden beri kendi içine kapanmış durumda kaldı ki, içimi sana dökmeden bir dakika bile duramayacağım.

Beş dakika önce, Hareton gözüme kendisi gibi değil, benim gençliğimin bir simgesi olarak göründü. İçimde ona karşı öyle farklı duygular uyandı ki, onu karşıma alıp doğru düzgün bir çift laf etmeyi bile becermemem mümkün olamazdı. Her şeyden önce, Catherine'e olan çarpıcı benzerliği, benim gözümde ikisini korkunç bir bütün haline getiriyor. Belki sen de şu anda benim zihnimi en çok meşgul eden şeyin bu benzerlik olduğunu düşünüyorsundur ama hiç alakası yok, çünkü hayatımda Catherine'le bağlı olmadığını düşündüğüm ya da bana onu hatırlatmayan ne var ki? Şu yere bile baktığım anda, taşların üzerinde onun yüz hatlarını görüyorum! Her bir bulutta, her bir ağaçta, geceleri dolduran havada, gündüzleri baktığım her şeyde o var. Her yanım onunla dolup taşmış durumda. Karşıma çıkan her kadının ve erkeğin yüzü onun hatlarını taşıyor ve benimle alay ediyor; benim kendi yüzüm bile! Dünyanın her yanı onun bir zamanlar yaşamış olduğunu

ve benim de onu kaybettiğimi gösteren korkunç anılarla dolu! İşte o yüzden, Hareton'ın görüntüsü benim ölümsüz aşkımın bir hayaleti gibi; benim olanı vermemek için verdiğim delice mücadelenin, aşağılanmamın, gururumun, mutluluğumun ve ıstırabımın ete kemiğe bürünmüş hali...

Bu düşünceleri sana anlatmanın bir çılgınlık olduğunu biliyorum ama belki bu şekilde yalnız olmaktan hoşlanmadığım halde, onun yanımda olmasının bana neden yaramadığını, hatta sürekli çektiğim ıstırabı neden daha da körüklediğini anlayabilirsin. İşte bu yüzden onun kuzeniyle olan birlikteliği artık beni ilgilendirmiyor. Onlarla uğraşacak gücüm de kalmadı.'

Hal ve tavrından işkillenerek, '*Değişiklik* derken neyi kastediyorsunuz, Bay Heathcliff?' diye sordum telaşla ama bana kalırsa aklını yitirme ya da ölüm tehlikesi içinde değildi. Son derece güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Çocukluğundan beri böyle karamsar düşüncelere dalar ve tuhaf hayaller kurardı zaten. Öteki dünyaya göçen sevgilisi onda bir saplantı haline gelmişti, o kadar. Bunun dışında aklı her bakımdan en az benim kadar yerindeydi.

'Gelene kadar ben de nasıl bir şey olduğunu bilemeyeceğim,' dedi. 'Şu anda gelmekte olduğunu şöyle böyle hissedebiliyorum.'

'Herhangi bir rahatsızlığınız yok, değil mi?' diye sordum.

'Hayır, Nelly. Öyle bir şeyim yok,' diye cevap verdi.

'O zaman bu bir ölüm korkusu filan da değil, sanırım?' diye üsteledim.

'Ölüm korkusu mu? Hayır!' dedi. 'Ölümden ne korkuyorum, ne onu aklıma getiriyorum, ne de bir an önce başıma gelsin diye ümitleniyorum. Hem neden öleyim ki? Dayanıklı bir bünyem ve itidalli bir yaşam tarzım var. Tehlikeli işlerden

uzak dururum. Eh, durum böyle olunca, başımda tek bir siyah saç kalmayana kadar yeryüzüne kazık çakmam gerekmez mi? Muhtemelen de çakacağım! Yine de bu şekilde devam etmem de mümkün değil! Kendime arada bir nefes almayı hatırlatmalıyım. Sanki ben söylemesem kalbim de çarpması gerektiğini unutacak! Sert bir yayı tersine sarmak gibi bir şey bu... Kafamdaki o tek düşünceyle ilgili olmadıkları takdirde, her şeyi kendimi zorlayarak yapıyorum. İçimde tek bir arzu var. Tüm benliğim ve tüm melekelerim ona erişmek için çırpınıyor. Onun hasretini öyle uzun zamandan beri çekiyorum ve gerçekleşmesini öyle yılmadan bekliyorum ki, çok yakında ona erişeceğimden hiç kuşku duymuyorum, çünkü bu arzu benim tüm varlığımı paramparça etmiş durumda. Ona erişme ümidiyle tükenip bittim artık. Ah, sana içimi dökmek de beni rahatlatmadı; ama şu var ki bu anlattıklarım sizin başka türlü anlayamayacağınız bazı davranışlarımı anlamanıza yardımcı olacaktır. Ah Tanrım! Bu ne uzun bir savaş! Bir an önce bitir onu artık!'

Heathcliff daha sonra kendi kendine korkunç şeyler mırıldanarak odanın içinde volta atmaya başladı. Öyle ki, artık ben bile neredeyse, tıpkı Joseph gibi, çektiği vicdan azabı yüzünden bu dünyanın onun için bir cehennem haline geldiğine inanmaya başlıyordum. Bu işin sonunun neye varacağını da çok merak ediyordum. Daha önceleri böyle bir ruh hali içine girdiğine pek ender şahit olmuştum ama kuşkusuz bu onun normal haliydi. Böyle olduğunu kendisi de söylemişti zaten. Yine de hiç kimse sırf genel görünüşüne bakarak öyle olduğunu anlayamazdı. Siz de onu gördüğünüzde bunu anlayamamıştınız, öyle değil mi, Bay Lockwood? Aslında, benim sözünü ettiğim zaman da sizin gördüğünüzden farklı değildi o. Sadece yalnız kalmaktan daha çok hoşlanıyordu ve az ve öz konuşurdu.

Bölüm 34

O akşamdan sonra Bay Heathcliff birkaç gün yemekte bizlere katılmadı ama Catherine ve Hareton'a doğrudan 'yemeğe gelmeyin' de demedi. Duygularına bütünüyle yenik düşmekten nefret ettiğini, öyle durumlarda ortalıkta görünmemeyi tercih ettiğini ve yirmi dört saatte tek bir öğün yemekle yetindiğini biliyordum.

Bir gece, aile halkı yataklarına çekildikten sonra, onun aşağı indiğini ve ön kapıdan dışarı çıktığını duydum. Eve döndüğünü ise duymadım. Sabah olduğunda da hâlâ gelmemişti. Nisan ayındaydık. Ilık ve güneşli bir hava vardı, çimenler durmadan yağan yağmurlardan sonra güneşin çıkmasıyla birlikte yemyeşil olmuştu. Güney taraftaki duvarın yakınındaki iki bodur elma ağacı baştan aşağı çiçek açmıştı. Catherine kahvaltıdan sonra yanıma geldi ve yanıma el işimle bir sandalye almamı söyleyerek evin arka tarafındaki köknar ağacının dibinde birlikte oturmamız için ısrar etti. Geçirdiği kazadan sonra artık iyice iyileşmiş olan Hareton'ı da Joseph'in şikâyetleri nedeniyle yeri değiştirilerek bu köşeye aktarılan küçük bahçesini kazıp şekil vermesi için kandırmıştı. Rahat bir şekilde sandalyeme kurulmuş, havadaki bahar kokularının ve başımın üzerindeki masmavi gökyüzünün keyfini çıkarıyordum ki, bordür yapmak için dikilecek çuha çiçeklerini almak üzere koşarak bahçe kapısına giden küçük hanımım elinde birkaç kökle geri döndü ve Bay Heathcliff'in gelmekte olduğunu haber verdi. 'İnanmayacaksınız ama benimle de konuştu!' diye ekledi, şaşkın bir ifadeyle.

'Ne dedi?' diye sordu Hareton.

'Bir an önce toz olmamı söyledi,' dedi Catherine, 'ama her zamankinden öyle farklıydı ki, bir an durup onu seyretmekten kendimi alamadım.'

'Nasıl yani?' diye sordu Hareton.

'Nasıl diyeyim, sanki neredeyse sevinçli ve mutlu gibiydi. Hayır, hayır. *Neredeyse* değil! Çok, hem de çok heyecanlı, çılgın gibi ve neşeliydi!' dedi Catherine.

'Gece yürüyüşleri hoşuna gidiyor demek ki,' dedim umursamaz bir tavır takınarak. Aslında onun kadar şaşırmıştım ve dediklerinin ne kadar doğru olduğunu gerçekten de çok merak ediyordum. Efendimizin mutlu görünmesi her gün rastladığımız bir olay değildi çünkü... İçeri girebilmek için bir bahane yarattım. Heathcliff açık duran kapının önündeydi; yüzü kireç gibiydi ve tir tir titriyordu ama gözlerindeki sevinçli parıltı yüzünün tüm ifadesini tuhaf bir şekilde değiştiriyordu.

'Kahvaltı yapacak mısınız?' diye sordum. 'Bütün gece dışarıda dolaştığınıza göre, iyice acıkmış olmalısınız!' Asıl amacım nerelerde gezindiğini öğrenmekti ama ona bunu doğrudan sormak istemiyordum.

Bu neşeli halinin nedenini öğrenmeye çalıştığımı tahmin etmiş gibi, başını uzaklara çevirdi ve aşağılayıcı bir tavırla, 'Hayır, aç değilim,' diye cevap verdi.

Şaşırmıştım; nasihat eder gibi biraz çıkışmak doğru olur muydu acaba?

'Yatağınızda olmanız gereken saatlerde, dışarı çıkıp dolaşmanız bence hiç doğru değil,' dedim. 'Üstelik böyle yağmurlu bir mevsimde, akıllıca da değil. Soğuk alıp üşütecek ve ateşleneceksiniz; hatta şimdi bile pek de iyi görünmüyorsunuz!'

'Merak etme, katlanamayacağım şey değil,' diye cevap

verdi. 'Hem de zevkle katlanırım, beni rahat bırakman kaydıyla. Şimdi, içeri gir ve beni rahatsız etme!'

Dediğini yaptım ama yanından geçerken bir kedi gibi hızlı hızlı soluduğunu duydum.

'Evet!' dedim kendi kendime, 'kesinlikle hastalanacak. Bu adamın ne yapmak istediğini anladıysam ne olayım!'

O gün öğle yemeğinde bizimle birlikte sofraya oturdu. Günlerdir tuttuğu ölüm orucunun acısını çıkarmak istermişçesine, benden tepeleme dolu bir tabak yemek aldı.

'Ne soğuk algınlığım var, ne de ateşim, Nelly,' dedi, sabahki sözlerimi ima ederek. 'Bana verdiğim şu yemeklerin de hakkını vermeye hazırım.'

Eline bıçağını ve çatalını aldı. Tam yemeğine başlamak üzereydi ki, aniden iştahı gitmiş gibi durdu. Elindekileri masaya bıraktı, heyecanla pencereye baktı ve sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı. Yemeğimizi yerken onun bahçede bir aşağı bir yukarı volta attığını görebiliyorduk. Earnshaw gidip neden yemek yemediğini sormak istedi; onun küsmesine neden olacak bir şey yaptığımızı düşünüyordu.

'E, geliyor mu?' diye sordu Catherine, kuzeni geri döndüğünde.

'Hayır,' dedi Earnshaw, 'ama bize kızmış filan değil. Hatta her zamankinden daha neşeli bir hali var; yine de onunla iki kez konuşunca sanırım biraz canını sıktım. Sonra bana derhal çekilip senin yanına dönmemi söyledi. Senden başka biriyle konuşmama da çok şaşırmış, öyle dedi.'

Heathcliff'in yemeği soğumasın diye tabağını şöminenin önündeki alçak parmaklığın önüne koydum. Bir iki saat sonra oda boşalınca geri geldi. Daha iyi gibi değildi. O gür, siyah kaşlarının altında aynı olağandışı – gerçekten de olağandı-

şı – sevinçli bir ifade vardı. Yüzü yine bembeyazdı ve arada bir dişleri görünecek şekilde sırıtır gibi gülümsüyordu. Tüm bedeni sarsılıyordu ama bu soğuktan ya da hastalıktan kaynaklanan bir titreme değildi; daha çok, iyice gerilmiş bir telin titreşimini andırıyordu.

Benden başka biri olmadığına göre, bari ben nesi var diye sorayım dedim. 'İyi bir haber mi aldınız, Bay Heathcliff?' dedim. 'Olağanüstü haraketlisiniz!'

'Bana nereden iyi bir haber gelebilir ki?' diye sordu. 'Karnım aç, o yüzden hareketliyim herhalde. Galiba yemek yememek bana yarıyor!'

'Yemeğiniz hâlâ burada duruyor,' dedim. 'Alıp yesenize!'

'Şimdi istemiyorum,' diye homurdandı telaşla. 'Akşam yemeğine kadar bekleyeceğim. Bu arada, Hareton'la o kıza söyle, ayağımın altında dolaşıp durmasınlar, Nelly. Kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum. Bu odaya benden başka kimse girmesin.'

'Onları uzak tutmanızın yeni bir nedeni mi var?' diye sordum. 'Neden bu kadar tuhaf davranıyorsunuz, Bay Heathcliff. Dün gece neredeydiniz? Bunu yersiz bir merak nedeniyle değil de, gerçekten neler...'

Bir kahkaha attı ve 'Hadi hadi, bal gibi meraktan soruyorsun,' diye sözümü kesti. 'Pekâlâ, cevap vereyim sana. Dün gece cehennemin eşiğine kadar gittim ama bugün yeniden cenneti görmeye başladım. Gözlerim hep orada... Oraya ulaşmaya birkaç adım kaldı! Hadi, sen de git artık! Beni gözetlemeyi bıraktığın takdirde, seni korkutacak herhangi bir şey ne görürsün, ne de duyarsın!'

Ocağı temizledikten ve masayı sildikten sonra odadan çıktım. Aklım iyice karışmıştı. Heathcliff o gün öğleden sonra

evden çıkmadı. Onu rahatsız eden kimse de olmadı. Nihayet saat sekizde, beni çağırmamış olmasına rağmen bir mum alıp yemeğini ona götürmenin doğru olacağını düşündüm. Açık bir pencerenin kenarına dayanmıştı ama dışarıya değil, içerideki kasvetli karanlığa doğru bakıyordu. Ocaktaki ateş küle dönmüş ve odaya puslu akşamın nemli ve yumuşak havası dolmuştu. Ortalık o kadar sakindi ki, Gimmerton'da akmakta olan ırmağın sadece şırıltısı değil, çakıl taşlarının üzerinden kayarken ya da aşamadığı büyük taşların arasından kıvrılırken çıkardığı şapırtılar ve çağıltı sesi de duyuluyordu. Ocağın sönmüş olduğunu görünce canımın sıkıldığını belli eden bir ses çıkardım ve pencereleri sırayla teker teker kapatmaya başladım. Sıra onun önünde durmakta olduğu pencereye geldi.

Onu harekete geçirmek için, 'Bunu da kapatayım mı?' diye sordum, çünkü o anda bir taştan farkı yoktu.

Ben konuşurken, aniden yüzüne ışık vurdu. Aman, Bay Lockwood, o yüzü gördüğüm an nasıl bir korku yaşadım, anlatamam. Derine gömülmüş o simsiyah gözler! O tuhaf gülümseme ve o ölüm beyazlığı! O anda karşımda duran sanki Bay Heathcliff değil, bir hortlaktı. Öyle bir dehşet içindeydim ki, elimdeki mumu farkında bile olmadan duvara doğru eğmişim. Her yer bir anda kapkaranlık oldu.

'Evet, onu da kapat,' dedi Heathcliff, her zamanki ses tonuyla. 'Şuna bak, tam bir beceriksizlik senin şu yaptığın! Mumu ne demeye öyle yan tuttun? Hadi, çabuk ol, bir mum daha getir!'

Korkudan aptallaşmış bir şekilde dışarı çıktım ve Joseph'e seslendim. 'Efendi senden bir mum getirmeni ve ateşi yeniden yakması istiyor.' Doğrusunu isterseniz, benim bir kere daha oraya girecek cesaretim yoktu.

Joseph küreğe bir parça ateş koyarak içeri girdi ama çok geçmeden içinde ateş olan aynı kürekle geri geldi. Diğer elinde de yemek tepsisini tutuyordu. Bay Heathcliff ona yatacağını ve sabaha kadar bir şey yemek istemediğini söylemiş. Daha sonra onun merdivenlerden çıktığını duyduk ama kendi odasına gitmek yerine kayar panelli o yatak odasına girdi. Size daha önce de söylemiştim, o odanın pencereleri bir insanın girip çıkabileceği kadar geniştir. Belki de yine bir gece yarısı gezintisine çıkmak üzereydi ve bizim bundan haberimiz olsun istemiyordu.

Kendi kendime, 'Bu adam bir hortlak mıydı, yoksa bir vampir mi?' diye düşündüm. İnsan kılığına girmiş o tür iblislerin olduğunu hep okumuştum ama sonra çocukluğunda ona nasıl baktığımı, gözlerimin önünde nasıl büyüyüp bir delikanlı haline geldiğini ve hayatının tüm safhalarını bildiğimi düşündüm. Böyle bir korkuya kapılmak ne kadar büyük bir saçmalıktı! Ama tam uykuya dalacakken, içimdeki Batıl İtikat denen o iblis rahat durmuyor ve bana sürekli olarak, 'Peki ama yanına sığındığı iyi yürekli adamın felaketine neden olan o küçük kara şeyin, nereden çıkıp geldiğini biliyor musun bakalım?' diye soruyordu. Yarı uyur yarı uyanıkken, ona uygun bir anne-baba bulmaya çalışıyor, uyandığımda onun varlığıyla ilgili olarak bildiklerimi kendi kendime tekrarlıyor, farklı ihtimalleri göz önüne alarak tüm hayatını gözden geçiriyor ve her seferinde başka başka korkunç sonuçlara varıyordum. Nihayet düşümde onun öldüğünü ve cenazesinin kaldırıldığını gördüm. O konuyla ilgili olarak tek hatırladığım şey, mezar taşına bir ibarenin yazdırılması işinin bana verildiği ve benim de bu işten son derece tedirgin olduğumdu. Gidip zangoca danışıyordum ama kimse onun soyadını ve kaç yaşında ol-

duğunu bilmediği için, mezar taşına tek bir kelime yazmakla yetiniyordum: Heathcliff. Biliyor musunuz, bu gerçek oldu. Şayet mezarlığa giderseniz, mezar taşının üzerinde sadece bu adı ve ölüm tarihini göreceksiniz.

Şafak sökerken aklım biraz başıma gelir gibi oldu. Kalktım ve ortalığı görebilecek duruma gelince bahçeye çıkarak penceresinin altında ayak izleri olup olmadığına baktım. Yoktu. 'O zaman demek ki evden çıkmadı,' diye düşündüm. 'Gün boyu tuhaf davranmayacak demektir.' Her gün yaptığım gibi evdekilerin kahvaltısını hazırladım ama Hareton ve Catherine'e kahvaltılarını sabah geç vakte kadar yatan efendimiz aşağı inmeden yapmalarını söyledim. Gençler, kahvaltılarını dışarıda, ağaçların altında yapmak istediler. Ben de onları mutlu etmek için orada küçük bir masa hazırladım.

Yeniden eve girdiğimde, Bay Heathcliff'in aşağıya inmiş olduğunu gördüm. Joseph'le çiftliğin işleriyle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Heathcliff ona konuştukları o işe dair ayrıntılı birtakım talimatlar veriyordu ama her zamankinden daha hızlı konuşuyor ve başını durmadan yana çeviriyordu. Yüzünde yine o heyecanlı ifade vardı, hatta akşamkinden daha da abartılı bir heyecan içindeydi diyebilirim. Joseph odadan çıkınca, oturmak için her zamanki yerini seçti. Ben de yanına bir tas kahve koydum. Tası iyice kendisine doğru çekti, sonra kollarını masaya dayadı ve gözlerini karşı duvara dikti. Sürekli hareket halinde olan ışıl ışıl gözlerini duvarın belirli bir yerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Kendisini buna öyle kaptırmıştı ki, bazen bir yarım dakika kadar nefes bile almadığı oluyordu.

'Hadi, gelin,' diye seslendim, bir dilim ekmeği eline doğru uzatarak, 'sıcakken yiyin için. Neredeyse bir saattir burada öylece duruyorlar.'

Beni duymadı bile, yine de gülümsedi. Bu şekilde gülümsemesindense, dişlerini gıcırdatmasını tercih ederdim.

'Bay Heathcliff, efendim!' diye bağırdım, 'Tanrı aşkına, ne olur öyle hortlak görmüş gibi bakmayın!'

'Tanrı aşkına sen de öyle bangır bangır bağırıp durma,' diye cevap verdi. 'Arkana dön de söyle bana. Burada yalnız mıyız?'

Cevabım 'Elbette,' oldu. 'Elbette, yalnızız.'

Yine de, kendim de pek emin değilmişim gibi, elimde olmadan onun dediğini yaptım. Eliyle kahvaltılıkları süpürür gibi kenara çekerek masada yer açtı ve daha rahat bakabilmek için öne doğru eğildi.

İşte o anda gözlerini diktiği yerin duvar olmadığını fark ettim. Dikkatlice baktığımda, bakışlarının iki metre kadar ötesindeki bir yere takıldığını gördüm. Göründüğü kadarıyla, bu şey her ne idiyse ve her nasıl oluyorsa ona acıların ve zevklerin en büyüğünü yaşatıyordu. En azından, yüzündeki endişeli ama kendinden geçmiş ifade bu izlenimi veriyordu. Gördüğünü hayal ettiği şey, yerinde sabit durmuyordu, çünkü gözleri bitmek tükenmek bilmeyen bir azimle onu takip ediyor, benimle konuştuğu zaman bile ondan uzaklaşmıyordu. Çok uzun zamandan beri yemek yemediğini ona boş yere hatırlattım. Yalvarmalarıma dayanamayıp bir şeye elini sürmeye kalksa, bir parça ekmeğe elini uzatsa, parmakları kasılıyor ve eli yapması gereken işi unutup masanın üzerine düşüyordu.

Tam bir sabır abidesi gibi orada oturup, efendimin dikkatini benliğini sürükleyen o görüntüden uzaklaştırmaya çalıştım. Sonunda rahatsız olup ayağa kalktı ve bana yemeğini dilediği zaman yemek için neden onu rahat bırakmadığımı sordu. Bundan böyle beklememe gerek yokmuş. Yemeği bı-

rakıp gitmeliymişim. Böyle dedikten sonra, evden çıktı, ağır ağır bahçe yolunda ilerledi ve kapıdan geçip kayboldu.

Endişe dolu saatlerden sonra, nihayet bir kez daha akşam oldu. Geç vakte kadar gidip yatamadım ve yattığım zaman da uyuyamadım. Heathcliff eve gece yarısından sonra geldi. Doğrudan odasına gitmek yerine, kendini alt kattaki odaya kapattı. Seslere kulak kabarttım ve yatağımda bir süre daha bir o yana, bir bu yana dönüp durduktan sonra dayanamayıp giyindim ve aşağı indim. Kafamda binlerce anlamsız kuruntu varken, uyumaya çalışmaktan sinirlerin iyice gerilmişti.

Bay Heathcliff'in odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelen ayak sesleri duyuluyordu. Arada bir durarak çıkardığı iniltiye benzer nefes sesleri, odanın sessizliğini bozuyordu. Bir anlam ifade etmeyen, birbiriyle bağlantılı olmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Bunların arasından anlayabildiğim tek kelime 'Catherine' idi. Bu ada, sevgisini ya da çektiği ıstırabı anlatan başka kelimeler eşlik ediyordu sanırım. Bunları sanki doğrudan yanında olan birine söylüyordu. Sesi alçak, içten ve ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibiydi. Doğruca odaya girmeye cesaret edemedim ama onu bu hayal dünyasından uyandırmak istiyordum. Mutfaktaki ocakla kavga etmeye başladım. Ateşi karıştırarak korları toparlamaya koyuldum. Bu yaptığım, umduğumdan da önce dikkatini çekti. Hemen kapıyı açıp, 'Nelly, gel buraya,' dedi. 'Sabah oldu mu? Mumunu da al, öyle gel!'

'Saat dördü vuruyor,' diye cevap verdim. 'Yukarı çıkarken size de mum gerekecek. Şu ateşte bir mum yakabilirsiniz.'

'Hayır, yukarı gitmek istemiyorum,' dedi. 'Gir içeri ve *bana* burada bir ateş yak. Bu odada yapman gereken ne varsa, yap.'

'Önce odunları körükleyip kor haline getireyim de, öyle taşıyayım buraya,' dedim, bir sandalyeyle bir kürek alarak.

Heathcliff bu arada, kendinden geçmiş gibi bir aşağı bir yukarı volta atmaya devam ediyordu. Öylesine arka arkaya iç çekiyordu ki, nefes almaya fırsat bulamıyordu.

'Gün ağarınca Green'i çağırtacağım,' dedi. 'Hazır düşüncelerimi odaklayabiliyorken ve sakinliğimi koruyabiliyorken, bazı yasal konularda ona danışmak istediğim şeyler var. Vasiyetnamemi henüz yazmadım. Malımı mülkümü ne yapacağıma karar veremiyorum. Ah, keşke topunu yok edebilseydim!'

'Yerinizde olsam böyle konuşmazdım, Bay Heathcliff,' diye araya girdim. Bırakın vasiyetnameniz biraz beklesin. Yaptığınız haksızlıklara pişman olacak kadar vaktiniz var bence! Sinirlerinizin bu kadar bozulacağı doğrusu hiç aklıma gelmezdi ama şu anda tam bir yıkıntı halindesiniz. Üstelik de kendi hatalarınız yüzünden... Şu son üç gününüzü nasıl geçirdiniz, bir hatırlayın. Buna bir dev bile dayanamazdı. Bir şeyler yiyin ve biraz dinlenin. Buna ne kadar ihtiyacınız olduğunu anlamak için aynaya bir bakış atmanız yeterli! Avurtlarınız öyle çökmüş ki, şu anda açlıktan ölmek üzere olan birine benziyorsunuz. Gözleriniz de uykusuzluktan kör olmak üzere olan birininki gibi kan çanağına dönmüş.'

'Yemek yiyemiyor uyku uyuyamıyorsam, suç benim mi?' diye cevap verdi. 'İnan ki bunu özellikle yapıyor değilim. Elimden geldiği an hem yiyeceğim, hem de uyuyacağım; ama bana yat uyu demek, canını kurtarmak için suda çırpınan bir insana kıyıya bir kulaç kalmışken durup dinlenmesini söylemekle aynı şey! Benim de bir an önce kıyıya ulaşmam gerek, dinlenmeyi ondan sonra düşünebilirim. Neyse, Bay Green'i de unut gitsin! Yaptıklarımdan pişmanlık duyma konusuna gelince, şunu söyleyeyim ki ben ne haksızlık ettim, ne de her-

hangi bir pişmanlık duyuyorum. Çok mutluyum ama yeterince değil... Ruhumun saadeti bedenimi kasıp kavuruyor ama kendine yetmiyor.'

'Mutluyum mu dediniz, efendim? Ne tuhaf bir mutluluk bu sizinki! Eğer kızmazsanız, daha mutlu olmanız için size bir iki tavsiyede bulunabilirim.'

'Neymiş o?' diye sordu. 'Söyle bakalım.'

'Siz de biliyorsunuz ki, Bay Heathcliff,' dedim, 'tam on üç yaşınızdan beri bir Hıristiyan'a yakışmayan, bencil bir hayatınız oldu. Bu süre boyunca, kutsal kitabımız İncil'i muhtemelen elinize bile almamış ve içinde yazan şeyleri de unutmuşsunuzdur. Bundan böyle de öğrenmek için vaktiniz olacağını hiç sanmıyorum. Bilmiyorum, hangi mezhepten olduğu önemli değil, bir papaz çağırsak da size kitabımızı biraz anlatsa ve oradaki öğretilere ne kadar aykırı davranışlarda bulunduğunuzu gösterse, çok mu ağırınıza gider? Hani, ölmeden önce değişir misiniz bilmem ama size cennete girmeyi şu halinizle hiç hak etmediğinizi bir anlatsa, ne dersiniz?'

'Sana kızmak bir yana, minnettar bile olurum, Nelly,' dedi, 'çünkü bana nasıl gömülmek istediğimi hatırlattın. Cenazemin mezarlığa akşam vaktinde götürülmesini istiyorum. Eğer dilerseniz, Hareton ve sen bana eşlik edebilirsiniz. Zangoca iki tabutla ilgili olarak verdiğim talimatın harfiyen yerine getirilmesine dikkat etmelisiniz. Papaza filan gerek yok; kimsenin başımda nutuk çekmesini de istemiyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim ki, ben *kendi* cennetime zaten neredeyse girmiş bulunuyorum. Başkalarının cennetinde gözüm de yok, gönlüm de...'

'Pekâlâ ama varsayın ki, ağzınıza bir lokma yemek koymamakta direndiniz ve o yüzden de ölüp gittiniz. O vakit, sizi kilisenin içindeki mezarlığa gömmek istemeyebilirler. O za-

man ne olacak?' dedim. İnançsızlığı beni dehşete düşürmüştü.

'Öyle bir şey yapmazlar,' diye cevap verdi. 'Şayet yaparlarsa, beni onların gömdüğü yerden gizlice alın. Bu dediğimi yapmazsanız, ölülerin ortadan yok olmadıklarını size ispat etmeme yol açarsınız.'

Heathcliff, ev halkının uyandığını ve evin içinde gezinmeye başladığını fark eder etmez, kendi inine çekildi. Ben de rahat bir nefes aldım. Ama öğleden sonra Joseph ve Hareton iş başındayken, yeniden mutfağa geldi ve bana vahşi bir bakış atarak oturma odasına gelmemi ve orada oturmamı söyledi. Yanında birisi bulunsun istiyormuş. Davranışlarının ve konuşmalarının tuhaflığı nedeniyle korktuğum için oraya gitmek istemediğimi açık açık söyledim. Onunla aynı odada kalmaya ne cesaretim vardı, ne de isteğim.

Her zamanki kederli gülüşüyle, 'Benim bir iblis olduğumu düşünüyorsun galiba,' dedi. 'Yani temiz bir çatı altında yaşamayacak kadar berbat bir yaratık!' dedi. Sonra da, odada olan ama onun yaklaştığını görünce arkama sığınan Catherine'e dönerek yarı alay eder gibi, 'Ya sen, sevimli şey, *sen* gelmek ister misin?' diye sordu. 'Merak etme, canını yakmam. Hayır mı, dedin? Senin gözünde iblisten de beterim, öyle mi? Eh, nasıl olsa benim yanımda olmaktan ürkmeyen *bir* kişi var. Aman Tanrım, hem de her an yanımda o! Of, lanet olsun! Etten kemikten biri için bu kadarı çok fazla... Benim için bile!'

Ondan sonra da kimsenin yanına gelmesini istemedi. Hava kararınca kendi odasına geçti. Tüm gece boyunca, sabaha kadar kendi kendine oflayıp pufladığını ve bir şeyler mırıldandığını duyduk. Hareton içeri girmek istiyordu ama ben gidip Doktor Kenneth'i çağırmasını söyledim. Belki doktorun içeri girip onu görmesi daha doğru olurdu. Doktor gelince, kapıyı

çalıp açmasını bekledim. Kimse gelmeyince açmak için zorladım ama kapı kilitliydi. Heathcliff içerden bize, 'Cehennem olun, gidin!' diye bağırıyor, iyi olduğunu ve onu rahat bırakmamızı söylüyordu. Bunun üzerine, ne yapsın, doktor da çıkıp gitti.

Ertesi akşam hava çok yağışlıydı. Nitekim yağmur şafak sökene kadar bardaktan boşanırcasına devam etti. Evin etrafında sabah yürüyüşümü yaparken, efendimin ardına kadar açık olan penceresinin durmadan sallandığını ve suların doğrudan içeri girdiğini gördüm. Yatakta olması imkânsız, diye düşündüm. Yoksa yağmurdan sırılsıklam olurdu. Ya yataktan kalktı, ya da dışarıda diye aklımdan geçirdim ama böyle kuruntu yapmaktansa bir cesaret gidip bakmak daha iyi olacaktı.

Başka bir anahtar uydurarak içeri girdim ve tahta panelleri kaydırmaya koyuldum, çünkü odada kimse yoktu. Onları hızla kenara ittirip içeriye baktım. Bay Heathcliff oradaydı, sırt üstü yatıyordu. Gözleri öyle keskin ve vahşi bakışlarla gözlerime bakıyordu ki, irkilmekten kendimi alamadım; bir yandan da gülümsüyor gibiydi... Ölmüş olabilir miydi? Buna inanamıyordum; ama yüzünden ve boynundan sular akıyordu. Yatak çarşafları da su içindeydi ve kendisi hiç kıpırdamıyordu. Pencerenin durmadan açılıp kapanan kanadı pervazı tutan elini sıyırmıştı ama parçalanan derisinden hiç kan sızmamıştı. Parmaklarımı tenine değdirdiğimde hiç kuşkum kalmadı. Çoktan ölüp gitmişti!

Pencerenin kanadını yerine kancaladım. Uzun siyah saçlarını alnından kaldırdım. Başkaları görmeden önce mutluluktan uçar gibi bakan, insanı ürperten o gözleri kapamaya çalıştım ama bir türlü başaramadım. Benimle alay eder gibiydiler. Yarı aralık duran dudakları ve keskin beyaz dişleri de bu ça-

balarımı aşağılıyorlardı sanki! Birden müthiş bir korkuya kapılarak Joseph'e seslendim. Joseph ayaklarını sürüye sürüye geldi. Bir vaveyla kopardı ama kararlı bir dille Heathcliff'e elini sürmeyeceğini söyledi.

'Ruhunu garanti şeytan almıştır,' dedi. 'Keşke leşini de o alıp götürseydi, umurumda bile olmazdı. Ne kadar da aşağılık görünüyor, ölümle alay eder gibi sırıtmış bir de!' İhtiyar günahkâr da ölüyü taklit ederek onun gibi sırıttı. Yatağın etrafında naralar atarak hoplayıp sıçrayacağını sanmıştım ama birden kendisini toparladı. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini kaldırdı ve evin yeniden asıl sahibine geçmesinden ve eski ailenin haklarına kavuşmasından dolayı Tanrı'ya şükranlarını sundu.

Bu korkunç olay beni dehşete düşürmüştü. Hafızam ister istemez beni eski günlere götürüyor ve içim zulmedici bir ıstırapla kavruluyordu. En fazla haksızlığa uğramasına rağmen içimizde gerçekten üzülen tek kişi zavallı Hareton idi. Bütün bir gece boyunca cesedin yanında oturup, içten gelen bir kederle acı acı ağladı. Onun elini tuttu, herkesin bakmaktan bile korktuğu o müstehzi, vahşi yüzü defalarca öptü. Su verilmiş çelik kadar dayanıklı ama bir o kadar da yüce olan yüreğinden kendiliğinden fışkıran gerçek bir kederle onun yasını tuttu.

Efendimizin ölüm nedeni, Doktor Kenneth'in de zihnini karıştırmıştı. Başımıza bir iş açılır korkusuyla onun son dört gün boyunca hiçbir şey yememiş olduğunu sakladım. Onun kendisini isteyerek aç bırakmadığından emindim; yemek yememesi hastalığının nedeni değil, bir sonucuydu.

Yöre halkı bunun bir skandal olduğunu söylüyordu ama biz yine de onu, tam da onun istediği gibi toprağa verdik. Cenaze töreninde Earnshaw, ben, zangoç ve tabutu taşıyan

altı kişinin dışında kimse yoktu. O altı adam da tabutu mezara koyduktan hemen sonra oradan ayrıldılar. Diğerleri ve ben tabutun üzeri toprakla kapanana kadar bekledik. Yanaklarından dereler gibi yaşlar akan Hareton topraktan çıkardığı yeşil otları kendi eliyle kahverengi mezarın üzerine serpiştirdi. Şu anda, bu mezarın üzeri de diğerleri gibi düzgün ve yemyeşil... Umarım o da diğer mezarlarda yatanlar gibi huzurla uyuyordur orada. Ama köylüler, onun *hortladığına* dair İncil'e el basarak yemin ediyorlar. Bazıları onu kilisenin civarında, kırlarda, hatta bu evin içinde gördüğünü söylüyor. Aslı astarı olmayan hikâyeler diyebilirsiniz bunlara, ben de öyle diyorum ama şu ocağın yanında oturmakta olan ihtiyar adam, efendi öldükten sonra özellikle de yağmurlu gecelerde onun penceresinden bakan iki kişi gördüğünü söylüyor ısrarla. Benim başıma da bir ay kadar önce tuhaf bir olay geldi. Bir akşam Çiftlik'e gidiyordum. Çok karanlık bir geceydi, insanı korkutan bir fırtına vardı. Tam Tepeler'e giden dönemece varmıştım ki, bir koyun ve iki kuzuyu önüne katmış küçük bir oğlan çocuğuyla karşı karşıya geldim. Çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Fırtınadan ürken kuzulara hâkim olamadığı için ağladığını sanmıştım.

'Ne oldu, küçük adam? Neden ağlıyorsun?' diye sordum.

'Şu ka-ka-yanın altında Heathcliff ve bi-bir kadın duruyor,' diye kekeledi. 'O yüzden, oradan geçemiyorum.'

Gösterdiği yere baktım ama bir şey göremedim; ama ne o ne de koyunları oradan geçmek istemiyorlardı. Çocuğa aşağı yolu tutmasını söyledim. Belli ki, kırlarda yalnız başına dolaşırken ailesinden ya da arkadaşlarından sürekli olarak dinlediği hortlak hikâyelerinin etkisi altında kalmıştı. Ben de karanlık bastıktan sonra dışarıda dolaşmaktan artık hiç haz-

zetmez oldum; bu kasvetli evde yalnız başıma kalmaktan da hoşlanmıyorum. Elimde değil, ev halkı buradan çıkıp Çiftlik'e taşındıklarında öyle sevineceğim ki..."

"Demek ki, Çiftlik'e taşınma niyetleri var?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi Bayan Dean. "Evlenir evlenmez oraya geçecekler. Yeni yılın ilk günü, yani."

"Peki, orada kim yaşayacak?"

"Joseph eve bakacak tabii. Belki ona eşlik etsin diye bir oğlan filan tutarlar. Onlar mutfakta yaşayacak, evin kalan kısmı kapalı kalacak."

"Yani canı isteyen hayaletler gelip kalsın diye mi?" diye sordum.

"Hayır, Bay Lockwood," dedi Nelly, başını iki yana sallayarak. "Onların huzur içinde olduklarına inanıyorum; ama onlar hakkında öyle dalga geçer gibi konuşmak hiç doğru değil."

Tam o sırada bahçe kapısı savrularak açıldı. Gezintiye çıkmış olan gençler geri dönmüşlerdi.

"İşte, hiçbir şeyden korkmayan birileri varsa, o da şu *ikisi*," diye homurdandım, gelişlerini pencereden izlerken. "Bunlar birlikteyken Şeytan'a da, onun tüm avenesine de pabuçlarını ters giydirirler."

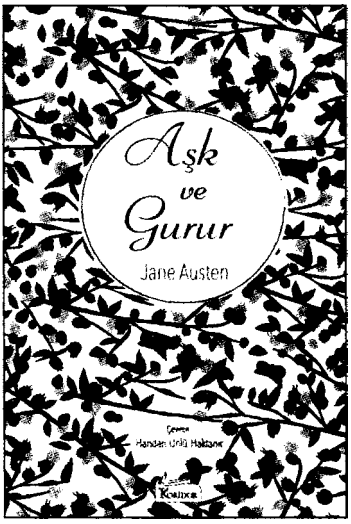
Kapının eşiğine gelip de aya, daha doğrusu ay ışığı altında birbirlerine son bir kez bakmak için durduklarında, içimde onlara görünmemek için dayanılmaz bir istek duydum. Bayan Dean'in eline küçük bir hatıra sıkıştırdım. Böyle kaçıp gitmek gibi bir terbiyesizlik yaptığım için beni ayıplayan sözlerine kulak asmayarak, gençler oturma odasının kapısını açarlarken ben de mutfak kapısından sıvıştım. Bu davranışımla Joseph'in iş arkadaşının iffetiyle ilgili şüphelerini iyiden iyiye teyit etmiş olacaktım ama neyse ki ayağının dibine

düşen bir altın paranın şıkırtısı, onun nazarında beni bir anda saygın bir beyefendi haline getirdi.

Eve dönerken kiliseye doğru giden bir yan yola saparak yolumu uzattım. Kilise duvarının dibine geldiğimde, yapının son yedi ay içinde bile biraz daha tahrip olduğunu fark ettim. Pencerelerin pek çoğunun camı kırılmış ve hepsi de birer kara delik haline gelmişti. Kiremitler yerlerinden oynamış, kenarlardan dışarıya doğru fırlamıştı. Gelmesi yakın olan sonbahar fırtınaları bunları hiç şüphesiz yavaş yavaş yerlerinden söküp götürecekti.

Biraz araştırınca, kırlara bakan yamaçtaki üç mezar taşını kısa süre içinde buldum. Yarı yarıya fundalarla kaplı olan ortadaki taşın rengi iyice koyulaşmıştı. Edgar Linton'ın mezar taşı dibinden yükselen çimlerle ve yosunlarla kaplanmak üzereydi. Heathcliff'inki ise hâlâ çıplaktı.

Sakin gökyüzünün altında, bir süre onların arasında dolandım; fundalıkların ve çançiçeklerinin arasında kanat çırpan pervaneleri izledim. Otların üzerinde gezinen yumuşak rüzgârın nefesini dinledim ve insan nasıl olur da bu sakin toprağın altında yatanların huzursuz bir uyku içinde olduklarını düşünebilir diye şaştım.

18. yüzyılın sonlarına doğru İngiltere'nin küçük bir kasabasında, taşralı bir beyefendi ve korumacı bir baba olan Mr. Bennet ve onun aklı havada karısı Mrs. Bennet'ın beş kızının iyi birer evlilik yapmak dışında hayatta başka bir seçenekleri yoktur. Fakat kardeşlerden Elizabeth kent soylusu, züppe ama bir o kadar da kendini içindeki zindanlara hapsetmiş olan Mr. Darcy ile yolları kesiştiğinde kaderine başkaldırarak tarihin en büyük aşklarından birinin yazılmasını sağlayacaktır.

Her satırıyla kalbinizde iz bırakacak, aşkın yüceliği ve fedakârlıklarını insana hatırlatan bu romanı Handan Haktanır'ın eşsiz çevirisiyle sunuyoruz.

Uğultulu Tepeler, bir tarafta hırçınlığıyla ünlü Catherine ve diğer tarafta yaşadığı sert koşullar sebebiyle katılaşmış, başkalarına olduğu kadar kendine karşı da acımasız olan Heathcliff'in vahşi bir nefretle körüklenen aşklarının hikâyesi.

Emily Brontë gencecik hayatına sığdırdığı, 19. yüzyıl İngiliz edebiyatında çığır açan bu ilk ve tek romanında okuyucuyu insan doğasının karanlık kuytularında dolaştırıyor, saplantılı bir aşkın tehlikeli sularından geçirerek büyüleyici bir atmosferle buluşturuyor.

Yüreğinizde duygu bulutlarının çarpışıp önü alınamaz bir gürleme eşliğinde sel olup aktığı, rüzgârın uğultusunun elinizden kayıp giden sayfaların sesine karıştığı bu unutulmaz eseri Handan Ünlü Haktanır'ın özenli çevirisiyle sunuyoruz.

Handan Ünlü Haktanır (1948, İstanbul): Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve New York Hunter College Arkeoloji ve Resim bölümleri mezunudur. Hunter College Rhys Carpenter Ödülü'nü ve William Graf bursunu kazandı. Kahire'de Uluslararası Kadınlar Derneği 'Nefertiti'nin Başkanlığını ve Londra Britanya Türk Kadınları Derneği'nin Kurucu Onursal Başkanlığını yaptı.

ISBN: 978-605-7702-31-7
9 786059 702317
KDV dahil fiyatıdır